

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rule #6

THE NEVER SAY NEVER SERIES

NEVER DANCE WITH THE DEVILS

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LAUREN LANDISH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ASLA ŞEY TANLARLA D ANS ETME

LAUREN LANDISH

Düzenleyen
VALORIE CLIFTON

Düzenleyen
STACI ETHERIDGE

İÇİNDEKİLER

1. [Kayla](#)
2. [Riggs](#)
3. [Maddox](#)
4. [Kayla](#)
5. [Riggs](#)
6. [Maddox](#)
7. [Kayla](#)
8. [Riggs](#)
9. [Kayla](#)
10. [Maddox](#)
11. [Kayla](#)
12. [Riggs](#)
13. [Kayla](#)
14. [Maddox](#)
15. [Kayla](#)
16. [Riggs](#)
17. [Maddox](#)
18. [Kayla](#)
19. [Riggs](#)
20. [Maddox](#)
21. [Kayla](#)
22. [Riggs](#)
23. [Maddox](#)
24. [Kayla](#)
25. [Riggs](#)
26. [Kayla](#)
27. [Maddox](#)
28. [Kayla](#)
29. [Riggs](#)
30. [Maddox](#)
31. [Kayla](#)
- [Sonsöz](#)

KAYLA

"Kayıp mı oldun, küçük kız?" diye soruyor adam. Yüzündeki sırıtma katlanarak büyüyor, bana yavaşça kurt gibi bakıyor ve mini el fenerini kullanarak daha çekici varlıklarımı öne çıkarıyor. Rolex'imden bahsetmiyorum.

Ne çıplak ayaklarımla beş-yedi yaşında küçük biriyim ne de bir kızım. Çocukken bile asla sıradan bir 'kız' değildim. Kendine has bir mirasla gelen bir ayrıcalığın içinde doğdum ve bunu en iyi şekilde kullandım, yani bana böyle aşağılayıcı bir etiket yapıştırmanın kabul edilebilir olmasından çok önce bir sürtüktüm.

Ama gerçek şu ki, biraz kaybolmuş durumdayım, çünkü en iyi niyetime rağmen bugün planladığım gibi gitmedi.

Sabahın beşinde kahve cezvemini çok ihtiyacım olan dem yerine kalın, topak topak çamur salgılamasıyla güne başlamamdan, birleşme sözleşmemizde kesin imzası olduğunu düşündüğüm CEO'nun beni nazıkçe hayal kırıklığına uğratmaya karar verip bana satış yaparak banka yapmak yerine şirketini yerin dibine batırmaya karar verdiğini bildirmesiyle çığırından çıkan toplantıya kadar her şey berbattı. Aslında Blue Lake Assets'e, ama o da ailemin sermaye yatırım şirketi olduğu için temelde aynı şey. Ve şimdi şu anki durumuma gelelim: kaldırımda, iyi giyimli fedainin arkasındaki kapalı kapıdan dökülen dans müziğinin zonklayan basına bakılırsa kesinlikle bir kulüp olan ve otel konsiyerjinden tavsiye etmesini istediğim barın önünde duruyorum.

Seçeneklerimi değerlendirdim. Otelin barına geri dönebilirdim. Ama bu fikir daha tam olarak şekillenmeden reddedildi. Oradaki barmen biraz fazla konuşkan, flörtün sınırlarında geziniyor ve ben teselli içkimi huzur içinde yudumlamak istiyorum. Aradığım havaya daha uygun başka bir yer olup olmadığını görmek için kaldırımda bir aşağı bir yukarı bakıyorum, ancak hepsi de akşam için çoktan kapanmış olan vitrinler gibi görünüyor. Korumaya buz gibi bir bakış atıyorum. "Duruma göre değişir. Viskiniz var mı?"

Sırtışı tam bir gülümsemeye dönüşürken göğsünün derinliklerinde bir kıkırdama gümbürdüyor. "Evet, viskimiz var."

"O zaman kaybolmadım."

Şu an için bu doğru. Günün başarısızlıklarını yatıştırmak için bir duble viski tek istediğim ve o kapının diğer tarafında.

Yine de daha geniş anlamda, kendimi başıboş hissediyorum.

İşyerinde zor görevlerde işi bitiren *kişi* olarak ün yaptım. Yine de, bugünün boktan şovu bir kapanış ya da en azından bildiğim olumlu pazarlık olmadan sona erdi. Yaralarımı sarıyor muyum? Evet, yaralarımı sarıyorum. Ama sadece özel olarak, bir içki eşliğinde somurtableceğim ve bir sonraki projeye, bir sonraki satın almaya ve bir sonraki büyük şeye geçerken bir daha olmasını önlemek için neyin yanlış gittiğini analiz edebileceğim bir barda. Bu iş dünyasıdır ve otuzlu yaşlarımın eşliğinde olmama rağmen bu konuda oldukça bilgili ve deneyimliyim. Babam sözleşmeleri müzakere ederken, birleşmeleri planlarken ve düşmanca devralmaları planlarken ofisinin köşesinde oturarak büyüdüm. Bildiğim ve yapmak istediğim tek şey buydu; onun başarılarını yakalamak ve hatta belki de gölgede bırakmak.

"İyi eğlenceler," dedi kapıyı açarken. Bileklik çantamda güvenle sakladığım kimliğimi bile sormuyor. Bundan dolayı kendimi aşağılanmış hissedip hissetmemem gerektiğinden emin değilim.

İçeride müzik daha yüksek ama neyse ki kulak zarımı patlatacak kadar değil. Daha çok karanlık mekânda derin bir bas tınısı var. Kıvranan bedenlerle dolu bir dans pisti ve DJ'in yaptığı işin kalabalık üzerindeki etkisini denetleyebildiği bir sahne var. Bunu tamamen atlıyorum ve odanın uzak tarafında, biraz daha sessiz olan bara doğru ilerliyorum.

"Size ne ikram edebilirim?" diye soruyor barmen, parlak yüzeyi silerken kulağını bana doğru eğiyor.

"En iyi viskiniz hangisi?"

Bu onun tüm dikkatini çekiyor ve bana da bir göz atıyor. "On iki yıllık Johnnie Walker'ım var, eğer sana uyarsa, ya da on sekiz yıllık harmanlanmış Dewar's. Pahalı ama. Sadece uyarıyorum."

Başımı salladım. "Duble Johnnie lütfen."

"Barda oturmak ister misin?" diye soruyor tüm tabureler dolu olmasına rağmen. "Ya da VIP'de bir yer?" Çenesini kaldırıp üst kattaki bir alanı işaret ediyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu özel muamele beni şaşırtmadı. Benimle ilgili her şey, bir müşteriyle hemen iletişim kurmak için geliştirilmiş ve düzenlenmiştir.

Sarı saçlarımdan, kulaklarımda ve parmaklarımda zevkli mücevherler içeren tasarımcı ofis kıyafetlerime, duruşuma ve önem aurama kadar bir 'güç prensesi' olduğuma bakın, ancak bunların hepsi imajımın güç kısmıyla ilgilidir. Prenses kısmı mı? Hepsi de iş dünyasının kraliyet ailesinden gelen beş erkek çocuklu bir ailenin tek kızı olarak bu benim sorumluluğumda. Bu nedenle, nereye gidersem gideyim ya da soyadımı bilip bilmediklerine bakılmaksızın her zaman iyi muamele görüyorum, ancak gerektiğinde bunu hedefli bir füze olarak fırlatmaktan çekinmiyorum.

"Bar, lütfen, eğer boş yer varsa," diye kibarca cevap veriyorum. Yüksek beklentilerim var ama bunların karşılanması konusunda kaba değilim.

İçkimi bitiriyor ama bardağı elinde tutuyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. Birkaç kişinin etrafından dolanıyorum ve bira içen genç bir adamın önünde durduğunda barmen ona, "Shawn, çekilmelisin dostum. Bayan oturmak istiyor."

Oh, kahretsin. Barmenin birini koltuğundan atmasını istememiştim. Ama Shawn şaşırmış görünmüyordu. Sadece ayağa kalktı, barmene bir yumruk attı ve yerini almam için bana bir kol uzattı, ama aynı zamanda bana baştan aşağı bir göz attı, ben de bunu görmezden geldim. Buraya havadan sudan konuşmak, arkadaş edinmek ya da takılmak için gelmedim, özellikle de üzerinde bir spor takımının logosu olduğunu düşündüğüm buruşuk ve soluk bir tişört giyen bir adamla. Oturuyorum ve barmen viskimi önüme koyup kredi kartımı alıyor. "Hesap mı, kapatayım mı?"

Ona hesabı kapatmasını söylüyorum ve bir dakika sonra hesabımı getiriyor. Ona cömert bir bahşış bırakıyorum, hem ağır ellerle doldurduğu için hem de bana oturup aksiyonun bir parçası olmadan izleyebileceğim bir yer sağladığı için. Barın kapısını çalıyor ve *bir şeye* ihtiyacım olursa ona el sallamamı söylüyor. Çekici biri ama tipim de değil.

Bir tipim olduğundan değil. Gerçi eskiden vardı. Takım elbiseli, Rolex'li ve yatırım portföyü olan iş adamları benim için kabul edilebilir tek taliplerdi. Ama zor yoldan öğrendim ki, hoşlanmak her zaman düşündüğünüz şekilde hoşlanmayla karışmıyor. Aslında, benim deneyimlerime göre, bu bir rekabet ve çekişme duygusu yaratma eğiliminde ve kaçınılmaz olarak kazanan ben olduğumda, erkekler bununla başa çıkamıyor. Bu yüzden değerli vaktimi işime odaklanarak geçirmeyi seçtim.

Etrafımdaki kalabalığı çoğunlukla görmezden gelerek viskimi yudumluyorum, ancak enerjileri ruh için sıcak bir banyo gibi, bir şekilde ıslanmak için hala iyi. Harcıyorum

Çoğu gün yalnız çok fazla zaman geçiriyorum. Ofiste olduğu gibi insanların yanındayken bile yalnızım. Kimse bana yaklaştırmaya cesaret edemez.

Buz Kraliçesi. Amcık Kayla. Taşak avlayan sürtük. Güzel ambalajlı bomba.

Son lakapla dudaklarımda bir gülümseme belirdi. En azından kardeşlerimden biri tarafından sevgiyle söylenmişti. Ve bunun doğru olduğunu inkar edemem.

Eskiden iyiydim. İyi olmak beni bir böcek gibi ezdi. Ezildim, strese girdim, önemsiz görüldüm ve bazı zorlu dersler alsam da iyi olmakla iyi bir insan olmanın aynı şey olmadığını anladım. Şimdi, hak edenlere karşı kaltağın tekiyim. Tanımadıklarıma karşı soğuk davranıyorum. Ve sadece değer verdiğim insanlar gerçek beni görebiliyor. Kardeşlerim, onların eşleri ve kız arkadaşları gibi. Spa günleri ve Margarita Pazartesileri gibi eğlenceli şeyler yapmak için hiç arkadaşım olmadı, ama kardeşlerim sayesinde artık var.

Kayınbiraderlerimi çok seviyorum ve onlar için ceset bile gömerim.

Keşke bu gece burada olsalardı. Gerçeklerden ve rakamlardan daha iyi bildiklerini düşünen aptal CEO'lar hakkında atıp tutmamı dinlerler ve benimle sözleşme imzalaması gerektiği konusunda tüm yürekleriyle hemfikir olurlardı çünkü ben en iyinin de iyisiyim ve ona sunduğum fırsatı reddettiği güne pişman olacak. Sonra bana hayatlarındaki gelişmeleri anlatırlardı ve ben de Dani'nin bir müşteriyi alametifarikası olan orta parmak selamıyla nasıl azarladığına gülerdim, Samantha'nın en son podcast konusu olan "Ne Kadar Flared Olması Gerekliyor?" gibi çılgınca bir şeydi ve hepimiz Janey'nin oğlu Emmett'in bebeklik fotoğraflarına bakardık.

Bir yalnızlık dalgasına kapılıyorum ama daha önce pek çok kez yaptığım gibi bunu da çabucak bastırıyorum. Bu benim hayatım, her zaman hayalini kurduğum hayat - seyahat, iş, çalışma ve başka pek bir şey değil. Ve ben bundan memnunum.

Böyle mutluyum, diye tekrarlıyorum, bunun anlık bir mantra olmasına izin veriyorum.

Bir adam yanımdaki bara doğru adım atıyor ve anında kaskatı kesiliyorum, alanımdaki insanlardan hoşlanmıyorum. Fırçamın ne kadar buz gibi olması gerektiğini görmek için gizlice adamı kontrol ederek gözlerimi kesiyorum ve onu zaten bana bakarken buluyorum.

Uzun boylu, kesinlikle 1.80'in üzerinde ve o kadar geniş omuzlu ki siyah tişörtünün dikişleri kapalı kalmak için savaşıyor gibi görünüyor. Koyu renk saçları gevşek dalgalar halinde kirli sakallı çenesine kadar sarkıyor ve bana bakan gözleri uzun kirpiklerle çerçevelenmiş.

"Bir tane daha, Riggs?" diye soruyor barmen.

Görünüşe göre Riggs denen adam çenesini bir kez eğiyor, sanki basit bir baş sallama eylemi çok fazla enerji gerektirecek ya da çok fazla heves gösterecekmiş gibi. İfadesi düz, gözleri bana kilitlenmişken bakışları temkinli.

O bir bela. Bu çok açık. Gözlerimi yüzünden aşağıya, göğsüne indiriyorum ve kollarının dövmelemlerle kaplı olduğunu görüyorum. Okumak için çok karanlık ama sağ pazusunda boynuzları olan büyük bir şeytan figürü görebiliyorum. Hayır, o beladan da beter. O lezzetli bir bela, yürüyen günah.

Gözlerimi tekrar içkime dikerek onu etkisiz hale getiriyorum. "Buraya aitmiş gibi görünmüyorsun," diye gürlüyor.

"Ben de öyle duydum," diye kestirip attım, yine ona dönmeden.

"Hayır, yani..." Derin bir iç çekerken nefesini hissediyorum. "Özür dilerim, kabalık ettim. Böyle bir yer için fazla iyi görünüyorsun demek istedim."

"Hey dostum, hiç hoş değil," diye araya giriyor barmen, tekrar uzaklaşmadan önce uzun, koyu bir bira koyarken barı savunuyor.

"Sanırım onun duygularını incittin," diye Riggs'i bilgilendiriyorum, iltifatını görmezden gelerek. Gerçek şu ki buraya aitmişim gibi görünmüyorum. Bugünkü toplantıda giydiğim siyah kalem etek, ince çizgili düğmeli gömlek ve stiletolar hâlâ üzerimdeyken, kulüpteki kadınların çoğu kıçlarını zar zor örten etekler ve örttüğünden daha fazlasını gösteren bluzlar giyiyor.

Başını sağa doğru salladı ve yaptığı hakaretten haberi yokmuş gibi barmenin arkasından baktı. "Kahretsin. Öyle mi düşünüyorsun?"

"Fazladan birkaç doların düzeltmeyeceği bir şey değil."

"Anlaşıldı." Bunu söyleme şeklindeki bir şey bana barmene gerçekten birkaç dolar daha bahşış vereceğini düşündürüyor ve usulca gülümsüyorum. Elini uzatıyor. "Ben Riggs."

Ben de kendimi tanıtacakmışım gibi dudaklarımı yalıyorum, ama bunun yerine, "Bu gece arkadaş edinmek istemiyorum, Riggs. Sadece huzur içinde viskimi içmek ve boktan günümü unutmak istiyorum."

"Anlıyorum. Ben de boktan bir gün geçirdim."

"Hikâyeleri paylaşmak ya da sıkleri karşılaştırmak da istemiyorum." Viskimden bir yudum alıyorum.

Gülüyor, sesi pek sık yapmadığı kadar sert. "Komiksin."

Ben öyle biri değilim. Komik, beni tanımlamak için daha önce hiç kullanılmamış bir sıfat. Şimdiye kadar. "Bak, senin de boktan bir gün geçirmene üzüldüm,

ama burada kibar olmak gibi bir derdim yok. Yalnız bırakılmak istiyorum."

Kaşlarını çatıyor, kafasını karıştırmışım gibi kaşları birbirine çarpıyor. Ama bir iki kalp atışından sonra başını sallıyor, bu kez başını üç kez aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Umarım geceniz gününüzden daha iyidir," diyerek birasını aldı.

O kalabalığın içinde gözden kaybolduktan sonra rahat bir nefes alıyorum, yüzümdeki taş gibi soğukluk kaybolurken omuzlarım bir santim düşüyor. Ama viskimden bir yudum daha alıp bugünkü toplantıyı nasıl daha farklı idare edebileceğime odaklanmaya çalıştığımda, yalnız olmanın karanlık boşluğu geri dönüyor.

Belki de onunla konuşmalıydım? Konuşmak bir şey ifade etmek zorunda değil ve dikkatimi dağıtmak aptal bir CEO'yu gereksiz yere takıntı haline getirmekten daha iyi olurdu. Havadan sudan konuşmayı seven biri değilimdir ama kendimi hızlıca kovulduğum için pişmanlık duyarken ve Riggs'in bir bira daha içmek için dönmesini umarak viskimi biraz daha yavaş yudumlarken buluyorum. Hatta bir iki kez omzumun üzerinden bakıp onu dans pistinde ya da kulübün dört bir yanına serpiştirilmiş masalardan birinde bulabilir miyim diye bakıyorum.

Ama şansım yok.

Birden DJ öyle bir şarkı çalıyor ki insanlar dans pistine koşup sıra dansı yapmaya başlıyor. Bu, dış alanı yeterince temizliyor ve onu yuvarlak bir kabinde otururken görüyorum. Onu bir an için görmek bile içimde küçük bir heyecan yaratıyor ki bu benim için daha fazla araştırmayı gerektirecek kadar nadir bir durum. Masanın sadece yarısını görebiliyorum, bu yüzden yanında biri var mı göremiyorum, ama bu almak istediğim hesaplanmış bir risk.

Ben daha bir adım atmadan birinin onu kapacağını bildiğimden, çok sevdiğim koltuğumdan kayarak kalkıyorum ve elimde viskimle odayı geçiyorum. Masanın kenarına adımımı atar atmaz Riggs'in gözleri benimkilere dikiliyor. Kaşları alnına tırmanıyor, beni gördüğündeki şaşkınlığı masanın sahte mum ışığında viski kahverengisi olduğunu görebildiğim gözlerini genişletiyor.

"Fikrimi değiştirdim. Baktan günleri karşılaştırmak istedim." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor, ben de ekliyorum: "Ve belki sikleri de." Yine güldü. Belki de komik olmaya başlıyorumdur? Muhtemelen yeğenim Grace'in etkisidir. On iki yaşında, otuzuna merdiven dayadı ve beyniyle ağzı arasında tek bir filtre bile yok, gerçi 'sik' kelimesini ağzına alsa babası, nam-ı diğer kardeşim Cameron, anında beyin anevrizması geçirirdi.

"Lanet olsun, dostum. Haklısın. Tam bir duman gösterisi," diyor başka bir ses. Yalnız olup olmadığını kontrol etmeyi tamamen unuttuğumu fark ederek kimin konuştuğuna bakıyorum ve Riggs'in başka biriyle oturduğunu görüyorum - başka bir adamla.

O da uzun boylu görünüyor, gerçi otururlarken başının Riggs'inkiyle aynı hizada olmasına bakarak karar veriyorum ve gömleği o kadar gergin görünmese ve kolları dövmesiz görünse de eşit derecede kaslı. Saçları koyu renk ve dağınık, kulaklarının üst kısımlarını ve ensesini zar zor tarıyor ve çikolata rengi gözleri zevk ve heyecanla dolu. Riggs'inki günahsa, bu adamın aptalca ama eğlenceli seçimler.

Riggs'e "Zaten bir arkadaşın olduğunu fark etmemiştim" demek için onu görmezden geliyorum.

Gitmek için dönüyorum ama "Bekle" deyince donup kalıyorum. Geri döndüğümde oturduğu banktan kalkıyor. "Lütfen, otur." Kolunu uzatarak beni kabinin iç tarafına, iki adamın arasına oturmaya davet ediyor.

Hâlâ karar verememiş bir halde düşünceli düşünceli bakıyorum, diğer adam beni rahatlatmak için rahat bir gülümseme sunuyor. "Biz ısırmayız." Kaşlarını çatıyor. "Kibarca sormadığınız sürece."

"Sen bir belasın," diyorum, Bay Aptal Ama Eğlenceli'nin her şeye rağmen bir karıncalanması olabileceğine karar vererek.

Aynı anda Riggs, "Götlük yapma Maddox," diye homurdanıyor.

Kabine kayarak giriyorum ve iki adamın arasına bakarak onaylıyorum, "Riggs. Maddox." Başlarını sallıyorlar ve ben de "Ben Kay-" diyorum. Onlara tam adımı söylemeden kendimi durduruyorum, ağzımı kapatıp kibarca gülümsüyorum.

Maddox elini uzatıyor ama ben tokalaşmak için öne uzandığımda elimi yakalıyor ve arkasına bir öpücük kondurmak için çeviriyor. "*Enchante*," diye mırıldanıyor, kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Bu 'hey, güzel' anlamına geliyor," diye göz kırparak beni bilgilendiriyor.

Elimi bıraktığında Riggs daha resmi bir şekilde sıkıyor. "Hayır, değil. Ve bunu bilecek kadar Fransızca konuşuyor."

"*Parlez-vous Francais?*" Maddox'a başımı eğerek soruyorum. Yüzü şaşkınlıktan donuklaşıyor ve ben gülüyorum. "Ben de bilmiyorum."

Riggs ikimize de kıkırdar.

RIGGS

Bu nasıl oldu?

Çoğu insanı korkuturum, özellikle de kadınları. Aslına bakarsanız onlarla konuşmam. Eliza'dan sonra değil. Eski karımın hayaletinin fısıltısı zihnimde dolaşırken, o kapıyı aktif bir şekilde çarparak kapatıyorum. Öldüğü için değil, her ne kadar içten içe öyle olmasını dilesem de, onu bir saniye bile düşünmeyi reddettiğim için.

Solumda oturan kadın mı? Ona bir sürü düşünce ve birkaç saniye, belki de saat vermek istiyorum. İşte kafamı karıştıran da bu.

Beni barda onunla konuşmaya iten neydi bilmiyorum. Belki de üzgün görünmesi ama sonra bunu çok aşına olduğum bir hareketle, tek bir hızlı göz kırpışıyla gizlemesi? Ya da benden hiç çekinmeden nasıl bu kadar doğrudan konuştuğunu? Ya da, sadece ben ve kendim olduğumuz için burada gerçekçi olalım, muhtemelen onun mutlak bir afet olması, kelimeleri yutamadan ağzımdan dökülmesine neden oldu.

Ama o beni tamamen reddetmişti. Bu da hoşuma gitmişti. Kendini açıkça ve özür dilemeden ilan eden bir kadın çok çekicidir. Ve biraz 'elde edilmesi zor' olmak, bana ve Maddox'a ayrı ayrı ya da birlikte atlayan puck tavşanlarından farklı olarak ferahlatıcı bir değişiklik.

"Sizi bu güzel mekâna getiren nedir?" Maddox Kay'e, sanki kulüp üç yıldızlı bir restoranmış gibi eliyle genişçe bir işaret yaparak soruyor. O zaten 'açık', parti hayatı, sosyal kelebek kişiliği devreye giriyor ve ikimizin de oynadığı hokey takımı Devils'teki sezonumuz hakkında yaptığımız özel sohbeti sona erdiriyor, ben bir defans oyuncusu olarak ve o bir sol kanat oyuncusu olarak.

O benim Yang'ımın Yin'i. Ben ne kadar sessiz olsam da Maddox bütün gün herhangi biriyle ya da hiçbir şeyle konuşabilir. Ben yumruklarımı konuşturarak duvara tosladığımda, o her şeyi enine boyuna düşünür ve genellikle beni sakinleştirir ya da fiziksel olarak geri çeker. Benim soğuk ve neredeyse her şeye kapalı olduğum yerde, Maddox

Her güne gülümseyerek ve kollarını açarak yaklaşıyor. Ben aslında onun evlat edindiği ve hak ettiğim ötenazi için barınağa geri vermeyi reddettiği kuduz Rottweiler'im.

"Scotch. Riggs'e de söylediğim gibi, boktan bir gündü," diye cevap veriyor Kay ve bana doğru bir bakış atarak beni de sohbete dahil ediyor.

"Ne oldu?" Ben ağzımdan kaçırıyorum.

Bir süre bardağına bakıyor, düşünceleri o kadar yüksek ki neredeyse onları duyabiliyorum. Ya da belki de bu sadece yüzünde birbiri ardına titreşen ifadelerdir -öfke, üzüntü, memnuniyet ve son olarak, sadece kibirli olarak tanımlanabilecek bir gülümseme. Maddox ve ben hızla göz göze geldik. Dikkatimizi Kay'e vermeden önce bir bakıştan fazlası değildi ama ihtiyacımız olan her şeyi anlatıyordu.

O varsa ikimiz de varız.

Barlarda kadın tavlama gibi bir alışkanlığımız yok. Aslında bunu uzun zamandır yapmıyoruz, muhtemelen yıllardır. Kaçınmayı tercih ettiğimiz komplikasyonlarla birlikte geliyorlar. Öte yandan, kim ve ne olduğumuzu ve aramızda ne olup olmayacağını tam olarak bilen kadınlarla gündelik takılmalar her zamanki alışkanlığımızdır.

Ama Kay'de bir şeyler var. Güzelliğinden daha fazlası, gerçi kendisi muhteşem. Sanki o en iyi porselen çini ve biz de onun dükkânına saldırmak isteyen boğalarız. Yine de kırılgan ya da narin değil. Özgüveni bunu benim gibi bir aptalın bile duyabileceği kadar yüksek sesle ve net bir şekilde söylüyor ve bence Maddox ve beni kolaylıkla idare edebilir. Fiziksel olarak değil -bunun üstesinden nasıl geleceğimizi biliyoruz- ama zihinsel ve duygusal olarak, ki bu genellikle erkeklerden daha kolay bağlanma eğiliminde olan kadınlarda daha nadir görülen bir özelliktir. Ya da en azından Maddox ve benden.

Sessizce içkisine bakarken Maddox'la aramızda geçen konuşmadan tamamen habersiz olan Kay, bakışlarını benimkilere dikerek soruma cevap veriyor. "İş."

Tek heceli, tek kelimelik bir cevap almak için onca düşünmek? Maddox beni sorgulamaya çalıştığında böyle mi hissediyor? Bira bardağımı klasik bir kadeh kaldırıyorum. "İş berbattır, sonra ölürsün."

Maddox 'siktir lan' diye tıslıyor ama Kay bardağını benimkine vurarak gülüyor. "Öyle." Ama sonra başını eğiyor, kendini düzeltmeden önce düşünceli bir şekilde düşünüyor. "Bazen. Genelde yaptığım işi seviyorum," diye açıklıyor, içmeden bardağını yere bırakarak. "Ama bugünkü gibi günlerde, aptal insanlara bir zafer ateşi içinde istifa etmek istiyorum.

Hatalarını çok geç fark ettiklerinde sürünerek geri döneceklerini ve yardımım için yalvaracaklarını bilsem de, yapmak istedikleri aptalca şeylere devam etmelerini istiyorum."

Kahretsin, kızım. Bana gerçekten ne düşündüğünü söyle, diye düşünüyorum içimden gülerek. Aslında Maddox'un bana attığı tuhaf bakışa bakılırsa, o sert sesin aslında benim gülmem olduğunu düşünüyorum. Bunu örtbas etmek için aceleyle, "Peki yalvardıklarında onlara yardım edecek misin?" diye soruyorum.

Kaşları sanki saçma bir soruymuş gibi kırışıyor ve başını sallıyor. "Tabii ki hayır. Bir kerelik teklif, bir kerelik anlaşma. Eğer McCormick kendi büyüklük hayalleriyle gözünün önündeki siyah ve beyazı göremeyecek kadar körleşmişse, bu benim sorunum değil. Ben bir melek yatırımcıyım, koruyucu melek değil."

Bu McCormick denen herifin kim olduğunu sormak istiyorum çünkü belli ki kızın sinirine dokunmuş ama kız çok fazla şey söylemiş gibi dudaklarını birbirine kenetlemiş bile. Belki de söylemiştir. Birincisi, saçmalıklara tahammül etmediğini açıkça belirtti. İkincisi, melek yatırımcının ne olduğunu biliyorum. Esasen bu, Bayan Şey'in parası olduğu ya da en azından parası olan biri için çalıştığı anlamına geliyor. Kolundaki saat, kulaklarındaki zevkli elmaslar ve kıyafetlerinin tasarımcı kesimi göz önüne alındığında buna şaşırmadım. Sık sık pahalı şeyler giymiyor olabilirim ama bir etiket avcısıyla evli olduğum yıllardan sonra onları tanıyabiliyorum ve Kay de hayattaki güzel şeylerden hoşlanan biri.

Maddox çaktırmadan masanın altına tekme atıyor ve ben de kaşlarımı çatıyorum... Aslında teknik olarak daha düz bir ifade takınıyorum çünkü gülümsemek pek bana göre değil ama Maddox kolayca araya girerek durumu düzeltiyor. "Eğer işi bırakacak olsaydın, tatile gideceğin ilk yer neresi olurdu?"

Hafif, hatta yüzeysel bir soruymuş gibi konuşuyor ama vereceği cevaba bağlı olarak çok anlamlı olabilir. Her ikisi de kumlu ve güneşli olmasına rağmen 'sahil', 'İbiza'nın kuzey kıyısı'ndan çok farklıdır.

"Asla bırakamazdım" diyor hiç tereddüt etmeden, "ama çocukken en sevdiğim tatil büyükannem ve büyükbabamın eviydi. Bütün gün ata biner ve her akşam birlikte yemek pişirirdik. Daha yakın bir zamanda, kardeşimin düğününden sonra ormanın ortasında, birkaç günlüğüne bir kulübe kiraladım, tamamen yalnız kaldım - ben, kendim ve ben - tüm dünyadan tamamen koptum. İnanılmazdı. Elimden gelse bunu bir kalp atışında tekrar yapardım." Gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlanırken dudaklarından mutlu bir iç çekiş geçiyor,

huzur ve sessizlik içinde geçirdiği birkaç günü ne kadar severek hatırladığını anlatıyor.

Dürüst olmak gerekirse, ıssız bir yerde bir kulübede geçirilecek birkaç gün benim de mükemmel bir tatil fikrim gibi geliyor. Ancak kendime pek iyi eşlik ettiğimi sanmıyorum. Ya da en azından tek başıma geçirdiğim bir günün sonunda yüzümde şu anda Kay'ın yüzünde beliren mutluluk ifadesiyle hiç karşılaşmadım. Muhtemelen kafam çoğu zaman çok gürültülü olduğu, bana ne kadar pislik olduğumu söylediği, başarısızlıklarımı hatırlattığı ve ne halt ettiğimi düşündüğümü sorduğu içindir. Neyse ki tek başıma gitmeye kalksam Maddox büyük ihtimalle peşime takılır, bira, deplasman maçlarına giderken oynadığımız iskambil destesi ve beni şeytanlarımdan uzaklaştıracak sürekli bir gevezelik akışı getirirdi. O böyle iyidir.

"Günün nasıl geçti?" Kay, bardaki ilk konuşmamızı takip ederek soruyor. "Sen de mi boktan olduğunu söyledin?"

Maddox'un gözlerinin bana kaydığını hissediyorum. Harika bir gün geçirdik ve Marauders'a karşı iki farkla kazanarak daha da iyi bir maç çıkardık.

"Uh..." Kekeliyorum. Bunu sadece konuşmayı sürdürmeye çalıştığım için söyledim. "İnsanın fiziksel olarak canına okuyan o günlerden biri, biliyor musun?"

Ciddi söylüyorum. Düzenli olarak vücut iğneleri yapıyorum, onları da dağıtıyorum, bu da benim için tamamen farklı bir şekilde zor. Kay bunu metaforik olarak kabul ediyor ve bilgece başını sallıyor. "Bazı günler öyle oluyor. Zor bir günün ardından bazen migrenim tutuyor." Dans pistine doğru bir bakış atıyor, burada insanlar müzik eşliğinde dans ediyor. "Peki, buraya her zaman gelir misin? Otel konsiyerjinden bir bar istedim ve beni buraya gönderdi ama müziğe kızgın değilim."

Maddox gözleriyle bana lazer ışınları fırlatıyor, adeta 'dansa kaldır onu' diye bağılıyor ama tavsiyeye ihtiyacım yok. Pratikten o kadar uzak değilim. Bu bende var. "Dans etmek ister misin?"

"Oh, hareketleri bilmiyorum," diye cevap veriyor, ellerini beni savuşturur gibi kaldırıyor ama koreografiyi nasıl izlediğini görüyorum. Parmaklarının müzikle birlikte bilinçsizce masaya vurduğunu fark ettim.

"Ben de öyle, ama eminim bir yolunu buluruz. Haydi." Maddox sanki dans etmek onun fikriymiş gibi konuşuyor, ayağa kalkıp Kay'i ve beni de kabinden dışarı sallıyor ama içten içe seviniyorum. Kay'ın tereddütleri yüzünden bu fikrin suya düşmesine izin verebilirdim ama Maddox her zaman iyi vakit geçirmeye hazırdır ve Kay'i bu kadar kolay bırakmaz. Ben de öyle.

"Bunu yapsak iyi olur. Aksi takdirde bu konuda çenesini kapatmaz," diyorum ona, Maddox'un beni duyduğundan emin olarak. Ben sessiz bir teşekkürle ağzımın diğer köşesini hafifçe kaldırırken, o hiç alınmadan sırtıyor.

Kay'in elini tutuyorum, onu kalabalığın içinde kaybetmek istemiyorum ama Maddox üçlümüzün arkasından gelirken bunun olma ihtimali yok. Piste yaklaştığımızda insanlar yolumuzdan çekiliyor, hatta ortada bize yer açıyorlar ama ben bizi kalabalıktan ve ışıklardan uzakta, arka köşeye götürüyorum. Kay, Maddox ve benim aramdayken, önümüzdeki çifti takip etmeye başlıyoruz. Kadın bizi ayaklarına bakarken görüyor ve yardım etmek için seslenmeye başlıyor. Çabucak kavırıyoruz ama ben bir dönüşü kaçırıyorum çünkü Kay'in kalçalarına bakıyorum, 'sallanıp oturuyor' ve sonra 'sallanıyor, sallanıyor, sallanıyor'. Harika bir dansçı ve düzgün bacaklarını bir mil uzunluğunda gösteren yüksek topuklu ayakkabıların içinde şaşırtıcı derecede sabit. Aslında, dansçı olup olmadığını merak ediyorum. Uzun boylu, uzun, zayıf vücuduyla bunu görebiliyorum. Belki de bir balerin?

Koreografide oldukça iyiyiz ve şarkı bitip hızlı tempolu bir elektronik dans şarkısı başladığında, ritmin dramatiği kalabalığın çoğuyla birlikte bizi de dans pistinde tutuyor. Birbirimize dönüyoruz, ritim bizi yönlendirirken kendi içimizde küçük bir çember oluşturuyoruz. Kay ellerini havaya kaldırıyor, gözleri kapalı ve çenesi yukarıda, bakışlarını vücudunu yalıyor. Hareketleri yapıdan çok sallanmaya dönüşürken üzerindeki stresin süzüldüğünü görebiliyorum.

Maddox kızın ellerinden birini tutuyor ve kız gözlerini açıp onunkilerle buluştuğunda, onu döndürmeden önce bir anlığına dudaklarındaki yumuşak gülümsemeyi görüyorum. Tekrar bize döndüğünde gülümsemesi büyümüş, tüm yüzünü aydınlatmıştı. Onu bana kolayca bırakan Maddox'tan elini tutuyorum ve onu diğer tarafa döndürüyorum. Bu kez, küçük çemberimize geri döndüğünde, gözleri benden Maddox'a atlıyor ve tekrar geri dönüyor, yüzünde hızlı bir şekilde art arda bir dizi soru geçiyor.

Maddox'la aramızda kıskançlık yok. Biz kardeşiz, kan bağıyla değil, seçimle. Buzda yanımda olmasını tercih edeceğim başka bir erkek yok, uğruna hayatımı verebileceğim başka biri yok ve kesinlikle bir kadını paylaşmayı düşünebileceğim başka biri yok. Ama Maddox ve ben bu üç senaryo ve aradaki her senaryo hakkında bir anlayışa sahibiz ve ikimiz arasında hiçbir zaman kıskançlık olmadı.

Kay'i kendime çekiyorum, elini tutuşumu kullanarak kolunu belime doluyorum. Kulağına eğildim. "Sakin ol. Sadece dans ediyoruz."

Cevap veren bakışı kurnazcaydı. Sadece dans etmiyoruz. Sınırları test ediyoruz ve o da bunu biliyor. Nefesimi tutuyorum, bir sonraki sözlerinin beklentisi göğsümde ve daha aşağıda, fermuarımın arkasında büyüyor.

Minik bir gülümseme yavaşça dudaklarını kaldırmaya başladığında, hayranlıkla izliyorum. Tekrar hareket etmeye başladığında, vücudu benimkine çarpıyor, umut kök salıyor. Omzunun üzerinden, en başta dans etmeyi hiç bırakmamış olan ve *çok* farkında olmasına rağmen durumun tamamen farkında değilmiş gibi davranan Maddox'a bakıyor ve Maddox öne çıkarak onun arkasına yerleşiyor. Bu gece için heyecanım artıyor, sikim de öyle.

O da var.

MADDOX

Riggs'in Kay'i öpmesini izleyerek kendimi eğlendirmeme rağmen asansörle oteldeki katımıza çıkmak çok yavaş. Ya da belki de tam olarak bu yüzden bu kadar yavaş görünüyor. Adam sanki tüm vücudu onu tüketmek istiyormuş gibi Kay'in etrafında kıvrılıyor ve Kay dik ve gururlu durmasına rağmen kolları adamın boynuna dolanıyor ve kalçaları sürekli birbirine kenetleniyor.

Bu konuda yardımcı olabiliriz. Memnuniyetle. Onur duyarız. Sabırsızlanıyorum.

Riggs Kay'in çenesini kavırıyor, başını eğerek boynundan aşağı sıcak öpücükler yağdırıyor ve sanki burada olduğumu hatırlamış gibi gözleri açılıp benimkileri buluyor. İfadesi tereddütlü ve kararsızdı. Arkasından yaklaşıp kabaca fısıldıyorum, "Bunu daha önce hiç yaptın mı?"

Bu aynı anda iki erkek ve cevabını zaten biliyorum. Üçümüz birlikte dans etmeye başladığımızda temkinliydi, çekingen ya da utangaç değil, Riggs ve benimle bir gecenin risklerini ve ödülleri hesaplıyor gibiydi. Neyse ki, görünüşe göre 'buna değer' kategorisine girdik.

Başını iki yana sallıyor.

"Yaptık. Sana ne yapacağını söyleyeceğiz." Özenle yapılmış, sarışın sol kaşı cevap olarak kavis çiziyor. Kimsenin Kay'e ne yapacağını söyleyeceğini sanmıyorum ama umarım söyler. Bence sonuç patlayıcı olacak ve bu tür havai fişekler heyecan vericidir.

Riggs göğüs dekoltesine doğru inerken eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Tadı viski ve pis fanteziler kokuyor ve ona karşı inliyorum, umutsuzca bir kadının bu mükemmel prensesinin çözüldüğünü görmek istiyorum. Onu arzudan çılgına dönmüş, zevkten kendinden geçmiş, sevişmemizin kanıtlarıyla kirlenmiş görmek istiyorum.

Onu dizlerinin üzerinde, sikim için yalvarırken görmek istiyorum.

Ama bu organizasyonun beyni benim, bu yüzden "Sarhoş musun?" diye soracak kadar uzun süre durakladım.

Masamızın yanında belirdiğinde yanında bir viski vardı, sonra dans molasında bir tane daha içti ama toleransını ya da bu akşam başka ne içtiğini bilmiyorum. Bana gayet ayık görünüyor ama emin olmak istiyorum. Ayrıca, otelin asansörlerinde kamera olduğundan eminim ve her ihtimale karşı bunu kayıt altına almak istiyorum. Riggs ve benim gibi profesyonel bir sporcu olduğunuzda çok dikkatli olamazsınız, ancak Kay kim olduğumuzu bilmiyor gibi görünüyor. Genelde bu beni rahatsız ederdi çünkü olduğum profesyonel oyuncu olmak için kalbimi ve ruhumu ve tüm hayatımı koydum, ama bunun yerine, bu gece bir maske gibi hissediyorum.

Hayır, öyle değil.

Maskemi çıkarıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki herkesin en sevdiği Devils oyuncusu Maddox Brooks değil de, adam olan Maddox Brooks'um ve takım avukatının herkese her türlü karşılaşma için zorunlu olduğunu söylemesine rağmen, gizlilik sözleşmesi ve rıza formu çıkararak bunu mahvetmek istemiyorum. Kay'e bakıyorum, parlak mavi gözbebeklerine karşı gözbebeklerinin genişlemesini, yanaklarının kızarmasını ve cevap verirken sözlerinin keskinliğini ölçüyorum.

"Bunun kötü bir fikir olduğunu bilecek kadar ayık ama yine de yapmak isteyecek kadar sarhoşsun," diye alay ediyor, gözlerinde bir meydan okuma parıltısı. Elimi saçlarının arasına sokup hafifçe çekştirerek onu tutuyorum ve daha ciddi bir şekilde cevap verirken dudaklarından gülümseme düşüyor. "Hiç de değil. Ben bunu istiyorum."

"Aferin kızım," diye mırıldanıyorum ve onu bir öpücükle daha ödüllendiriyorum. Keskin dişleriyle dudağımı ısıyor ve şaşkınlıkla geri çekildiğimde, beni bırakmadan önce dudağımı bir süre tutuyor.

Daralmış gözlerini ve bariz kırılganlığını görünce sırtıyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum, sessizce "sorun ne?" diye soruyorum, ama tam cevap vermek üzereyken Riggs büyük eliyle göğsünü kavıyor ve başparmağını meme ucunda gezdiriyor. Alçak sesle ve sertçe kıkırdıyor. "Ona 'iyi kız' denmesinden hoşlandığını sanmıyorum dostum. Ama vücudu sevdi. Meme ucu anında taş gibi sertleşti. Hisset."

Gözlerim onunkilere kilitleniyor, bir elimi diğer göğsüne götürürken inkâr etmesi için ona meydan okuyorum, ikimiz de meme uçlarını cımbızlayıp koparıyoruz. Sütyen takmış gibi hissetmiyor ama düğmeli bluzunun altında kesinlikle başka bir kumaş tabakası var ve her iki meme ucu da gururla duruyor. "Bizim için çok duyarlısın, değil mi?" Biraz daha sıktığımda nefesi kesiliyor, cevap vermiyor ama bu yeterli. Şimdilik. "Buna ihtiyacın var, değil mi?" Daha fazlası için göğüslerini yukarı kaldırıyor. "İyi kız," diye tekrarlıyorum ama artık tartışamayacak kadar muhtaç.

"Bize ne istediğini, neyi sevdiğini söylemeye devam et. Sana vereceğiz. Her şeyi, her şeyi."

Cevap iniltisi doğrudan sikime gidiyor.

Asansör yirmi beşinci kata geldiğimizi bildiriyor, kapılar açılırken eğlencemize bir süreliğine ara veriyor. Riggs boş koridorda kendi odasına doğru ilerliyor. Benimki yan odada ve ekibimizin geri kalanı bu kata ve bir alt kata dağılmış durumda. Kartını kapıya doğru tutuyor ve ışık yeşile döndüğünde, bu kapının kilidinin açıldığına dair bir sinyalden daha fazlası gibi geliyor. İstedikimiz her şeyi yapmakta özgür olduğumuzu işaret ediyor.

İçeride lambalar otomatik olarak yanıyor ve ikimiz de tekrar Kay'e doğru ilerlerken odaya sıcak bir parlaklık veriyor. Tereddüt ya da şüphe görmeyi ya da fikrini tamamen değiştirmesini bekliyorum, ama bunun yerine dudaklarını yavaşça... şeytanca... lezzetli bir gülümseme kaldırıyor. Parmaklarını bluzuna götürüyor ve düğmelerini çözmeye başlıyor. Striptizinin bir anını bile kaçırmak istemediğim için başımın arkasına uzanıp tişörtümü hızla çekiyorum.

Haklıydım, sutyeni yoktu ama tişörtünün altına ipeksi bir kaşkorse giymişti. Dantel süslemesi V şeklinde aşağıya doğru iniyor, göğüs dekoltesinin kışkırtıcı bir ipucunu gösteriyor ve malzeme, meme uçlarının sertleşmiş çıkıntılarının görünmesine yetecek kadar ince. Eteğinin fermuarına uzandığında, ince spagetti kayışların ikisi de omuzlarından düşüyor.

Riggs huysuzca, "Bırak beni," diye emrederek dizlerinin üzerine çöktü. Ben tişörtünü çıkardığımda o da çıkarmış olmalı, çünkü Kay elini onun omzuna koyduğunda çıplak tenine dokunuyor. Eteğini kalçalarından aşağı sıyrıp yere düşmesine izin veriyor, Kay de topuklu ayakkabılarıyla zarif bir adım atıyor. "Orospu çocuğu. Bunu görüyor musun Maddox?"

Her şeyi görüyorum. Yanaklarında derinleşen kızarıklığı, mavi gözlerindeki vahşi bakışı, bana döndüklerinde dudaklarının biraz daha hızlı nefes alırken nasıl ayrıldığını. Çok yavaşça, çok bilinçli bir şekilde bakışlarımın onu tepeden tırnağa yalamasına izin veriyorum, her şeyini içine çekiyorum. Beyaz kaşkolü, ıslak bir şekilde üzerine yapışan külotunun ipek ve danteline uyuyor. Bacakları uzun ve sıkışmış, bahse girerim ben onun canına okurken belime sarılınca harika hissedecekler. Ve ayakları tam olarak yan yana, sanki çok güzel olduğu bir yarışmada sahnede duruyormuş gibi.

O çok mükemmel, çok bozulmamış, çok kibar ve ben onun dağınık, sınır tanımayan, pis ve adımı haykırmasını istiyorum. Ve Riggs'in.

"Senin tadına bakmayı o kadar çok istiyorum ki," diye inliyor Riggs, Kay'e bakarak. Kay gözlerini benimkilerden ayırıp ona bakıyor ve ayaklarını iki yana açıyor.

en küçük parçasına kadar.

Göğsümde bir kahkaha titreşiyor. Bunun yeterli olacağını mı düşünüyor?

"Külotunu çıkar ki her yerini yalayabilsin." Gözleri tekrar

ve mavi derinliklerindeki savaşı görebiliyorum. Riggs'in ağzını tatlı alt dudaklarında istiyor ama ne yapacağını söyleyememesinden hoşlanmıyor. Bahse girerim yatak odasında ve dışında emir veren genellikle odur. Çok kötü, bunu ben de seviyorum. İsterse hakimiyet için gürleşebiliriz. Aslında, onu kısıtlayıp sikimi yedirmekten ve ona ne kadar iyi bir kız olduğunu tekrar söylemekten hoşlanacağımı düşünüyorum. Sanırım o da gizliden gizliye bundan hoşlanırdı. Sadece hoşuna gitmesini istemiyor.

Ya da daha büyük olasılıkla, benim gibi birinin ona ne yapacağını söylemesini hiç istemedi. Çoğu erkeğin aksine, bunu kendimi tatmin etmek için bencilce yapmıyorum. Bir kadını kontrol etmek bana bunu yapmıyor. Beni tahrik eden şey onu yakından izlemek, ne istediğini tahmin etmek, sahip olabileceği arzuları yerine getirmek ve onu memnun etmek için ne gerekiyorsa yapmak. Ve şu anda Kay umutsuzca Riggs'in amını yalamasını istiyor ki bunu gerçekleştirebilirim.

Bakışlarını tekrar Riggs'e çeviriyor ve sanırım Riggs'in benim çekilmez bir pislik olduğumu kabul etmesini umuyor. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor, parmaklarının arkası ipek kumaşın arasından klitorisinin üzerinde geziniyor. "Benim için çıkar onları. Seni yalamamı istiyorsun, değil mi?" Neredeyse benim söylediklerimin aynısını söylüyor ama ses tonu tamamen farklı. Benim otoriter ve ukala tarzımdan ziyade cesaretlendirici ve ikna edici.

Dönerek bizden uzaklaşıyor ve ikimizin de nefes alamadığı bir an için blöfümüzü gördüğünü düşünüyorum. Ama yatağa doğru adım atıyor ve sırtı bize dönükken kaşkorsesini başının üzerinden kaldırıp yere bırakıyor, sonra da külotunu kalçalarından aşağı itip içinden çıkıyor. Neredeyse ona topuklu ayakkabılarını çıkarmamasını söyleyecektim ama omurgasının güzel çizgisi ve kıcının yemyeşil kıvrımı ağzımı açamayacak kadar dikkatimi dağıttı ve ben kelimeleri bulamadan onları çıkardı. Çıplak, kendinden emin ve gururlu bir şekilde arkasını dönüyor.

Nedenini anlayabiliyorum. O mükemmel. Göğüsleri dolgun ve yüksek, pembe meme uçları odanın soğğundan değil, arzudan sertleşmiş. Kalçaları dışarı çıkmadan önce beli içeri çöküyor ve amı tamamen çıplak. "Beni nerede istiyorsun?" diye soruyor Riggs. Bu kasıtlı bir hareket, çünkü ona nerede ve nasıl yalan söyleyeceğini söyleme gücü veriyor, ama bana değil.

Sorun değil. Onun teslimiyetini kazanacağım.

Riggs bir anda ayağa kalkıp odanın diğer ucuna geçiyor, botlarını çıkarıp ereksiyonuna yer açmak için kot pantolonunu indirirken onu yatağın ortasına doğru yönlendiriyor. Eğer o da benim gibi bir şey hissediyorsa, fermuar acı verici bir kısıtlamadır. "Eninde sonunda sikimde, ama önce uzan ve rahat et ki çalışabileyim. Maddox, kızın memelerini al."

Genelde patron benimdir, Riggs itaatkâr olduğu için değil - kesinlikle değil - ama eski karısı onu nasıl sevdiğinden onu nasıl becerdiğine kadar her türlü pisliği ona geri attıktan sonra içgüdülerine daha az güvendiği için. Bu onun kafasını ve cesaretini uzun bir süre mahvetti ve bir kez işimizi bulduğumuzda, kendimiz ve birlikte olduğumuz kadınlar için işe yarayan rollere yerleştik. Ama Kay, Riggs'in ona ne yapacağını söylemesini isterse, bunu kabul edebilirim ve o bana ne yapacağımı söylerse, bunu da halledebilirim.

Kay bir yastık prensesi gibi yatağa uzanıyor ve bu görünüm ona çok yakışıyor. Onda muhteşem bir şey var. Sikim için yalvarmasını, ağzına almaktan makyajının akmasını ve amının orgazm kanıtlarıyla kirlenmesini sabırsızlıkla bekliyorum.

Riggs onu derinden öpüyor, dilleri dans ediyor ve ben sıramızı beklemek için avucumu kotumun içinden sikime bastırıyorum. Boynundan aşağıya doğru bir sıra öpücük bırakmaya başladığında, başını bana doğru çeviriyor ve gözleri benimkilere kilitleniyor. "Gördüğün hoşuna gitti mi?" diye alay ediyor.

"Evet amına koyayım," diye homurdandım. "Çok güzel görünüyorsun." Riggs'i bilinçli olarak çağırdığı için, beni de yanına davet etmesini bekliyorum. Kendimi tutmak için elimden geleni yapıyorum ve onu da sınırlarına kadar zorlamak isteyerek ekliyorum, "O senin amını yalarken ben de seni öpmek ve memelerini emmek istiyorum. Bunu ister misin, Kay?"

Bunu kasıtlı olarak Riggs'in sorusuna benzer şekilde ifade ediyorum, dürtülerimi onun için en ufak bir şekilde azaltıyorum. Yine de, hâlâ inkâr etmek istediğini, elde edilmesi zoru oynamaya devam etmek istediğini görebiliyorum, ama şehvet gözlerini bulandırıyor. Ya da belki de Riggs kalçalarını ayırıp tam ortasına doğru uzun, yavaş bir çizgi yaladığında aldığı zevktir.

"Mmm," diye inliyor. "Tatlı olacağını biliyordum. Bırak da tadına baksın." Riggs uyluklarının arasında bana yer açmak yerine Kay'in parmaklarını kendine doğru yönlendiriyor, burada kayganlığını topluyor ve tekrar söylenmeden parmaklarını ağzıma doğru kaldırıyor, ben de dahil.

Onları hevesle ağzımın içine çekiyorum, dilimin parmakların üzerinde dönmesine izin veriyorum. Onun tadıyla inliyorum. Tatlı, misk kokulu ve lezzetli. "Kendini tatmak ister misin?" Eğilip onu öpmeyi teklif ediyorum. Onu

Dili hemen ağzıma kayıyor ve kolları boynuma dolanarak beni kendine çekiyor. Hâlâ onu öperken, yatakta yanına uzanıyorum.

Elleri göğsümü buluyor, tenimi kavrarken tırnaklarının ısırması hoş bir acı veriyor. Parmaklarımı saçlarının arasına sokuyorum ama Riggs'in yaptığı bir şey onun nefesini kesip başını geriye atmasına neden oluyor. Elimini bir meme ucuna götürüyorum ve sonra diğerini ağzıma alarak zevkini artırıyorum. Sesim karanlık ve sert, fısıldıyorum, "Ağzını üzerinde seviyor musun? Seni bütün gece yiyebilir. Buna bayılıyor, özellikle de senin kadar tatlı olana." Sertçe haykırıyor, kalçaları kıvranıyor. "Ona bir parmak ver Riggs. Bunu istiyor, değil mi?" Başını o kadar sert sallıyor ki, daha çok bir sarsıntıya benziyor, ama Riggs kalın bir parmağı girişinde gezdirmeye başlıyor.

"Çok ıslak, adamım, bana içmem için gittikçe daha fazla bal veriyor. Dinle." Bir parmağını içine sokar, sonra geri çeker, onu yavaş ve derin sikmeye başladığında kayganlığının sesi odayı doldurur. Adam klitorisini de yalamaya başlayınca Kay sertçe eğiliyor, memeleri yukarı kalkmış, ilgi için yalvarıyor. Onları koparıyorum ve emiyorum, en yüksek tepkiyi neyin vereceğini bulmak için test ediyorum.

Vücudunda gerginlik artıyor, kasları geriliyor ve nefes alış veriş pantolona dönüşüyor ve ben Riggs'e bakıyorum. Sadece başının üstünü görebiliyorum, ama şimdi onu daha sert ve daha hızlı çalıştırıyor. Kay'ın kulağına fısıldıyorum, "Bizim için gel." Gözlerini açıyor, benimkileri buluyor ve orada kalan belirsizliği görebiliyorum. Hissettiği şeye kendini tamamen teslim etmek konusunda güvende olup olmadığından emin değil ve birinin onun savunmasızlığından faydalanmış olabileceği fikri beni sinirlendiriyor. Gözlerimi kısıyorum ve yemin ediyorum, "Seni yakaladık. Onu amında hisset, beni burada güzel göğüslerine taparken hisset. Sen iyisin, burada bizimle. Bırak biriksin, bırak seni boğsun." Vücudunun söylediklerime verdiği tepkiyi izlerken duraklıyorum ve sonra alçak sesle homurdanıyorum, "Bırak. Bizim için gel."

Nefesi kesiliyor ve sonra çılgınca kasılıyor, kalçaları Riggs'e çarpıyor ve kıvrılırken meme uçları parmaklarımdan dışarı fırlıyor. Kendinden geçmesini uzatmaya kararlı olan Riggs ve ben, çılgılığı daha da yükselirken ellerimizi ve ağzımızı onun üzerinde tutmak için mücadele ediyoruz.

Çok geçmeden, sarktı ve lezzetli bir salıverme sesi çıkardı.

"İyi kız," diye övüyorum, şansımı zorluyorum ve onun sınırlarını zorluyorum. Cevap veren bakışı bu kez mizah dolu. "Daha fazla," diyor nefes nefese. "Daha fazla."

"Evet, hanımefendi." Riggs kıkırdayarak kadının vücudunda ilerliyor.

Yine de bana doğru bakıyor. Gözlerinin ardındaki düşünceleri kendi düşüncelerimmiş gibi okuyabileceğim kadar uzun süredir arkadaşız. Kay büyüleyici, bizim için orgazm olması hayatımda gördüğüm en güzel şey ve o da aynı şekilde hissediyor.

Riggs'e "Arkasına geç ve benim için bacaklarını tut," diyorum, o da anlayışla başını sallıyor.

Birkaç dakika içinde, Kay ona yaslanmış, sırtı göğsüne yaslanmış ve ben de bükülmüş dizlerinin arasındayken yatak başlığına yaslandı. Riggs omuzlarının üzerinden vücudunun aşağısına uzanıp kalçalarını kavırıyor, ayakları havada kalacak şekilde onu iyice açıyor. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan klitorisinin üzerine tükürüyorum. Şok içinde irkildi, bakışları 'bunu az önce yapmadın' ateşiyle doluydu ve ben sııttım çünkü evet, yaptım.

Klitorisini ovmaya başladığım anda öfkesi değişiyor, sıvılarımızı birbirine karıştırmak için parmaklarımı içine sokuyorum ve her damlasını yalamak istediğim amının her tarafına yayıyorum. Çaresizliğin en tatlı sesiyle titrek bir nefes veriyor ve cevap veren bir ısı sarsıntısı omurgamdan aşağı fırlıyor.

Buna ihtiyacım var. Sanırım onun da buna ihtiyacı var. Bu yüzden Kay'e yavaşça bir yalama veriyorum, tatlılığını kaynağından tadıyorum.

Ve sonra onu acımasızca yiyip bitiriyorum.

KAYLA

Baldızım Janey, vampir romantizm kitapları okuyor ve bize ana karakterin etrafının vampirlerle çevrili olduğu, kanını emdikleri ve bir tür mutlu bilinç durumuna girene kadar klitorisini emdikleri bir kitaptan bahsetti. O zamanlar kulağa saçma geldiğini düşünerek gülmüştüm. Birden fazla erkek mi? Çoklu orgazm? Değişmiş bilinç? Yok artık. Tamamen hayali bir fantezi. Ya da ben öyle sanıyordum. Görünüşe göre, hiç de saçma değilmiş. Gerçekmiş. Bunu deneyimliyorum.

Ve bu her neyse, her ne oluyorsa, daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını.

İki erkekle birlikte olmak hiç düşündüğüm bir şey değildi ve ne yaptığımı ya da yarın bu konuda nasıl hissedeceğim hakkında hiçbir fikrim yok, ama durmaya niyetim yok. Bazen evrenin bize tek seferlik bir anlaşıma sunduğunu anlıyorum ve o kulüp dans pistinde bir yerlerde, bu gecenin öyle olduğuna karar verdim. Tek seferlik, kardeşimin deyimiyle "bir daha geri dönüşü olmayan", yasak bir *menage a trois* deneyimine doğru bir macera.

Şimdiden iki kez boşaldım, bir kez Riggs bacaklarımın arasındayken ve Maddox kulağıma edepsizce konuşurken ve ikinci kez Maddox bacaklarımın arasındayken ve Riggs arkamdayken, bacaklarımı tutarken aleti omurgama bastırdı, beni kaba hissettirmesi gereken ama fena halde yaramaz hissettiren bir şekilde ortaya çıkardı.

Dokunuşlarındaki farkı şimdiden anlayabiliyordum. Riggs nazik ama büyük... çok büyük. Parmaklarından biri bile doluyordu ve bir ikincisini içeri kaydırduğunda, lezzetli bir şekilde acı veren gerginlikle neredeyse anında geldim. Ve mırıldanmaları hep ne kadar iyi yaptığım ve beni sikişinin üzerinde hissetmek için nasıl sabırsızlandığı ile ilgiliydi. Her kelimesinde, her hareketinde bir yoğunluk var. Maddox ise pis ağızlı ve otoriter. İçgüdüsel olarak vücudumun tam olarak neyi kaldırabileceğini biliyor gibi görünüyor ve boşalmama izin vermeden beni üç kez sınıra götürdü. Bu konuda sinirliydim, ağzımı bozarak ona durmasını emrettim. Hatta eğer boşalırsa ona ne yapacağını göstermeyi bile teklif ettim.

emin değildi, bana küstahça 'seksi bir manzara' olacağını söyledi. Hem sinirlenmiş hem de gururlanmıştım ve tepkimi saklamaya çalıştım, ama o zaman beni tekrar sınıra götürdü, sert ve hızlı ve ne yaptığını tam olarak bildiği konusunda tartışmaya yer bırakmadı. Ortaya çıkan orgazm gecikmeye değdi ve inkar etsem de, gürültülü çığlıklarımın beni sattığından oldukça eminim.

İkisi de harika.

Maddox, "Dört ayak üzerine kalk," diyor. Bir yanımla ona siktirip gitmesini söylemek istiyor ama vücudumun gerçekten istediği pozisyona gelmeme yardım ettiğini ve gerçekten zevkimin peşinde olduğunu düşünerek itaat ediyorum. Açık olmak gerekirse, bunu istediğim için yapıyorum, bana söylediği için değil. "Siktir, dostum. Gel de şuna bak," diyor Riggs'e.

Her iki erkeğin de tırnaklarıyla kızarmış ve kendi orgazmlarıyla kirlenmiş olduğundan emin olduğum göbeğime bakıyor olmaları müstehcen ve müstehcen hissettiriyor. Ama şifonyerin üzerindeki aynaya baktığımda bu konuda hissettiğim utangaçlık dağılıyor. Saygılı görünüyorlar, sanki sadece ben olmama rağmen huşu uyandıran bir şeye tanıklık ediyorlarmış gibi. "Çok güzel."

Maddox'un sözlerinden cesaret alarak bacaklarımın arasına uzanıyorum ve daha da fazlasını görebilmeleri için dudaklarımı aralıyorum. İkisi de zevkle inleyip siklerine uzandıklarında, kendimi muzaffer bir siren gibi hissediyorum, sadece bir adamı değil, iki adamı da mahvolmaya sürüklüyorum.

Riggs yatağın etrafından dolanıyor, oturmadan önce köşedeki sandalyeyi yatağa yaklaştırıyor. Hissettiği gerginliği hafifletmek için bacaklarını açarak kambur duracak şekilde koltuğun kenarına doğru eğildi. Kot pantolonundaki çıkıntıyı avuçluyor ve ben dudaklarımı yalıyorum, onu görmek istiyorum, onun beni tattığı gibi ben de onu tatmak istiyorum.

Ama arkamda bir paketin kırıştığını duyuyorum ve geriye bakıyorum. Prezervatifin ince kılıfı Maddox'un beni becermek üzere olduğu şeyi gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Uzun, kalın ve kaya gibi sert. Kendine bir vuruş yapıyor, tabanını sıkıca kavrarken tıslıyor. "Hazır mısın?" diye soruyor, giriş yerimde sıraya girerek.

"Sahip olduğun her şeyi bana ver," diye meydan okuyorum. Bu aptalca mı? Muhtemelen. Ama zaten tamamen pervasızlığa düştüm, biraz daha fazlası ne ki?

Pervasızlığın ötesinde ne olduğunu görmek istiyorum ve sanırım Maddox bana bunu gösterebilir, diye fısıldıyor bir ses.

Ben pervasız değilim. Hesapçı ve soğuk, alaycı ve bıkkınım ve asla sırf kendim için aptalca şeyler yapmam. Kendim için yaptığım şeyler

Kuaför, ağda, pilates dersleri, salatalar, iş dünyası sayfalarını okumak, yatırım dünyasındaki dedikoduları dinlemek gibi hayatımdaki diğer her şey kadar iyi düşünülmüş ve seçilmiş. Hepsi de kendim için, günlük hayatımı ve geleceğimi daha iyi hale getirmek için yaptığım güzel şeyler.

Ama şu anda tek düşüncem zevk almak, bu çok da efsanevi olmayan, mutluluktan uçmuş bilinç durumunda kalmak.

Maddox kalçalarını elleriyle kavıyor, parmak uçları tenime batarken içime doğru kayıyor, santim santim. Taşaklarına kadar girmiş olması gerektiğini düşündüğümde, bir şekilde daha fazlası oluyor ama yine de ona dayanmayı başarıyorum. İçime tamamen oturduğunda zaten titriyorum ve kalçalarını kıcıma sürüyor. "Siktir, iyi hissediyorsun, Prenses."

Bu evcil hayvan ismini iyi kızdan daha çok seviyorum, özellikle de böyle kaba ve gırtlaktan inliyor ve iltifata gülümsüyorum. Aynaya tekrar bakıyorum, Maddox'u başını arkaya atmış ve gözleri kapalı, sanki onu çevreleyen duvarlarımla hislerine odaklanmış gibi buluyorum. İç kaslarımı sıkıyorum, ona masaj yapıyorum, kontrolünü kaybetmesini istiyorum, bana yaptığı gibi ona da işkence etmek istiyorum.

Buna karşılık, geri çekiliyor ve sonra tamamen geri giriyor, elleri beni yerinde tutuyor, böylece darbeden geri tepemiyorum. Bunun bir ceza mı yoksa ödül mü olduğunu bilmiyorum ama iyi hissettiriyor.

Bunu tekrar tekrar yapıyor ve sonra her derin vuruşta beni üzerine çekmeye başlıyor, onu becermemi sağlıyor. Hızla sert ve vahşi bir hal alıyor ve avuç içi kışkına yanağıma çarptığında şaşırmıyorum. Kahretsin, sanırım bunu istemek için kışkımı kaldırıyordum. "Tekrar," diye inliyorum ve o da önce bir yanağıma, sonra diğerine tokatlar yağdırıyor. Kızardığını anlamak için tenimi görmeme gerek yok. Isıyı hissedebiliyorum, acıyı hissedebiliyorum.

Riggs sandalyesinde kayıyor, göğsünde alçak bir gümbürtü. Maddox'un bana uyguladığı vahşet yüzünden onu unuttuğumu söylemekten utanıyorum, bu yüzden görüşümü temizlemek için gözlerimi kırptırıyorum ve gözlerimi Riggs'inkilere odaklanmaya zorluyorum. "İzlemeyi seviyor musun? Senin olayın bu mu?"

Başını hafifçe sallaması bir cevap sayılmaz ama dudaklarını kaldırıp sırtması tehlikeli hissettiriyor. Sanki beni uyarıyormuş gibi. "Hayır, seni benim için hazırlamak için önce o gidecek. Seni incitmek istemiyorum."

Canımı yakmak mı?

Bunun kafamdaki tüm uyarı sirenlerini çaldırması gerekirdi. Belki birkaç kırmızı alarm ışığı da dönüyordur. Ama bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey -Yumuşak, anlamlı, savunmasız... Beni korkutmaktan çok meraklandırıyor.

Ve elini kot pantolonundaki daha da kalın olan çıkıntıda gezdirdiğinde, merakım sapkın bir açılığa dönüşüyor. Onu görmek istiyorum ama ben daha sormadan Maddox saçlarımı avucunun içine alıyor ve yüzümü aynaya doğru kaldırıyor. "Benim için tekrar boşalırken kendini izle."

Buna hiç yakın değilim. Harika hissettiriyor ama istesem de tekrar boşalabileceğimi sanmıyorum. Samantha'nın Yatak Odası Cenneti işinden aldığı ve bir dakikadan kısa sürede O vaat eden vızıldayan oyuncaklardan biriyle bile yapabileceğimi sanmıyorum.

Yüzümdeki şüpheyi okuyabiliyormuş gibi, Riggs açıkta kalan boynuma sokulmak için öne eğiliyor, önce sıcak, açık ağızlı öpücükler bırakıyor ve sonra keskin bir şekilde emiyor. Kahretsin, onu durdurmalıyım. Yarın işe aptal bir ergen gibi boynumda bir morlukla gidemem, ama 'hayır' yerine bir inilti çıkıyor.

Maddox Riggs'e "Memelerini al, dostum," diyor. Meme uçlarımın sıkıldığını hissediyorum ama gözlerim tekrar kapanıyor, Maddox'un kendimi izlemem yönündeki emri, duyularıma yapılan saldırı beni tekrar etkisi altına alırken unutuluyor. "Siktir," diye tıslıyorum. "Yaklaştım." Nasıl bu kadar hızlı oldu bilmiyorum. I yapamayacağımdan emindim.

"Yap şunu. İyi bir kız gibi benim için gel," diye homurdanıyor Maddox, avucu kıcımlı tekrar tokatlarken.

Bana böyle demeyi bırakmasını söylemek istiyorum ama orgazm beni çok hızlı ele geçiriyor ve kelimeleri çıkaramıyorum. Sanırım haklılar, bundan hoşlanmak istemiyorum ama bedenim hoşlanıyor. Mutluluk dalgaları içimde yuvarlanıyor ve göz kapaklarımın arkasında parıltılar dans ediyor ve Maddox hala içime giriyor, çılgın hızını hiç yavaşlatmıyor.

Kendimi dizlerimin üzerine kalkmış hissediyorum, Maddox'un kollarından biri göğüslerimin hemen üzerinden göğsüme, diğeri de belime sarılmış. "Bizi izle." diye gürlerken nefesi kulağımda sıcak. Üçümüzü de."

Maddox'un başı omzumun üzerinden görünüyor, dizleri içimde, beni şehvetle yayılmış halde tutuyor. Riggs'in sırtı dövmelemlerden oluşan geniş bir yol haritası gibi, yatağın kenarında dururken kasları çalışıyor. Meme uçlarım kırmızı ve sert, tüm ilgiden dolayı şişmiş ve bacaklarımın arasında, Maddox'un bana çarpmaya devam ederken nerede bulunduğumuzu görebiliyorum.

Erotik, şehvetli ve seksi görünüyoruz ve bu iki adamın beni istediğine dair içimde bir güven yükseliyor. Ben de onları istiyorum. Bu yanlış, ya da en azından bazı insanlar böyle düşünebilir, ama şu anda, çok doğru hissettiriyor.

Riggs'in eli klitorisime gidiyor ve onu uzaklaştırmaya çalışarak ön kolunu tutuyorum. Gerçekten tekrar gelemem. Ama o çok güçlü ve parmakları çok iyi ve bana verdiği sert bakış beni teslim olmaya cesaretlendiriyor, bu yüzden kelimeleri yutuyorum. Bu sefer klitorisimle nazikçe alay etmiyor. Hayır, Maddox'un yoğunluğuyla eşleşiyor, parmakları bana sertçe bastırıyor ve hızla ileri geri kaydırırken bulanıklaşıyor.

Maddox kulağıma "Siktir, *evet*," diye tıslıyor ve boşalırken vuruşları spastikleşiyor. Prezervatifin içinden dölünün sıcaklığını hissedemiyorum ama başını geriye atıp kükreyerek tavana doğru boşaldığında bunun gerçekleştiğini anlıyorum. İçimden bir artçı şok geçiyor, dakikalar önce yaşadığım orgazm kadar güçlü değil ama yine de çok iyi.

Gözleri aynada benimkileri bulduğunda Maddox yavaşlıyor. Yüzüne yayılan gülümseme tam anlamıyla erkeksi bir zafer ve gariptir ki ben hiçbir şey kaybetmiş gibi hissetmiyorum. Kendimi çok değerli bir ödül gibi hissediyorum. Dışarı çıkarken yanağıma nazik bir öpücük konduruyor, sonra kendini yataktan uzaklaştırıyor.

Maddox çenesini Riggs'e doğru kaldırarak, "Onun için uzanmak isteyeceksin," diyor. "Güven bana."

Kemiklerim yok, mutluluktan uçuyorum ve günlerce uyuyabilirmişim gibi hissediyorum. Ama Riggs kendi sırası için hazır. Bizim sıramız. Ve çok sabırlı davrandı. Ben de öyle, çünkü vücudumda ilerlemeye çalışan yorgunluğa rağmen, gözlerimi kot pantolonundaki şişkinliğe indirdiğimde, merakım yeniden canlanıyor ve beni doğrudan kan dolaşıma bir kafein iğnesi gibi uyandırıyor. "Bir bakayım," deme şansını nihayet buluyorum. "Hepinize."

Hâlâ titreyen dizlerimin üzerinde, Riggs'in ellerinin kot pantolonuna gidişini izliyorum. Pantolonunu kalçalarından aşağı itiyor ve sonra boxer külotunu aletinin üzerinden geçirip taşaklarının altına indiriyor, sanki kendini bana sunuyormuş gibi.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım. Sanırım başımı 'hayır' diye sallıyorum. Bir vajinanın ortalama uzunluğunu bilmiyorum, ama sadece Riggs'in horozundan daha kısa olduğunu tahmin edebilirim. Ve daha dar. Kesinlikle daha sıkı. Kendi amım sanki dükkânı erken kapatıyormuş da başka kimse giremeyecekmiş gibi sıkılıyor ve onu suçlayamam. Bu kadar büyük penisler görmüştüm ama onlar Samantha'nın şaka hediyesi olarak sattığı dildolar ve vibratörlerdi. Ha! Şaka hediyeleri! Maddox beni sikerken Riggs'e sakso çekmeye çalışmadığıma sevindim. Konsantre olsam bile, sanırım ilk üçte birinde boğulurdum ve Maddox'un beni itme ve çekme şekliyle, kesinlikle Riggs'in penisine kusardım. Utanç verici. "Onu alabilirsin. Seni hazırladım ve yardım edeceğim," diye güvence verdi Maddox.

Ben.

Eküri olmak diye bir şey duymuştum ama bu onu yeni bir boyuta taşıyor. Ya da derinliklere, aslında. Uzunluk mu? Bunu anlama şansım yok çünkü Riggs'in gözleri karardı ve büyük elini yukarı ve aşağı kaydırıp kendini okşarken bana kilitlendiler. Kolları hareketle birlikte esnedikçe dövmeleleri dans ediyor ve tepesinden sızan bir damla prekum parmaklarını kaplıyor. "Tadına bakabilir miyim?" diye soruyorum.

Sadece ucunu, diyorum kendime. Sadece dene ve ne kadar ileri gidebileceğini gör.

Ben kendine zor hedefler koymayı seven bir kadını. Aynı zamanda genellikle onları başaran biriyim çünkü başarana kadar bırakmam.

Riggs yaklaşıyor ve ben öne doğru eğilerek dilimin ucunda dolaşmasına izin veriyorum. Saçlarını eline topluyor, onu ağzıma alırken izleyebilmek için yolumdan uzak tutuyor. Hareket etmiyor, beni daha fazla beslemeye çalışmıyor ya da başımı aşağı itmiyor. Sadece orada duruyor ve dudaklarımın onu sararken ne kadar iyi hissettirdiği hakkında inleyerek beni yönlendirmeme izin veriyor. Nazik ama itaatkâr değil, Maddox gibi zorlayıcı ve sert de değil. Bu zıtlık bağımlılık yapıyor, varlığından bile haberdar olmadığım iki yanı besliyor.

Yavaşça gevşiyorum ve onu daha derine almaya başlıyorum. Onu boğazımın girişinde tutuyorum, refleks olarak yutkunuyorum ve tuzlu-tatlı prekumunun daha fazla tadıyla ödüllendiriliyorum. Aklımdan, eğer onu almak için ağzımı başarılı bir şekilde esnetiyorsam, kalçalarımı tekrar kaplayan kayganlığı hissedebildiğim için onu kesinlikle amıma alabileceğim düşüncesi geçiyor.

Başka ne zaman böyle bir şansım olacak? İki erkekle mi? Böyle bir aletle? Riggs'in aleti hakkında şiir yazılabilir. Ya da belki uyarı etiketleri, ama *carpe diem*. Ya da bu durumda *carpe dickem*, küçük bir iç kıkırdamayla düşünüyorum.

Dudaklarımı kaplayan tükürüğü silerek onu ağzımdan çıkarıyorum ve Riggs'e bakıyorum. "Sik beni." Maddox'un söylediklerini hatırlayarak yatağa uzanıyorum, Riggs kot pantolonunu ve iç çamaşırını sonuna kadar çıkarırken başımı yastıklara koyuyorum, kendimi prenses gibi hissediyorum. Beni yatağa kadar takip ediyor, sinsice yaklaşan bir aslan gibi üzerimde sürünüyor.

Bakışları ağır, sıcak ve karanlık, kirli şeyler vaat ediyor. Her birini istiyorum. Bir yerlerden yardımsever bir şekilde prezervatif çıkaran Maddox'tan bir paket alıyor ve bacaklarımı yukarı kaldırmadan önce kendini kılıflıyor, olabildiğince geniş olana kadar beni tamamen açıyor ve girişime çentik atıyor. "Sadece rahatla. Nefes al ve rahatla."

Riggs beni lezzetli bir şekilde germeye başladı, yavaş yavaş itti ve çok fazla olmanın eşiğinde hissetmesine rağmen, asla acele etmedi, asla

Acı sınırını aşıyor, sık dediği canavarı içime daha fazla sokuyor. Bir dirseğine kadar alçalıyor, diğer eli kalçamda beni sabit tutuyor. "Kıpırdarsan patlayacağım ve gerçekten içinde bir saniyeden fazlasını istiyorum. Yemin ederim daha uzun süre dayanabilirim." Hafifçe gülüyorum ve bu hareket vücudumun ona gösterdiği son direnci de azaltıyor. "*Siktir*, bu benim her şeyim."

"Öyle olsa iyi olur," diye karşılık veriyorum, inleyerek ve altında kıvranarak.

"Canını yakıyor muyum? Neye ihtiyacın var?" diye soruyor, anında tetikte.

Çok erken boşalmanın eşliğinde olduğunu söylüyor ama o zaman bile benim için endişeleniyor, şefkatli ve tatlı davranıyor. "Çekil," diyorum ona. "Becer beni, *lütfe*."

Oh, kahretsin. Sözcük ağzımdan kaçtı, kibar bir şekilde yetiştirildiğim ve kendimi sunmam için eğitildiğim gibi değil, bir yalvarış olarak. Riggs'e beni sikmesi için yalvardığımı inkar edemem.

Biraz geri çekiliyor ve sonra tekrar ileri itiyor ve Tanrım, çok iyi hissettiriyor. Çok dolu. Gözlerinin yüzümde gezindiğini hissediyorum ve bakışlarımı onunkine sürükleyerek iyi olduğumu başımla onaylıyorum. Endişenin omuzlarından gözle görülür bir ağırlık gibi düştüğünü görüyorum. "Sen harikasin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bana öyle söylendi," diye takılıyorum, ayaklarımı bacaklarına doluyor ve kalçalarımı onunla buluşmak için kaldırıyorum.

"Lanet olsun, sanki bizim için yaratılmışsın," diye homurdanıyor Maddox. Gözlerimi ayırdığımda onu hâlâ yatağın başında durmuş, bir kez daha sertleşmiş sikini okşarken bizi izlerken buluyorum.

Nasıl tekrar sertleşti? Bir kere ve bitti diye bir şey duymadı mı? Bu iki adamın da bunu duymadığından şüpheleniyorum.

"Ya da sen benim için yaratıldın," diyorum nazikçe.

Gerçek şu ki, bu sadece tek seferlik mükemmel bir deneyim, herkesin sandığı gibi mükemmel bir Harrington olmadığımı kendime hatırlatmak için yalnız gecelerde zihnimde tekrarlayacağım gizli bir hikâye. Ben soyadımdan daha fazlasıyım, tüm ailemin acı gerçekler, kararlı eylem planları ve kurnazca düşünmek için başvurduğu kişiden daha fazlasıyım. Ben ihtiyaçları, istekleri ve arzuları olan bir kadını ve çoğu zaman başkalarını ön planda tutmak adına bunları görmezden geliyorum. Onların projelerini, teslim tarihlerini, sonuçlarını.

Ama bu gece tamamen benimle ilgili. Ve erkekler bana tapıyor.

Sanki bencilce ya da suçlu hissetmem gereken bir şeymiş gibi hedonistik geliyor, ama bunun yerine, diğerleriyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde tatmin olmuş hissediyorum.

Riggs'ten uzanmak.

"Muhtemelen öyle," diye onaylıyor Riggs, kollarını koltuk altlarımdan geçirip omuzlarımı tutarak ve yüzünü saçlarıma gömüp beni yatağa bastırana kadar alçalıyor. Sıkıştırılmışlık, onun altında kapana kısılmışlık hissi var, ama bu çok ezici bir şekilde iyi bir şekilde. Aynı anda hem alınmış hem de korunmuş hissediyorum. Beni tamamen ezmek için ağırlığının bir kısmını tuttuğunu biliyorum ve neredeyse daha da gevşemesini istiyorum. Kollarımı ona doluyorum, ellerim sırtında yayılıyor, onu karşılıyorum.

Beni yavaş ve derin sikiyor, yoğunluğu farklı ama Maddox'un sert, vahşi sikişinden daha az etkili değil. Aynı mükemmel madalyonun iki yüzü gibiler, ikisi de vücudumu ve zevkimi önemsiyor ama bunu çok farklı şekillerde gösteriyorlar.

Riggs'in beni girmesi ve üzerime bu kadar ağır bir şekilde uzanması, içimde var olduğunu bilmediğim bir noktaya vurmasını sağlıyor. Bu, parmaklarının daha önce alay ettiği G noktam değil, daha ilkel bir şey ve sürpriz bir şekilde, içimde başka bir orgazm oluşmaya başlıyor. Bana neler olduğundan emin olamadan ona sıkıca sarılıyorum ve o donup kalıyor, ben onun altında debelenmeye başladığımda hareket etmiyor.

"İyi misin?" diye inliyor ama hemen ardından bir küfür savuruyor. "Siktir, durma. Durma."

Nefesi düzensiz, boynuma karşı sıcak ve dişlerinin kenarını hissediyorum, ısırıyor ama sanki zevkin saldırısına karşı yüzünü buruşturuyor.

İstesem de duramam. Yine rahatlamak isteyen bir füzeyim. Ama bu her nasılsa bu gece yaşadığım diğer tüm orgazmlardan daha büyük. Sonunda, tutunduğumu bilmediğim sıkı bir kısıtlama bandı uçup gidiyor ve beni göz kapaklarımdan arkasındaki karanlığa bırakıyor. Ya da belki evrenin karanlığına. Tüm varlığım kendini yeniden düzenliyor. Sanırım haykırıyorum, sanırım titriyorum ve eminim Riggs tekrar geldiğimi hissedebiliyor, ama kulaklarımdaki kükreme ve vücudumdaki dalgalar arasında kayboluyorum.

Tekrar farkına varmaya başladığımda Riggs'in beni derin, sert ve hızlı bir şekilde becerdiğini fark ediyorum, homurtuları göğsündeki sürekli bir gümbürtüden başka bir şey değil. Dünya tamamen geri geldiğinde, serbest bırakıldığını kükrüyor. Bir şekilde içimde daha da sertleştiğini ve büyüdüğünü hissediyorum ve vücudum onun yolunu kolaylaştırmak için acele ediyor, prezervatifin içine atarken onu orgazmımın yapışkan sularıyla kaplıyor.

"Vay anasını, Prenses," diye mırıldanıyor ağzıma bir öpücük kondurmadan önce. Öpücük.

"O ne dediyse," diye yankılanıyor Maddox.

Riggs'in öpücüğüne sırtarak karşılık veriyorum, gözlerimi açtığımda Maddox'un elinin her yerine boşaldığını ve aldığını hiç görmediğim bir havluya sildiğini görüyorum.

Bir adamdan diğerine bakıyorum, az önce yaptığımız şeyin ciddiyetini kavıyorum. Utancın, dehşetin, kendimle ilgili hayal kırıklığının gelmesini bekliyorum ama... gelmiyor. Sadece hissediyorum... göğsümdeki bu his de ne?

Mutluluk. Sanırım mutluluk.

Tuhaf, uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Riggs içimden çıkıyor ve bana yer açmak için iniyor. Her iki adam da bana yardım edeceklerini söylemelerine rağmen temizlenmek için banyoya gidiyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum. "Kayla Anne Harrington," diye fısıldıyorum, elimi ağzıma bastırılmış, gitmeyi reddeden gülümsemenin izini sürüyorum, "sen tam bir sürtüksün."

Ama bu kelime kötü niyetle söylenmemişti. Aslında içimde yeniden bir heyecan uyandırıyor. Belki de Maddox'a bana iyi kız yerine böyle hitap etmesini söylemeliyim ve bakalım vücudum o zaman ne yapacak? Sanırım o da bu deneye katılmaya kesinlikle istekli olacaktır. Gülümsemem katlanarak büyüyor ve bu fikre gülmek için dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum.

Adamların yanına döndüğümde, beni kapıdan aceleyle çıkarmalarını beklerken, Çin yemeği sipariş ettiklerini ve aralarındaki yerimi almam için büyük boy yataktaki yastıkları kabarttıklarını görüyorum.

YAVAŞÇA UYANIYORUM, kendimi sıcak ve iki tuğla duvar arasına sıkışmış hissediyorum. Ama bir nefesle dün gece bir anda aklıma geliyor ve gözlerim fal taşı gibi açılrsa da bedenimi sabit tutuyorum. Riggs ve Maddox iki yanıma yayılmış, tamamen tatmin olmuşların derin ve sert uykusunu uyuyorlar.

Dün gece yatağa döndükten sonra teslim edilen yemeklerimizi yemiş ve saatlerce her şeyden ve hiçbir şeyden konuşmuştuk. Kolay ve rahattı ve ilk kez kim ya da ne olduğuma dair herhangi bir beklentiye karşılamak zorunda olmadığımı hissettim. Riggs ve Maddox için ben sadece Kay'dim.

Kay bendim ama aynı zamanda... değildim. O daha basit, daha kolay, daha hafif, programlara ve rutine daha az boğulmuş ve benim kadar A tipi değil. O

günlerini ve gecelerini yapılacaklar listesinden yapılacakları işaretlemeye, başkalarını önemsemeye ve gelecek için plan yapmaya odaklanarak geçirmiyor. O bir 'anı yaşa' tipiydi ve ben de tam olarak bunu yapmaktan keyif alıyordum.

Erkek kardeşlerle dolu bir ailede tek kız olmanın bazen hayatı nasıl zorlaştırdığından ve kendimi işime nasıl adadığımdan bahsetmiş olsak da aile geçmişimden çok fazla bahsetmemeye özen gösterdim. Anlayışla karşıladılar, kendilerinin de çok çalışmak zorunda olduklarını söylediler, ancak gerçekte ne yaptıklarını tartışmaktan kaçındılar ve ben de buna saygı duydum, aynısını istedim.

Yine de, saatler süren sohbet sırasında, bireysel olarak ve birlikte kim olduklarına dair iyi bir fikir edindiğimi hissettim. Riggs ciddi ve sessiz ve bir şeyi ifade etmeye değer bulduğunda, bu kesinlikle derin, karanlık bir düşünce kuyusundan geliyor. Maddox ise daha kaygısız ve eğlenceli, maceraların ve deneyimlerin peşinde koşan bir tip, ki bu konuda komik bir şekilde göz kırparak bana güvence verdi. Arkadaşlıkları da incelikli ve gerçektir, her ne kadar zaman zaman bana kardeşlerimi hatırlatsalar da -aşk hakaretlerle ifade ediliyordu.

Kendim olabilme yeteneği de özgürleştiriciydi. Genellikle, Kendini ve dürüst olmak gerekirse diğer her şeyi tamamen kontrol eden KÖTÜ PATRON'um. Ailemin boşluğunu kardeşlerimle dolduruyorum, iş yerinde sayısız sözleşmeyi yönetiyorum ve nadiren kendime ayıracak bir anım *oluyor... olmak*. Bu arzunun varlığından bile haberim yoktu ama vahşi, kaygısız ve umursamaz olma şansı bana çok iyi gelmişti ve isimsiz bir gece bunları kucaklamak için doğru zaman, şimdiye kadar sahip olduğum en büyük kişisel bakım fırsatı gibi gelmişti -fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak.

Sanki hayatın mükemmel olduğu küçük bir balonun içinde yaşıyorduk.

Eğlenceli.

Ama artık balon patladı ve gitmem gerekiyor.

Her iki taraftan da çıkamayınca yataktan aşağı kaydım, dışarı tırmandım. Bu taraftan. Topuklu ayakkabılarımı elimde tutarak kıyafetlerimi giyiyorum ve hafifçe horlayan iki adama dönüp bakıyorum. Bir parçam hemen yatağa geri dönmek, yanlarına kıvrılmak ve yollarımızı ayırmadan önce birlikte kahvaltı etmek isteyip istemediklerini görmek istiyor.

Ama bu sadece kaçınılmaz olanı geciktirecek. Geri dönmem gereken bir hayatım var, Ian McCormick'in hatasını anlayacağı ve Blue Lake ile sözleşme için bir şans daha isteyeceği bir hayat, baldızlarımın

Samantha'daki Kızlar Gecesi için eve gelmemi bekliyor, yerine getirmem gereken sorumluluklarım ve aşmam gereken beklentilerim var.

Yine de duraksıyorum. Masanın üzerinde bir not defteri görünce hızlıca bir not karalıyorum.

Teşekkür ederim. -K.

Bir an için ona bakıyorum, çok soğuk hissettirdiğini biliyorum. Sanki asistanım benim için zor bir akşam yemeği rezervasyonu yaptıktan sonra ona bırakacağım bir şey gibi. Çabucak karar verip çantama uzanıyorum ve dudaklarımı kırmızı rujla kapladıktan sonra iki kez kâğıda bastırıp her erkek için bir iz bırakıyorum. Yeterli değil ama idare eder.

Komodinin üzerine bırakıyorum ve sessizce kapıdan çıkıyorum. Koridora çıktığımda topuklu ayakkabılarımı giyip asansöre doğru adım atıyorum. Başım dik, sırtım dik, lobiden geçip serin bahar sabahının güneşine çıkıyorum.

"Arabanızı almanıza yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" diye soruyor vale, yüzü profesyonelce soğukkanlı ve utanç yürüyüşümden dolayı hiçbir yargılama belirtisi göstermiyor. Hissettiğimden değil. Ben utanç yürüyüşü *yapmam*. *Kasıla kasıla yürüyorum*. Kendimi olabilecek en iyi şekilde ağırlı ve hiç hissetmediğim kadar özgür hissediyorum.

"Evet."

Bir dakika sonra, eşyalarımı toplayacağım ve hayatıma geri döneceğim otelime geri götürülüyorum. Tek başına.

RIGGS

İki Ay Sonra

"Orospu çocuğu!" Homurdanıyorum, üçüncü bench press setimi bitiriyorum ve barı evimizdeki spor salonundaki güç rafının kancalarına geri çarpmasına izin veriyorum.

Evet, *bizimkine*. Benim ve Maddox'un. Ve evet, takım arkadaşlarımız birlikte bir ev almamızın ne kadar tuhaf olduğu konusunda bize kızıyorlar, ama her şeyde olduğu gibi, genellikle onlara siktir olup gitmelerini ve kendi işlerine bakmalarını söylüyoruz, tabii eğer bizi kendi işlerine karıştırmak istemiyorlarsa. Şeytanlar'daki çocuklardan hoşlandığımız için tamamen aşık olduğumuzu söyledik. Maddox seviyor. Onları da diğer herkesi sevdiğim kadar seviyorum, yani onlara ve saçmalıklarına tahammül ediyorum çünkü başkaları ne düşünürse düşünsün ya da ne derse desin, her şekilde bizim için işe yarayan şeyi yapıyoruz. Evimiz, iki ucunda iki süit, bir ev spor salonu, bir medya tiyatrosu, müstakil bir ahırda sentetik buz benzeri panellerden yapılmış bir antrenman pisti ve yeterince kullanmadığımız büyük bir mutfak da dahil olmak üzere on bin metrekareden fazla alanıyla ikimiz için yeterince büyük değil. Beş kişiyle (annem, babam, iki kız kardeşim ve ben) büyüdüğüm ev neredeyse sadece benim süitime sığardı.

"Kıçına ne girdi ve öldü?" Maddox koşu bandındaki hızını hiç azaltmadan pantolonunu indiriyor. Dayanıklılık ve dayanıklılık için koşuyor, bu yüzden neredeyse yarım saattir koşuyor ve en az yarım saat daha aynı hız ve yoğunlukta koşmaya devam edecek.

Sezon haftalar önce sona ermiş olabilir, ancak bu gevşeme zamanı olduğu anlamına gelmiyor. Hayır, sezon dışında farklı ama daha az ciddi olmayan bir antrenman rejimimiz var. Öncelikle, aylarca süren açığın ardından vücudumuzu sıfır noktasına geri getirmemiz gerekiyor; bu da çok sayıda fizik tedavi, herhangi bir sakatlığın rehabilitasyonu ve şanssızsak ameliyatı içeriyor. Neyse ki şu ana kadar şanslıydık ve planımız çoğunlukla sakatlıklarımızı dinlendirmek.

ve aşırı kullanılmış bedenler. Ardından, takvimdeki boş aylara bakarken her zaman düşündüğünüzden daha erken gelen bir sonraki maç serisine hazırlanmak için yeniden yapılanma gerçekten başlıyor.

"Hiçbir şey yok." Sorgulaması bittiğinde bara daha fazla plaka yüklemeye başlıyorum, bugün yeni bir kişisel rekor kırıp kırmayacağıma karar verirken kafamda onları topluyorum. Fiziksel ceza iyi bir fikir gibi geliyor, göğsümdeki bu lanet ağrıdan başka bir şey hissetmenin bir yolu gibi. Maddox'un gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ama onu görmezden geliyorum. Son zamanlarda bunu çok yapıyorum çünkü o haklı. Huysuz bir pislik oldum, kendim için bile.

Nedenini biliyorum. Kötü ruh halimin ne zaman ve nerede başladığını, saatteki saate ve GPS koordinatlarına kadar biliyorum - saat dokuzda, o otel yatağında.

O sabah, yıllar sonra ilk kez gülümseyerek uyanmış, bir gece önceki sarışın meleğe uzanmıştım ama yatakta en yakın arkadaşımın birlikte olduğumu, onun hâlâ horladığını ve aramızda Kay'ın olmadığını fark etmiştim. Hayal kırıklığı anlıktı ve o zamandan beri daha da büyüdü, hayatımda olması gereken yerde kara bir delik bıraktı.

Kulağa aptalca geliyor. Sadece bir geceydi, daha fazlası değil. Özellikle de Maddox ve ben daha önce üçlü seks yaptığımız için - çok fazla değil, ama genellikle nasıl gittiğini bilecek kadar çok kez. Vahşi, ateşli seks ve sonra onu bir daha görmeyiz. Anlaşma böyle. Ama Kay'le yaptığımız hiçbir şekilde olağan değildi. Kolların, bacakların ve aletlerin birbirine karıştığı, neyin nereye gittiğine dair bir Twister oyunu ve garip bir öz-bilinç yoktu. Gerçek ve doğaldı ve evet, çok ateşliydi. Ve bütün gece yastık sohbeti kolay ve rahattı, yabancılarla asla olmadığım bir şey.

Umdüğüm her şey onda vardı. O gece inanılmazdı. Dışarıda nerede olduğunu, nasıl olduğunu, normal hayatına geri döndüğünde iyi olup olmadığını ya da hala daha iyi hale getirebileceğim boktan günler geçirip geçirmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bu düşüncelerimin hiçbirini Maddox ile paylaşmadım.

Her şeyi paylaşmamıza rağmen, son iki aydır bunu kendime sakladım, önce yoğun bir maç ve seyahat programıyla elimden geldiğince dikkatimi dağıttım ve sezon bir ay önce sona erdiğinde, spor salonunda günlük seanslarla, kendime daha ağır ve daha ağır ağırlıklarla işkence ederek, sadece son birkaç hafta içinde çok fazla sağlam kas yaptım.

Ona neden söylemediğimi bilmiyorum. Beni yargılamazdı. Muhtemelen benimle dalga geçerdi ama aynı zamanda kafamı toplamama da yardım ederdi.

Doğru... yine. Bu konuda çok iyi. Zihnim, soluduğum oksijene değmediğim gibi karanlık yerlere kaydığında, Maddox her zaman iyi huylu sataşmalar ve ruhuma dair şaşırtıcı içgörülerle beni uçurumun kenarından çekip alan kişi oluyor. Beynim o kadar da karmaşık değil. Zaten yarı Neandertal'im.

Ağırlıklar bara yerleştirildi, bankın üzerine uzandım ve ellerimi hazırladım, zihinsel ve fiziksel olarak yapmak üzere olduğum şeye hazırlandım.

"Sen de siktir git o zaman," diye mırıldanıyor Maddox nefesinin altından. Koşu bandının düğmelerinin bip sesini duyuyorum ve hızlandıkça ayak sesleri daha sert inmeye başlıyor.

Benim saçmalıklarımın bitti. Sanırım o da kulübe katılabilir çünkü ben de öyleyim. Gördüğüm her sarışına bakmaktan, o olmasını ummaktan ve olmadığında her seferinde hayal kırıklığına uğramaktan yoruldum, çünkü asla o olmuyor. Kollarım boş ve sikim kalkık uyanmaktan, keşke yanımda olsaydı demekten yoruldum. Biriyle konuşmak istemekten ve Maddox burada olmasına rağmen sessiz kalmaktan yoruldum çünkü onun şımarıklığını ve ateşli geri dönüşlerini istiyorum, neşeli kanka saçmalıklarını değil.

Barı çözüp destekliyorum, tam kontrolle göğsüme indiriyorum, yavaşça yukarı itmeye başlamak için her şeyimle savaşımadan önce yarım saniye duraklıyorum. Ağır, çok ağır ve başaramayacağımı düşündüğüm bir nokta var. Göğsümde bir ses gümbürdüyor ve anında Maddox üzerime geliyor. "Tamamdır. İt, it, it."

Zar zor ayağa kalkıyorum ve barı rafa geri koymama yardım ediyor. "Ne yapıyorsun lan sen? Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun? Seni o bokun üzerinde bile fark edemiyorum, dostum." Barın her iki ucuna yığılmış, benim kaldırmam gerekenden ve kesinlikle onun kaldırabileceğinden fazla olan plakaları işaret ediyor.

Ayağa kalkıyorum, adrenalinin etkisiyle yüzümden taze terler akıyor. "Ben kaldırdım," diye karşı çıkıyorum.

Başım gerçekten derde girseydi çıtayı kaldırabilirdi. Birini tespit etmek ağır bir iş değildir, yardım etmek için fazladan on ya da yirmi kilo vermektir. Kontrolümü kaybetseydim, onun halledeceğine inanıyorum. O her zaman halleder.

"Böyle aptalca şeyler yapmak istiyorsan beni karıştırma," diye alay ediyor. Odanın öbür ucuna doğru yürüdü, koşu bandından havlusunu ve suyunu aldı ve durdurmak için düğmeye bastı. Hâlâ çalıştığını fark etmemiştim bile. Bana yardım etmek için tam anlamıyla atlamış olmalıydı.

Antrenmanını mahvettiğim, ödünü kopardığım, onu yine kızdırdığım için kendimi kötü hissetmeliydim. Ama hışımınla dışarı çıkıp koridorun sonundaki köşeyi dönüp beni yalnız bıraktığında tek hissettiğim kızgınlıktı; kendime, ona, her şeye. Hatta Kay'e bile.

Nasıl böyle kaçabildi? Tek kelime etmeden ortadan kayboldu. Gecemizden pişman mı oldu? Ortadan kayboluşuna bakılırsa, öyle olmalı. Ama üçümüz arasında özel bir şey olduğunu hissetmiş olmalı. Bunu hissetmemesine imkan yok.

Ben hissettim. Bence Maddox da hissetti.

Ama ben onun gitmesine kızıp kendimi cezalandırırken, Maddox bunu bir kenara bırakıp yoluna devam etti. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama hep yaptı.

Bir oyun mu kaybettin? Bir sonrakini alırsın.

İşler planladığınız gibi gitmiyor mu? Esnek olun. Spontanlık hayatın baharatıdır. Mükemmel kadın tek kelime etmeden yatağınızı terk mi

Kapalı. ediyor? Gülümse ve sallayın

Yemin ederim Golden Retriever gibi bir insan.

Her şey yolunda, her şey iyi ve sonunda her şey yoluna girecek. Muhtemelen kafasının içinde *Walking on Sunshine* gibi bir şarkı söylüyordur. Bu arada ben de "*Merhaba Karanlık, Eski Dostum*" şarkısını söylüyorum.

Keşke Maddox gibi olabilseydim, ama benim yapımda bu yok. Hiçbir zaman da öyle olmadı ve bugünlerde, yaşadığım onca şeyden sonra, yumuşak başlı, iyi huylu bakış açılarına daha da az eğilimliyim. Ben daha çok 'umutlanmayın ve işler yolunda giderse şaşırın' zihniyetindeyim.

Çıkıp gittiği kapıya bakıyorum, zihnim yarıyor. Bu şekilde devam edemem. Maddox'un yardımını olsun ya da olmasın onu bulmak zorundayım. Bu şeyi kafamda olmadığı bir şeye mi dönüştürdüm, yoksa haklı mıyım ve Kay sonunda şans vermeye degebilecek bir kadın mı, görmem gerek.

MADDOX

"Buraya bana tekrar kendimi becermemi söylemeye geldiyse, nefesini boşa harcıyorsun. Bu sabah zaten yaptım. İki kere." Demek istediğimi anlatmak için iki parmağımı havaya kaldırıyorum, sonra da smoothie'min kalanını yudumluyorum. Takımın güç koçunun önerdiği ıspanak-muz proteinli bir şey ve iğrenç. Sebze-meyve karışımından dolayı değil, chia tohumları boğazıma takıldığı ve takviye karışımı kir benzeri bir tat verdiği için. Yine de her gün içiyorum ve çok istememe rağmen çocuklar gibi burnumu bile sıkıyorum.

"Özür dilerim."

Özür en iyi ihtimalle huysuz, ama bu bir başlangıç ve Riggs'in o kalın kafatasında neler olup bittiğini açıklayan duygusal monologlardan biri olmadığı göz önüne alındığında, bunu bana olan sevgisini ilan eden neredeyse patlama olarak kabul edeceğim. Özellikle de bu konuşma zordan beni öldürmeye doğru gitmek üzereyken. Onu rahatsız eden şeyin ne olduğu konusunda haklı olup olmadığımı bilmem gerekiyor.

"Tam olarak ne için üzgünsün? Bugün bir pislik olduğun için mi yoksa genel olarak mı? Neredeyse kendini öldüreceğin için mi yoksa evde eğitim almış lanet bir insan gibi teşekkür etmediğin için mi?"

Seçeneklerini düşünüyormuş gibi başını eğiyor ama sonunda iç geçiriyor. "Evet, o. Özür dilerim."

Bir günde iki özür mü? Cehennem dondu mu? Kahretsin, eğer kesin konuşacak olursak, bir dakika içinde iki özür diledi ve bu da domuzların gökkuşağı saçan tek boynuzlu atlar ve gelmiş geçmiş en pahalı altın duşu gibi altın paralar saçan ejderhalarla dolu donmuş bir cehennemde uçtuğu anlamına geliyor olmalı.

"Özrün kabul edildi." Sözlerinin beklenmedik hediyesi üzerinde durmayacağım ve bunun yerine, ağzı sıkı en iyi arkadaşım Riggs'ten gerçek bir cevap almak için iki adım atmam gerekeceğini bilerek ilerlemeyi seçiyorum. Dışarıda yağmur yağdığını söyler gibi, "Son zamanlarda oldukça berbat durumdasın," diyorum. Sadece bir gerçek, burada tartışılacak bir şey yok. "Nedenine dair bir tahminin var mı? Yoksa konuşmanın benim" - kollarımı yaramazlık elebaşısı gibi iki yana açıp devam ediyorum- "kullanışlı, züppe, her zaman müsait olan Riggs fısıldayıcınızın, size neler olduğunu düşündüğümü anlattığım kısmına mı geçmek istersiniz?"

Kaşları ikinci seçeneği söylüyor.

"Sezon bittiği için hayal kırıklığı yaşıyor *olabilirsin* ya da bu yıl kupayı kazanamadığımız için hayal kırıklığına uğramış *olabilirsin*." Tartışmak için ağzını açıyor ama ben onu ezip geçiyorum. "Ama sen değilsin." Ağzını tıkırdatarak kapattı ve ben de sııttım. "Kaltaklık yapıyorsun çünkü aletinin boşaltılmasına ihtiyacın var."

Riggs onu kızdırıyormuşum gibi homurdanıyor, bir şey arıyormuş gibi başını buzdolabına gömmek için dönüyor, ancak en sevdiği egzersiz sonrası çikolatalı süt şişeleri her zaman oldukları yerde ön tarafta duruyor.

Gerçeğe yaklaşıyorum. Ya da öyle olması için dua ediyorum.

"Ama *herhangi* biri tarafından değil. Hayır, özellikle biri tarafından iyi bir sikişe ihtiyacın var. *Anlaşıldı* mı?"

Riggs ayağa kalkıyor, eli hâlâ buzdolabının kapısında ve hâlâ bana bakmıyor. "Kim gibi?"

"Ateş saçan mavi gözleri ve çok saçma şeyler söyleyen bir ağzı olan uzun boylu, güzel bir sarışın. İsmi..." Dramatik bir şekilde duraklıyorum ve Riggs'in çenesini sıktığını görünce sivri bir fısıltıyla bitiriyorum, "Tamam."

Bir şişe süt alıyor, adaya bırakmak için geri dönüyor ve avuçlarını emlakçının 'fantezi kahverengi' gibi bir şey dediğini düşündüğüm soğuk yüzeye genişçe yerleştiriyor. Tezgâhlar umurumda olduğundan değil. Tek umursadığım Riggs'le birlikte hayalini kurduğum her şeyden daha güzel bir ev satın alıyor olmamızdı. Profesyonel bir hokey oyuncusu olduğumun tuğla ve taştan bir kanıtıydı bu.

Gözleri kısılmış ve kurnaz bakışları bana kilitlenmiş olan Riggs, "Neden... *onu* soruyorsun?" diye cevap verdi.

Kay'in adını söyleyemediği çok açık olmasına rağmen, aylar önce yattığımız kadından neden bahsettiğime dair hiçbir fikri yokmuş gibi rahat görünmeye çalışıyor, ancak bunu hemen reddetmemesi bile sessiz arkadaşım ve onun düşünceleri hakkında çok şey anlatıyor. Neredeyse boğazıma takılacak olan gururumu yutuyorum ve itiraf ediyorum: "Çünkü o zamandan beri kimseyle birlikte olmadın. Ve... ben de onu düşünüyordum."

Gerçek bu. Onu düşünüyordum ama muhtemelen Riggs'in düşündüğü gibi değil.

O gece onun için bir şeyler değişti, her zaman olmasını umduğum şekilde. O otel yatağındaki saatler boyunca beklenmedik bir bağlantı buldu. Evet, seks yaparken, ama daha çok kağıt kutularda kızarmış pilav, moo goo gai tava ve susamlı domuz eti yerken. O

rahat ve kendinden emindi. Mutluydu ve yıllardır onda böyle bir duygu görmemiştim. Belki de hiç.

Ve bunu onun için tüm varlığımla istiyorum. Başından beri amacım Riggs'in kalbini tekrar riske atacak cesareti bulmasıydı çünkü tamamen içine kapanmış olmasına rağmen doğası gereği bir aşık. Yanında birini istiyor ve kadını için de o kişi olmak istiyor.

Bana gelince, kadınların peşinden koşmam, daha fazlası için yalvarmam ve kesinlikle hokey dışında taahhütlerde bulunmam, ama o geceyi fantezilerimde de tekrarladım, mastürbasyon yaparken Kay'ın adını homurdanıyorum ve ona uzandığımda onun uyku kaynaklı hayal gücümün bir ürünü olduğunu görünce yeni bir hayal kırıklığıyla uyanıyorum.

Onunla taşak geçip geçmediğimi anlamak için yüzümü taradığı bir süre sonra Riggs rahat bir nefes alıyor. "Sen de mi dostum?" Tüm gerginliği omuzlarından düşerken kıkırdıyor. Başını sallayarak soruyor: "Lanet olsun, o gece bize ne oldu böyle? Yemin ederim o zamandan beri ondan bir fırt daha almak için yanıp tutuşuyorum. Uyuşturucu gibi, bir kere tadına baktım mı bağımlısı oluyorum."

Sanki onu tekrar becermek istiyormuş gibi konuşuyor ve bu doğru olsa da, bundan daha fazlası var. Çok daha fazlası. Ancak Riggs, doğrudan merkeze vurmanın çıplak, dürüst gerçeğini kaldırabilecek biri değildir. İşin özüne inmek için daha nazik bir dokunuşa ihtiyacı var yoksa bir bakirenin kışından daha sıkı kenetlenecek. Muhtemelen en son gülümsediği anın Kay'ın tırnaklarıyla dövmelelerinin izini sürdüğü, oda soğukmuş gibi kollarının ve göğsünün tüylerini diken diken ettiği an olduğunun farkında bile değil.

Hedefime doğru sözlü adımlarımı ölçerek ona, "Dünyanın en boktan özel dedektifi gibi onu Google'da araştırdım. Hiçbir şey bulamadım." Bu itiraf, onu nasıl bulacağıma dair bir ipucu aramak için anılarımı karıştırarak geçirdiğim saatlerin gerçekliğiyle karşılaştırıldığında hafif kalıyor.

"Ben de öyle."

Uzun bir süre sessizce birbirimize bakıyoruz. Söylediklerimi ve daha neler söyleyebileceğimi tartıyorum. Sanırım o da aynı şeyi yapıyor.

"Onu bulmak zorundayız." Ben mi söylüyorum, o mu bilmiyorum ama bu cümle ikimizin de içinde yankılanıyor, derin bir yankı uyandırıyor.

"Emin misin?" Emin değilse hayatlarımızı mahvetmekten çekinerek ona soruyorum. Ve Riggs büyüklüğünde bir el bombasıyla onunkini havaya uçurmak konusunda daha da isteksiz. "Tek gecelik bir ilişkiden sonra olmam gerekenden daha sertim."

"Sence hepsi bu kadar mıydı?" Onu test ediyorum, buna şüphe yok.

Tek gecelik ilişkimizin tekrarı muhtemelen Riggs'in bu noktada kabul edeceği tek şey. Bu onun rahatlık alanı. Ama ona bir şans verebilirsem, bunun daha büyük bir şey olma potansiyeli var. Bu üçümüzün de mi, yoksa daha büyük olasılıkla benim çöpçatanlık yapmam ve sonra zarifçe çekilmem mi, bilmiyorum, ama birlikte oynamaya ve öğrenmeye hazırım. Herkes için daha fazla orgazm ve Riggs'in kendini çok ağır ağırlıkların altında bir böcek gibi ezmeye çalışmaması mı? Bütün gün ve Pazar günü iki kere!

Riggs doğrudan cevap vermek yerine kendi sorusunu soruyor, kelimeler ağır ağır anlam kazanıyor. "Senin için neydi?"

Ben tatlı kelimeler kullanmam. Kirli, pis kelimeler kullanırım ve Kay'e tüm o şeyleri tekrar söylemek isterken, sonrasında yatakta geçirdiğim o saatlerden de keyif aldım. Konuştuğumuz, güldüğümüz ve ona erişte yedirdiğim, çocukken izlediğim o filmde spagetti yiyen köpekler gibi paylaştığım o saatler. O duyguyu yeniden yaşamak istiyorum - hafiflik, doğruluk, bütünlük.

Arkadaşımı gülümserken ve hoyratça gülerken görmek istiyorum, sanki o kadar uzun zamandır yapmamış da ses telleri nasıl ses çıkaracağını unutmuş gibi. O barda bize yaklaşan üzgün ve şımarık kadın Kay'in vahşi ve ışıltılı olduğunu, sadece kendi zevkine değil, Riggs'e ve bana, aletine ve ruhuna da sahip çıktığını görmek istiyorum.

Bütün bunları nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden açıkça cevap veriyorum, "Her şeyi."

Riggs bir kez başını sallayarak onaylıyor ve sonra "Ben de" diyecek kadar ileri gidiyor. Yine iki küçük kelime ama bana bilmem gereken her şeyi anlatıyorlar.

Birkaç dakika içinde Riggs ve ben medya odamızı bir savaş odasına çevirdik, ikimiz de dizüstü bilgisayarlarımızın başına geçtik, melek yatırımcı olan, viskiyi seven, sol kalçasında gıdıklanan bir nokta olan, kimseden bir bok almayan ve harika bir geceden sonra bizi hayaletleyen Kay adında birini bulmaya çalışırken tıklar tıklar tıkırdıyoruz.

Kuşkusuz, Google araması için en iyi liste bu değil, ama deniyoruz.

Bulunduğumuz şehrin bir haritasını projektör ekranına yansıttık ve bölgedeki otelleri ölçtük. Bu iş daha çok benim ilgi alanıma girdiği için, o gece kulübüne kimlerin misafir gönderdiğini öğrenmek amacıyla bar tavsiyelerini sormak için her birinin konsiyerjini aramak gibi sevimli bir iş yapıyorum. Bu arada Riggs, Devils taraftarı olduğu ortaya çıkan kulüp sahibinden homurdanarak taleplerde bulunuyor ve Kay'in onu satın almak için kredi kartı kullanıp kullanmadığını öğrenmeye çalışıyor.

ilk viskimizi içiyoruz, ama işletme sahibi 'keşke yardımcı olabilsem' dese de herhangi bir bilgi veremiyor. Sonra, konuşmalarımızın anılarını eşleştirdikten ve Kevin Bacon'ın bir derecesinin daha kolay olabileceğini düşündükten sonra, bizi Kay'e götüreceğini umarak McCormick adında bir işletme sahibini bulmaya odaklanıyoruz.

Sonunda daha kolay bulduk. Bu isimle kayıtlı yerel işletme sahiplerinin listesini çok az daraltarak, görünüşe göre bir tür iş optimizasyon firması olan Dayquest Analytics'ten Ian McCormick'te karar kılıyoruz. Şirketini bir sonraki seviyeye taşımak ya da raporlara göre batmakta olan gemisini kurtarmak için yatırımcı arıyor çünkü şirketinin ne yaptığını benden daha iyi anlamıyor, yani hiç anlamıyor.

"Bu o olmalı," diyorum ve Riggs de başıyla onaylıyor. "Bir Kevin Bacon uzakta."

Birlikte daha iyi çalıştığımıza şaşırmamalıydım ve haftalarca tek başımıza hiçbir başarı elde edemedikten sonra, sadece birkaç saat içinde birbirimizden fikirler alarak ve B-filmi hackerları gibi interneti tarayarak onu bulduk.

Kay değil. Kayla.

İş yerinde kötü bir gün geçiren sıradan bir kadın değil, babası Charles Harrington'ın sahibi olduğu Blue Lake Assets şirketinde Satın Almalardan Sorumlu Başkan Yardımcısı.

Erkeklerden oluşan bir ailenin tek kızı değil, Buffet'lar, Rockefeller'lar ve Vanderbilt'lerle aynı seviyede bir iş adamının tek kızı.

Gerçek bir prenses değil, ama aslında Amerikan kraliyet ailesinden. Ailesi isteseydi Şeytanlar'ı satın alabilirdi.

Vay anasını. Daha önce ondan etkilenmediysem ve biraz gözüm korkmadıysa, şimdi korkuyorum.

Kayla'nın şık bir galada çekilmiş fotoğrafına bakan Riggs'e bakıyorum. Kırmızı bir elbise giymiş, dudakları mükemmel bir şekilde boyanmış ve eli smokinli, titiz görünümlü bir adamın dirseğine hafifçe dayanmış. Riggs bilgisayar ekranına tırmanıp adamın kafasını koparmak ve boynuna tükürmek ister gibi görünüyor. Kay... yani Kayla... kim olursa olsun, artık geri dönüşü yok. O çok derinde, yani ben de öyle.

"Kardeşi olduğuna eminim," diye uyarıyorum, adamın hayatını kurtarmayı umarak. "Umurumda değil. Ona dokunmasından nefret ediyorum, benden değil."

"*Tamamdır*, koca adam," diyorum omzunu sıvazlayarak. "Belki de onu bulup bizden kaçtığı için yüzleşmeden önce seri katil hislerini azaltmalısın. Yoksa Netflix'in gerçek suç özel programına konu olabilirsin. Bunu nasıl oynayacağız?"

KAYLA

"Kayla? Greg'le haftalardır bu konu üzerinde çalışıyorduk. Bu toplantı için burada olacağını düşünmüştüm." Bay Jessup konferans salonunu çevreleyen pencere duvarına doğru yönelttiği bakışlarını gizlemek için hiçbir çaba göstermiyor. Hatta başını eğip koridorun ilerisini görmeye çalıştığına yemin edebilirim, sanki Greg köşede saklanıyormuş ve ortaya çıkıp "yakaladım seni!" diye bağırarak için işaretini bekliyormuş gibi.

Greg gelmiyor. Bu, David Jessup ile Blue Lake'in Jessup Enterprises adlı şirketiyle ortaklığını görüşmek üzere yapacağım toplantı (çünkü tabii ki kurduğu şirkete kendi adını verdi). Ya da daha doğru bir ifadeyle, bu toplantı onun benimle, parlak bir tavsiyeyle besin zincirinde yukarılara itilen ortaklığı satmak için yaptığı bir toplantı.

Greg bu noktada yıllardır benim için çalışıyor ve yatırım fırsatları konusundaki analizlerine güveniyorum, ancak o olaylara tek bir açıdan bakıyor. Ben başka bir açıdan görüyorum ve nihayetinde kararlar bana ait, başarı ya da başarısızlığın sorumluluğu da bana ait. Greg bunu net bir şekilde anlıyor, bu yüzden birlikte çok iyi çalışıyoruz. Bu arada, konferans masasında benimle birlikte oturan adam hakkında bana sadece şirketinin gerçekleri ve rakamlarıyla değil, Jessup'un Teksas büyüklüğünde bir egoya sahip, özünde acımasız bir çizgi olan ve sadece bir tanesi tarafından yutulmak değil, Bir Sonraki Büyük Şey olmak için artan bir hırsıyla çalışan bir iş parçası olduğu konusunda bir uyarıda bulundu.

Ne yazık ki Blue Lake, ABD'deki en büyük ve en dinamik girişim sermayesi yatırım şirketlerinden biri ve biz onun gibi şirketleri atıştırmalık olarak yiyor, uygun gördüğümüz şekilde değerlendirmek üzere portföyümüze katıyoruz. Ve Jessup'un şirketi için planlarım var, onun hayal bile edemeyeceği kadar dar görüşlü ve yetersiz finansmanlı planlarım.

"Senin için şanslı bir gün o zaman David." Onun adını kasıtlı olarak kullanıyorum, tıpkı benimkini kullanmaya çalıştığı gibi, var olmayan bir hiyerarşiyi, yaşı ya da penis varlığı nedeniyle benden bir şekilde daha yüksek olduğu bir hiyerarşiyi ifade etmek için. "Sen

büyükler ligine terfi ettim." Sandalyemde arkama yaslanıyorum, bir kolumu kolçağın üzerine uzatıyorum, bacaklarımın düzgün bir şekilde kapalı olması ve tüm varlığımın konferans masasının başındaki yerime yayılması dışında, esasen erkek yayılmasına eşdeğer bir şeyle görsel olarak yer kaplıyorum. Topun yavaşça onun sahasına düşmesine izin verirken ona donuk, göz kırpmayan bir beklenti bakışı atıyorum.

Onu sınıyor muyum? Kesinlikle test ediyorum. Blue Lake'i ve fonumuzu ona teslim etmeden önce nasıl tepki vereceğini görmem gerekiyor.

Şaşırmış bir şekilde kıkırdadı. "Affedersiniz?"

Kılımı bile kıpırdatmıyorum, tek bir ses bile çıkarmıyorum ve o an rahatsız edici bir şekilde uzuyor. Onun için rahatsız edici. Benim içinse, küçük oyunuma teslim oluşunu neredeyse tadabiliyorum. Oyun oynadığımdan değil. Bu ciddi bir iş.

Bütün işlerim ciddi ve öyle davranmak zorundayım. Aksi takdirde, David Jessup gibi adamlar beni Blue Lake'in başkan yardımcıları listesinde bir yeğen-bebek yer tutucudan başka bir şey olarak görmeyerek üzerimden geçip giderler. Aile şirketinde çalışmanın laneti budur.

İnanın bana, çoğu kardeşimin yaptığı gibi, risk sermayesi, melek yatırımcılık ya da tamamen başka bir şeyle kendi yolunu çizmeyi düşündüm ve düşünmeye devam ediyorum, ama gerçekte Blue Lake'i seviyorum. Babam artık çoğunlukla evden çalışıyor, bu nedenle günlük olaylar üzerindeki etkisi gerçek olmaktan çok referans niteliğinde. Kardeşim Cameron ve ben iyi bir ekip olsak da, yıllarımızı işin kendi ayaklarını inşa etmek ve kendi bireysel kulvarlarımızı yaratmak için harcadık, bu da birbirimizin yolundan uzak dururken diğer yatırım firmalarından kilometrelerce daha iyi performans gösteren geniş bir portföy ile sonuçlandı. Bir gün babam dizginleri tamamen devrettiğinde, Cameron ve benim aramda yarı yarıya bir paylaşım olacak ve şirketi bir ortaklık olarak yönetmeye devam edeceğiz.

Tabii David Jessup'ın kendini beğenmiş, eğlenen suratına bir yumruk atmazsam.

Gerçi gerçekçi olmak gerekirse, bu yine de binadan çıkarılmamla sonuçlanmaz. O zaman bile Jessup dışarı atılır çünkü günün sonunda burası benim binam. Bir Harrington olarak doğuştan gelen haklarımdan biri.

Ellerini masanın üzerinde kavuşturan Bay Jessup dudaklarını birbirine bastırıyor. Zihninde satranç hamleleri oynadığını, hangi hamlenin amaçlarına en iyi şekilde hizmet edeceğine karar vermeye çalıştığını ve tüm bunlar olurken, sadece ikimizin olduğu bir odada hakimiyet için savaşıma ihtiyacının onu zorladığını neredeyse görebiliyorum.

Beklediğim gibi, önce o teslim oluyor ve keskin bir şekilde "Bugün buraya tam olarak ne için çağıldım?" diye soruyor.

"Çağrılmak mı?" Çoğunlukla kırgınlığımı gizleyerek ve sadece belli belirsiz bir tadın kelimeyi kaplamasına izin vererek yankılıyorum. "Bu en kötü ihtimalle bir davet, en iyi ihtimalle de bir fırsat. Greg şirketinizi Blue Lake için olası bir girişim olarak tavsiye etti ve şimdi beni şaşırtmak için bir şansınız var." Dudaklarıma dingin bir gülümseme yerleştirerek ekliyorum: "Tabii Jessup Enterprises'a on beş milyon dolarlık bir yatırım yapmak isterseniz."

İşinin CEO'su/sahibi olarak alışık olduğu rol değişiminden hoşlanmayarak tokat atmışım gibi irkildi ama hemen yüzünü okullaştırdı. "Bu toplantının sadece bir formalite olduğu izlenimine kapılmıştım. Greg dedi ki-"

Sözünü kesiyorum, tekrar test ediyorum, daha sert itiyorum. "Tamamen alakasız. Greg güvenilir bir danışman olsa da son sözü o söylemiyor. Ben varım." Duraksıyorum, bunun kafasına girmesine izin veriyorum. Gözlerinde kabullenmeyi gördüğümde, ona bir kemik atıyorum. "Jessup Enterprises'a yatırım yapmayı çok isterim... *eğer* ortaklık karşılıklı olarak faydalı olacaksa."

Gülme sınırında bir ses çıkarıyor, açık sözlülüğüme inanamıyormuş gibi başını sallıyor, ama ondan çok daha iyi adamlar benim cüretim karşısında şok olmuş ve Jessup'un aşırı anlamlı kaşları ve hoşnutsuzluk seslerinden çok daha güçlü ve renkli tavırlarla bunu söylemişlerdir. Kişisel favorim, bana 'büyük, çınlayan, pirinç toplarım' olduğunu söyleyen potansiyel bir müşteriydi. Bunu bir hakaret olarak söylemişti. Neyse ki ben bunu bir iltifat olarak algıladım ve ikimize de tonlarca para kazandırdım, çünkü onun bir pislik olmasına rağmen şirketi gerçekten de sağlam bir yatırım olmuştu.

"Belki de bu konuyu Cameron'la konuşmalıyım? Ya da Charles'la? Şirketimde senin göremediğin ya da görmek istemediğin potansiyeli görebilecek biriyle." Sanki bu kaba bir kovma değil de bir şah matmış gibi köpekbalığı gibi sırtıyor.

Babamı ya da ağabeyimi isteyerek beni atlatmaya çalışan ilk erkek olduğunu mu sanıyor cidden? Eğer tek gereken bu olsaydı, son on yıldır kapalı kapılar ardında analizler yapıyor olurdum, kahvaltıdan önce milyarlarca dolar değerindeki yatırımları yönetmiyor olurdum.

"Bugün kesinlikle olmayacak tek şey bu. Ya beni alırsın ya da hiçbir şey. Benimle bile, hiçbir şey alamayabilirsin." Rolex'ime bakıp saati not ediyorum. "Kalan ilginin avantajını kullanmalısın."

Çünkü yirmi dakika sonra bir toplantım daha var ve ağzından çıkacak bir sonraki kelime geleceğini belirleyecek."

Toplantı falan yok ama onunla -ya da herhangi biriyle- bulunduğum konumdaki hakkım hakkında tartışmak artık yorucu olmaya başladı ve bu anlaşmayı yapması için onu ateşlemek istiyorum.

David Jessup yüzünden değil. Aslında, onun ünü de benimki gibi ondan önce geldi ve ona ve onun kadın düşmanı, eski tarz yöntemlerine rağmen onun şirketini istiyorum. Bunun için planlarım var. Elinde patentli bir süreç var ve ben bunu başka bir Blue Lake varlığı için kullanmak istiyorum, ama kendi kârım pahasına değil. Ve sadece mali durumdan bahsetmiyorum. Jessup gibi bir adamla birlikte bu odaya girip şirketine yatırım yapma şansı için yalvarsaydım, evet, bu ayrıcalık için fazla para öderdim ama daha da önemlisi, bizimki gibi bir sektörde haber hızla yayılır ve ismim öyle bir darbe alırdı ki, bunu telafi etmek için yıllarca çalışmam gerekirdi.

Sert, şirret ve soğuk benim kartvizitimdir ve bunları ustalıkla oynarım, biri beni hafife aldığında bundan daha da fazla zevk alırım. Güzel bir yer tutucu olarak gördükleri ama aslında güzellikten çok beyni olan biri tarafından alt edildiklerini fark ettikleri ana tanıklık etmek, bir kadın ve bir iş kadını olarak en sevdiğim deneyimlerden biridir.

Jessup'un çenesi sıkıca kenetlenmiş durumda ve bir an için gerçekten dayanabileceğini düşünüyorum. Gözlerimi bir kez daha saatime indiriyorum ve o hırlıyor, "En azından ne yaptığımızı anlıyor musun?"

Tabii ki anlıyorum. Şirketinin ne yaptığını ondan daha iyi anladığıma bahse girerim, çünkü şirketi o kurmuş olsa da Jessup'un geceleri garajında çalıştığı günlerden bu yana katlanarak büyüdüler ve o zamandan beri işe aldığı personel yenilikçi, yaratıcı ve ileri görüşlü. Benden önceki adamın sahip olmadığı her şeye sahipler.

Kibarca gülümsüyorum. "Neden bana açıklamıyorsun?"

Sıkıntıyla iç geçiriyor ama kendini toparlıyor ve Jessup Enterprises'ın kuruluşundan şu anki haline kadar yirmi dakikalık bir açıklamaya girişiyor. Dikkatle dinliyorum, uygun zamanlarda sorular soruyorum ve ona tüm dikkatimi veriyorum, sadece şirketini değil, onu da gerçekten anlamak istiyorum.

Sonunda bana kızgın olmayı bile unuttuğunu düşünüyorum. İşine, şirketine ve patentini aldıkları süreçlere tutkuyla bağlıydı ve bu görüşmede ihtiyacım olan içgörü de buydu.

Yaptığı işi seven bir adam, başarılı olmak için her şeyi yapabilecek bir adamdır. Bu benim gibi biriyle ortaklık yapmak anlamına gelse bile.

"Sormak istediğiniz bir şey var mı?" diye soruyor.

"Sadece bir tane," diyorum eşit bir şekilde. "Bu sözleşmeyi ne kadar sürede imzalayabiliriz?"

Bir süre bekledim, sonra bir süre daha bekledim ve yüzünde anlayışın belirmesini izledim. Tüm kabadayılığına rağmen, iyi blöf yapan bir poker oyuncusu değil ve gülümsemesi gerçek. "Gönder de şu işi halledelim."

"Legal'a her şeyi tamamlatıp en kısa sürede göndereceğim."

"Kulağa hoş geliyor." Ayağa kalktı, elini uzattı. Daha çekingen bir gülümsemeyle elini sıkmak için ayağa kalkıyorum.

"Geldiğiniz için teşekkürler Bay Jessup. Yakında sizinle temasa geçeceğim. Bay Hernandez size aşağıya kadar eşlik edecek." Konferans odasının kapalı kapısının hemen dışında kibarca bekleyen asistana elimle işaret ediyorum.

Onlar gittikten sonra deri portföyümü alıp ofisime dönüyorum. Ben koridorda yürürken gürültü azalıyor ve kafalar odacıklara doğru eğiliyor. İş yerinde pek sevilmiyorum ama saygı görüyorum, ki bu daha önemli. Buraya arkadaş edinmek için gelmedim. Para kazanmak için buradayım ve kazanıyorum da... Blue Lake için, kendim için ve yoluma çıkmamayı tercih eden her bir çalışan için çok para kazanıyorum.

Ofisimin kapısına vurdum, asistanımla konuşmaya başlamıştım bile. "Angeline, Greg'e Jessup anlaşmasında yer aldığımı söyler misin? Sözleşme için Hukuk'u devreye sokması ve Jessup'a gitmeden önce bana göndermesi gerekecek. Mümkünse bu hafta içinde gönderilmesini istiyorum."

Angeline bir yılı aşkın süredir benim sağ kolum ve o en iyinin de en iyisi. Eğer işyerinde bir arkadaşım olsaydı, bu o olurdu, ancak arkadaşlık maaş çekiyle birlikte gelmiyor. Yine de bana bir robot gibi değil de insan gibi davranan birkaç kişiden biri olduğu için minnettarım.

"Kayla... Kayla..." Bana sesleniyor ama ben dış ofisi yarılamaşım, kapımı açarken durmuyorum.

Ofisimin beklediğim gibi boş olmaması dışında. Olması gerektiği gibi. olmak.

Sandalyelerde oturan iki iri yarı, çok çekici adam var. masamın önünde. Bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm ve beni gördüklerine de pek sevinmemiş gibi görünen iki adam.

"Burada ne halt ediyorsunuz?" Fısıldıyorum, kelimeler daha uygun bir hale getiremeden dilimden dökülüyor.

RIGGS

"Onlar var a toplantı üzerinde senin program?"

Kayla'nınasistan ayağa kalkıp onlarla tam olarak yüzleştığımızde belirsiz bir şekilde söylüyor.

Muhabirler Maddox ve beni ligdeki kardeşliğin bir tür temsili olarak birlikte fotoğraflamaya bayıldıkları için nasıl bir görüntü oluşturduğumuzu hayal etmeme gerek yok. Omuz omuza, kaslardan, geniş omuzlardan ve karanlık bakışlardan oluşan bir duvar gibiyiz. Ama uyum sağlamaya çalıştık, hatta baloya giden gençler gibi gardırop seçimlerimizi tartıştık, klasik pantolonlar ve net düğmeli önlüklerde karar kıldık, kollarımızı ve pahalı saatlerimizi göstermek için kolları sıvadık ve cilalı elbise ayakkabıları giydik. Aslında maçlardan önce basın mensuplarının karşısına çıkarken giydiğimiz kıyafetlerdi bunlar ama bugün muhafazakâr bir şirket ofisi ortamına uyum sağlamamıza yardımcı olacak şekilde tasarlanmışlardı.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda bir tür takım elbise ceketine sahip olmadığım için gerçekten çok pişmanım.

Kayla hâlâ bize bakıyor, sanki bir şeyler görüyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Ya da belki de bizim onun hayal ürünü olduğumuzu umuyor.

"Vakıf için mi? Gala için hokey bağışlarıyla ilgili bir şey," diye mırıldanıyor Angeline, sanki küçük bir hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi Kayla'ya toplantımızla ilgili bilgi veriyor.

Sadece bir sorun var.

Toplantı yapmamamız gerekiyordu. Maddox bu saçmalığı uydurdu ve Kayla'nın ofisine girmemizi sağladı, bu kolay bir iş değil. Açıkçası, sanırım bize yardımcı olan tek şey Angeline'in bizi hemen tanıması ve kocasının büyük bir Devils hayranı olduğunu söylemesiydi. Bizimle birkaç selfie çekmesine izin verdik ve karşılığında Kayla'nın kutsal mekanına girdik.

Ya da... en azından ofisine. Hâlâ daha özel, kişisel olanına tekrar girmeyi umuyorum. Ama yüzündeki öfkeyle karışık korku ifadesine bakılırsa, bu pek olası değil. "Merhaba *Kay-la*," diyor Maddox, tam adını dikkatle kullanarak, ama gülümsemesi sıcak, sanki her gün k a r ş ı l a ş ı y o r m u ş u z gibi. O

Bana dirsek atarak konuşmamı ve seri katil gibi ona bakmayı bırakmamı hatırlattı. "Hey... yine." Gözlerimin onun üzerinde gezindiğini saklamak için hiç çaba harcamıyorum.

tepeden tırnağa. Beyaz düğmeli bir bluzun üzerine kömür grisi bir ceket ve etek kombinasyonu ve bacaklarını bana doladığında sırtıma battığını hissetmek istediğim bir çift siyah fuck-me stiletto giyiyor. Muhteşem görünüyor, bir şekilde hatırladığımdan bile daha iyi ve pahalı sanat eserleri ve süslü ahşap panellerle çevrili daha güçlü, sanki yetkili olduğu bir yerde olmaktan otorite kazanıyor gibi.

Asistanının verdiği ipuçlarını yeni fark etmiş gibi Kayla Angeline'e dönüyor. "Hokey mi dedin? Yani..." Sözüünü kesiyor, bir kaşını kaldırarak cevap istiyor.

"Buz, diskler ve sopalar gibi," diye yanıtlıyor Angeline, endişeli gözlerini patronundan bize çevirerek. Kayla hâlâ neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi, kocasıyla birkaç maçtan fazlasını izlediğini belli eden bir şut hareketi ekliyor.

"*Konuşmayalı* birkaç ay oldu," diyor Maddox anlamlı bir şekilde, elini uzatmış ve yüzünde cana yakın bir gülümsemeyle odayı geçerken. Bu işte çok iyi. Hem de çok iyi. "Maddox Brooks. Şeytanlar'dan."

Elini kaldırmakta yavaş davranıyor ve gözleri gerçek zamanlı olarak hangi oyunu oynadığımızı anlamaya çalışıyormuş gibi kısık, ama sonunda elini onun elinin içine kaydırıyor.

Keşke elini sıkabilseydim ve tüm bunlar eğlenceli ve oyunmuş gibi gülümseyebilseydim ama şu anda ona dokunursam, kim olduğumuzu ve neden burada olduğumuzu hatırlatmak için onu uzaktaki duvarın yanındaki kanepeye atıp yüzümü bacaklarının arasına gömeceğim. Bu yüzden seçeneklerimi tartarak orgazmik olmayı seçiyorum ve odanın karşısındaki pozisyonumdan iki parmak sallıyorum. "Riggs Patrick. Şeytanlar." Gözlerinin sağ pazuma kaydığını görüyorum ve oradaki şeytan dövmesini hatırladığını biliyorum, barda gözleriyle izini sürdüğü ve otelde tırnaklarıyla yarım ay girintileri bıraktığı dövmeyi. İstemsizce biraz esnetiyorum ve nefesi duyulabilir bir şekilde kesiliyor. Bu, neredeyse bir akıntıya dönüşecek kadar çok alt akıntıya sahip bu iyi huylu selamlaşma savaşındaki en küçük zafer gibi geliyor.

"Elbette. Bay Brooks, Bay Patrick, gidelim mi?" Kayla düzgün bir şekilde söylüyor. Eğer omurgası biraz daha dik olsaydı, kışında bir süpürge sopası olduğunu düşünürdüm, ama deri püsküllü, yüksek arkalı sandalyesine oturmak için büyük yönetici tarzı masanın etrafında yürürken kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor. Dürüst olmak gerekirse, eğer Angeline

bize buranın Kayla'nın ofisi olduğunu söylememiş olsaydı, yaşlı bir adama ait olmasını beklerdim. Bir muhafazakârlık ve miras havası var ve Kayla'nın kendisinin mi dekore ettiğini yoksa eskiden babasına mı ait olduğunu merak ediyorum.

Çünkü Kayla'yı bulduktan sonra ev ödevimizi yaptık. Kendisi, Harrington ailesi, vakıfları ve yaklaşan bağış galası hakkında her şeyi biliyoruz ve bu bilgileri utanmadan kendi yararımıza kullandık. Sanırım en azından bizi buraya kadar getirdiği için Google'a bir teşekkür borçluyuz. Artık iş bize kaldı.

"Size bir şey ikram edebilir miyim?" Angeline bir kez daha sandalyelerimize oturduğumuzda, bunun bağışları görüşmek için bir toplantı olduğu iddiasını sürdürerek itaatkâr bir şekilde soruyor.

"Buna gerek yok. Uzun sürmez," diye cevaplıyor Kayla ve asistanı dışarı fırlıyor. Kapı yumuşak bir kapanma sesi çıkarır çıkarmaz Kayla'nın profesyonel görüntüsü kayboluyor. Parlak mavi gözleri alev alev yanarken ve güzel ağzı aşağıya dönükken tıslıyor, "Siz ikiniz ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz bilmiyorum ama işe yaramayacak. Şantaj taleplerini ödemem ve ne şirket ne de ailem teröristlerle pazarlık yapmaz. Bu yüzden köpek ve midilli gösterinizi alıp defolup gidebilirsiniz." Manikürlü, soluk pembe bir tırnağını kapıya doğru uzatıyor.

Maddox'un saygılı, iyi adam tavrı kayboluyor, yerini her zamanki soğukkanlı ve kaygısız havasına bırakıyor ve bana doğru eğiliyor. "Kendini köpek, beni de midilli mi sanıyorsun? Ya da tam tersi?" Ben sessiz kalıyorum ama o yine de cevap vermişim gibi davranıyor. "Evet, haklısın. Sen kesinlikle midillisin." Gözlerini kasıklarına dikip komikmiş gibi sırtıyor ve ben onu yumruklamamak için dişlerimi sıkıyorum. Kız bir metre ötedeyken nasıl bu kadar konuşkan ve güler yüzlü olabiliyor, ama belli ki aramızda uçsuz bucaksız bir yanlış anlama kanyonu var?

Bakışlarımı tekrar Kayla'ya kilitlemeyi önce ona ölümcül bir bakış fırlatıyorum. Yanakları kızarmış, göğsü daha hızlı inip kalkıyor ve oturduğumuz yerde bizi öldürmemeye çalışıyormuş gibi ellerini masaüstüne bastırıyor ve Angeline'in Harrington ailesinin ihtiyaç duyabileceği her türlü imha ihtiyacı için hızlı aramada bir temizlikçi bulundurduğundan hiç şüphem yok. Görmezden gelinmenin verdiği hayal kırıklığıyla küçük bir hırıltı çıkarıyor ve Maddox bu saçmalığı düzeltmeye yeniden odaklanıyor.

"Kayla," diye başlıyor Maddox, ellerini teslimiyetle kaldırarak, "sakin ol. Biz-"

Çenesini birkaç santim düşürerek uzun, koyu kirpiklerinin arasından bize bakıyor ve hırılıyor: "Az önce sen mi söyledin? Söyledin mi? Sakinleşmek için mi?"

Oh, kahretsin. Şimdi sıçtın dostum.

"Haklısın, benim hatam. Kötü kelime seçimi. Söylemek istediğim, lütfen dinle... sadece ufacık, minicik bir dakika için." Maddox'un düzeltmesi daha iyi görünmüyor, ancak tam gaz ilerlemeye devam ediyor. "Seni tekrar görmek istedik-"

"Yani *ofisime* beni utandırmak için mi geldin?" diye suçluyor. "Boş v e r , " d i y e geveliyorum, kalçalarımı itip ayağa kalkıyorum Aniden. Hâlâ oturmakta olan Maddox'a bakıyorum. "Fikrimi değiştirdim. Belli ki o gece bizim için ifade ettiği anlamı onun için ifade etmemiş." İnanmayarak başımı sallıyorum. "Bize terörist diyor, ona şantaj yapmak için burada olduğumuzu düşünüyor ve bizden utanıyor. Ben zaten 'sizden utanıyorum' şeyini yaptım ve bunu tekrarlamak istemiyorum." Kayla'ya acı bir şekilde, "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Umarım bu, o geceye dair güzel anılarını mahvetmemiştir. Çünkü benimkini mahvettiği kesin."

Kapıya doğru üç uzun adım atmıştım ki Maddox seslendi, "Orospu çocuğu, bekle. Bana bir dakika izin ver."

Benimle mi yoksa Kayla'yla mı konuştuğunu bilmiyorum çünkü omzumun üzerinden baktığımda Kayla masasının arkasında duruyordu, çenesi şok içinde açıktı ve gözleri bana dikilmişti. Maddox da ayakta duruyor, kollarını T şeklinde açmış, biri bana diğeri Kayla'ya doğru, sanki gelmiş geçmiş en büyük bok karıştırıcı olduğu halde ortada duran bir arabulucu gibi. Eğer arabulucumuz oysa, sıçtık demektir.

"Buraya habersiz geldiğimiz için özür dileriz," diyor Maddox, başka biri bu işi daha da berbat edecek bir şey söylemeden önce. "Bu benim hatam. Kapınıza gelmekten daha iyi olur diye düşündüm."

"Telefonlar var, biliyorsun," diye tersliyor. Nefesinin altında, kulağa şüpheli bir şekilde 'sapıklar' gibi gelen bir şey mırıldanıyor.

"Oturup bir dakika konuşabilir miyiz? Lütfen." Maddox'un sesi çaresiz geliyor ve Kayla'yı tekrar görmeyi dört gözle bekleyen tek kişinin ben olmadığımı hatırlıyorum. O da bunu istiyor, onu istiyor, en az benim kadar... istemişti... lanet olsun, hâlâ istiyor. Ve benim her zamanki soğuk homurdanmalarımdan ve sessiz bakışlarımdan çok daha az pislikçe bir şekilde olayları ele almak için kendine has bir yolu var.

"Konuşmak için mi geldin?" Kayla tekrarlıyor, gözleri benimkilerden Maddox'a kayıyor. "Bu bir şantaj değil mi?"

"Bunu sana kim yaptı? İsim, varsa adres. Ben hallederim," diye teklif ediyorum hoyratça. Kayla kararsızca gülümsemeye başladı ve ben

savunma kalkanlarındaki küçük açıklıktan geçerek onu rahatlatmayı umuyordu. "Hayır, bunun için burada değiliz. Biz buradayız..." Kelimeler kayboluyor, zihnim kararıyor ve otomatik olarak Maddox'a kurtarması için bakıyorum ama bu sefer o beni kurtarmıyor. Cesaretle başını sallıyor, sessizce bana bunu kendim yapmamı söylüyor. Bana bunu yapabileceğimi söylüyor. Kendime işkence etme konusunda epeyce deneyimim var ama bu geçmişe rağmen bilinmeyene atlamak ve "Senin için" demek çok acı veriyor.

Bu benim için büyük bir itiraf, sadece en iyi arkadaşıma değil, o kadar da iyi tanımadığım bir kadına. Aptalca ve tehlikeli hissettiriyor, sanki koruyucu savunmamın üzerinden dışarı bakıyormuşum, silahı mutlu bir şekilde kullanan bir kadın tarafından zaten yaralı olan kalbimden vurulmak istiyormuşum gibi.

"Ben mi?" diye yineliyor, sesi şaşkın geliyor. Ama yavaşça oturuyor ve ben de sandalyeme dönüyorum, dünyayı yakıp kül etme isteğim biraz daha azalıyor.

Oturduğumuz yerden birbirimize bakıyoruz.

Tanrım, çok çarpıcı. Hatırladığımdan ve onlarca kez hayal ettiğimden bile daha güzel. Ama beni çağıran dış görünüşündeki güzellik değil. Yüzünden geçen duyguların titreşimi o kadar hızlı ki, bir sonraki belirmeden önce adlandırmak zor. Bahse girerim, eli ne olursa olsun soğukkanlı, mükemmel bir poker suratına sahip olduğunu düşünüyordur, ancak gözlerindeki hafif kaymalar, dudaklarının en küçük kalkması ve kıvrılması ve burun deliklerinin küçük parlaması bile bana ne düşündüğünü ve hissettiğini neredeyse haykırıyor. Ve şu anda en üst sırada yer almak için mücadele eden duygular arzu ve şüphe.

Maddox bir elini kaldırıp el sallıyor. "Sanırım ilk ben başlayacağım. Merhaba, ben Maddox Brooks, Devils'in sol kanat oyuncusu, çekici playboy, gördüğünüz gibi yıkıcı derecede yakışıklı ve her yönüyle iyi bir adam. Bu benim en iyi kardeşim, Riggs Patrick, defans oyuncusu, güçlü, sessiz tip, aylardır seni özlüyordu. Sonunda kafamızı kığımızdan çıkarıp otuz bir çektiğimizi itiraf ettiğimizde... ayrı ayrı" -hikaye için son derece önemliymiş gibi bu noktayı vurgulamak için parmağını kaldırıyor

- "Seni ve o geceyi hatırlamak için seni bulmamız gerektiğini biliyorduk. Bu düşündüğünden daha zor oldu çünkü önce gerçek adını öğrenmemiz gerekiyordu." İşleri yumuşatmaya çalışmasına rağmen, bu konuda hala biraz tuzlu görünüyor ve Kayla bu kazma karşısında irkiliyor. "Ama bunu yaptıktan sonra, sen ve ailen internetin her yerindesiniz, işte buradayız." Sanki kendisi *Price Is Right* mankeniymiş ve biz de Showcase Showdown ödülleriymişiz gibi kollarını iki yana açıyor.

Kayla'nın gözleri aramızda bir ileri bir geri gidip geliyor, sonra dudaklarını yalıyor. Gözlerim bu masum harekete odaklanıyor ve ona çok daha pis bir anlam yüklüyor. Yemin ederim bu oda onun çiçek parfümü ya da feromonları gibi bir şeyle dolu olmalı çünkü ona bu kadar yakın olmak bile beni heyecanlandırıyor. Yine de kendini resmen tanıtırken dinlemek için elimden geleni yapıyorum. "Kayla Harrington, sanırım bunu anlamışsındır. Adım konusunda yanıltıcı olmak istememiştim. Bir barda seksi yabancılarla tanışırken iyi bir fikir gibi göründü ve ben... ben kimim."

Sanki bu yeterince açıklayıcıymış gibi küçük bir kahkaha attı ve sanırım bir bakıma öyle de oldu. O da bizim gibi bunun tek gecelik bir kaçamak olduğunu düşünerek o geceye girmişti, bu yüzden hepimiz gerçek kimliklerimiz konusunda biraz korumacıydık. Bunun için onu hemen affettim. Diğerleri için? Hâlâ emin değilim.

"Sizi bir daha görmeyi beklemiyordum. İkinizi de, kesinlikle ikinizi de ve kesinlikle burada değil." Ofisinin etrafına bir göz attı. "Neden buradasınız? Gerçekten."

Maddox sırtarak, "Bizi terk ettiğin için kışına şaplak atmak için," diyor. "Ve belki seni yemeğe götürmek için. Öncesinde, sonrasında ya da her ikisinde de, sen bilirsin."

Kayla'nın beklenmedik kahkahası, oteldeki o sabahtan beri göğsümde olan gerginliği serbest bırakıyor. Ve cevap için bana baktığında, acımasızca dürüst oluyorum. "İkimize de sahip olma şeklin -güzelce, gururla, çekincesiz- çok seksiydi ve bunu tekrar yapmayı çok isterdim ama o yatakta Çin yemeği yerken yaptığımız konuşmalar yüzünden buradayım. Bunu tekrar istiyorum. Seksten daha çok."

"Vay canına," diye nefes alıyor.

Maddox iyi huylu bir şekilde, "Hey, ben de öyle demiştim," diye karşı çıkıyor. "O burada sadece Bay Şiirsel." Koluma arkadan vuruyor, sanki bu uzaktan doğruymuş gibi sırtıyor. Şiir yazmak kelimelerle aramın iyi olmasını gerektirir ve kelimeler benim için en zor şeylerden bazılarıdır. Daha sessiz bir şekilde bana "İyi iş çıkardın." diyor.

Dikkatini tekrar Kayla'ya çevirerek soruyor: "Yemek yapmadığımı bilmelisin ama çok iyi bir DoorDash siparişçisiyim. Bu akşam yine Çin yemeği mi yiyeceğiz?" Kayla'nın yemeğe geleceğinden eminmiş gibi konuşuyor.

Ben de eminim. Ta ki gözlerinden bir gölge geçene kadar.

"Bak, ben de o geceyi düşündüm. Aslında çok fazla," diye itiraf ediyor başını alaycı bir şekilde eğerek. "Ama o gece spontane bir pervasızlıktı ve eğer beni tanısaydın, bunların benim olmadığım iki şey olduğunu bilirdin." Gözleri orta parmağındaki yüzükle oynadığı ellerine kayıyor. "Bunun tekrar yapacağımız bir şey olması gerektiğini sanmıyorum."

Ya mahvedersek?" Son kısmı fısıltıdan öteye geçmiyor, sanki onu duymamamızı umuyor.

"Ya yapmazsak?" Maddox karşı çıkıyor. "Ya ikinci seferde daha iyi olursa? Üçüncüsünde? Ya yüzüncüsü?"

Gözleri şaşkınlıkla irileşiyor ve sırayla her birimizin üzerine dikiliyor. "Siz neden bahsediyorsunuz? Yani... bir ilişkiden mi? Üçümüzle de mi?" Sanki duyulmamış bir şeymiş gibi rahatsız bir şekilde kıkırdıyor.

Bunu anlıyorum. Maddox ve benim planladığımız şey de bu değildi. Birlikte kadınlarla yatıyoruz, ayrı ayrı da olsa birlikte yaşıyoruz ama hiçbir zaman birlikte başka bir kadınla ilişkiye girmedik. Bunun hakkında hiç konuşmadık bile. Ama onun ve Kayla'nın bensiz ya da benim ve onun onsuz olduğu bir dünyayı hayal edemiyorum. Hiçbirimizin birlikte olmaması fikri ise daha da akıl almaz.

"Senden şu anda buna karar vermeni istemiyoruz. Akşam yemeği, tek istediğimiz bu," diyorum ve evet demesi için onu cesaretlendiren bir bakış atıyorum. "Bir randevu." Bu da ona 'sadece dans edeceğimizi' söylediğim zamanki kadar yalan ve bunu hepimiz biliyoruz. Alışkın olduğu fileminyon ve kırmızı şaraplı yemekten çok daha fazlasını istiyorum.

Sessiz ama beyninin sesi o kadar yüksek ki neredeyse kendisiyle tartıştığını duyabiliyorum. Nefes aldığımı sanmıyorum. Umut etmek gibi aptalca bir şey yapmaya cesaret edemeyeceğimi biliyorum.

"Yapamam," diyor sonunda, gözleri pişmanlıkla dolu.

Reddetmesi kalbime doğrudan bir darbe indiriyor ve sanki bunun olacağını zaten biliyormuş gibi 'sana söylemiştim' diye alay ediyor.

Cevabında daha fazlası olabilir ama yeterince duydum. Anlamsız basmakalıp sözlerle ve içi boş açıklamalara ne ihtiyacım var ne de bunları istiyorum. "Anlıyoruz," diyorum, bir kez daha ayağa kalkarken ikimiz adına konuşuyorum. "Bu şekilde işgal ettiğim için tekrar özür dilerim."

Maddox beni bekletmeye çalışıyor, onu daha fazla zorlamak istiyor ama ben onu buna zorlamayacağım, özellikle de başlangıçta düşündüklerinden sonra. Aklının gittiği yere bakılırsa, o da bazı çirkin deneyimler yaşamış ve yapmak isteyeceğim son şey bu şekilde hatırladığı biri olmak. Bunu hak etmiyor ve sahip olduğu anıları zaten sahip olduğumuzdan daha fazla mahvetmek istemiyorum.

Ama Maddox beni kapıya kadar takip etmeden önce numarasını bir not kağıdına yazıyor ve fikrini değiştirirse aramasını, mesaj atmasını, DM atmasını ya da her neyse onu yapmasını söylüyor.

Bunun gerçekleşmeyeceği bilgisiyle çoktan barıştım. Ve ağırlık odasında bir sonraki hedefimi düşünmeye başladım. Belki bu sezon dışında 5 hatta 10 kilo kas yapabilirim? Buz üzerinde bana bir faydası olmaz - hatta oyunumu bile engelleyebilir - ama kafamın bu kadar berbat olmasıyla başa çıkmanın başka bir yolunu bilmiyorum. En azından başka *iyi* bir yol yok. Normalde, Maddox olsun ya da olmasın, sıradan bir sevişmenin dikkat dağıtıcılığıyla kendi kendimi tedavi ederdim ama sikimin tek istediği Kayla ve eğer o bizi istemezse, sanırım karpuz büyüklüğünde pazuları olan bir keşiş olacağım.

Lanet olsun.

KAYLA

"O. Yaptı. Yapmadı." Samantha'nın, erkek kardeşimin kocasının Kaliforniya'daki şarap ülkesine yaptıkları son gezide üzümeleri ezdiğini söylemesine tepki olarak göğsümü tutarak nefes alıyorum.

"Samantha başını sallayarak onaylıyor ve siyah saçlarını omzunun üzerinden geriye iterken geniş geniş sırtıyor. "Haki pantolonunu sıyırdı, baklava desenli çoraplarını ve mokasenlerini çıkardı ve hemen içeri girdi."

Bütün grup heyecan içinde ciyaklıyor. Luna bile yerdeki yerinden çıplak ayaklarını havaya kaldırıp hoppa hoppa gülüyor.

Kızlar Gecesi'nin en sevdiğim kısmı bu, kayınbiraderlerimin hayatlarındaki son gelişmeleri duymak. Bu, benim çocukluğumda hiç sahip olamadığım, bunun yerine erkek kardeşlerimin eşlerini bulmasıyla oluşan bir kardeşlik - bazılarında bendenizin de küçük bir yardımı oluyor, genellikle de erkek kardeşlerime gerektiğinde kafalarını kışkırtıcıdan çıkarmalarını söyleyerek.

Samantha'nın üzüm fiçisine tırmanmasına hiç şaşırmadım. Muhtemelen onlar daveti bitirmeden önce atladı, yeni bir deneyim için heyecanlıydı ve ayak parmaklarının arasındaki ezilmeyi hissetmeye hazırdı. Peki ya kardeşim Chance? Tamamen farklı bir hikaye. O şimdiye kadar tanıdığım en tutucu, çekingen, düzgün beyefendi tipidir ve toplum içinde yalınayak olması bile beni şaşırtırdı.

"Spa'da ikiniz için panikle ayak masajı mı planladı?" Cevabı zaten bildiğimden yüzde yüz emin bir şekilde mırıldanıyorum - kesinlikle evet.

Samantha çenesini indiriyor, kendisinde zerre kadar olmayan bir utangaçlık taklidi yapıyor. "Ayaklarımda her santiminin kesinlikle *temizlendiğini* söyleyebilirim." Gözleri alaycı bir şekilde parlıyor ve pedikürlü ayaklarını birbirine vurarak kardeşim hakkında kesinlikle duymak istemediğim yaramaz bir şey ima ediyor.

"TMI," diye uyarıyorum, ellerimi ileri geri sallayarak.

"Yeterince değil demek istiyorsun," diye karşı çıkıyor Dani, ellerini bir kez daha hareket ettirerek. "Bütün çayı dökmekte özgürsün."

Samantha sadece gülüyor. Kendisi yakınlık ve iletişim konusunda uzmanlaşmış bir ilişki terapisti ve aynı zamanda Chance ile birlikte bir podcast yayını yapıyor, bu nedenle aşırı paylaşım onun dünyasında göreceli. "Hayatı yüksek sesle ve gururla yaşamaya, her birimiz ne halt istiyorsak onu yapmaya," diye alkışlıyor ve sangria bardağını kaldırıyor.

"Buraya, buraya," diye cevap veriyoruz koro halinde, kadehlerimizi coşkuyla havaya kaldırarak.

Bir grup olarak, yumuşaktan sert, iş odaklı profesyonelden anne odaklıya tam bir kişilik karmaşasıyız ve hepimizi bir kitaptaki karakterler olarak yazsanız, asla bir anlam ifade etmeyiz, ama bir şekilde, gerçekliğimizde öyleyiz. Hiçbirimizin daha önce böyle bir arkadaş grubu olmamıştı ve şimdi bile bunu küçük ve sıkı tutuyoruz, sadece kendimize ve birbirimize güveniyoruz. Ve hepimiz hayatı istediğimiz gibi yaşıyoruz, her birimiz çok farklıyız ama hepimiz tam olarak Samantha'nın söylediğini yapıyoruz - yüksek sesle ve gururla yaşıyoruz.

Aklımdan bir şüphe fısıltısı geçiyor. *Bunu yapıyor muyum?*

Birkaç gün önce olsa evet derdim. Bulunduğum yere gelmek ve kendim için özenle seçtiğim hayatın tadını çıkarmak için çok çalıştım. Ancak Riggs ve Maddox'un beklenmedik bir şekilde yeniden ortaya çıkması, onların amaçlarından daha fazlasını sorgulamama neden oldu. Mesela tam olarak kim olduklarını.

Muhtemelen ben FBI'ın gizli araştırma moduna geçmeden önce binadan çıkmamışlardı - isimlerini Google'da aradım, üniformalı ve üniformasız düzinelerce fotoğraflarını inceledim, röportajlarını izledim ve haklarında yazılan makaleleri okudum; bunlardan birkaçı hokeyin kötü çocukları olarak ünlerinden özellikle bahsediyordu. Görünüşe göre, buz dışında da 'takım arkadaşları' olarak tanınıyorlar. Maddox ne yapacaklarını bildiklerini ve bu durumda benden çok daha rahat ve özgüvenli olduklarını söylediği için şaşırmadım. En azından ilk başta.

Ancak Reddit'te onlarla üçlü seks yapmanın nadir bir deneyim olduğunu ve eski bir Chanel çanta gibi toplanıp imrenilecek bir şey olduğunu anlatan bir başlık bulmak kendimi özel hissetmemi sağlamadı. Bu deneyimi ucuzlaştırdı. Ta ki beni takip ettiklerini ve tek gecemizin hatırasından daha fazlasını istediklerini iddia ettiklerini hatırlayana kadar. İnternet efsanesine göre, bu onların tarzı değil. Yine de üçlü ilişkilerle ilgili bir yöntemleri olduğu fikri endişe verici.

Luna'nın bardağının Samantha'nınkiyle tokuşması beni düşüncelerimden çıkarıp şimdi ve buraya geri getiriyor. "Bu arada benim de paylaşacak haberlerim var," diyor Luna.

Samantha hoplayıp zıplamaya hazır görünüyor, yani belli ki zaten biliyor, ki bu şaşırtıcı değil. Kardeşlerimle evlenmeden çok önce -Luna ile Carter ve Samantha ile Chance- en iyi arkadaşlardı. Zıt kutupların birbirini çekmesinin en iyi örneği onlar. Samantha profesyonel, lüks bir kadınsılık sergilerken, Luna çok büyük tulumlar, dağınık uzay topuzlarıyla bağlanmış kahverengi saçlar ve baykuş benzeri büyük boy gözlüklerle en iyi ihtimalle bir üniversite sanat öğrencisi gibi görünüyor.

Geri kalanımız nefesini tutmuş, ağzından bir şeyler kaçırmasını bekliyor. Bu, yazdığı çizgi roman serisi için yeni bir Comic-Con görünümü planlamasından, yönettiği kapsamlı sanat eseri koleksiyonu için bir parça edinmesine kadar her şey olabilir.

"Carter ve ben denemeye başlayacağız." Gözlüklerinin ardında Luna'nın gözleri bu açıklamayla parlıyor ve bebek denemeyi kastettiğini anlamam bir saniyemi alıyor.

İlk tepki veren Janey oluyor ve heyecanla ellerini çırpıyor. "Aman Tanrım! Anne arkadaş olabiliriz!"

Kardeşim Cameron'ın nişanlısı Riley sahnede fısıldayarak, "Ben burada oturuyorum," diye dalga geçiyor ve Janey'ye alaycı bir şekilde bakıyor çünkü şu anda Janey'nin tek anne arkadaşı o. Luna'ya, "Daha fazla anne arkadaşına evet!" diye ekliyor.

Luna gülerek kalan elini kaldırıyor. "Yavaş ol. Daha yeni karar verdik, yani anne olmam biraz zaman alacak." Sanki bu fikir ona yeni çarpıyormuş gibi, yüzü komik bir şekilde kararıyor. "Anne olacağım," diye fısıldıyor nefes nefese. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ya beceremezsem?" Korku ve şüphe yüzüne yayılıyor, gözleri irileşiyor ve güvence arıyor.

"Yapamayacaksın," diye söz veriyor Janey. "Sana izin vermeyeceğiz." Riley'i de 'biz'e dahil etmek için yanına çekiyor. Onlar da grubumuzun içinde iki kişilik bir ekip. Arkadaşlıklarının ötesinde Riley, Janey hemşire olarak çalışırken haftada iki gün Janey ve Cole'un oğlu Emmett'e dadılık yapıyor.

"Şimdiden endişeleniyor olman bana harika olacağını söylüyor," diye onaylıyor Riley, elleri hiç durmadan hareket ederken kolundaki bilezikler şingirdiyor. Grubumuzun en genç ve en yeni üyesi olmasına rağmen, ebeveynlik konusunda söylediklerinin bir ağırlığı var. Çünkü deneyimli bir dadı olmasa bile, on üç yaşındaki yeğenim Grace'in üvey annesi rolüne beklenmedik bir kolaylıkla adım attı. Bu da bir şey ifade ediyor çünkü Grace'i sevgiyle sevimli bir terör olarak adlandırıyoruz ve bu kafein almadan önce. Sözde haftada sadece bir kez Starbucks'a gitmesine izin verilmesine rağmen sık sık gidiyor.

Sohbet Luna ve Carter'ın geleceğin getireceği olasılıklar hakkında heyecanlanmalarına kayıyor ve dinlesem de bir ilişki kuramıyorum. Harrington'ın tek bekâr kardeşi ve odadaki tek bekâr kadın benim. Bu gerçek kesinlikle gözümünden kaçmadı, ama geçmişte kardeşlerimle daha çok annelik rolünü üstlendim, annem burada olmadığına onun yerine geçtim, bu yüzden kendimi flört etmek gibi bencilce bir şeyle hiç ilgilenmedim.

Hiç umursamadım ama birden kendimi çok durgun hissettim.

Carter ve Luna birkaç yıldır evliler ve bir aile kuruyorlar. Chance ve Samantha evlidir ve 'bebekleri' Chance'in kardeşlik tarzı kulübüdür ve burada düzinelerce genç erkeğin geleceğini şekillendirmektedirler. Riley ve Cameron kısa bir süredir birlikteler, ancak aşık olmadan önce işleri biraz tersine çevirip işveren-çalışan olarak birlikte yaşıyorlardı ve şimdi nişanlılar ve mutlu bir aile hayatı yaşıyorlar. Janey ve Cole üç kişilik bir aile ve Emmett kısa bir süre önce ilk doğum gününü kutladı. Sessizce onları dinleyen Dani ise Kyle ve onun bebekten hallice köpeği Peanut Butter ile birlikte yaşıyor. Evlilik ve çocuk planları var mı bilmiyorum ama kaya gibi sağlamlar.

Ve bir de ben varım, ofisime gelen Geçmişteki İlişkilerin Hayaletleri'nden başka bir şey yok.

"Emmett ilk adımlarını atmaya *çok yakın!*" Janey ağzına iki tane fıstık ezmeli M&M atıyor ama çiğnerken de saçmalamaya devam ediyor. "Ayağa kalkmak için sehpayı kullanıyor, sonra kanepeye geçiyor ve artık o kadar uzun süre bırakıyor ki. Her seferinde koca bir dakika!" Kanepenin köşesindeki yerinde kıpır kıpır bir kutlama dansı yapıyor. "Ve şu küçük sevimli diz üstü hareketini yapıyor ve yemin ederim, her an ayağını yere koyup gerçek adımlar atabilir. Belki bu gece... muhtemelen." Annemin suçluluk duygusu gözlerinde parlıyor. "Aman Tanrım, ya kaçırırsam?"

Riley'ye çaresizlik dolu bir bakış atarak sessizce destek için yalvarıyor ve Riley ona yatıştırıcı bir gülümseme veriyor. "Kaçırmayacaksın. Olay olduğunda evde olmasan bile, her şeyi tekrar tekrar izlemek için kaydetmiş olacaksın." Kahkaha dolu gözlerini geri kalanımıza çeviriyor ve "Ve tekrar... ve tekrar." diyor.

Janey'nin dadısı olarak çalışmak, eğer ikiz kardeşim Cole'u da beraberinde getirmeseydi -ki bu büyük bir *sorun*- kolay bir iş olurdu. En hafif tabirle, başa çıkılması zor biri, klasik çocukluğuna rağmen ölümcül ve tehlikeli biri.

Yakışıklı ve Janey'e olan takıntısı oğullarına kadar uzanıyor, bu yüzden Riley Emmett'in ilk adımlarını kaydettirmek konusunda şaka yapmıyor çünkü Cole evlerinin içini ve dışını kameralarla donattı.

"Haklısın!" Janey telefonunu kaparak haykırıyor. Şu anda kameralara giriş yaptığını anlamak için ekranı görmeme gerek yok. "Ahh, benim tatlı çocuklarıma bakın," diye cıvıldıyor ve ekranı çevirerek ağabeyimin destekli bir Emmett ile çok ciddi bir konuşma yapıyor gibi görüldüğünü gösteriyor. Cole'u tanıyorsam, her ortamda maksimum görünmezlik için kamuflajdan offshore hesaplardaki yatırım stratejilerine kadar her şey hakkında olabilir.

Sırada Riley var, telefonunu çıkarıp Grace'le birlikte yakın zamanda yaptıkları bir ikinci el mağaza alışverişinin fotoğraflarını gösteriyor, ikisinin de elinde krem şantili Starbucks içecekleri var. "Batik yapacağımız bir sürü tişört bulduk, sonra da bazı grafik tişörtleri kesip yama olarak kullanarak türünün tek örneği tişörtler yapacağız. Eğlenceli olacak ve sonra da yaz tatilimizde giyebileceğiz." Onlar için kesinlikle eğlenceli olacak. Şahsen ben, bağınaz erkek kardeşimi, üzerinde elle dikilmiş bir Disney karakteri yaması olan batik bir tişörtün içinde görmek için sabırsızlanıyorum. Belki bir çift Mickey kulağı da takar.

"Şirin görmek ister misin?" Dani cebinden telefonunu çıkararak soruyor.

"Bize Kyle'ın aletinin fotoğrafını göstereceksen, gösterme. Hepimiz Gördüm," demek için acele eden Janey, gözlerini Dani'nin telefonundaki her neyse ondan koruyor.

Dani başını sallayarak gülüyor. "O bir kazaydı."

"Aile grup sohbetine göndermiş!" Karşı çıkıyorum. "Annem gördü."

"Kyle'dan alıntı yaparsak, daha önce görmemiş gibi değil." Dani omuz silkti. "Ve hepimiz o çocuğun vücudunda utangaç bir kemik olmadığını biliyoruz."

Ağzım açık, öylece bakıyorum. "Annem son gördüğünde piercingli değildi!"

"Şimdi kesinlikle öyle," diye şarkı söylüyor Samantha, kahkahasını gizlemeye çalışarak. Sonunda pes eder ve elini uzatarak, "Dani, çak bir beşlik bebeğim!" diye fısıldar. Dani sırtıyor ve ona beşlik çakıyor.

"Kyle'ın aleti değil. Sadece bak." Telefonunun etrafında toplandığımızda, Kyle ve Peanut Butter'ın bir tabak domuz pastırması üzerinde burun buruna çekilmiş bir fotoğrafı var. Bu savaşı kimin kazandığını tahmin edebiliyorum ve bu kişi kardeşim değil.

"Ayy, çok tatlılar," diye mırıldanıyor Luna ve herkes aynı fikirde.

"Seksi Harrington erkeklerine!" Samantha tekrar kadeh kaldırıyor. Kadehimi kaldırıyorum, katılıyorum ama içmiyorum, kardeşlerimin cinsel çekiciliğine kadeh kaldıramıyorum. "Bu

Samantha Dani'ye iltifat ediyor ve sangria'nın her damlasını almak için dudaklarını yalıyor.

"Teşekkürler. Çiftçi pazarından taze ananas aldım," diye yanıtlıyor Dani, biraz önce bardağının kenarını süsleyen dilimi ısırarak. Bana kalırsa o bir mutfak cadısı; en basit malzemelerden bile sihir yaratabiliyor. Ayrıca kelimelerle arası iyi, aklından geçenleri çekinmeden söylüyor ve genellikle araya birkaç küfür sıkıştırıyor. "Sana tarifi verirdim ama ikimiz de kullanmayacağını biliyoruz," diye dalga geçiyor ve Samantha gülerek başıyla onaylıyor.

"Hayır, kullanmazdım ama gelecek ay Janey'lere de getirmen için özel bir ricada bulunabilir miyim?"

Janey boş bardağını kaldırarak, "Bu duyguyu destekliyorum. Ve bu arada, yeniden doldurmam gerekiyor." Ayağa kalkıp mutfağa yöneliyor ve herkes onu takip ederken Samantha sandalyesinde oturup bana bakıyor.

"Her zamankinden daha sessizsin. O büyük, güzel beyninde neler oluyor?" diye nazikçe soruyor.

"Bir şey yok. Ben iyiyim," diyorum ona, hiç de öyle demek istemeyerek. Beynim şu anda pek de güzel hissettirmiyor. Düğümlerle dolu, karmakarışık bir iplik yumağı gibi hissediyorum ve bu da beni çok geriyor. Ben her şeyin planlı, düzenli ve programlı olmasını severim; buna zihinsel çöküntülerim de dahil, çok teşekkür ederim.

"Birinin bana yalan söylediğini anlamak için eğitildiğimi biliyorsun, değil mi? Daha da önemlisi, ne zaman kendilerine yalan söylediklerini anlamak için." Bunu orada asılı bırakıyor, ima tam da istediği gibi iniyor.

Mutfağa bakıyorum, sadece bardaklarını doldurmakla kalmayıp buzdolabından daha fazla peynir küpü çıkarıyorlar. İç çekerek itiraf ediyorum: "Sanırım biraz dışlanmış hissediyorum. Hepiniz harika ilişkiler içindesiniz - en azından benim pislik kardeşlerimle - ve benim bir yılı aşkın süredir tek gecelik bir ilişki ya da bir durum ilişkisinden başka bir şeyim olmadı. Sadece... Bilmiyorum." Omuz silkerek bitiriyorum, ne hissettiğimi nasıl ifade edeceğimden emin değilim ya da en azından yüksek sesle etiketlemeye istekli değilim.

Samantha bana sert bir bakış attı. "Her şeyden önce, senin statündeki bir kadının *durumsal ilişkileri* olmaz. O 'bir sevgili edinir' ve eğer bir erkek onun özel alanına girebilecek kadar şanslıysa" -gözleri benimkine dönmeden önce dikkatle kucağıma düşer- "bu hediye için minnettar olmalıdır. Aynı şeyin tek gecelik bir cilveleşme için de geçerli olduğunu söyleyebilirim."

Dudaklarımın kenarları istemsizce kalkıyor. Sanki ben Lady Chatterley'im, arada sırada haberlerin iş bölümünden kafasını kaldırıp şehvetin insan doğasına boyun eğen bir kadın değilim.

"Arzu ettiğin her şeyi hak ediyorsun, biliyorsun," diye devam ediyor Samantha. "Eğer bir sevgili istiyorsan, bir tane edin. Bir ilişki istiyorsanız, bir tane yaratın. Eğer beyaz çit fantezisi istiyorsan, onu elde et. Tek başına ya da biriyle. Sen Kayla Harrington'sın, Tanrı aşkına, kadın. Öyle davran."

"Müşterilerinle böyle mi konuşuyorsun?" Ben deadpan.

"Hayır, ama keşke bazen yapabilsen." Özlemle iç geçiriyor. "Şanslısın ki, sert sevgiyle tamamlanan özel kız kardeşe sahipsin, çünkü sen, tüm insanlar arasında, bunu kaldırabilirsin."

Haklı. Her şeyin üstesinden gelebilirim. Her zaman başardım. Kriz ya da sorun ne olursa olsun, başvurulacak kız benim. Ve bir süre sonra insanlar benden bunu yapmamı istemeyi bile bıraktılar. Sadece yapacağıma güvendiler. Sorunlar daha ortaya çıkmadan müdahale etmeyi, onları oluşurken öngörmeyi ve engellemeyi biliyordum. Ama hayatımı her şeyle başa çıkabilen tek Harrington olarak yaşamak çok yorucu. "Teşekkürler. Sanırım," diyorum dudaklarımı alaycı bir şekilde bükerek.

Samantha tüm terapistlerin sahip olduğu o sihirli numarayı yapıyor; ben söyleyeceklerimi ve olası sonuçlarını uzun uzun düşünürken sessiz kalıp beni bekliyor. Sonunda dikkatlice açıklıyorum, "Sadece kurguda var olan o karşılaşmalardan birini yaşadım - yarı anonim, tam ve mutlak delilikle geçen bir gece."

Nefesi kesiliyor, mutfaktaki hanımların dikkatini çekmemek için ellerini hızlı ama sessiz bir şekilde çırpıyor. "Ve?" diye fısıldayarak bağılıyor.

Derin bir nefes alarak itiraf ediyorum: "İyi idi, o kadar iyi idi ki aklınızdan çıkmıyor, sizi çıldırtana kadar kafanızın içinde dönüp duruyor." Bu iyi bir şeymiş gibi sırtıyor, oysa değil. Bu kötü bir şey, *çok kötü bir şey*. "Kes şunu," diye azarlıyorum onu ve sonunda gerçekten bilmek istediğim şeyi soruyorum. "Tek gecelik bir ilişkinin daha fazla bir şeye dönüştüğünü ve gerçekten işe yaradığını hiç duydun mu?"

Oldukça basit ve anlaşılır tutuyorum, üçümüzü o otel odasında hayal ederken bile iki erkek ve bir ben faktörünü rahatça dışarıda bırakıyorum ve sonra, vücudumun beklenmedik varlıklarına verdiği sıcak tepkiyi neyse ki örten büyük masamın karşı taraflarında.

Riggs ve Maddox'la tekrar görüşebilir, uzun bir gece, hatta bütün bir hafta sonunu orgazm mutluluğu içinde geçirebilirdim ama tekrar sevişmek için birinin peşine düşmezsiniz. Riggs 'bir randevu' demiş olabilir ama onlar daha fazlasını istiyor.

Ben. Sadece henüz ne olduğunu bilmiyorum. İşte o zaman kendimi kapatıyor, güçlü ve tahkim edilmiş savunma duvarlarımın arkasına saklanıyorum. Ama merak ediyorum... Ya akşam yemeğine evet deseydim? Ya da daha fazlasına?

"Chance ve benimle tanıştın mı?" diye soruyor, yüzünde 'duh' ifadesi var. "İşte böyle başladı. Sonra sıradan bir şeydi, ciddi bir şey değildi, sadece eğleniyorduk, ama bak ne oldu." Bir elini sallıyor ve evlilik yüzüğünü göstererek sadece ortak evlerini değil, birleşik hayatlarını da işaret ediyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum. Bunu isteyip istemediğimi bilmiyorum. Bunu isteyip istemediğimi de bilmiyorum. Yine, bu konuyu hiç bu kadar derinlemesine düşünmemiştim, hep bir sonraki sözleşmeye, bir sonraki yatırıma, Blue Lake'teki bir sonraki fırsata odaklanmıştım. Kendimi hiç düşünmedim.

Ama belki de düşünmeliyim.

Daha derine inerek sordu: "Bir gecelik bir ilişkiyi tekrar yaşamak için tekrar ziyaret etmeyi düşünüyor musun? Ya da belki daha fazlasını?" Ses tonu zeki bir terapistinki gibi. Gözlerindeki parlaklık dostça bir heyecan.

Ona cevap vermek yerine, "Bilmiyorum. Sanırım biraz geride kalmış hissediyorum, ki bu da hayatımı değiştirecek kararlar almak için uygun bir zaman değil." Emin olduğum bir şey varsa, o da ister iş hayatında ister yaşamda olsun, pozitif büyümenin yolunun güçlü bir konumdan gelen rasyonel ve stratejik planlardan geçtiğidir.

Merakla bana bakıyor, başını öyle bir eğmiş ki aklımı okuyup okuyamadığını merak ediyorum. "Hayatınızı değiştirecek kararlar almanın tam zamanı olduğunu iddia ediyorum. Eğer farklı bir şey istiyorsan, seni o şeye yaklaştıracak seçimler yap. Her şeyi hak ediyorsun -kariyer, aşk, aile, mutluluk... *hayallerindeki hayatı*. Buna doğru ilerle."

Neredeyse gülecektim. Kulağa çok kolaymış gibi geliyor, sanki prix fixe menüden akşam yemeği seçenekleri seçmek gibi. Ama içtenliği, küstahça verdiği yanıtı yutmamı sağlıyor. "Teşekkür ederim. Bunu düşüneceğim," diyorum içtenlikle. "Ayrıca, geriye dönük olarak bir gizlilik maddesini devreye sokup bu konuşmadan Chance'e bahsetmemeni rica edebilir miyim?"

"Elbette." Parlak bir şekilde gülüyor. Daha ciddi bir şekilde, "Benimle her zaman konuşabilirsin, Kayla. Her konuda. Aramızda kalacak."

Ben başımla onaylarken, diğer kadınlar mutfaktan geliyor ve beni daha fazla sorgulanmaktan kurtarıyorlar.

"Kim oyuna hazır?" Luna soruyor.

Elimi kaldırdım. "Ben. Masa oyunlarında çok iyiyimdir, özellikle de içinde peynir ve et, belki biraz meyve ve kraker olanlarda." Sehpanın ortasındaki şarküteri ürünlerini işaret ediyorum, sonra küçük bir turşu alıp bir ucundan ısıyorum. "Gördün mü? Her seferinde ben kazanıyorum."

Luna gülüyor ve Samantha bana birkaç bakış daha atsa da gecenin geri kalanında konuşmamız hakkında hiçbir şey söylemiyor.

MADDOX

Son iki ayın berbat olduğunu düşünüyorsam, son iki gün terli, kıllı olanları berbat etti. O felaket toplantıdan beri Riggs ve ben sinirli bir ruh hali içindeyiz ve Kayla'nın reddini bir dereceye kadar olgun bir kabullenişle ele aldığımı düşünmek istesem de, gerçek şu ki kendimi bu korkaklıktan kurtaramadım. Ve denedim - en önemli anımı izledim, çok yüksek sesle müzik çaldım, tur yüzdüm ve sevimli köpekleri saydığım mahallede koşuya çıktım. Ve evet, tüm köpekler sevimlidir ve ben dokuz tanesini görecektim kadar şanslıydım.

Ama bunların hiçbiri yardımcı olmadı. Tamam, kabarık dachshund göbeğini ovma istediği için biraz yardımcı oldu ve bu cinse karşı yumuşak bir nokta var, ama gülümseme en iyi ihtimalle kısa sürdü.

Daha da kötüsü, ben huysuzlaştığımda Riggs tam anlamıyla huysuzlaşıyor, evin içinde tepiniyor ve günde iki kez yaptığı egzersizler sırasında ağırlıkları çarpıyor. Neyse ki spor salonunun zemini on iki inç sert beton ve iki inç kauçuk paspas, yoksa şimdiye kadar bir çukurumuz olurdu. Bu bir öfke nöbeti değil. Bu saf, filtelenmemiş bir hayal kırıklığı ve aynı zamanda makul miktarda kendini cezalandırma çünkü elbette Riggs, Kayla'nın bizi reddetmesinden dolayı kendini suçluyor.

O otel odasında büyümlü bir şey olduğunu sanmıştım. O zamandan beri bunu kafamda tekrar tekrar canlandırdım - Kayla'nın gözlerindeki ışıltı, aramıza mükemmel bir şekilde girmesi ve bir şekilde her zaman ciddi olan Riggs'i daha hafif ve çok sık ciddiyetsiz olan beni daha ağır hissettirmesi, iyi bir şekilde. Bana doğru gibi gelmişti, sanki aramadığım şey bir gülümseme ve ukala bir ağızla karşıma çıkıvermişti.

Aptalca, eğer onu bulabilirsek, bunun tekrar olacağını düşünmüştüm. Kolay-kolay, bum-bum-bum, uçumuz için de birer bum. Bunun yerine, her şey büyük ölçüde ters gitti. Kayla evet demek istediğini görebildiğim halde hayır dedi, Riggs konuşmak istemediği bir yerde derinden yaralandı ve ben arada kaldım, iki taraf için de bir şey yapamıyorum.

Ama ne pes ettim ne de yenilgiyi kabul ettim. Henüz değil.

Riggs ya da benim için işler her zaman kolay olmadı. Profesyonel olarak oynama umutları ve hayalleriyle büyürken, bunun sadece uzak bir ihtimal değil, aynı zamanda neredeyse imkansız olduğunu çabucak öğreniyorsunuz. Aslında, hayatınız boyunca yıldırım çarpması olasılığınız profesyonelliğe ulaşmanızdan daha yüksek. Ama eğer istiyorsanız, yine de denersiniz. Yorgun, sakat ve mağlubiyetler, koçlar ve boktan takım arkadaşlarınız tarafından yenilmişken sabahın altısında antrenmanlara gidersiniz. Kendinizi okulda sürüklersiniz, yirmi ve otuz dakikalık şekerlemelerle uykunuzu yakalarken bir yandan da kitapların başında kalmaya çalışırsınız, ancak okuldan sonra piste geri dönersiniz ve herkes gece için eve gittikten çok sonra saatlerce kalırsınız. Kendinizi becerileri ve alıştırmaları öğrenmeye ve yeniden öğrenmeye adıyorsunuz, sadece ders kitabı değil, aynı zamanda ikinci doğa haline gelene kadar onları tekrar tekrar çalıştırıyorsunuz. Kendinize olan inancınızın bir an bile sarsılmasına izin vermeden kazansanız da kaybetseniz de kendinizi heyecanlandırıyorsunuz. Koçlar, gözlemciler veya menajerler gibi doğru kişiler tarafından görülmek için sıranın en önüne geçmeye çalışırsınız.

Peki ya büyük genç takımlardan birine ya da bir üniversite takımına girerseniz? Tüm sürece yeniden başlarsınız, bir kez daha en altta yer alırsınız ve yükselmek için çalışmanız gerekir.

Kısacası, bunun için kıcınızı yırtıyorsunuz. Büyük liglerde profesyonel olma hedefimden vazgeçmeyi reddettiğim gibi, Kayla ile yaşadığımız sihri yeniden yaratabileceğim fikrine tutunuyorum. Sadece nasıl yapacağımı bulmalıyım.

Riggs'i mutfakta önceden hazırlanmış bir biftek kasesini ısıtırken yakalıyorum -yemek dağıtım hizmetleri için Tanrı'ya şükürler olsun-mikrodalgadaki üç dakikadan en iyi şekilde yararlanmaya karar veriyorum.

"Cidden öylece bırakacak mıyız? Bu şekilde mi?" Ona onuncu kez soruyorum. Bir şeyler yapmamız gerektiğine dair ısrarlarıma hâlâ kulak asmıyor. Ve evet, ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeyler olmalı... daha fazlası.

Ağır bir şekilde iç çekerek, karanlık ve acı bir bakışla bana döndü. *Kahretsin, onu uzun zamandır bu kadar bitkin görmemiştim, sanki kafasının içindeki zehirli ses kazanıyor.*

Yine de, bana (tekrar) söylediği gibi argümanı sağlam: "Benim söylediklerimin aynısını söylediğini duydun, ama gerçekten dinledin mi? Sadece hayır demedi. Bize açık ve net bir şekilde bu her ne ise... ya da her ne *idiyse*... yapabileceği bir şey olmadığını söyledi. İstemediğinden değil, bundan zevk almadığından ya da almayacağından değil, ama *yapamayacağından*. Bunu yapmasına saygı duymalısınız.

büyük, güçlü, önemli bir insan olduğu bir hayatı var ve ikimiz de onun şık bir galaya birlikte gideceği tipte adamlar değiliz. Ve bunu ikimizle de yapmayacağı kesin."

Tamam, haklı olduğu bir nokta var. İkimizden ben bir yardım balosunda smokin giymeye daha yatkınım ama yine de hayatımda hiç smokin giymedim. Devils tarafından draft edildiğimde bile, daha önce büyükbabamın cenazesinde giydiğim siyah takım elbiseyi giydim ve annem meme kanseri korkusu yaşadığı için pembe bir kravat taktım. Ama Kayla'nın hayatını internette gördüğümde, muhtemelen resmi davetlere düzenli olarak katıldığını düşünüyorum. Ama eğer onun hayatımızda olması benim takım elbise içinde rahat olmama bağlıysa, papyon bağlamayı kendim öğrenir ve her gün bir tane takarım. Buna değecektir.

"Belki de çok zorlandık?" Ben öneriyorum. "Onu aramamız gerektiğini söyledi." Uzatıyorum ve bunun farkındayım ama ben verici değilim. Bu benim doğamda yok.

Riggs her şeyi kolayca geçiştirdiğimi düşünüyor ama bu doğru değil. Elbette, trafik gibi küçük bir şey, önemli değil, ya da bir atış kaçırmak, berbat ama olur. Ama büyük şeylerin yolunda gitmemesi beni yıpratıyor. Tabii ki yıpratır. Olmaması için insanlık dışı olmam gerekir. Ben sadece onun yaptığı gibi, yani herkesin ruh halinde olduğunu bildiği dışa dönük bir şekilde, bu bokun üzerinde durmuyorum. Gülümsemelerin ve şakaların altında bu pisliği bastırıyorum ve daha sonra ilgilenmek üzere yoluma devam ediyorum. Ya da asla. Yine de Kayla'nın gitmesine o kadar kolay izin veremem. Onunla olan bu şey daha çok hokeye benziyor, gerçekleşene kadar vurmaya devam etmem gereken bir şey gibi. Olmasını sağlayana kadar.

"Ofisine habersizce gelmenin aksine aradı," diye açıklıyor Riggs. "Bu onu aramamızı istediği anlamına gelmiyor." Dinlediğim halde onu duymadığımı anlıyor ve açık bir hatırlatmada bulunuyor. "Numarasını bile bilmiyorsun, bu yüzden onu arayamazsın zaten. Bırak artık, dostum. *Bırak gitsin.*"

Keşke yapabilseydim.

Hayır, bu doğru değil. O gece onunla ve Riggs'le hissettiğim doğruluk duygusunu bir kenara bırakmak istemezdim. Kayla'nın gitmesine izin verme konusunda daha iyi değil. Bütün hafta sonu bu konu onu çok üzdü, bu yüzden benimle olduğu kadar kendisiyle de konuşuyor.

"Angeline'den Kayla'nın kartvizitini aldım, yani ofis numarası bende var, bu da muhtemelen olabileceği kadar iyi," diyorum ona. "Kayla Harrington gibi bir kadına doğrudan ulaşamazsın."

Gözlerini deviriyor ve bipleyen mikrodalgaya dönüyor. "Onu takip ettiğimizi düşündüğü kısmı hatırlıyor musun? Suçlu bölgesine on adım mesafede durmaya tehlikeli bir şekilde yakınsın."

"Takip değil, takip etmek," diye mırıldanıyorum. Omzunun üzerinden bakıyor, gözleri çok ileri gittiğim konusunda beni uyarıyor. İsteksizce kabul ediyorum, "Tamam, evet, o zaman duydum. Onun yerine kur yapmaya ne dersin? Romantik, Hallmark filmi tarzında." Kayla hakkındaki düşüncelerimin hiç de öyle olmamasına rağmen kulağa tatlı ve sevimli geliyor.

Kollarını iki yana açmış, avuçlarını tezgâha dayamış, dumanı tüten yemeğine bakıyor. Pes edecek, bunu hissedebiliyorum. Onun gitmesine benden daha fazla izin veremez. "Evet demiyorum," diyor kararlılıkla, "ama aklında tam olarak ne var?"

"Çiçekler," diyorum tamamen emin bir şekilde. Sonra, Riggs benimle tartışmadan önce onu durdurmak için bir parmağımı kaldırıyorum. "Güller değil." Ağzını kapatıyor, mücadelesi sönüyor. "*Tabii ki*. Bu sıkıcı ve beklenen bir şey olurdu ve sanırım Kayla Harrington gibi bir kadının bundan daha fazla yaratıcılık gerektirdiği konusunda hemfikir olabiliriz. Hayır, ben büyük, dramatik, karışık bir buket düşünüyorum. Pembe mi? Ama soluk pembe değil. Daha çok allıktan fuşyaya kadar bir karışım. Girly ve güzel, ama canlı ve güçlü. Kayla gibi." Kafamdan uyduruyorum ama zihnimde bir düğüne yakışır bir aranjman canlandırabiliyorum, umarım cenazemize değil.

"Hımm," diye homurdanıyor, etkilenmemiş. "Başka ne var?"

Ama o oltaya geldi ve zihnimde, '*al, balık, balık*' diye şarkı söylüyorum.

"Gafil avlandığımız için özür dileyen ve hâlâ onu düşündüğümüzü ve onun da bizi düşünmesini umduğumuzu belirten bir kart."

Kabul etmesini beklemek, diskin düşmesini beklemek gibi geliyor, sanki sürekli arzuladığım aksiyon bir kalp atışından daha az uzaktaymış gibi. Sabit... sabit... bekle...

"Bu işe yarayabilir," diyor sonunda.

Kollarımı bir zafer edasıyla havaya kaldırıyorum. "Evet! Eninde sonunda katılacağını biliyordum. Yaralı *kanatlarını* atlattıktan sonra."

"Pislik herif," diye mırıldanıyor nefesinin altında, sanki ortaklığımızda sadece benimle uğraşmak zorunda olduğu halde uzun süre acı çeken oymuş gibi. Ben *onunla* uğraşmak zorundayım. Daha yüksek sesle ve daha sert bir şekilde, "Ondan daha fazlasını beklemeden gönderiyoruz. Ona bir özür borçluyuz ve umarım hakkımızda iyi şeyler düşünüyordur. Ama bu kadar. Baskı yok. O kumda kendi çizgisini çizdi ve bizim de buna saygı duymamız gerekiyor."

Şövalyece ve evrim geçirmiş gibi görünmeye çalışıyor ama aslında ne demek istediği benim için çok açık - her şeyi tekrar riske atmaktan çok korkuyor. Bunu bir kez yaptı ve yüzünde patladı, bu yüzden anlaşılır bir şekilde kendini tekrar ortaya koymaya isteksiz. Yaptığımız şeyi bu şekilde yaptık. Aklını başına toplayana kadar ona koltuk değneği olduğum için çok mutluydum. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim ama buna üzülmediğimi söyleyemem. Özellikle de sonunda Kayla'yla aramıza girerse.

"Elbette, sadece işleri yumuşatmak için nazik bir jest. Hepsi bu, ne eksik ne fazla," diye dişlerimin arasından yalan söyleyerek onu temin ediyorum.

TESLİMAT TAMAMLANDI.

Telefonumdaki bildirim içimde bir heyecan yaratıyor. Disk oyunda. Oyun başladı.

Riggs medya odasında volta atıyor, her hokey oyuncusu klasiklerle büyüdüğü için onlarca kez izlediğimiz ABD ve Sovyetler arasındaki 1980 Buzda Mucize Olimpiyat yarı finalinin tekrarını tamamen görmezden geliyor. Ama dikkati dağılmıyor. Odada ne tarafa doğru yürürse yürüsün, tek dikkati telefonumun ekranındaydı, bu yüzden bildirim ışığının yandığını gördü ve anında "Ne diyor?" diye havladı.

Telefonumu kaldırıp ona gösteriyorum. "Ve şimdi, bekleyeceğiz."

Bir duvardan diğerine doğru yürüyüşüne devam ediyor. On beş kişilik yerimiz olduğunu düşünürsek, burası hiç küçük bir oda gibi görünmemişti ama ileri geri hareketleriyle başımı döndürüyor.

"Senin 'baskı yok' ve 'onun sınırlarına saygı duy' dediğini sanıyordum." Böyle bir ruh halindeyken onunla alay etmek tehlikeli, özellikle de ben de kötü bir ruh halindeyken. Bunu saklamakta daha iyiyim ama bu, bir konuda diken üstündeyken iyi seçimler yaptığım anlamına gelmiyor. Özellikle de Kayla kadar keskin ve derine saplanmış bir diken.

"Öyleyim!" diye tersledi. "Ama yine de bu mesajı aldığından ve söylediklerini görmezden geldiğimizi düşünmediğinden emin olmak istiyorum."

"Öyle değil mi?"

Bana ters ters bakarak dönüyor. "Ne? Bunun nazik bir jest olacağını söylemiştin."

"Ve sen de bana inandın mı?" İnanamayarak soruyorum. "Ben ne bilirim ki? Daha önce ciddi biriyle bile çıkmadım. Ve sen de daha iyi değilsin. Yaşadığın tek ciddi ilişkinin sonunda kötü bir kaltak oldu."

Eliza'ya öyle dememeliyim. Davranışlarından sonra onunla aynı grupta olmak dışı köpekler için çok kaba. Neyse ki Riggs bana bunun için isyan yasasını okuyamadan telefonum çaldı.

Kendime çiçek alabilirim. Ama teşekkür ederim. Çok güzeller.

"Bu o mu?" Riggs telefonuma uzanarak soruyor.

Elinden çekip alarak homurdanıyorum, "Çek ellerini, göt herif. Bana mesaj attı." Ama ona bok yiyen bir sırtış atıyorum, kasıtlı olarak ayıyı dürtüyorum. Ya da şey... Riggs'i, ama fark etmez.

"Çünkü ona numaranı veren sendin."

"Kesinlikle," diye kabul ediyorum, "yani onunla ben konuşabilirim ama sen konuşamazsın." Hayatımı ve uzuvlarımı riske atarak, sadece *konusmayı* kastetmediğimi ima eden bir kalça itme, kol pompalama hareketi yapıyorum. Ama daha fazla zorlamak istemediğimden yumuşuyorum ve yazdığı metni yüksek sesle ona okuyorum. "Şimdi ne olacak?"

Yanımdaki kanepeye uzandı. "Haklı olduğu bir nokta var. Çiçekler ezikti."

"Aklına gelen her fikirden daha iyiydiler, ki o da hiçbir şeydi ve bize mesaj atmasını sağladılar. Kısaca geri döndük, bebeğim." Kutlama beşliği için elimi kaldırıyorum. Riggs başını sallayıp beni öylece bırakıyor, ben de kendime çakıyorum.

Başını koltuğa yaslıyor, bir kolunu gözlerinin üzerine atıyor. "Ne cevap vereceğiz? Seni yalnız bırakmadığım için özür dilerim... yine mi?" Gözlerimi deviriyorum. Bu orospu çocuğu Eliza sayesinde hep özür diliyor. Yemin

ederim, hâlâ ona en ufak bir takıntısı yok. Aslında, bence onu bir daha görmektense sikini kesmeyi tercih eder. Tamam, belki sikini değil ama ayak

parmağını ya da serçe parmağını kesin. Onlar olmadan da hokey oynayabilirsin. Bunu kanıtlayan bir adam tanıyorum. Ama Eliza onun

bağırsaklarını deştikten sonra biriyle çıkmadığı için, Eliza'nın verdiği zarar geçmişin acı baloncukları gibi yüzeye çıkıyor ve Eliza'nın her zaman istediği

bir şey varsa, o da

Genellikle perakende terapisi şeklinde, hayali bir hafiflik.

"Ben hallederim," diye haber veriyorum ona, çoktan yazmaya başlamışken. "Ve gönder." Mesajı Riggs'e göstermeden önce küçük oka tıklıyorum çünkü değiştirmek ya da tamamen veto etmek isteyeceğini zaten biliyorum.

"Ne dedin sen?" diye soruyor, gözleri birden çok net ve lazer gibi bana kilitleniyor.

Sırıtiyorum ve o da telefonuma uzanıyor. Bu kez elinden almasına izin veriyorum çünkü Kayla'ya söylediklerimi ona söylemeyeceğim, sadece okumak için bile olsa. Başyapıtıma bakarken yüzünü izliyorum.

Ama seni duvara yapıştırıp yarın düz yürüyemeyeceğinden emin olabiliriz. Bunu kendin yapabilir misin?

Ve eğer öyleyse, izleyebilir miyiz?

"Benimle dalga mı geçiyorsun Maddox?" diye kükrüyor, boyuna posuna yükselip tepeme dikiliyor, sanki ne yazdığını bilmiyormuşum gibi mesajları göstermek için telefonumu yüzüme doğru itiyor. Ona aradığı hedefi vermediğimde, tekrar volta atmaya devam ediyor, bu sefer bir amacı var, ama sanırım amacı beni öldürmekten kaçınmak olabilir.

Omuz silkiyorum. "Bunu bir meme'de gördüm ve iyi bir şey olduğunu düşündüm. Ayrıca, bu doğru." Telefonumu yanımdaki kanepeye fırlatıyor. Biraz merhamet göstererek -ve hâlâ o pislikle yaşamak zorunda olduğumu bilerek- açıklıyorum: "Teklif ettiğimiz şey seksi bir menajerlik fırsatıyken, o tüm kalbiyle ve delicesine kabul etti." Derin bir nefes alıyor, benim saçmalıklarımın işi bitmiş. "Ve hayatını mahvetmek için orada olmadığımızı anladığında, içimizden biri -kim olduğunu söylemiyorum- gidip bunu iki, üç, yüz kez yapmaktan söz edene kadar tekrarlanan bir performansa yarı yarıya katılıyordu."

"O sendin," diye araya giriyor, konuyu ilk açan ben olduğum halde sanki davayı bozan bir suçlamaymış gibi beni işaret ediyor.

"İçimizden biri," diye tekrarlıyorum. "Kim olduğu önemli değil. Ama *bu* onun çıldırma modu yerine çıldırma işlevini başlatan şey. Bu yüzden geri adım atmamız gerekiyor. Seks masada, daha fazlası değil." Gözlerimi ona dikmiş, yap-boz tahtasına çevirdiğim dehayı yakalamasına izin veriyorum; homurdanarak ve homurdanarak geçirdiği ve kendine acıyarak geçirdiği zamanı iyi değerlendiriyorum.

Sanki o konuşmada da orada değilmişim gibi, "Ona sadece seksten fazlası söz konusuysa ulaşmamız gerektiğini söylemiştik," diye hatırlatıyor bana.

"Bizim için," diye düzeltiyorum. "Sen sadece seksten fazlasını istiyorsak onun peşinden gitmek istedin. Ama ya onun tek istediği buysa? Hepiniz 'sınırlarına saygı duyun' diyorsunuz ama ya seks onun sınırıysa? Onu bir kez daha tatmak istemediğini, aletinin üzerine boşalmasını hissetmek istemediğini, adını inletmesini duymak istemediğini dürüstçe söyleyemez misin?" Ona dikkatle bakıyorum, o kabul edercesine homurdanmadan önce bile haklı olduğumu biliyorum. "Aynen öyle. Yani ondan alabileceğimiz tek şey buysa, tek alabileceğimiz de budur. Ve belki, sadece belki, zamanla,

Birinin -yine kim olduğunu söylemiyorum- ona anında bağımlı olduğunu söylediği gibi onu da kendimize bağımlı hale getirebiliriz."

"Siktir." Ellerini saçlarının arasına sokup telleri çekiştiriyor. "Siktir." Çömelip yere bakıyor. Enine boyuna düşündüğünü, kalbinin kırık camları arasında oturup bu kırıkları toza dönüştürebilecek bir ilişkiye dayanıp dayanamayacağına karar vermeye çalıştığını görebiliyorum.

Eninde sonunda bizim istediğimiz şeyi isteyeceğini umarak onun peşinden gitmek aptalca mı? Kesinlikle aptalca. Ama Kayla'dan biraz alacaksak, bunu kabul ederim.

KAYLA

"Uhm, Kayla?" Angeline kekeliyor.

Jessup'un ön sözleşmesini incelemekle görevli bir kadınıam ama tereddüt etmek her zamanki asistanıma yakışmadığı için duruyorum. "Evet?"

"Sizin için bir teslimat vardı. Ya da *başka bir* teslimat mı demeliyim?" Kaşları, pazartesi günü aldığım dramatik çiçek buketini hatırlıyormuş gibi alnına tırmanıyor. Eminim ofiste çok konuşulmuştur, ama kimse yüzüme karşı bu konuda tek kelime etmeye cesaret edemez. "Paketi her zamanki gibi açtım, kişisel olduğunu fark etmemiştim. Özür dilerim. Masanızın üzerinde." Gülümsüyor ama yanakları utanmış gibi pembe.

İlk aklıma gelen Samantha'nın bana bir şey gönderdiği. Muayenehanesinin yanı sıra, dildo ve vibratörlerden popo tıkaçlarına ve elektrikli göğüs ucu kelepçelerine kadar çeşitli yetişkin oyuncakları satıyor. Tüm bunlar hakkında ilk elden bilgi sahibi olduğumdan değil, ama ondan birkaç şey satın aldım. Ancak bunlar genellikle elden ya da işaretlenmemiş bir kutu içinde evime geliyor. Asla ofise değil. "Samantha ne yaptı?" Başımı sallayarak soruyorum. "Yine penis konfetisi mi gönderdi?" Çünkü evet, bunu yaptı. Bana değil, ama ben olsam yapmazdım.

"Hayır, konfeti yok. Sadece... şey, göreceksin..." Angeline gizemli bir şekilde söylüyor. Yüzü kızarmış, gözleri kontrolsüz bir neşeyle parlıyor.

"Tamam," diye cevap veriyorum, kaşlarım çatık. Ofisimde söz konusu kutuyu görüyorum. Sıradan beyaz bir kutu ve yanında mavi saten bir kurdele var. Angeline teslimatla uygun bir şekilde ilgilenmek için kurdeleyi çözmüş olmalı. Oturup kutuyu inceledikten sonra yavaşça kapağına uzanıyorum. Açar açmaz Angeline'in tepkisini anlıyorum.

İç çamaşır. Tam olarak koyu mavi, şeffaf bir zıbın.

Kâğıt mendillerin arasından çıkarıp havaya kaldırıyorum. Narin, ince ve dantelli ve La Perla kalitesini hemen anlıyorum. Bu La Perla'dan değil.

Samantha. Bu onlardan. Karta bakmadan önce bile biliyordum.

Ama yine de onu bulmak için kağıt katmanlarını karıştırıyorum.

Kendine çiçek almak başka bir şeydir. Kendinize dokunmak başka bir şey. Yardım etmemize izin vermemekte ısrar ediyorsanız, en azından geldiğinizde ne kadar güzel görüldüğünüze layık bir etkinlik yapın.-R ve M

Bana büyükannemin tariflerini hatırlatan süslü bir yazıyla elle yazılmış, yani ne Riggs ne de Maddox yazmış. Bu sözleri La Perla'dan birine söylemişler - "biz" ve iki baş harf de dahil olmak üzere- o da bunları yazıya dökmüş, kartı abartılı iç çamaşırlarının arasına koymuş ve bana göndermiş. Angeline de muhtemelen kartı okudu ve toplantının vakıf bağışıyla bir ilgisi olmadığını biliyor.

Çılgılık atmak istiyorum. Küfretmek istiyorum. Bu iç çamaşırını giyip bir tanrıça gibi dolaşmak istiyorum.

Ona kendi çiçeklerimi alabileceğimi söyledikten sonra Maddox'un mesajına cevap vermedim. Ve evet, bu kelimeleri yazanın Maddox olduğundan hiç şüphem yok, tıpkı La Perla çalışanına bu karta ne yazması gerektiğini söyleyenin Riggs olduğunu bildiğim gibi. Farklı mesajlardaki seslerini şimdiden duyabiliyorum.

Ama ben hiçbir şey yazmamış olsam da, bu kelimeleri kendime dokunurken okudum, buketin kokusu etrafımı sararken çünkü eve gelir gelmez onu komodininin üzerine koydum, yakın olmasını istedim. Bu akşam da aynısını yapacağımı şimdiden biliyorum, iç çamaşırını giyerek.

Israrcılar. Bunu onlara vereceğim.

Kendime iç çamaşırı da alabilirim. Ama teşekkür ederim. Enfes.

Kendi kendime sırtarak mesajı Maddox'a tekrar gönderiyorum. Bununla eğleniyorum... onlarla. Ve uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.

"Kayla?" Angeline'in sesi telefonumun hoparlöründen geliyor. "Evet?"

"Greg on dördüncü sayfadaki madde altı nokta iki hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyor. İlk olarak buna öncelik verebilir misin diye sordu?"

Bir saniye daha iç çamaşırına özlemle bakıyorum, sonra gözlerimi telefona kaydırıp tekrar cevap vermek için düğmeye basıyorum. "Olur. Ona yarın herhangi bir değişiklikte birlikte Legal'a geri göndereceğimi söyle."

"Peki efendim."

NEREDEYSE onlardan bir teslimat daha bekliyordum. Cuma günü Angeline elinde kahverengi bir kutu ve heyecanlı bir sırtışıla kapımı çaldığında onu aceleyle içeri soktum ve daha fazla iç çamaşırı gelme ihtimaline karşı kapıyı kapatmasını söyledim. Ya da daha kötüsü, bir önceki teslimatın içerdiğini düşündüğüm seks oyuncakları.

Kafamda çoktan kurguladığım için, Devils temalı kağıt mendili gördüğümde neredeyse hayal kırıklığına uğruyorum. Hokey mi? Oynadıklarını biliyorum ama bu sporun hayranı değilim, zaten onları hiç tanımadığımdan belli, o zaman neden hokey ürünleri isteyeceğimi düşünsünler ki?

Yine de üstündeki logo amblemlili zarfı ve fazladan katlanmış bir kâğıt parçasını alıyorum. Hızlıca karar verip zarfı Angeline'e veriyorum ve notu kendim açıyorum.

Kendinize her şeyi satın alabilirsiniz, bu yüzden size kalbimizden gelen bir şey vermek istedik. Ve kalplerimiz kırmızı ve siyah Şeytanlarla kanıyor. Lütfen bu bakım paketini Harrington Vakfı galasında açık arttırma için kullanın. Uygun gördüğünüz şekilde iyi bir şekilde kullanılabilir bağışlar getireceğini umuyoruz.-R ve M

Çok hoş. Muhtemelen evdeki takım eşyalarını kullanarak son bir çaba ama en azından cömertçe ve muhtemelen vakıf için iyi bir şey yapacak ki bu da takdire şayan. Kutunun derinliklerine iniyorum, içinde Şeytanlar temalı külotlar olsa bile Angeline'in daha kötülerini de gördüğünü düşünerek tereddüt etmeden eşyaları çıkarıyorum. Çarşamba günü La Perla teslimatı gibi.

Ama hiç iç çamaşırı çıkarmadım. Bir disk, doldurulmuş bir Devils maskotu, küçük bir havlu, iki erkeğin imzalı resimleri ve bir takım takvimi var. Kutunun dibinde, arkasında *Brooks* yazan bir forma ve ardından *Patrick* yazan ikinci bir forma buluyorum. Kaşlarımı çatarak iki elime birer tane alıyorum.

"Aman Tanrım, Kayla!" Angeline soluk soluğa beni işaret ediyor.

"Ne?" diye soruyorum. Kaşlarım çatılmış, şaşkınlıkla formalara bakarken soruyorum. Çok havalılar ve insanların maçlarda giymek için aldıklarını biliyorum ama neden elimde külçe altın varmış gibi bakıyor?

"Bunlar imzalı!" diye tıslıyor ve Patrick'inkini elimden çekip alarak hayranlıkla bakıyor. "Riggs Patrick imza atmaz. Bir kural olarak, kendisine yaklaşıp imza isteyen hayranlarını geri çevirir."

"Bu çok kaba," diyorum. Angeline formanın üzerinde Riggs'in isminin işaretli çizgilerini takip ediyor ve i ç i m i bir sahiplenme dalgası kaplıyor,

kendim için ondan geri almak istememe neden oluyor.

Başını iki yana sallıyor. "Bunun bir arka planı var. İlk zamanlarda bir şeyler imzalamış ama bir süre sonra birileri imzasını taklit edip internette büyük paralara satmaya başlamış." Düşünüyormuş gibi kaşları çatılıyor. "Bunu yapanın eski karısı olduğu, onun adını kullanarak ticaret yaptığı ve parayı kendi cebine attığı fısıldanıyordu ama kimse kesin olarak bilmiyor."

Wikipedia'da Riggs'in evlilik ve boşanma tarihlerinden bahsediliyordu, yani bir eski eşi olduğunu biliyorum ama bir imza skandalından bahsetmiyordu. Doğru duymadığımı umarak tekrarlıyorum: "Eski karısı onu kâr için mi satıyordu?" Onu haraç almakla suçlamamdaki ironi gözümden kaçmıyor ve pişmanlık içime oturuyor.

"Oldukça berbat, değil mi?" diye onaylıyor, ciddiyetle başını sallıyor. Formaya tekrar bakıyorum, yeni bir ışık altında görüyorum. "Kayla," diye fısıldıyor Angeline, başımı kaldırıp baktığımda gözleri kocaman açılmış, ağzı bir karış açık. Sanki içinde piyango bileti varmış gibi zarfın içine bakıyor.

"Nedir bu?"

"Devils için sezonluk biletler. *Loca koltuğu, sezonluk biletler*. Bunları almak imkânsız ve gülünç derecede pahalı. Ne dediler?" Elimdeki nota cesurca uzanıyor ve eğer başka biri olsaydı, anında sinip hayat seçimlerini yeniden düşünmelerine neden olacak alaycı bir bakış atardım.

Ama Angeline'in notu alıp okumasına izin verdim. O güvenilir biri, yoksa benim için çalışmazdı ve Riggs ile Maddox'un dünyasında daha bilgili olduğu belli, bu yüzden hem hokey açısından hem de kişisel olarak onun görüşlerine değer veriyorum.

"Vay anasını," diyor sessizce okumayı bitirdiğinde, karşımdaki sandalyeye çökerek. "Bu... vay canına. Senin için çok kötüler, kızım." Sonra kiminle konuştuğunu yeni hatırlamış gibi dik oturuyor, sesi robotik denecek kadar net ve profesyonelleşiyor. "Özür dilerim. Demek istediğim, bu müzayedede harika bir teklif olacak."

"Zahmet etme," diyorum ona, elimi sallayarak arkadaş bölgesine pervasızca girmesini mazur göstermeye çalışıyorum. "Bunun yerine bana Riggs ve Maddox hakkındaki görüşlerini söyle."

Kalın kalın yutkundu. "Özgürce konuşmak için izin istiyorum?" "Orduda değiliz Angeline. Devam et."

Uzun bir konuşma yapmaya hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "Her şeyden önce ateşliler ve buz üzerinde harikalar. Bu

birlikte mi? Dinamit. Yani her zaman popüler oldular, Devils'in yıldızları. Ama Riggs'in çirkin boşanmasından beri? Hokeyin kötü çocukları olarak ün kazandılar... malum nedenlerden dolayı." Yanakları hafif bir pembe tonuna dönüyor ama devam ediyor. "Tek boynuzlu atlar gibiler, efsanevi, büyü ve... boynuzlular ama kesinlikle gerçekler. Ve ateşli olduklarından bahsetmiş miydim?" Sırıttıyor, sesi otuz beş yaşından çok aşık olmuş bir kız çocuğu gibi çıkıyor. "Jerry'nin Devils takıntısına aldırmanmamın ve ne zaman biletlere para yatırmak istese seve seve maçlara gitmemin birincil ve ikincil nedenleri bunlar olabilir." Hâlâ elinde tuttuğu biletlere özlemle bakıyor. "Bunlar bir işaret, Kayla."

"Neyin işareti? Oynadıkları maçlara bana bilet verebileceklerinin mi?" Sesimin şirret çıktığını biliyorum ama beni etkilemeye başladılar ve bunun olmasına izin veremem. Samantha'nın dediği gibi, ben Kayla Fucking Harrington'ım ve bunu istediğim hayatı yaşayabileceğime ve yapabileceğime dair bir cesaretlendirme olarak ifade etse de, aynı zamanda korumam gereken bir imajım olduğu anlamına da geliyor, bir iş için küçük bir siyah diskin peşinden koşan ve eğlence için amımı kovalayan sporcuları içermeyen bir imaj. Çünkü bu öyle bir şey.

Ofisime geldiklerinde yanlış bir sonuca vardığımı kendime itiraf ettim. Şantaj ya da öyle bir şey değildi. Söyledikleri gibi beni istiyorlardı. Ama gerçekçi olmak gerekirse, internette gördüklerime ve Angeline'in söylediklerine bakılırsa, muhtemelen çok az çabayla istediklerini elde etmeye alışkın adamlar. Hayır diyerek meydan okuyan biri haline geldim, bu yüzden beni daha çok takip ediyorlar. Bu beni istedikleri anlamına gelmiyor. Daha çok kaybetmeyi sevmedikleri anlamına geliyor. Bu bir oyun, sadece onlar için ben pakım.

Ama ödül benim. Kupa da diyebilirsiniz, ki bunun hokeydeki büyük kupa olduğunu yeni öğrendim.

Angeline başını eğip bana sertçe bakıyor. "On yıldır evli olan bir kadın olarak sana küçük bir tavsiyede bulunabilir miyim?" Kabul etmemi beklemeden konuşmaya devam ediyor. "Herkes sevgiyi farklı şekilde alır. Jerry benimle zaman geçirmek istiyor, sadece ikimiz, iki çocuğun varken bunu başarmak zor ama idare ediyoruz. Neyse ki annesi yakınlarda oturuyor ve çocukları gece dışarı yemeğe, hokey maçına ya da evde yalnız kalmaya götürmeyi seviyor." Kaşlarını çatarak ne demek istediğini anladığımdan emin oluyor ve dudaklarım minik bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ben mi? O adamın her sabah ilk düşündüğü şeyin ben olduğumu, bütün gün aklının bende olduğunu ve beni sevmesinin nedeninin ben olduğumu bilmeye ihtiyacım var."

her gece eve gelir. Eğer her sabah saçlarımı taramadan önce bana ne kadar güzel olduğumu söylemezse ve her gece yatarken elini kıçıma koymazsa, bir çocuk gibi somurtacağım. Bütün gün sarılmalar, öpücükler, tatlı sözler ve seni düşünüyorum mesajları istiyorum. Birbirimizle bu şekilde flört eder, bağ kurar ve birbirimizi severiz -diğerinin ihtiyacı olanı yaparak. Peki benim sorum şu: Sizin neye ihtiyacınız var? Çünkü onlar bunu anlamaya çalışıyorlar, bundan eminim." Zarfı değil, notu kaldırıyor.

Yüzüm düz ve okunaksız, ağzım düşünmeden bir şey söylememek için kapalı, göz kırpyorum. Sonunda dudaklarımı yalıyorum ve yavaşça "Ya bilmiyorsam?" diyorum.

Zayıflığımı kabul etmiyorum. Benim zayıflıklarım yoktur. Ama sevgiyi nasıl karşıladığımı gerçekten bilmiyorum, en azından romantik olarak. Randevu gibi önemsiz bir şey için zaman ayıramayacak kadar meşguldüm. Ailemde herkesin bakıcısıyım, onları doğru yolda tutuyorum ve çoğu zaman hayatlarını mahvetmelerini engelliyorum. Gerçi tüm erkek kardeşlerim eş ve kız arkadaş bulduklarından beri bu daha az sıklıkta oluyor.

Samantha'larda hissettiğim yalnızlık aklıma geliyor. Bu muydu yani? Yalnız olmamak mı istiyorum? Bu kulağa çok saçma ve basit geliyor ama değil. Ben kolay bir insan değilim. Çoğu zaman soğuk ve acımasızım, dilim keskin ve hızlıdır ve nadiren kimseye karşı kırılmalık gösteririm.

Peki ben ne istiyorum?

O otel odasındaki üçümüzün anısı zihnimde yanıp sönüyor. Ateşli seks değil, Çin yemeği yiyişimiz. Riggs bana erişte yedirdiyordu, çok büyük parmaklarına rağmen yemek çubuklarını şaşırtıcı derecede iyi kullanıyordu. Aynı anda Maddox çocukken sahip olduğu köpek hakkında bir hikaye anlatıyordu - dachshund Scooter - ve ona bir sosisin roly-poly'si derken gülüyorduk. Sonunda beni öptü, ağzımdaki yemekle hiç ilgilenmedi, hatta çeneme ıslak bir şekilde inen bir erişteyi höpürdeterek yedi. Rahat ve gevşemişti. Eğlenceliydi ve kendimi farklı bir versiyonum gibi hissetmişim.

İstedğim bu mu, başka biri olmak mı?

Hayır, ben kendimi seviyorum, başka ne olabilirdi ki? Kafamda olup bitenlere bir etiket bulmaya çalışarak kendimi anıların derinliklerine bıraktım. O anda kendimi kabul edilmiş hissetmişim. Riggs ve Maddox kendilerini dikkatli ve şefkatli, güçlü ve nazik ve ironik bir şekilde benim kadar ukala göstermişlerdi. Kim olduğumuzun bazı ince ayrıntılarını saklıyor olsak da hepimiz kendimizdik.

Doğaldık. Ben *de* bunu istiyorum.

Tüm çocukluğumu ağabeylerimin yarattığı standartlara uymaya çalışarak geçirdim ve bu yüce ideallere asla tam olarak ulaşamadım. Daha sonra, zirveye giden yolu bulduğumda, yine de yeterli değildi... hayır, *doğru* değildi. Onların yaptıklarına ek olarak benim de yerine getirmem gereken beklenmedik kriterler vardı. Zeki olmalıyım ama çok zeki değil, güzel olmalıyım ama bu konuda kibirli değil, cana yakın olmalıyım ama çok arkadaş canlısı değil. Bu derslerin bazılarını unutmam ve başkalarının ne düşündüğünü umursamadan nasıl kendim olacağımı anlamam uzun zaman aldı.

Onların yanındayken, ben... bendim. Ve bu sadece sorun değildi, aynı zamanda bunu sevdiler. Bunu kutladılar. Bunu istediler ve ben onları her fırsatta reddettikten sonra bile hala beni istiyorlar.

Çok uzun süre sessiz kaldım ve Angeline boğazını temizledi. "Doğru zaman geldiğinde bunu anlayacaksın. Eğer öneride bulunma cüretini gösterebilirim..." Kaşlarını çatıyor, sesi profesyonel temposuna geri dönüyor. "Yönetmeniz gereken milyarlarca dolarlık bir şirket olduğunu anlayan ve bunun gerektirdiği zaman ve çalışmayı kıskanmayan birine ihtiyacınız var. Belki onların da her şeyi tüketen ve finansal olarak ödüllendirici bir kariyeri olduğu içindir?" Kutuya anlamlı bir bakış atıyor. "Başarılı olduğunuzu görmek isteyen ama ilerlemek için onları ezmenize izin vermeyecek biri. Sen yardım istemeden sana yardım edecek biri, çünkü sen asla istemeyeceksin. Sizin için neyin önemli olduğunu gören ve onunla ilgilenen biri."

Zarfi masamın önüne ve ortasına koyuyor, parmağının ucunu üzerine koyuyor. "Gala gibi. Bu senin en sevdiğin proje, kalbinin bebeği ve bunu herkes biliyor. Görünüşe göre Riggs ve Maddox da buna dahil."

Çıkarken kapıyı arkasından kapatıyor ve ben zarfa değil, nota bakıyorum.

Bu hediye ne çiçekler ya da iç çamaşırları gibi, ne de onların fazla mallarının kolay bir gönderimi. Düşünceli ve daha derin bir şekilde düşünülmüş ve Angeline'in dediği gibi, sanki beni ve benim için neyin önemli olduğunu görüyorlar. İronik bir şekilde, bu beni en savunmasız hissettiren şey ve bu korkutucu bir his, özellikle de benim gibi satranç tahtasındaki her taşın kontrolünü elinde tutmayı tercih eden biri için. Gerçi bunun da kendine göre artıları ve eksileri var.

Maddox'un dachshund'u gibi benim de çocukken bir evcil hayvanım vardı. Taze su ve temiz bir filtre ile onun için özenle mükemmel tuttuğum büyük su evinde kalmayı gerçekten reddeden bir betta balığı. Belle sürekli dışarı atlıyordu.

yerde çırpınıyor, nefes nefese kalıyordu. Suda çok güzeldi, tüm zarafeti ve yüzen yüzgeçleri vardı, ama her fırsatta kafese kapatılmakla savaşıyor, ne pahasına olursa olsun özgürlük istiyordu - acı verici olsa bile, sonunda onu öldürecek olsa bile. Ki yle de oldu. Bir gün okuldan sonra onu yerde buldum, solungaçları artık nefes almıyordu ama yine de özgürdü.

Etrafımda yarattığım güvenli akvaryumdan çıkıp yerde çırpınıyor ve bu süreçte kendimi aptalca mahvediyor muyum? Muhtemelen.

Ama son birkaç günümü Maddox'un telefon numarasının karalandığı post-it nota bakarak, kalın ve aceleci vuruşların izini sürerek ve o otel odasında nasıl hissettiğimi hatırlayarak geçirdim - tapınılmış ve vahşi. Onları tekrar görmenin nasıl bir his olduğunu -heyecan verici ve korkutucu. Vücudumun anında nasıl tepki verdiğini - panik galip gelip damarlarıma buz göndermeden önce sıcak ve sıvı hale geldiğini. Ve onlardan gelecek bu jestleri nasıl dört gözle beklediğimi; umutlu ve kız gibi sersemlemiş hissettiğimi.

Samantha'nın sözlerini kafamda onlarca kez canlandırdım, öneriyi ve muhalefeti savundum ve her iki tartışmayı da kazanamadım. Eğer çıkmak istiyorsam, ıkmalıyım. Bu Riggs ya da Maddox olmak zorunda olduğu anlamına gelmez. Kesinlikle ikisi birden olmak zorunda değil. Potansiyel skandal bile tek başına itici.

Ama onlar olsun istiyorum. Hiç onlarla hissettiğim gibi hissetmemiştim; soyadım ya da itibarım değil, sadece kendim olarak görülüyor ve duyuluyordum. Bu yüzden, bunun Belle'in talihsiz özgürlük atlayışı gibi olmaması için dua ederek bir mesaj yazıyorum.

Akşam yemeği. Söz vermiyorum. Özel bir yerde.

Daha tatlı, belki daha romantik ya da en azından daha arkadaşıa bir Şeye yumuşıtıp yumuşıtmamam gerektiğini düşünerek mesaja bakıyorum. Sonunda gönder tuşuna basıyorum çünkü ben böyle biri değilim ve kimse için değişmeyeceğim. Ya da hiç kimse için.

Aman Tanrım, bunu gerçekten düşünüyor muyum? Bunu gerçekten yapıyor muyum? Bir dakika içinde cevap geldi.

Yarın akşam 7'de mi?

Şehirdeki evimden yaklaşık bir saat uzaklıkta bir adres yazıyor.

Anonim olması açısından mkemmek, ya da olabileceğim kadar anonim.

Dört gözle bekliyorum.

Bulabildiğim en güvenli cevap bu, özünde doğru ama paniğimi açığa vurmuyor.

Bizi de.

Kısa yazışmayı tekrar tekrar okuyorum, birkaç kelimedeki gizli anlamı çözmeye çalışıyorum ama çoğunlukla onları tekrar görme ihtimaliyle heyecanlanıyorum. Ayrıca banka uygulamamı açıyorum ve biletlerin fiyatına eşit bir bağış Harrington Vakfı'na gönderiyorum çünkü bu Devils biletleri galada satışa sunulmayacak. Biletleri kendime saklıyorum, ancak Angeline ve Jerry'nin istedikleri zaman kullanmalarına izin vereceğim.

Birdenbire hokey konusunda hızlandırılmış bir kursa ihtiyacım varmış gibi hissettim.

RIGGS

Kapı zili çaldığında Maddox ve ben, son otuz dakikadır sabırsızlıkla kapının önünde beklediğimiz oturma odasındaki iki kanepenin üzerindeki yerlerimizden sıçradık. "O burada," diyor.

Gülmemeye çalışıyorum. Noel Baba'yı yeni görmüş bir çocuk gibi görünüyor. "Hadi canım."

'Umurunda değil' gibi bir tavır takıyorum, ama ben de onun gibi kapıya doğru koşuyorum, dirseklerim havada pozisyon almak için voleybol oynuyorum. Belki de ikimiz de ilk olmaya çalışıyoruz. Sonunda beni yeniyor ve kapıyı açmadan önce hızlı bir zafer sırtışı atıyor.

"Merhaba. Hoş geldiniz. Nasılsınız? Nasılsınız?" diyor ve onu içeri davet etmek için kolunu uzatıyor.

Sahip olduğu tek beyin hücrelerini de mi kaybetti? Bu mümkün. Gergin mi? Bu daha olası. Ama bu beni sadece daha gergin yapar. Eğer Bay Sürekli İyimser bunun patlama potansiyeline sahip olduğunu düşünüyorsa, yüzümüze patlayacağı kesin.

Gözlerinin önce Maddox'a sonra da bana bakmasını izliyorum. Maddox'un fazla hevesli sözlü saldırısından çok daha soğukkanlı bir şekilde "Selam" diyorum. Bakışları beni geçip evin ötesine kayıyor.

"Burası senin evin mi? Yoksa seninkilerden biri mi?" Kime sorduğu konusunda kafası karışmış görünüyor.

Maddox, "İkimizin de evi," diyor.

"Kulağa geldiği kadar tuhaf değil," diye ekliyorum. "Sadece finansal açıdan mantıklı geldi." Maddox dudaklarını ince bir çizgiye bastırarak bana bakıyor ve ben de omuz sil kerek "Ne?" diyorum.

Birlikte bir ev satın almadan önce bunun finansal faydalarını kesinlikle tartışmıştık, gerçi ikimiz de bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz. Ama Kayla'yı korkutmamaya çalışıyorum.

Maddox başka bir yaklaşım benimsiyor gibi görünüyor. Onu tanıyorum, bu cazibe ve palavra gibi bir şey çünkü anlatırken yakınına eğiliyor

Kayla, "Evin karşı taraflarında kendi sütlerimiz var. Size evi gezdirmekten mutluluk duyarım... eğer içeri gelmek isterseniz, dedi örümcek sineğe." Çünkü evet, hâlâ kararsızmış gibi kapı aralığında duruyor.

Bizden önceki kadının aksine, gülümseyerek cevap veriyor. Ama sanırım onun ulaşılmaz, erişilmez, bir kol boyu uzaklığındaki zorluğu hoşuma giden yanı. Bir meydan okuma isteyeceğim ve kovalamacadan zevk alacağım hiç aklıma gelmezdi. Ben daha çok 'ne görürsen onu alırsın' tarzındayım ama Kayla'da sadece onu istiyorum. Nasıl gelirse gelsin.

O kapıdan içeri girdiğinde Maddox ve ben bir an durup ona yukarıdan aşağıya bakıyoruz. "Çok güzel görünüyorsun," diye övüyor Maddox.

Öyle. Sarı saçları yumuşak bir şekilde kıvrılmış, dudakları parlak pembe ve teni bir çeşit sihirle parlıyor. Dizlerinin birkaç santim altında biten soluk mavi, vücuda oturan bir elbise, bir çift çıplak ince topuklu ayakkabı, kulaklarında ve boğazında altın takılar ve elinde kahverengi bir el çantası var. Sadece kıyafetiyle değil, fuayeyi incelerken çantasını masanın üzerine bırakışıyla da eski paralı kraliyet ailesinden biri gibi görünüyor. Bizim ligimizin birkaç kademe dışında. Bizimle aynı oyunda olduğunu bile sanmıyorum ama işte burada.

"Teşekkür ederim."

Tüm görgü kurallarına ve zarif zarafetine rağmen Maddox ve ben onun etrafını koklayan ve çiçek parfümünün kokusu burnumuza geldikçe daha da sinirlenen sokak köpekleri olabilirdik. Kahretsin, bunu özlemişim ve ofisinde geçirdiğim birkaç dakika bana yetmedi. Bu gecenin ona karşı beni zorlayan bu dürtüyü tatmin edeceğine dair bir hayal kırıklığı yaşamıyorum, ama bu bir başlangıç.

Eğer mahvetmezsek.

"Hadi, sana etrafı gezdirelim," diye homurdandım. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ve bu benim kibarlık girişimim. Elini saygılı bir şekilde kavrayarak onu oturma odasına götürüyorum.

Arkamızda Maddox'un nefesinin altında mırıldandığını duyuyorum. "Sakin ol. Onu etkileyin, saldırmayın." Şaşırtıcı bir şekilde, bana çok ihtiyaç duyduğum bir hatırlatmada bulunmak yerine kendi kendine konuşuyormuş gibi geliyor.

En azından Kayla'nın içine girmek için çaresiz hisseden tek kişi olmadığımı biliyorum. Ama eğer o bir büyücüye ve bu kadar çabalıyorsa

Boku yedim. Tanrı biliyor ya, ben doğru davranan biri değilim. Muhtemelen şarabı açmadan önce onu saçlarından tutup dışarı atacağım.

Ama deniyorum, Kayla'ya doğru eğilerek "Centilmen olmaya çalışıyor ve ikimiz arasında bu konuda kesinlikle daha iyi." diye fısıldıyorum.

"İyi gidiyor gibi görünüyorsun," diyor bana, yüzümden başparmağımı parmak eklemlerinde nazikçe gezdirdiğim birbirine dolanmış ellerimize bakarak.

Bu bağlantıyı kullanarak onu hızla kendime doğru çekiyorum, göğsü benimkine çarpıyor. Sesim alçak ve sert bir şekilde aramızda, "Bana kalsa seni kanepeye yatırır, o güzel elbiseni yukarı iter ve bizimle savaşmayı bırakırsan ne kadar iyi olabileceğimizi hatırlatmak için akşam yemeğinden önce seni becerirdik" diyorum. Nefes nefese kalıyor, gözlerindeki ışık parlıyor. Dudaklarımı kulağına indiriyorum. "Ama tuttuğumuz şefin gerçekten iyi olması gerekiyor, bu yüzden muhtemelen önce akşam yemeğini yemeliyiz çünkü bir daha bacaklarının arasına girersem, hava almak için çıkmayacağım ve sana yapacaklarımız için biraz yakıtı ihtiyacın olacak." Diğer elimi onun yan tarafına doğru kaydırıp sıkı kışını avuçluyorum ve sıkıca kavriyorum.

Kayla'nın ağzı şok içinde açıldı. İnsanların onunla böyle konuştuğunu sanmıyorum, tam da bu yüzden bunu yapıyorum. Gözlerindeki o şaşkınlık ifadesi hoşuma gidiyor ve ağzının kocaman açıldığını görmekten gerçekten zevk alıyorum. Bu bana içini neyle dolduracağım konusunda fikir veriyor.

Parmağımın dokunuşuyla çenesini kaldırıyorum ve ağzını onun için kapatıyorum. "Bekleyebiliriz... tabii şimdi ihtiyacın yoksa," diye teklif ediyorum.

Maddox arkasından yaklaşp onu ikimizin arasına sıkıştırıyor ve elini ensesindeki saçların arasına sokuyor. Başını hafifçe geriye çekerek burnunu şakağına değdiriyor ve sonra kulağına gürlüyor, "Ne istiyorsun Kayla? Söyle. Sana vereceğiz."

Vücudu birkaç saniyeliğine yumuşuyor ve sanırım cevabını biliyorum. Aletim kesinlikle bildiğini düşünüyor ve pantolonumun içinde taş gibi sertleşmiş, karnına bastırıyor ve bahse girerim Maddox'unkini sırtında hissediyordur.

Birden doğruldu, kendi başına ayakta duruyor ve ikimize de yaslanmıyor. "Yemek nefis kokuyor ve yemeğimizi geciktirerek şefe saygısızlık etmek bana düşmez." Uzaklaşıyor, bizimle arasına bir adım mesafe koyuyor ve bize saf şeytani bir gülümseme veriyor. Bundan zevk alıyor, bize eziyet ediyor ve bizimle alay ediyor.

Aletim şikayet etse de ben de bundan zevk alıyorum.

"SONRA NE OLDU?" Maddox kırmızı şarabını yeniden dolduran Kayla'ya soruyor.

Akşam yemeğimiz söz verildiği kadar lezzetliydi, şef çoktan gitmişti ve şimdi yemek masasının etrafında oturmuş konuşuyoruz. Rahat hissediyorum, sanki önceki sihir gerçekmiş ve devam ediyormuş gibi, uydurduğumdan ya da yarı anonimlik olmadan aynı hissi vermeyeceğinden korktuğum bir şey.

Kadehini takdirle kaldırıyor, sonra hâlâ gülerek hikâyesine devam ediyor. "Sonuna kadar gittiler! Buna inanabiliyor musunuz? Sahte bir buluşma ayarladılar ve Luna'yla birlikte Cartwright malikânesine, yanlarında sevimli de olsa aptal bir köpekle geldiler. Ve altın çocuk Carter için her zaman olduğu gibi, işe yaradı." İnanmayarak başını sallıyor. "Şimdi Elena Cartwright'ın yatırımlarını özel olarak yönetiyor ve Luna da onun sanat koleksiyonuyla ilgileniyor."

Maddox kıkırdar. "İşe yaramaktan da öte diyebilirim."

"Yani Mavi Göl'de sadece sen ve Cameron mı varsınız?" Kupaya giden yolda play-off'taki rakibimin kasetlerini inceler gibi ailesi hakkında zihninden notlar alarak soruyorum.

Şimdiye kadar Carter ve Luna'nın sahte bir flört senaryosuyla birbirlerine aşık olduklarını, Cameron ve Kayla'nın Blue Lake'te çalıştıklarını ve babalarının mirasını en iyi şekilde korumaya çalışırken birbirlerinin yolundan çekildiklerini öğrendim, Cole, Kayla'nın ikizidir ve görünüşe göre biraz korkutucudur (onun da cehennem kadar korkutucu olduğu düşünüldüğünde gülünçtür), Chance bir tür iyiliksever, düğmeli, izci tipidir ve Kyle evini yeniliyor, zaten şımarık olan köpeğini daha da şımartmak için bir köpek yıkama istasyonu ve bir su fiskeyesi ekliyor.

Kayla, hayatındaki en önemli insanlar gibi görünen ailesiyle ilgili hikayelerle bizi eğlendiriyor, çünkü bahsettiği tek şey onlar. İş yok, arkadaş yok, tuttuğu spor takımı yok, sadece ailesiyle ilgili çeşitli hikayeler. Onlar onun tüm çevresi, varlık nedeni, her şeyi. Bazı açılardan anlıyorum. Maddox ve ben de yakın çevremize kimi aldığımız konusunda çok dikkatli olmalıyız, özellikle de tarih bazı insanlar için istedikleri hayata giden bir bileten fazlası olmadığımızı kanıtladığından beri. Kayla'nın gibi soyadınız Harrington olduğunda bu durumun daha da geçerli olduğuna eminim. Zengin ve güçlü olmanın yürüyen, konuşan bir örneğiyseniz 'Starbuck's'ta rastgele biriyle tanışıp kanka olmak' diye bir şey yoktur. Yine de bize karşı çok açıktı, sanki en derin, en önemli ihtiyacı sıkı sıkıya bağlı olduğu grubun dışında bir bağlantı kurmakmış gibi. Ya da

belki de sadece farklı türde bir bağlantı.

Elbette ilk başta garipti ama Kayla'yla beni kabuklarımızdan çıkarıp sohbeti seksten başka bir konuda sürdürme işini Maddox üstlendi ki Kayla her şeyin, özellikle de Maddox'un ona dilinden tattırdığı çikolatalı mus tatlısının tadının ne kadar güzel olduğunu söyleyip dururken bu çok zordu. Tamamen ciddi bir şekilde, tadı daha güzel olan bir şey bildiğimi ve aylardır onu arzuladığımı söylemişim. Kayla önce kızardı ama sonra bana iyi bir çocuk olmamı ve belki de bir ikram alabileceğimi söyleyerek güçlü bir şekilde karşılık verdi. Neredeyse Maddox'u da beni de bitiriyordu. Yani normal bir sohbeti sürdürmek benim kitabımda ciddi bir kazançtır.

"Evet, geriye kalan tek sadıklar. En azından babama göre," diyor elini göğsüne götürerek hüznle. Ama konuyu bilinçli bir şekilde babasından uzaklaştırarak benden Maddox'a doğru işaret ediyor. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Bana ikinizden biraz daha bahset, mesela bu nasıl oldu? İnternet versiyonunu istemiyorum."

"Bizi araştırdın mı?" Maddox gurur dolu bir sırıtışla soruyor. "Geçen sezonki istatistiklerimi gördün mü? Şimdiye kadarki en iyi... bugüne kadarki."

Buna şaşırmamalıydım. Sahip olduğu aile tipiyle, görünüşe göre yaralı, kontrol manyağı erkek kardeşinin FBI düzeyinde tam bir özgeçmiş kontrolü, herhangi bir randevudan önce standart bir yöntem olsaydı şaşırmazdım. Ama olanın bu olduğunu sanmıyorum. İsimlerimizi yazanın ve hakkımızdaki her şeyi okuyan o olduğunu hissediyorum ve bu önemli hissettiriyor. Sanki bir sınavı geçmişiz gibi ve Kayla'nın sınavlarının zor olduğuna dair büyük bir bahse girmeye hazırım. Olması gerektiği gibi.

"Belki," diye mırıldanıyor. "Ama bana her şeyi anlat." Dirseğini masaya koyuyor, çenesini eline dayıyor ve ayrıntılı bir hikâye anlatmaya hazır görünüyor.

Burası Maddox'un arenası, benim değil, bu yüzden liderliği ona bırakıyorum. "Riggs ve ben Devils'e draft edildik," diye başlıyor, ona doğru eğilerek. "O zamanlar genç ve aptaldık ve tüm hokey hayallerimiz gerçek oluyordu. O zamanlar bir elmanın iki yarısı gibiydik." Bana sırtıyor, ikimiz de o zamanı hatırlıyoruz. "Her gün, her dakika hokeyle yatıp hokeyle kalktık ve ikimiz de çaylak olduğumuz için hem buzda hem de buz dışında arkadaş olduk."

"Bekle, bir elmanın iki yarısı mı?" Kayla tekrarlıyor, kaşlarının sevimli kırışıklığında şüphe yazılı. "Siz ikiniz mi?"

Bugünlerde kimse bizi bu şekilde tanımlamaz ama o zamanlar doğrudu. Şimdi daha çok zıt kutupların Yin ve Yang'ı gibiyiz - Bay Congeniality ve Bay Asshole, o açıkça herkesin en sevdiği büyücü ve ben de bir alana bir bedava denklemindeki ikinciyim.

Bana cesaretlendirici bir bakış atıyor çünkü bu benim paylaşmam gereken bir hikâye... ya da daha sık olarak, özellikle yabancılarla paylaşmamam gereken. Bu konuda emin değilim ve Kayla'yı tekrar kaçırma potansiyeli olduğunu düşünüyorum ama Maddox bunun bir yolu olmadığını, sadece içinden geçebileceğimi söylüyor, ben de sandalyemde arkama yaslanıp boğazımı temizliyorum.

"O zamanlar lisedeki sevgilimle evliydim. Her şey iyiydi, bu da benim iyi olduğum anlamına geliyordu, ta ki iyi olmayana kadar. Boşandığımızda, benim *hakkında* ve bana her türlü saçmalığı söyleyerek bana bir numara yaptı ve o noktaya kadar buz üzerinde kazandığım neredeyse her kuruşu aldı. Beni derin, karanlık bir yerde bıraktı," diye ciddiyetle itiraf ediyorum. "İşte o zaman Maddox beni kendimden kurtardı. Bu" -kollarımı iki yana açıp kendimi gösteriyorum- "o aptal çocuktan geriye kalanlar. Biraz daha akıllı, çok daha az güvenen ve içten içe oldukça hırpalanmış." Kalbime değil, daha ziyade kafama dokunuyorum, çünkü Eliza'nın asıl mahvettiği şey bu - düşünme biçimim, özellikle de kendim hakkında.

Eliza herkesi kandırdı. Ya da belki de para geldikçe değişmişti? İlk günlerde onu takım toplantılarına götürdüğümde her zaman tanıdığım aynı kasaba kızı gibi görünüyordu. Ama boşanma kağıtlarını imzaladığımızda acımasız, paraya aç bir kaltağa dönüştü. Tam olarak ne olduğundan emin değilim. Geriye dönüp baktığımda, beni sadece yaşam tarzını finanse eden kişi olarak gören birine dönüştüğünü düşünüyorum, benim onu sevdiğim gibi sevmesi gereken bir adam olarak değil, ama eşler ve kız arkadaşlar ve dolayısıyla ekip aracılığıyla hakkımda bir dedikodu izi bıraktı. Neredeyse toparlanamıyordum ve hatta Maddox bu konuda aklımı başıma getirene kadar hokeyden tamamen vazgeçmeyi bile düşünmüştüm, kelimenin tam anlamıyla solar pleksusuma tokat gibi çarpan birkaç aşk dokunuşuyla.

Kayla sessizleşti, az önce ayaklarının dibine serdiğim travma çöplüğünü değerlendirirken gözleri yüzümü arıyor ve Maddox beni desteklemek için yumruğunu havaya kaldırıyor. "Bunu sana her gün tercih ederim, dostum."

Ağzımın bir tarafı birazcık yukarı kalkıyor, gülümsemek için değil ama artık farklı olduğumu kabul etmeye daha yakın bir şey için. "Sağ ol dostum," diyorum. Yumruğumu onunkine dokundurduktan sonra derin bir nefes veriyorum.

"Evet, özetle ben buyum. Dram, travma ve yara izleri, aman Tanrım." 'Aslanlar, kaplanlar ve ayılar' ifadesinin yeniden yazılması Maddox'un kıkırdamasına neden oldu çünkü bu daha önce de kıkırda tekme yemem gerektiğinde bana söylediği bir şeydi. Bu bizim özel şakamız gibi çünkü bazen zor dönemleri atlatmak için tek ihtiyacınız olan kara mizahtır.

Kayla sessizce, "Angeline bana o formların ne kadar büyük bir olay olduğunu, birileri imzaları tahrif ettiği için artık ürünleri imzalamadığını söyledi," diyor. "Vakıf için bunu yapmanı takdir ediyorum. Teşekkür ederim."

Bu bir soru değil ve bir açıklama da beklemiyor ama ben yine de ona bir açıklama yapmak istiyorum. Çenemi hafifçe eğip başımı sallarken derin bir nefes veriyorum. "Evet, zaten sorunlarımız vardı, ama Eliza'nın harcamalarına karşı çıkmaya başladığımda -büyük bir şey değil, sadece hiç giymediği bir dolap dolusu ayakkabısı varken gerçekten daha fazla ayakkabıya ihtiyacı olup olmadığını sordum- benden para kazanmanın başka bir yolunu buldu. Ama gerçek şu ki, en kötüsü bu değildi. Ona tüm parayı verirdim."

Maddox, "Aslında sen yaptın," diye tıslıyor.

Acı bir kahkaha atarak itiraf ediyorum, "Haksız değil. Sonunda, sadece onunla işimin bitmesini istedim ve eğer onun gitmesini sağlayacaksa tüm banka bakiyem için o çeki yazabilirdim. Çünkü onun yaptığı daha sinsî şeyler daha çok canımı yakıyordu; oyunumdan şüphe etmeme, takım arkadaşlarımı sorgulamama ve kendime güvenmememe neden olması gibi. Buzun üstünde iyiyim ama ya dışında? Benimle oynadı... hayır, benden daha iyi *oynadı* ve ben çok geç olana kadar bunun farkına varamadım."

Maddox'un akşam yemeği randevumuz için masanın ortasına koyduğu çiçeklere bakıyorum, görüşümün bulanıklaşmasına izin veriyorum ve hikayenin geri kalanını benim için o devralıyor.

"WAG'lara - takımdaki erkeklerin eşleri ve kız arkadaşları - Riggs'in kontrolcü olduğunu, onlarla bir yerlere gitmesine ve bir şeyler almasına *izin vermediğini* ve buz üzerindeki sertliğinin evdeki haliyle karşılaştırıldığında hiçbir şey olmadığını söyledi." Bunun en nefret ettiğim kısım olduğunu bildiği için yavaşça ekliyor: "Ve yatak odasında nasıl olduğunu."

Kayla nefesini tutuyor, elleriyle ağzını kapatıyor. "Yapmadı."

Ciddiyetle başımı sallıyorum. Ben tüm kişiliğini cinsel hünerlerine dayandıran erkeklerden değilim. Boşanana kadar birlikte olduğum tek kadın Eliza'ydı ve özel hayatımız hakkında kimseye tek kelime bile etmedim. Nasıl sevgili olunacağını birlikte öğrendiğimizi düşününce, bunun bizden başka kimseyi ilgilendirdiğini düşünmedim. Ta ki daha sonra bir

Takım arkadaşım bana karısının ona rahatsız edici sorular sorduğunu söyledi, Eliza'nın insanlara bir sürü şey anlattığını öğrendim, bunların çoğu düpedüz yalandı. Ama yeterince gerçeklik payı vardı, örneğin aletim büyüktü ve doğam gereği sessizdim, böylece insanlar benim onu incitmekten zevk alan, umursamaz ve saldırgan bir partner olduğuma inanıyorlardı.

"Çok çirkindi, gerçekten çok çirkindi," diyerek muhtemelen yüzyılın en hafif ifadesini kullanıyorum. "Avukatım ve Koçum sayesinde çoğu basından uzak kaldı ve sonunda yalanları ortaya çıktı ve insanlar onun saçmaladığını anladı. Yine de bu olay bana bakışlarını uzun süre değiştirdi. Bazıları bana hala farklı gözle bakıyor." En nefret ettiğim şey de bu; takım arkadaşları ya da eşleri bana bakarken gözlerindeki sorular. Oradaki şüpheyi görebiliyorum - kadın mı doğruyu söylüyor, adam mı doğruyu söylüyor, yoksa ikisi de yalancı mı?

Maddox'a el sallayarak "Bu adam buna pek yardımcı olmuyor," diyorum ve buluşmamızın üzerine serptiğim ağır havayı hafifletmeye çalışıyorum. "İnsanlar onun benim idarecim olduğu, zavallı, masum bir kadının vajinasını aletimle mahvetmemi engellediği konusunda şaka yapıyor ve o da burada Chuckles McFuckstick gibi davranıyor, gülüyor ve bunun kontrolden çıkmış bir yangın hortumunu ehlileştirmeye çalışmak gibi olduğunu ve herkesin elini taşın altına koyması gerektiğini söylüyor."

Bunun için ona ters ters bakıyorum, araba yıkayan şişme şeylerden biri gibi çılgınca dans ederken "benim" sikimi tuttuğu aşırı hareketli gösterisini hatırlıyorum, makineli tüfek ses efektleriyle tamamlanmıştı, sanırım her yere boşalmam gerekiyordu. Evet, soyunma odasındaki bir sataşmaya verdiği en iyi yanıt bu değildi ama o zamandan beri kimse bu sataşmayı yapmamıştı, yani belki biraz işe yaramıştı.

Maddox sırtıyor, sanki masumiyet timsaliymiş gibi ellerini 'ne?' der gibi havaya kaldırıyor. "Hey, duydukları her şeye inanmak istiyorlarsa, bu onların bileceği iş. Önemli olan bizim gerçeği bilmemiz." Beni kızdırmaya çalışarak göz kırpmıyor.

Kayla sessizleşti, Maddox'un şakacılığına rağmen yüzü bomboş ve Eliza'nın tekrar yaşadığı evde bile benim için bir şeyleri mahvetmeye devam ettiğini düşünmeden edemiyorum. Buna çok sevinirdi ve bunun beni kızdırması gerekirken, ben sadece üzülüyorum. Öfkemle uzun zaman önce başa çıktım ve artık çoğunlukla eski karımı ikinci kez düşünmüyorum. Bugün olduğum adam haline nasıl geldiğimi açıklamak zorunda kaldığım zamanlar hariç, çünkü iyi ya da kötü, bunda onun büyük bir payı var.

"Seni mahvettiği için üzgünüm," diyor Kayla sonunda, elini uzatıp masada benimkinin üzerine koyarken sesi sessiz ama güçlü. "Bunu bana da biri yaptı ve çok acıdı." Acı bir kahkaha atıyor. "Hâlâ bazen acıyor."

"Ne oldu?" Elimi çevirip onunkini elime alıyorum ve parmak eklemlerine teker teker öpücükler konduruyorum.

Dudakları inceliyor ve çok ileri gittiğimi düşünerek, Maddox'un bu işi halletmesine izin vermediğim için zihinsel olarak kendime bağırıyorum. Bu konuda benden çok daha iyi, orada burada dans ediyor, en derin, en karanlık sırlarınıza dair bir sorgulamanın ardından bir şeyleri yakıp kavurmadan hafifçe daha derine iniyor. Beni böyle açmıştı, bu yüzden Kayla'ya da liderlik etmesine izin vermeliydim. Çünkü az önce en büyük utancımı ortaya dökmüş olmasına rağmen, karşılığında bana hikâyesini anlatmak zorunda değil. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyor olabilirim ama bu benim sorunlarımdan biri, onun sorunu değil.

Ama sonra yavaşça açıkladı: "Evli değildik ama masum saflığımla o yöne doğru gittiğimizi sanıyordum. Gençtik ve mezuniyet sonrası stajlara bakıyorduk. Babamla Blue Lake'te 'kolay yolu' mu seçeceğime yoksa başka bir yerde kendi başıma mı çalışacağıma karar vermeye çalışıyordum." Zihinsel olarak o günlere geri dönmüş gibi yana doğru bakıyor, ancak geri döndüğünde gözleri berrak ve sesi sabit bir şekilde şöyle diyor: "Arkadaşım olduğunu düşündüğüm biriyle konuşurken kulak misafiri oldum. Ses tonlarından arkamdan iş çevirdikleri hemen anlaşılıyordu ve ona sadece soyadım yüzünden benimle birlikte olduğunu söylüyordu. Bunun onu önce şirkete, sonra da aileye sokacağını düşünüyordu. Ona şüphelenmeyecek kadar aptal olduğumu ve birlikte çalışarak beni kurutabileceklerini söyledi."

O konuşurken fazla sert çıktığımdan endişelenerek ona alan açmak için arkama yaslandım, bir ayak bileğimi diğer dizime dayayarak dikkatle dinledim ama Kayla'nın eski sevgilisinin ne dediğini duyunca iki ayağım da yere çarptı ve "Affedersiniz lan?" diye bağırdım.

Maddox tamamen farklı bir tepkiyle ellerini çenesinin altında birleştiriyor ve kocaman sırıtıyor. "*Puh-leaze*, bana 'yüksek yolu seç' tiplerinden biri olmadığını söyle. İntikamının dağınık ve dramatik olduğunu, onu cenin pozisyonunda yerde bıraktığını, testislerini çantana koyup giderken adını inlediğini duymak istiyorum."

Gülümsemesi yumuşak ve tatlı, ki bu onun olmadığı iki şey. "Bir hanımefendi asla söylemez."

Derin bir hayal kırıklığına uğrayan Maddox küfrediyor, "Kahretsin. O zaman bize onun adını söyle. Adının intikamını alacağız, Prenses." Kulağa şaka yapıyormuş gibi gelse de tamamen ciddi. Onunla aramızdaki farkı anlayabiliyorum ama Kayla'nın anlayabildiğinden emin değilim... henüz.

"Ben bir hanımefendi *olduğumu* söylemedim," diye şeytani bir sırıtışla alay ediyor,
"sadece *bir*

Bayan asla söylemez."

Maddox ve ben göz göze geliyoruz ve hemen onun yanına kayıyoruz, olabildiğince yaklaşmak istiyoruz. "Masal zamanı," diye yalvarıyor. "Çok güzel olacak, bunu hissedebiliyorum."

Adam heyecanla tüm vücudunu salladığında, kadın gülüyor, konuyla tezat oluşturan parlak ve çınlayan bir ses ve ben onun haklı olduğunu anlıyorum. "Bununla gurur duymuyorum-"

"Ama sen de bundan utanmıyorsun, değil mi?" Araya giriyorum.

Ne onaylarken ne de reddederken dudakları nazikçe büzülüyor. "Öncelikle, kendimi savunmam gerekirse, bu yıllar önceydi. Şimdi olsa farklı davranırdım demek isterdim ama o zamanlar küçüklük çok iyi hissettiriyordu." Feragatnamelerini verdikten sonra sırtıyor, aldığı haz ona o kadar iyi geliyor ki, onun gibi yakalamayı beceremeyen bir pislikle nasıl başa çıktığını duymak için sabırsızlanıyorum. "Dediğim gibi, son başvuru tarihlerine haftalar kalmıştı. Onu Blue Lake'e, sadece Blue Lake'e başvurması için teşvik ettim. Şirkete birlikte girebileceğimizden, birlikte yükselebileceğimizden bahsettim. Bu arada babama Bradley'den ayrılacağımı ve aynı yerde çalışmamızın çok garip olacağını söyledim ki bu teknik olarak yalan değildi."

"Şeytani," diye fısıldıyorum. Kayla'nın gözleri sertçe benimkilere kayıyor ama bunu bir iltifat olarak söylediğimi anlayınca rahatlıyor.

"O kadar da dramatik değildi sanırım." İç geçiriyor. "Ben Blue Lake'te işe başladım ve Bradley belli ki kabul edilmedi. Bir sonraki kohortla birlikte staj başvurusu yapmak zorunda kaldı ve neden bütün bir yıl boyunca dışarıda kaldığını tekrar tekrar açıkladı. Dürüstçe cevap verirse, yani uzun vadeli bir staj için büyük bir bahse girdiğini ama kabul edilmediğini söylerse, bu onu kendi için olasılıkları doğru hesaplayamayan bir kumarbaz gibi gösterecekti. Eğer ara vermiş gibi davranırsa, hırslı olmayan ve acımasız iş dünyası için gereken agresiflikten yoksun biri olarak algılanacaktı. Her iki durumda da hapı yutmuştu." Özür dilemeden hafifçe omuz silkiyor. "O şimdi iyi, muhtemelen her zaman olması gereken seviyede ve ben..." Gözleri parlıyor. "Benim de ait olduğum yer."

"Evet, öylesin," diye övüyorum, avucumu hafifçe kalçasında gezdiriyorum ve o da bunu profesyonelce söylemekten daha fazlasını kastettiğimi duyarak gülümsüyor. O tam da ait olduğu yerde, burada bizimle birlikte.

"Güvenimi kırmış olsa da - affedilemez bir karakter kusuru - bu durumda benim de suçum olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Tüm ilişkimiz boyunca onu düzeltmeye çalıştım, istese de istemese de sahip olduğunu düşündüğüm potansiyele ulaşması için onu zorladım. Ne olabileceğimize, hayatımızın nasıl görünebileceğine dair en ^{ince} ayrıntısına kadar planlanmış bir imajım vardı ve onun da bunu isteyip istemediğini hiç merak etmedim. Kesinlikle ona hiç sormadım."

Prensip olarak ona katılmadığım için kaşlarımı hafifçe çatıyorum çünkü benim kitabımda aldatan her zaman haksızdır, ama o konuşmaya devam ediyor. "Onu cesaretlendirdiğimi sanıyordum, ama geriye dönüp baktığımda, kesinlikle onu yavaş yavaş yıkıyordum - mülakat becerilerini ve özgeçmişini nasıl geliştirmesi gerektiğini söylüyordum, sahip oldukları yeterince iyi değilmiş gibi ona kıyafetler alıyordum ve ağ oluşturma etkinliklerinde nasıl davranması gerektiği konusunda ona koçluk yapıyordum, aslında ona annesiymişim gibi bakıyordum. Eğer daha yaşlı ya da bilge olsaydım, belki de küçümseyici davrandığımı görebilirdim ya da eğer nasıl hissettiğini anlatabilseydi, belki de benim güzel bir yemek bileteninden başka bir şey olmadığımı karar vermezdi." Başını eğiyor, sanki ilk kez böyle bir şey düşünüyormuş gibi sözlerini değerlendiriyor. Kim bilir, belki de öyledir.

"Sonunda birbirimizi farklı şekillerde kırdık. O bir şey öğrendi mi bilmiyorum ama ben öğrendim. Artık kurtarma görevindeki erkeklerle değil, sadece benimle başa baş durabilen ve egolarını okşamadığımda ya da duyguları uğruna dilimi tutmadığımda bunu kabullenebilen erkeklerle çalışıyorum. Ben benim, özür dilemeden. İnsanlar ya bununla başa çıkabilir ya da gidebilirler ve genellikle seçme şansları olmaz. Ben bunu onlar için yapıyorum."

Az önce alnına milyonlarca uyarı etiketi yapıştırdı, kalbinin etrafına sarı bir tehlike şeridi çekti ve bize dikkatli yaklaşmamızı çünkü kesinlikle ısırdığını söylerken bir bando takımı kadar kırmızı bayrak kaldırdı. Her bir sinyal bir öncekinden daha endişe verici, sanki hayatı boyunca ona tehlikeli, sert ve sevimsiz olduğu söylenmiş gibi. Ama sözlerinin arasında bir ipucu da duydum: Yanında duracak kadar güçlü birini bulmak istiyor. Sadece böyle birinin var olduğunu düşünmüyor. İyi haber şu ki... var, iki kere iki yanında oturuyor. Biz onun için erkeklerin Powerball Jackpot'u gibiyiz.

Çünkü Maddox'la ikimizin de güçlü olduğu bir şey varsa o da güçlü olmaktır. Fiziksel olarak değil, tabii ki öyleyiz ama zihinsel olarak. Evet, bazı boktan şeyler yaşadım ve bunların üstesinden gelmek için çok çalıştım ama profesyonel sporcular olarak, bir koç bizi her azarladığında yıkılsaydık, asla başaramazdık. Kayla'nın en kötü haliyle başa çıkabilirim. Hatta bunu hoş karşılıyorum.

"Kızım, bana açık açık söylemen hoşuma gidiyor. Bunu kaldırabilirim," diye yemin ediyor Maddox göğsünü yumruklayarak. "İyi, kötü, çirkin, edepsiz... getir bakalım."

"Hiçbir şey seni rahatsız etmiyor, değil mi?" diye soruyor ve başını sallarken hafifçe gülüyor. "Pekâlâ, Bay Sert Adam, karanlık ve kirli geçmişlerimizi paylaştık. Senin hikayen ne?"

Sanki ona karşı ikimizmişiz gibi bana doğru eğiliyor ve ben de hemen kolumu omuzlarına dolayıp ona ukalaca sırtıyıyorum. "Evet, burada travma bağı kuruyoruz. Neyin var?" Bu sorunun cevabını zaten bildiğimi düşünerek, ona bunu itiraf ettirmekten çarpık bir zevk alıyorum.

Başını eğerek itiraf ediyor: "Hiçbir şey desem boktan mı olur? Çok sıkıcıyım. İyi bir ailem var ve zarar vermeyen, masal gibi bir çocukluk geçirdim. Ben tek çocuğum, annem ve babam hâlâ birlikteler ve birbirlerini iğrenç derecede sevimli bir şekilde seviyorlar. Artık boş yuva oldukları için, imza ikramiyemle onlara aldığım karavanla seyahat etmeyi, çeşitli ulusal parklardan kendi deyimleriyle 'Amerika'yı görmeyi' seviyorlar. Sanırım şu anda Yellowstone'dalar?" Yüzde yüz emin değilmiş gibi omuz silkiyor ama yerlerini takip etmek için bir uygulaması olduğunu ve her zaman güvende olduklarından emin olduğunu biliyorum.

"Bana ağaçların, patikaların ve gün doğumunun fotoğraflarını gönderiyorlar, sanki her biri bana gönderdikleri son on fotoğraftan tamamen farklıymış gibi. Büyük olasılıkla yarın bir tane alacağım ve fotoğrafın bulutların ve gökyüzünün renklerinin hakkını vermediğini, ancak annemin benimle paylaşmak zorunda kaldığı 'çok güzel' olduğunu söyleyeceğim." Annesi bunun için çok aptalmış gibi kıkırdıyor ama mesajın gelmesini sabırsızlıkla beklediği çok açık. Hatta daha iyi olanlardan bazılarını soyunma odasında paylaştı. "Sanırım bu onların beni gençlik hokeyine kazandırmak için katlandıkları onca şeyin karşılığı. Babam ben küçükken hokey takımına koçluk yaptı, ikisi de lise boyunca tüm maçlarıma geldi ve şimdi de nerede olurlarsa olsunlar izliyorlar. Babam her maçtan sonra bana 'iyi maçlar' mesajı gönderiyor, annem de eğlenip eğlenmediğimi ve yeterince yemek yiyip yemediğimi soruyor."

"Bazen senden ne kadar nefret ettiğimi unutuyorum," diye homurdanıyorum. Benim ailem de iyi, hem annem hem babam hem de kız kardeşim, onlara da yardım ettim ama Maddox gerçekten de ebeveyn ikramiyesini kazandı.

Kayla alaycı bir gülümsemeyle, "Aynen," diye katılıyor.

"Otuz yaşında olmamı ve hiç ciddi bir ilişki yaşamamış olmamı saymazsanız, dolabımda gizlenen romantik bir iskelet yok."

"Bunu bir karakter kusuru olarak sayıyorum," diye teklif ediyorum, yardımsever bir şekilde elimi kaldırıyorum ve Kayla rahatça takılmamıza gülüyor.

"Ben de öyle. Kesinlikle kırmızı bayrak," diye onaylıyor.

Bu konudaki kararlarımızdan rahatsız olmadan devam ediyor: "Orada burada çıktım. Gençliğimde birkaç sıradan kız arkadaşım oldu ama temelde tüm hayatım hokey etrafında şekillendi. Sekizinci yaş günümde profesyonel olarak oynamayı hedefim haline getirdim ve odağımı hiç bozmadım. Ben ve hokey, biz böyleyiz." Maddox parmaklarını çaprazlıyor. "Her zaman ve sonsuza dek."

Onay için bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Doğru söylüyor. Bor-ing!" Kestirip atıyorum.

"O zaman ustalıkla geçiştirmeye çalıştığın asıl soruma dönüyorum. Bu nasıl oldu?" Kayla pembe uçlu bir parmağını benden Maddox'a doğru sallayarak soruyor, sandalyesine geri oturuyor, hâlâ yakın ama ikimize de dokunmuyor. Gözleri kurnazlaştı, yüzü sertleşti ve gecenin sorgulama kısmına girdiğimizi anlıyorum.

Eğer Kayla'nın soruları varsa, ki eminim vardır, o zaman cevaplarımız var. Ona zaten en kötüsünü anlattım ve tekrar içine girmek için bilmek istediği başka ne varsa söyleyeceğim. PIN numaram? 1230. En büyük korkum? Roller coasterlar ve artık hokey oynayamamak. En utanç verici anım? Pee-Wee liglerindeyken paten bağcığıma takılıp maç kazandıran golü kaçırmam, çünkü buzun üzerinde yayılmış, hüngür hüngür ağlarken kafamı kaldırıp okuldaki en popüler kızın, herkesin (ben dahil) aşık olduğu kızın bana baktığını fark etmiştim. On bir yaşındaydım ve bu benim için bir felaketti.

Doğru şeyi söyleyebileceğime güvenmediğim için sessiz kaldım ve Maddox'a söz hakkı verdim.

"Evet, o konuda..." diyor yavaşça, "bunu daha önce de yaptığımızı söylemiştik, ama açık olmak gerekirse, *bu* değil." Masanın etrafındaki üçümüze bir el sallıyor, kendine güveni ilk kez kırılıyor. "Akşam yemeği randevuları ve hayat hikâyelerini paylaşmak mı? Burası tamamen bakir bir bölge." Bunları yapmadığını söylüyor ama aynı zamanda tüm bunlarla nasıl başa çıktığını görmek için beni kontrol ediyor.

Bunun Eliza'dan beri çıktığım ilk randevu olduğunu biliyor, ki bu büyük bir olay olmalı, ama bu benim hayatımda çıktığım ilk randevu olmasıyla kıyaslandığında sönük kalıyor.

üç kişilik bir partide bir kişi olarak, Maddox'un da parmak ucunda dolaştığı şey bu. Bunu yapmadık, şimdiye kadar düşünmemiştik bile. Kayla'ya kadar.

Özünde kaostan oluşmuş gibi bir enerjisi var ama iradesinin gücüyle bu vahşiliği benzersiz bir şekilde kontrol edebiliyor. Ona bir prenses gibi davranmak ve aynı zamanda onu iğrenç bir şekilde becermek istememe neden olan hanımefendi bir varlıkla karışık. Ve ağzından ne çıkacağını asla bilememeyi seviyorum, ister kibar bir şey olsun ister keskin bir şekilde hedeflenmiş bir şey.

Elimde değil ama onun etrafında olmak istiyorum ve Maddox'un da aynı şekilde hissettiğinden eminim. Üçlü bir randevunun lojistiğini tartışmadık, tıpkı üçlü için hiç tartışmadığımız gibi. O zaman da öyle yaptık, şimdi de öyle yapıyoruz. Şimdiye kadar, bence gayet iyi gidiyor.

"Sadece bir Mad-Trick, değil mi?" diyor sanki ciddi bir 'yakalama' gibi.

Hay sikeyim. Çok erken konuştum.

"Ooh. Doğrudan şahdamarına, ha?" Maddox yüzünü buruşturuyor ve rahatsız bir şekilde ensesini tutuyor. "Tamam, her şeyden önce ve bu özellikle önemli görünüyor, adını biz koymadık," diye açıklamak için acele ediyor. "Bundan haberimiz bile yoktu ve bir kız benim adımla Riggs'in soyadının karışımı olduğunu söyledikten hemen sonra bu adı verince..."

Bana bir tarifim varmış gibi bakıyor ve ben başımı sallıyorum, neye şaşırdığımızdan emin değilim, dehşete mi düştük, her ikisi de mi? O kızı yatağımızdan çıkarmak için hayatımızın en büyük acelesi içinde miydik? Kesinlikle bu.

"İkiniz hakkında koca bir Reddit sayfası var, biliyor musun?"

İsteksizce başımı salladım, her şeyin farkındaydım. İlk şoku atlattıktan sonra görmezden gelmeye karar vermiştim ama şimdi Kayla'nın bizimle konuşmadan önce bunu görmüş olmasından nefret ediyorum. Sanki Maddox ve ben olmadığımız bir şeymişiz gibi bir izlenim yaratıyor.

Bunun bizim hakkımızda okuduklarından farklı olduğunu anlamasını sağlamaya çalışan Maddox, "Tahmin edebileceğin gibi, Eliza'dan sonra Riggs oldukça berbat bir haldeydi," diyor. Bu gerçeği tartışmam için bana bir şans vermek üzere duraklıyor ama ben sessizce kabul ederek yavaşça göz kırpyorum. "Ve onu bazen ekiple bazen de ekip olmadan dışarı çıkmaya zorluyordum. Sadece aşırı odaklanmasını ve kendini kaybetmesini önlemek için. İkimizi de otele geri götürmek isteyen bir kız vardı, onun fikriydi ve o gece bunu yapabilecek kadar sarhoştuk. İkimiz de daha önce böyle bir şey yapmamıştık ama işe yaradı.

Sanki arkadaşlığımızın bir uzantısı gibiydi, anlıyor musun? Takımdaki ve ligdeki takım elbiseliler bundan pek memnun olmasalar da yasadışı bir şey yapmıyoruz. Yani bu bizim olayımız haline geldi."

Birkaç yıl önce bana en iyi arkadaşımın kadınları becerip beceremeyeceğimi sorsaydınız, sizi yumruklardım. Maddox muhtemelen kıcıyla gülerdi. Ben hiçbir zaman paylaşmayı seven biri olmadım, o da kesinlikle itaatkâr bir tip değil. Ama bizim aramızda hiç sorun olmadı. Onun kendi tarzı var, benim kendi tarzım var ve doğru kadınla hepimiz çok eğleniyoruz. Kayla ile yaptığımız gibi.

"Ve...?" diye soruyor, sormadan soruyor.

"Bilmek istediğin buysa, kılıç oyunu yok. Biz arkadaşız, bir bakıma kardeşiz ama sevişirken her şey..." Sesim düşüyor, sertleşiyor. "Artık her şey seninle ilgili."

Elimi tekrar kalçasına koyup serçe parmağımı elbisesinin eteklerinin altından geçiriyorum. Maddox sıcak bir şekilde gülümseyerek bana katılıyor ve aynı şeyi diğer bacağına da yapıyor, daha kabaca kalçalarını bir santim daha ayırıyor.

"Ben." Kelimenin anlamını daha derin bir seviyede düşünüyormuş gibi söylüyor. Sanki hem iyi hem de kötü tüm olasılıkları zihninde canlandırabiliyormuş gibi ve bilmiyorum, belki de yapabiliyordur. Tüm bu olanları Maddox ve benden daha iyi analiz edebilecek kadar zeki olduğu kesin. Ya da bunu isteyecek kadar. Her ne kadar farklı olsak da, ikimiz de 'içgüdülerini takip eden' tipleriz, derin analizlerden çok içgüdülere alışkınız.

Öte yandan Kayla, daha önce birlikte geçirdiğimiz geceye spontane bir şekilde teslim olmasına rağmen, insanları çoğu kişinin resimli bir kitabı okuyabileceğinden daha kolay okuyabildiğinden şüphelendiğim tam bir A tipi stratejist. Bizi geçip oturma odasının ötesine baktığında ve "Sanırım bu turu şimdi istiyorum" dediğinde, bu harika bir şeyin başlangıcı gibi hissettiriyor.

KAYLA

Buraya ne için geldiğimi inkar edemem. Bu kararı Maddox'a mesaj atmadan önce vermiştim ve bu gece olan hiçbir şey bu seçimimi sorgulamama neden olmadı. Geçmişleri ve itibarları konusunda dürüst davrandılar, kimseyle paylaşmadığım ama bir şekilde onlara açıklarken kendimi rahat hissettiğim şeyleri anlatırken son derece dikkatli davrandılar ve orada burada yaptıkları küçük dokunuşlar bütün akşam içimdeki arzuyu artırdı. Beni ıslak ve onlar için hazır bulacaklarından hiç şüphem yok.

İkisini de. Bu hâlâ çılgınca bir fikir, pek çok açıdan yanlış ve benim gibi biri için pek çok kuralı çiğniyor ama yine de istiyorum. Onları umutsuzca istiyorum - Riggs'in bana tapınılmış ve güçlü hissettiren emin dokunuşu ve nazik gerginliği, Maddox'un beni ateşleyen ve aynı zamanda kontrolü bırakmamı talep eden sert, kontrolü ele alan tavrı. Onları hayal ettim, onlar hakkında fanteziler kurdum ve şimdi yine onlarla birlikteyim.

Aklım gelecek olanda - umarım ben, birkaç kez! Bu yüzden beni evin içinde gezdirirlerken çok fazla dikkat etmiyorum. Burası bir oturma odası, kanepeler var. Burası bir spor salonu, bir koşu bandı ve küçük bir araba yapmaya yetecek kadar çeliğin bulunduğu büyük bir ağırlık çalışma alanı var. Kabul ediyorum, her şey muhteşem, süslü kaplamalar ve tasarımcı küratörlüğünde detaylarla, ama tek fark ettiğim Maddox'un yüzündeki aç bakış ve Riggs'in gözlerindeki karanlık yoğunluk.

Ta ki biz durana kadar. Riggs ve Maddox ilk kez tereddütlü görünüyorlar. "Ne?" Birinden diğerine bakarak kararsızca soruyorum.

"Bir dakika," diye fısıldıyor Maddox ağzının kenarından, gözlerini Riggs'inkilerden ayırmadan. "Hangi odaya gideceğimize karar veriyoruz, onunkine mi benimkine mi?" Kaşlarını kaldırıp en iyi arkadaşına meydan okuyor ve ben de aralarına bakıp anlaşmazlıkları nasıl çözdüklerini görmek için delicesine meraklanıyorum. Savaş sessiz, sanki telepatik olarak konuşuyorlar, ama bu tür bir iletişimi daha önce kardeşlerimde de görmüştüm. Bu yakınlığın, saygının, karşındakini kendini tanıdığın kadar iyi tanımanın bir işareti ve... tatlı, önümdeki iki adamı tanımlamak için asla kullanmayacağım bir kelime.

"Bu taraftan," diyor Riggs sonunda, beni bir koridora yönlendirerek.

"Kim kazandı?" Elini tutup diğer elimi de Maddox'un tutması için arkama atarak fısıldıyorum ama sanırım zaten biliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, biraz şaşırdım. Riggs, kendine atfettiği tüm pislik eğilimlerine rağmen, cinsel açıdan daha rahat görünüyor ve otoriter Maddox'un onun yerine odasına gitmemizi talep etmesini beklerdim.

Maddox, "Hepimiz gideceğiz," diye beni temin ediyor. "Ama Riggs'in odasına gidiyoruz.

Senin için yanıp tutuşuyor; dilinde, sikinde, yatağında sana ihtiyacı var."

Sanırım Riggs'in ihtiyacı olan şey, bana Eliza hakkında söylediklerinin onun hakkında düşündüklerimi ve yatak odasındaki yaklaşımını değiştirmediklerini bilmek. Onu beni incitecek bir canavar olarak görmediğimi, özellikle de gerçek bundan daha farklı olamazken. Çoğu kişiden daha ilgili, tepkilerime dikkat ediyor ve acele etmiyor, ön sevişmeden en az asıl eylem kadar, hatta ondan daha fazla zevk alıyor gibi görünüyor. Elini güven verici bir şekilde sıkıyorum ve kürek kemiğine küçük bir öpücük konduruyorum, arzusunu sessizce itiraf ederken nefes alışının hafifçe kesilmesinin tadını çıkarıyorum.

"Ve bana ihtiyacın yok mu?" Maddox'un omzumun üzerinden, Pilates egzersizlerim sayesinde özel dikim elbisemin içinde muhteşem görüldüğünü bildiğim popoma baktığını görünce ona takılıyorum. Bu kıça hayran olunmalı... ve öpülmeli.

"Bizden kaçtığın ve istediğimiz şey için hepimizi beklettiğin için seni cezalandırmak istiyorum."

Cezalandırmak mı? Beni mi?

Oh, kesinlikle hayır. Ben böyle sevişmem. Kendi zihnimde bile bu dili kullanmam. Kendimi bundan biraz daha klas biri olarak görmeyi tercih ederim. Ama o otel odasında ne yaptığımızı hatırlıyorum ve bu gece ne istediğimi biliyorum ve bu ne sevişme ne de seks. Riggs ve Maddox'un beni becermesini istiyorum. Ben de onları sikmek istiyorum.

Bu yüzden Maddox'a beni kesinlikle cezalandırmayacağını söylemek yerine, birlikte oynamaya karar veriyorum. Ama sadece daha hedefe yönelik bir yanıt hazırlamak için kendimi temin ediyorum. "Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Beni, Riggs'i, yatağını ve kendini tamamen mahvedecek kadar sert boşalana kadar seni döveceğim. Kışını pembe ve sıcak olana kadar tokatla ve seni sikime çarparken kalçalarını kavradığımda ellerim acısın. Önce Riggs'i almanı sağla çünkü o güzel amını çok iyi esnetecek olsa da, bu gece korkman gereken kişi benim Prenses." Her şeyi o kadar kesin bir dille söylüyor ki, sanki her şey önceden belli.

Cüretkârlığıyla alay etmem ya da ona gülmem gerekirken, omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Esprili, sivri dilli bir cevap yerine, kendimi tüm bunları isterken buluyorum, öyle ki neredeyse Riggs'i koridordan aşağı itiyorum, böylece bizi oraya daha hızlı götürecek ve Maddox'un sözlerinin beni heyecanlandırıldığını bildiğini söyleyen kibirli sırıtışını umursamıyorum.

Beni götürdükleri yatak odası siyah duvarları, beyaz nevresimleri ve konyak rengi vurgularıyla sade ama dramatik. Mekânın etrafındaki birkaç bitkide yeşil dokunuşlar var ve bunların gerçek mi yoksa sahte mi olduğunu belli belirsiz merak ediyorum. Yine de, ne kadar klasik olursa olsun, buranın Riggs'in süiti olduğunu rahatlığından anlayabiliyorum. Buna karşılık Maddox odaya yabancıymış gibi etrafına bakınıyor.

Kaşlarımı çatarak, "Siz ikiniz buraya birini getirmeyeli uzun zaman oldu mu?" diye alay ediyorum.

Riggs dönüyor, büyük eliyle çenemi yakalıyor ve göğsünü benimkine bastırıp alanımı işgal ederken gözlerimi ona çeviriyor. Tatlıdaki çikolata ve sandal ağacı kolonyası gibi kokuyor. "Bırak yatak odamızı, evimize giren tek kadın sensin. Bu bizim için de farklı. Sen farklısın."

Nefesim kesiliyor, şok anında tüm bedenimi donduruyor ama zihnimin dönmesine neden oluyor. Bu doğru olabilir miydi? Maddox'un verdiği adrese geldiğimde şaşırmıştım, bir ev değil de bir restoran bekliyordum ama buranın onların evi olduğunu anladığımda, spor dedikodularından bu şekilde uzak durduklarını düşündüm. Ben de özel bir yer istemiştim. Sadece isteğimi yerine getirdiklerini düşünmüştüm.

Ama Riggs'in yüzündeki ifade durumun hiç de öyle olmadığını söylüyor. Beni buraya davet etmeleri, benim için birini evime davet etmek ne kadar anlamlıysa onlar için de o kadar anlamlı. Başka bir deyişle, bu asla olmaz. Evim benim mabedimdir ve ev sahipliği sırası bana geldiğinde düzenlenen Kızlar Gecesi dışında kimse oraya gelmez. Ve bu bile sonrasında titiz bir derin temizlik gerektiriyor çünkü mekanın tekrar benimmiş gibi hissetmeye ihtiyacım var. Saçma mı? Evet, saçma. Ama ben böyleyim, hep böyle oldum; kendimi, insanlarımı, dünyamı koruyorum. Bu yüzden Riggs'in söylediklerinin önemini anlıyorum.

Ellerimi göğsüne bastırarak ona yaslanıyorum, ağırlığımı almasına izin veriyorum. Anında kollarını belime doluyor, bana bakıyor ve ben de gülümseyerek ağzımı onunkine doğru kaldırıyorum. Bir öpücükle bunun ciddiyetini anladığımı ve bana duydukları güveni takdir ettiğimi ifade etmeye çalışıyorum. Riggs'in ağzı benimle buluştuğunda sıcak, öpücük için öpücük, almıyor

Daha derin ama tüm akşam boyunca içimizde işleyen dürtülere teslim olurken anın tadını çıkarmamıza izin veriyor.

Dokunuşunu hissetmeden önce Maddox'u arkamda hissediyorum. "Burası benim de evim," diye mırıldanıyor saçlarıma doğru, elleri sırtımda ve kollarımın üst kısmında çizgiler çiziyor. Sesindeki alaycı gülümsemeyi duyabiliyorum.

Riggs'le öpüşmeyi kesip başımı Maddox'un omzuna yaslıyorum. Maddox ağzımı ele geçirirken Riggs'in ilgisi boğazıma doğru ilerliyor. Öpücüğü daha ısrarcı, dili daha talepkâr.

Ama Riggs'in hırıltısı kafamdaki bulanıklığı gidermek için gözlerimi kırıştırmama neden oluyor. "Bu lanet şey nasıl çıkıyor? Onu senden koparmak üzereyim." Elbisemin fermuarını aradığını fark ediyorum. Kolumun altındaki gizli fermuarı aşağı doğru kaydırıyorum, korsajın omuzlarımdan belime doğru düşmesine izin veriyorum ve altında gönderdikleri iç çamaşırını giydiğimi ortaya çıkarıyorum. "Siktir et, giymişsin," diye inliyor, elleri narin dantel kupların arasından göğüslerimi avuçluyor.

Maddox elbiseyi kalçalarımın üzerinden itiyor ve elbise ayaklarımın dibinde yere dökülürken tıslıyor, "Tanrım, dostum. Şunun içindeki kıça bak."

"Göster bana," diye emrediyor Riggs, sesi her zamankinden daha çok Maddox'a benziyor.

Her zamankinden mi? Bizim bir olağanımız var mı? Bilmiyorum, ama her halükârda elbiseden çıkarken kendimi Riggs'in elini tutarken buluyorum ve topuklu ayakkabılarımla onlar için bir dönüş yaparak benim için seçtikleri bodysuit'in içinde her şeyimi görmelerine izin veriyorum. Bu gece onu giyerken kendimi seksi hissettim ve elbisemi dantelli iç çamaşırlarıyla uyumlu olduğu için seçtim.

"Çok güzel," diyorum onlara, omzumdaki ipeksi askıyı hafifçe parmaklayarak.

"Çok güzelsin," diye düzeltiyor Riggs.

"O şeyi mahvedeceğiz," diye söz veriyor Maddox, gömleğini açarken gözlerinde karanlık bir parıltı var, düğmeler her yere uçuşuyor ve hatta duvardaki sanat eserinin camına çarpıyor. Gömleğini yırtıp açtığı için göğsünde sadece bir 'S' harfi eksik.

Ve aniden, pahalı, lüks iç çamaşırları umurumda değil. Sadece *beni* mahvetmelerini istiyorum. Nasıl uygun görürlerse, her dakikasını seveceğimi bilerek.

Düğmeler yine uçuşmuyor ama bir şekilde gözümü kırıyorum ve Riggs'in gömleği de gitmiş oluyor. Maddox yatağın kenarına oturmuş, kalçalarını iki yana açmış, ben de kalçalarının arasında durmuş, ellerimi güçlü omuzlarına koymuş, şehvet dolu yüzüne bakıyorum. Koyu renk pantolonunun altından

Avucunu yukarı aşağı gezdirirken ereksiyonunun kalın çıkıntısını görüyorum. Riggs arkamda diz çökmüş, elleriyle baldırlarımdan kıcıma kadar bacaklarımı yoğurup gıdıklıyor ve parmağıyla tulumun dantel süslemesinin kenarını okşuyor.

"Kahretsin, seni tekrar tatmayı hayal etmiştim," diye gürlüyor Riggs, nefesinin sıcaklığı tenimin üzerinde geziniyor.

İçimdeki sıvının karşılık verdiğini hissederek, "Yap şunu," diye emrediyorum.

Riggs elbisemi nasıl çıkaracağından emin olamamış olabilir ama tulumun çıtçıtlarını tam olarak nerede olduklarını biliyormuş gibi açıyor. Sırtımın alt kısmına bastırarak beni desteklemek için bekleyen Maddox'a doğru öne eğilmem için beni yönlendiriyor. Başımı omzuna koyuyorum, göğüslerimi ellerinin arasına alıyor, avuçluyor ve meme uçlarımı sıkıyor.

Riggs gevşemiş zıbınımı popomun üzerine atıyor ve ben de bu kadar açıkta olmanın, özellikle de yüzü tam karşımdayken, verdiği hisle sıkılıyorum. Ama utanmaya ya da sinirlenmeye vakit yok çünkü açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yüzünü bana gömüyor.

Burnu kıcımda, klitorisimden girişime kadar uzun bir çizgi yalıyor ve daha fazlası için ucunu içeri daldırıyor. Özlemini çektiği bir lezzetmişim gibi inliyor ve titreşim içime işlerken gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Bilinçsizce ayaklarımı daha fazla açıyorum, ağzını, dilini, parmaklarını istiyorum. Hepsini, hemen şimdi. O da bunu bana veriyor, aç yalamalarla amımı yalayıp yutuyor, ağzını klitorisimin üzerine kapatıp sertçe emiyor ve hatta sertleşmiş diliyle beni beceriyor. Tekrar olmasını hayal ettiğim her şeydi ve açgözlü bir orospu gibi orgazmımı kovalayarak yüzüne bindim.

"Çabuk ol, Kayla," diyor Maddox, elleri iç çamaşırının kuplarına dalıyor. Meme uçlarımı sertçe çimdikliyor, sertleşmiş yumruları parmaklarının arasında yuvarlarken sıkı sıkı tutuyor ve ben lezzetli ısırıkla tıslıyorum. Beni şimdiden cezalandırıyor, acı ve zevk çizgisinde tutuyor. Bundan nefret etmek istiyorum ama keşke tekrar yapsa. "Riggs daha fazla bekleyemez. Ve eğer hazır değilsen, o küçük tatlı amcığını koca sikiyle mahvedecek." Daha önce bu konuda alay ediyordu. Şu anda, bir söz gibi geliyor. Riggs'in tutmasını istediğim bir söz.

Maddox'un iğrenç sözlerini o da dinliyormuş gibi Riggs dilini çekiyor ve ben de bu kayıp karşısında ihtiyaç içinde inliyorum. Başparmaklarını kullanarak dudaklarımı aralıyor. Müstehcen hissettiriyor ve tek görebildiğim Maddox'un yüzündeki sinir bozucu sırıtış olsa da, Riggs'in amıma baktığını hissedebiliyorum.

"Seni alt edebileceğimi düşünüyor musun?" Alay ediyorum, zaten yaptığımı biliyorum ve bundan oldukça gurur duyuyorum. Kuşkusuz, bu Maddox'tan sonraydı ve görünüşe göre, bu gece ilk önce Riggs'in canavar horozunu alıyorum, ama kendime güveniyorum. Özellikle de onları ne kadar istediğim konusunda.

"Beni almanı sağlayacağım," diye yemin ediyor ciddiyetle.

Oh, kahretsin. Bu kulağa seksi gelmemeli. En azından tehditkâr. Ama vücudum onun sözlerindeki nüansları umursamıyor ve kimse klitorisime dokunmasa da anında boşalmanın eşiğine geliyorum. "Dokun bana," diye yalvarıyorum, bu birikimin patlamaya değmesini istiyorum. "Yoksa bunu kendim yapacağım."

Riggs'in yüzünü tekrar aklıma gömmesini bekliyorum. Onun yerine ayağa kalkıyor ve bir saniyeliğine, gülünç büyüklükteki aletini uyarmadan içime sokacağından korkuyorum. Neyse ki bana biraz merhamet ediyor ve onun yerine iki kalın parmağıyla içimi dolduruyor. Diğer eli kalçama uzanıyor, klitorisimi buluyor ve sert ve hızlı bir şekilde çalışmaya başlıyor, parmakları hassas yumrunun üzerinde geziniyor.

Nefesim kesiliyor, tehlikeli bir şekilde büyüklüğün sınırındayım ve o beni parmaklarken sularımın ıslak sesleri odayı dolduruyor. Darmadağın olduğumu umursamalıyım. Beyinsiz ihtiyaç sesleri çıkarıyor olmamı umursamalıyım. Maddox'un aklımı kaçırmamı izlemesi, gözlerinin yaptığım gösteriye aç olması umurumda olmalı. Ama bunların hiçbirisi umurumda değil. Umurumda değil. Tek yapabildiğim Riggs'in bana yaptıklarına teslim olmak çünkü bu muhteşem bir şeye doğru ilerliyor.

Elimden geldiğince kenara tutunmaya çalışıyorum ama Riggs hoyratça, "Benim için gel," diye emrediyor. Sözlerindeki ihtiyaç ve vuruşlarının gücü dayanılamayacak kadar fazla ve zevk dalgaları beni altına alırken ısı parıltıları içinde eriyorum. Uzaktan vücudumun kasıldığını hissediyorum ama düşeceğimden bir an bile endişe etmiyorum. Maddox ve Riggs'in beni yukarıda tutacağına ya da nazıkçe bırakacağına güveniyorum ve hangisi olduğu umurumda değil.

Dünya'ya geri döndüğümde yere yığıldığımı, başımı yine Maddox'un omzuna koyduğumu, onun da beni kucakladığını görüyorum. "Güzel kız," diye övüyor.

Bu da beni çileden çıkarmalı. Ama içimdeki benlik bir tavus kuşu gibi caka satıyor ve evet, erkek tavus kuşlarının caka sattığını biliyorum ama şu anda bu umurumda değil. Hiçbir şey umurumda değil, bırakın başka bir şeyi, kendi adımı bile bilemeyecek kadar harcanmış durumdayım.

Ta ki girişte Riggs'in kılıflı tacını hissedene kadar. Pantolonunu ne zaman çıkardığını ya da prezervatifi nereden bulduğunu bilmiyorum. Belki de kaybettim

bir an için bilinç? Az önce boşaldığım kadar sert boşalmam mümkünmüş gibi geliyor. "Yavaş gitmeye çalışacağım ama *lanet* olsun Kayla..." diye inliyor. Bu sözler görüşümün hemen açılmasını sağlıyor ve sıkılaşıyorum. Riggs, "Hayır, benim için rahatla," diye talimat veriyor. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Buraya gel," diyor Maddox, yüzümü kendisine doğru kaldırarak. Gülümsemesi samimi hissettiriyor, sanki Riggs'in az önce bedenime yaptığı şeye katılıyor, beni sadece ayakta tutmuyor. Ve bir öpücükle ağzımı çaldığında, Riggs yavaşça içime girip beni santim santim lezzetli bir şekilde gererken gerilmeyi unutuyorum.

Haklı, acı var ama gerçekten acıtan değil, lezzetli ve yaramaz hissettiren iyi bir acı. Riggs geri çekiliyor ve ona alışmamı sağlamak için yavaşça tekrar tekrar içeri itiyor, ama bunun ona ne kadar pahalıya mal olduğunu duyabiliyorum, iniltileri yaptığı her vuruşta daha da sertleşiyor. Maddox'la öpüşmeyi keserek Riggs'e güvence veriyorum, "Bunu kaldırabilirim. Seni kaldırabilirim."

Maddox'un gözleri bir an benimkileri arıyor ve sonra beni geçip bakıyor. Sanki yine sessizce iletişim kuruyorlarmış gibi geliyor ve belki de öyledirler çünkü Riggs bir kükremeyle üzerime çılgına dönüyor.

Dikkatli, sanırım bu onun doğasında var, ama başlangıçta öyle bir canavar ki, nazikliği bile hala lezzetli bir şekilde sert, elleri kalçalarımı kavrayarak beni ona doğru o kadar güçlü bir şekilde çekiyor ki, asla çıkarma şansım olmayan topuklu ayakkabılarla ayağımı tutmak için mücadele ediyorum. Neyse ki öyle, çünkü Riggs'in içime girmesi için beni tam doğru yüksekliğe getirdiler.

Ellerimi açarak kendimi yatağa yashıyorum, yanağım Maddox'un kalçasına dayanana kadar başım gittikçe aşağıya düşüyor. Kendimi ahlaksız hissederek pantolonunun fermuarının arkasındaki sert çıkıntıya sokuluyorum.

"Sen de mi beni istiyorsun Prenses? Riggs amını sikerken ben de senin gırtlığını sikmekten mutluluk duyarım."

Beni test ediyor, hem fiziksel hem de zihinsel olarak sınırlarımı arıyor, ama nerede olduklarını ben de onun kadar bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım ama söylediği şey kulağa çok seksi geliyor. Cevap olarak, fermuarını açmak için uğraşıyorum ve o da nezaketle benim yerime yapıyor. Aleti uzun ve kalın, sert ve gururlu bir şekilde kendini iç çamaşırından çıkarıyor. Kendini tabanından kavırıyor ve ucunda bir damla berrak sıvı belirliyor. Dudaklarımı yalıyorum, tadına bakmak istiyorum ve dilimin hızlıca ortaya çıktığını görünce, başparmağıyla tepesindeki prekumu alıp alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve onu kaplıyor. Bu bir ödül gibi geliyor ve başparmağını açgözlülükle ağzıma alıyorum, tıpkı aletini emmek istediğim gibi.

Saçlarımı eline alarak yolumdan çekiyor ve ağzımı ereksiyonuna doğru yönlendiriyor. Riggs'in arkamda durakladığını fark ediyorum, sanki o da bunu görmek istiyormuş gibi.

Dilimi Maddox'un başının üzerinde döndürüyorum, tatlı-tuzlu sıvının tadına bakıyorum ve sonra ağzıma bir inç alıyorum, dilimi hala onun etrafında döndürüyorum. İnliyor, kalçalarını oynatıyor ve bacaklarını açarak bana tam erişim sağlıyor. Şaftını yalayarak gülümsüyorum, kendimi güçlü hissediyorum. Riggs beni tekrar sikmeye başlıyor, daha yavaş ama yine de çok derinden ve bu güç hissi yoğunlaşıyor.

Bu kolayca yanlış gelebilirdi ya da beni doldurulacak deliklerden başka bir şey olarak kullanmıyorlarmış gibi. Ama öyle değil. Sanki her ikisinin de istediği, her ikisinin de ihtiyaç duyduğu, her ikisinin de taptığı, arzularımı minnetle yerine getiren, ironik bir şekilde onlarınkini yerine getiren bir tanrıçaymışım gibi geliyor. Mükemmel, hiç bitmeyen bir zevk çemberiyiz.

Yavaş yavaş, Maddox'un uzunluğunu ağzıma daha fazla alıyorum, onu tükürüğümle kaplıyorum ve boğazımın arkasına çarpmaya başlıyor. Refleks olarak yutkunuyorum ve Maddox inleyerek bana prekumundan bir tat daha veriyor.

"Kahretsin, böyle devam edemem," diye inliyor Maddox. "Bu çok iyi."

Sanki benimle değil de birbirleriyle konuşuyorlarmış gibi geliyor ve sanki üstümde telepatik konuşmalardan birini yapmışlar gibi, aynı anda içime girmeye başlıyorlar - Maddox boğazıma, Riggs de amıma.

Kendimi dolu
hissediyorum

.
Vahşi
hissediyorum

.
Özgür
hissediyorum

.
Düşünce bana sertçe çarpıyor ve ne olduğunu anlamadan orgazm üzerime çöküyor. Bu sefer farklı. Burada kalıyorum, zevk içimde patlarken bile neler olduğunun farkındayım.

Riggs arkamdan "Geliyor," diye homurdanıyor, itişleri yeniden sertleşiyor, sertleşiyor ve hızlanıyor. Ağzımı o kadar çılgınca siken Maddox'la zamanlamasını kaybetti ki, etrafındaki emişi kaybediyorum. Yine de, sıcak döllerini ardı ardına fişkırtmaya başladığında, yakalayabildiğim kadarını yakalayıp tekrar tekrar yutuyorum. Riggs beni yerimde tutuyor, şiddetle içime öyle bir giriyor ki Maddox'un ağzını tıkıyorum ama hiçbirimiz durmuyoruz.

Duramayız.

SANIRIM BİTTİ. En azından bu raunt. İki kez boşaldım ve iki adam da sert boşaldı. Bir refrakter dönemi olmalı, değil mi? Belki 18 dakikalık bir ara? Çünkü evet, biraz hokey ödevi yaptım ve şimdi üç periyot olduğunu biliyorum, bir ve iki ve iki ve üç arasında bir ara var.

Ama hayır.

Riggs içimden çıkar çıkmaz Maddox beni yatağın beyaz yorganla kaplı yüzeyine götürüyor. Gülümsüyorum, iki adam iki yanıma otururken karnımın üzerine uzanıyorum, biraz kestirmenin kulağa hoş geldiğini düşünüyorum ama Maddox karanlık bir kıkırdamayla kalçalarımı kaldırıyor ve beni yüzüstü, kış üstü bir pozisyona itiyor. "Seninle işimizin bittiğini mi sanıyorsun? Sana benden ne beklediğini söylemiştim."

Sözleri, beni tehdit ettiği cezanın keskin bir hatırlatıcısı. Söz verdiği keyifli cezayı. Sularım kalçalarımı, Maddox'unkiler de dudaklarımı kapladığı için zaten berbat durumdayım. Ama bu gece korkmam gereken kişinin kendisi olduğunu söylemişti.

Maddox'un eli sağ popomun yanağına sertçe indiğinde içimi bir heyecan kaplıyor, ses sessiz odada yankılanıyor.

Hemen oturur pozisyona geçiyorum. "Az önce bana şaplak atmadın," diyorum, aksi yöndeki kanıtlara, yani kışımındaki acıya rağmen. O kadar da öfkeli değilim. Şok mu oldun? Belki. Tahrik mi oldun? Kesinlikle. Ama kolayca pes etmeyecek kadar güçlü bir iradem var.

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırıyor. "Yaptım. Ve tekrar yapacağım. Kucağıma mı uzanmak istersin yoksa yüzünü tekrar yatağa mı koymak istersin?" Avucunu hassas noktanın üzerinde sertçe gezdiriyor, bir şekilde onu yatıştırıyor ve aynı anda tahriş ediyor.

Görünüşe göre bana bir daha şaplak atmamak onun planında bir seçenek değil. Ama benim planımda var. Daha önce hiç böyle şaplak yememiştim. Elbette, Maddox geçen sefer sikilirken kışıma şaplak atmıştı ama bu tamamen farklı bir şey. Beni gerçekten tokatladı. Bana bunu yapmaya cesaret edebilecek biriyle birlikte olduğumu hiç sanmıyorum. Ama Maddox cesaret ediyor. Hem de çok. Aslında, gözlerindeki parıltı şu anda beni cesaretlendiriyor, bir şekilde bunu kabul etmem gereken bir meydan okumaya dönüştürüyor. Hayır, kabul etmek istediğim bir meydan okuma. Başarılı olmak istediğim bir meydan okuma. Yine de inatçılık benim doğamda var, bu yüzden "Seni de tokatlayabilecek miyim?" diye soruyorum.

Tuvaletten dönerken, muhtemelen prezervatifini attıktan sonra, Riggs kahkahalar atıyor, sonra öksürerek kapatıyor. "Seni yakalamış," diye alay ediyor.

Maddox ise tek omzunu silkiyor. "Eğer istersen."

İşte bu yüzden kıcıımı kaldırmış ve dudaklarımda yumuşak bir gülümsemeyle yavaşça yatağa geri dönüyorum. Bana izin verecekti. Yapmak istediğim buysa bunu memnuniyetle karşılardı. İçgüdülerimi hızlıca yokladığımda kıcına şaplak atmak istemediğimi, ama bana tekrar şaplak atmasını istediğimi düşünüyorum. Verdiğim tepkinin tek seferlik bir şey olup olmadığını ya da belki doğru kişiyle... bunu hak eden biriyle... partnerimde biraz daha baskın olmayı sevip sevmediğimi görmek için.

Ortaklar, düzeltiyorum, Maddox ve Riggs olma fikrine çabucak alışıyorum. İkisi de kendi tarzlarında güçlüler. Riggs, gücüyle daha sessiz ve destekleyici. Maddox, geveze ve maceracı. Her şeyin mükemmel karışımı.

Şaplak. Sürtün.

"Bu bizden kaçtığın için," diye gürliyor Maddox. Ama gözlerim Riggs'e kilitlenmiş çünkü beni yakından izliyor, arkadaşının benim için fazla ileri gitmediğinden emin oluyor. Uzaklaşmıyor. Yeterince uzağa gidiyor. Ya da cehennem, belki de yeterince uzak değil mi? Karar veremedim.

Şaplak. Ov. Şaplat. Ov.

"Bu bize eziyet ettiğin iki ay için."

Şaplak. Bu sefer yatıştırıcı bir ovma yok ve yanaklarım -her iki set de- ısınmış hissediyor. Kalçalarımı sallıyorum, önceki şaplakları takip eden yumuşak dokunuş için yalvarıyorum ve vücudumun sularının uyluklarımdan aşağı aktığını hissediyorum. Bundan utanmam gerekirdi ama utanmıyorum. Kendimi bu kadar iyi hissederken utanamam.

"Ve bu da seni takip ettiğimizde bizi reddettiğin için," diye homurdanıyor. "Bunun ne olduğunu, ne olabileceğini hissettiğini biliyorum." Sesi derin, anlam yüklü ve onları incittiğimi fark ediyorum. Hayır, Riggs için değil, kendisi için konuşuyor. Maddox'u, Bay Kolay Giden'i, Mutlu Şanslı'yı incittim.

Bunun farkına vardığımda hissettiğim acının kıcımdaki acıyla hiçbir ilgisi yok ve sonunda kıcımin küresini nazikçe ovsa da, göğsümdeki acıyı dindirmek için hiçbir şey yapmıyor. Özellikle de Riggs'in Maddox'u kontrol etmek için gözlerini kaldırdığını gördüğümde.

Yorgana doğru başımı sallayarak, "Evet," diye itiraf ediyorum. "Evet." Sanırım bu noktada her şeyi söyler ya da yapardım. Sadece onun ya da Riggs'in içimdeki bu acıyı dindirmesini istiyorum.

Bunun Maddox'un benimle iletişim kurma şekli olduğunu anlamış gibi, Riggs yatağın başındaki yastıklara doğru geri çekiliyor, bacaklarını uzatıyor

ve sikim yarı dik, Maddox'un bana sahip olmasına izin veriyorum. Ama gözlerini aksiyona odaklamış, yakından izliyor ve birkaç santim öteden bizimle ilgileniyor. Maddox, Riggs'in komodinine doğru hamle yaptı ve hızlıca kılıfına soktuğu bir prezervatifle geri döndü.

Hiç acımadan, hassas kıcımlı pençeleriyle kavırıyor ve tek hamlede taşaklarıma kadar içime giriyor. Şaplak bir tür büyücülük olmalı, çünkü sırlıslıklamam, zihnim tam olarak gemiye binmemiş olsa bile vücudum onun için hazır.

Acıdan değil ama zevkten haykırıyorum. Parmak uçları morartacak kadar sıkıyken ve beni anında vahşice becerirken, istilasına uyum sağlamama fırsat vermeden bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum. Ama bu mümkün, çünkü oluyor. Onun saldırısı karşısında kıvrılırken tüm vücudum daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası için yanıp tutuşuyor.

Maddox'un vahşetinin aksine, Riggs'in saçlarını yüzümden uzaklaştıran şefkatli dokunuşunu hissediyorum. Gözlerimi araladığımda dudaklarını memnun bir sırıtişla kaldırdığını görüyorum. "Çok mükemmelsin güzel kız.

Onu böyle alıyorsun." Tanrım, onun tatlılığı Maddox'un kabalığını daha da ateşli hale getiriyor. Maddox beni azgın bir hayvan gibi azdırırken bana güzel ve mükemmel demesi kendi çarpık düşüncesinin altını çiziyor ama bana bakma şeklinden ona inandığımı anlıyorum.

Kendimi güzel hissediyorum ama mükemmel benim için bulması daha zor bir hedef.

Maddox'un tükürdüğünü duyuyorum ve ardından göt deliğimde bir baskı hissediyorum. Reddetme ya da kabullenme gibi bir ses çıkarıyorum. Bilmiyorum - ve sanırım cevap için Riggs'e bakıyorum - ama bir şekilde Maddox zaten biliyor. Başparmağı hafifçe bastırıyor ve vücudum alevler içinde kalıyor.

"Oh, kahretsin," diye nefes nefese kalıyorum. "Geliyorum." Onlara söylüyor muyum yoksa bunun tekrar olmasının şokunu mu yaşıyorum bilmiyorum.

"Evet," diye tıslıyor Maddox. "Seni hissedebiliyorum, Prenses." Etimi kavrayışını ayarlıyor ve dokunuşunun taze ısırtığı beni daha fazla sarmala sokuyor. Ya da tekrar. Şu anda bilemiyorum.

Vücudum çılgına dönüyor, Maddox'la savaşıyormuşum gibi kasılıyor ama savaşmıyorum. Hepsini istiyorum. Riggs saçlarını çekip beni arkadaşı için yerimde sabitlerken kafa derimden bir ısırık geliyor ve ben mutluluğa dalarken karanlık görüşümü ele geçiriyor.

Maddox kükrüyor ve aramızda prezervatif olmasına rağmen, içime defalarca boşalırken dölünün sıcaklığını hissedebildiğime yemin edebilirim. Muhtemelen sadece iğrenç bir fantezi, ama yine de çok seksi ve her damlasını isteyerek iç kaslarımı sıkıyorum.

Maddox prezervatifi dikkatlice yanına alarak beni dışarı çıkardığında, bitkin ama hala görünüşte hücrenel bir seviyede titreyen yüzüstü yatağa yığılıyorum. Riggs avucunu başımın üzerinde gezdiriyor, aslında beni okşuyor. Bir gözümü kırıp ona bakıyorum ve bana usulca gülümsediğini görüyorum, gözleri yüzümü arıyor, sanki evrenin cevaplarını bulaşmış makyajımda bulabilirmiş gibi. "Selam."

"Selam," diye cevap veriyorum.

Belki az önce olanlar yüzünden, belki de bu gece olan her şey yüzünden son derece anlamlı bir konuşma gibi geliyor. Hayır, iki ay önce o bara gittiğinden beri olan her şey.

Onun ne olduğunu hissettin. Bunun ne olabileceğini hissediyorsun.

Kelimeler zihnimde çınıyor, hissettiğime dair itirafımla birlikte. Yine de bu, bu konuda ne yapacağımı bildiğim anlamına gelmiyor. Sadece üçümüz olduğumuzda bu ne kadar iyi ve doğru hissettirse de, o kapıların dışında koca bir dünya var. Riggs ve Maddox ne kadar normal görünmeye çalışırsa çalışsın, iki erkekle bir aile yemeğine vals yapmayı ciddi olarak bekleyemem. Hokey maçlarına da onların artı biri olarak gidemem, kenarda oturup her ikisi için tezahürat yapamam. Samantha'nın bana hatırlattığı gibi, ben Kayla Harrington'ım ve bütün hayatım soyadım üzerine kurulu. Bunun için her şeyi riske atamam. Riske atabilir miyim?

Maddox elinde bir havluyla yeniden ortaya çıkıyor ve bacaklarımın arasını nazikçe temizliyor, bu sırada yaklaşan paniğimi geçici olarak yok ediyor. Sonra da hayatımda duyduğum en büyümlü sözleri söylüyor. "Ağrıyan kaslarını rahatlatmak istersen arkada bir jakuzimiz var."

Tüm vücudum uyuşmuş ve iyi anlamda aşırı gerilmiş hissediyor. En çok ilgiye ihtiyacı olan kalbim -ve muhtemelen zihnim- ve bir jakuzinin buna yardımcı olacağını sanmıyorum. Ama yine de gülümsüyorum ve yataktan kalkıyorum. "Kulağa harika geliyor."

MADDOX

Yemeğe kalacağını **biliyordum**. Sonrasında daha fazla kalacağını umuyordum ve kaldı, bu da beni onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla mutlu etti. Jakuziden sonra saatlerce uyanık kaldık, önemli görünen hiçbir şey yapmadık. Film izliyoruz, kötü adamlar ekrana geldiğinde televizyona patlamış mısır atıyoruz. Hokey hakkında çok konuşuyoruz ve Kayla buzda geçen hikâyelerimizi dinlemekle gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor, ancak henüz bir hayranı olmadığı açık... henüz. Benim büyük boy yatağında hep birlikte uyuyoruz çünkü Riggs'in çarşaflarının çamaşır makinesine atılması gerekiyor.

Ama şeytan ayrıntıda gizlidir ve birlikte geçirdiğimiz her dakika aramızda bir şeyler oluşturuyor -ben ve Kayla, Riggs ve Kayla ve şaşırtıcı bir şekilde ben ve Riggs arasında bile yeni ve farklı bir şekilde bağlantı kuruyor.

Başlarda Riggs'in mutluluğu yeniden bulmasına yardım edebileceğimi düşünmüştüm ve bu, yolu yağladıktan sonra çekilmem anlamına geliyorsa, bunu yapabiliirdim. Onun için. Belki onun için bile. Ama sabah uyandığımda, bunun dün gece değiştiğini biliyorum. Kahretsin, belki de başından beri kendime yalan söylüyordum? Ne zaman olduğundan emin değilim. Ama Kayla ve Riggs'le olan bu şeyde yüzde yüz varım. Ne yaptığımızı bilmiyorum ama bunu çözmek eğlenceli olacak.

Kayla'nın tekrar ortadan kaybolmasını bekleyerek tek gözüm açık uyudum, bu yüzden onu hâlâ Riggs'le benim aramda bulmak büyük ilerleme gibi geliyor. "Kahvaltı?" Kayla'ya soruyorum, yeni uyanmış, uykulu gözlü, saçları biraz dağınık ve yüzü çıplak görüntüsünün tadını çıkarıyorum.

Kayla'nın diğer tarafında Riggs gürlüyor, "Çoktan sipariş ettim. Tahmini varış süresi on beş dakika."

Sanırım o da yarı uyuyordu, muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyordu - onun bir koşucu olduğunu.

"Mmm, ne sipariş ettin?" diye soruyor, kollarını başının üzerinde gererek. Gözlerim çıplak bedeninde geziniyor, göğüs uçlarının çarşafın üstünden dışarı fırlayışını takdir ediyorum.

"Yumurta, pastırma, sosis, meyve, kruvasan. Ne isteyeceğinizi bilmiyordum, o yüzden hepsini aldım," diye itiraf ediyor ve bunun doğru bir şey olup olmadığından biraz emin değil gibi görünüyor. "Kahvemiz zaten var. İstersen smoothie de olabilir." Farkında olduğundan emin olmasam da, Kayla için neredeyse kırmızı halı seriyor. Açıkçası bunu yaptığını hiç görmemiştim. Bu, onun da bunun özel olduğunu hissettiğine dair bir neon işareti, ancak bu kadar ooey-gooey bir şeyi kabul etmektense kendi kolunu kemirmeyi tercih eder. "Kulağa çok lezzetli geliyor," diye mırıldanıyor. "Yine de önce tuvalete gideyim." Sola bana, sonra sağa Riggs'e bakıyor, sanki onu yataktan kimin çıkaracağını görüyormuş gibi. İkimiz de hareket etmedik. Bana dönüp baktığında, ne yapacağını görmek için kaşlarımı çatıyorum. Üzerimde sürünmesini umuyorum, böylece tatlı amını bir anlığına hissedebilirim, ama bu hediye Riggs'e verirse, buna üzülmeyeceğim. Onun yerine gülüyor. "Siz ikiniz

çok saçma."

Çarşafı üzerinden atıp yatağın ayak ucuna tırmanıyor ve Riggs'le beni çıplak ve sert bir halde bırakıp banyoya doğru gözden kayboluyor.

Göz göze geliyoruz, sessizce dün gece hakkında konuşuyor ve bu sabahki planımızı onaylıyoruz. Önce kahvaltı. İkincisi, Kayla'yı tekrar becermek. Üçüncüsü, onu korkutma.

"Ben kafayı vuracağım. Mutfakta buluşalım mı?" dedi, ayağa kalkarak. O da geriniyor, yürümeden önce sırtı birkaç kez çatırdıyor, aleti mızrak dövüşüne hazırlanan bir şövalye gibi onu ilerletiyor.

Kıkırdıyorum, sonra kendim kalkıyorum. Banyoda Kayla'yı lavabonun üzerine eğilmiş, yüzünü yıkarken buluyorum. Aynada bakışlarımla buluşuyor, yanaklarından aşağı su damlaları süzülürken gözleri parlak mavi. Birden fazla şekilde çıplak, sanki gardını indirmiş, savunması dağılmış gibi. Ama Kayla gibi duvarları yüksek ve güçlü inşa edilmiş, acı deneyimlerin çeliğiyle güçlendirilmiş bir kadın için bu geçici bir durum. İyi ki bir yıkım topu değilim çünkü bu onu sadece harabeye çevirirdi ve ben bunu istemiyorum. Hayır, bir kapı açılana kadar onun zırhını ufak ufak parçalamayı planlıyorum. Açtığı ve beni karşıladığı bir kapı.

"Tişört ister misin?" Teklif ediyorum.

"Kahvaltıyı çıplak yapmamı istersin diye düşünmüştüm."

Bu seçeneği düşünüyormuşum, daha doğrusu hayal ediyormuşum gibi başımı eğiyorum. "Bunu çok isterdim ama tişörtümü giyme fikrinin de kendine has bir çekiciliği var. Ayrıca, bu Riggs'i çıldırtacaktır." Şakacı bir şekilde sırıtıyorum.

"Ooh, çok kötüsün," diye mırıldandı.

Başımı sallayarak onaylıyorum. "En kötüsü."

O yüzünü kurularken ben bol bir atletik şort giyiyorum, o da benim tişörtlerimden birini başına geçirmeme izin veriyor. Dikkatinizi çekerim, sıradan bir tişört değil. Hayır, ben bundan daha iyiyim. Arkasında adım yazan bir Devils tişörtü. Tam bir forma değil ama ondan sonraki en iyi şey. "Onun için biraz döndüğünden emin ol, tamam mı?" Yanından geçerken poposuna bir şaplak atıyorum ve bana ters ters bakmak için başını çeviriyor ama gözlerinde bir kıvılcım var. Öfke taklidi yapıyor ama küstahlık yapmıyor. "Kıçın mı ağrıyor?" Alay ediyorum. Lavabonun üzerine eğildiğinde pürüzsüz, şeftali gibi tenini gördüm. Dün gece yaptığımız şeyin kalıntıları yok, en azından fiziksel olarak.

"Hayır" diyor, çenesini meydan okurcasına havaya kaldırarak. Daha fazlasını yapmam için bana meydan mı okuyor? Belki, ve ben onun bu kadar gururlu olmasını seviyorum.

"Hmm, çok kötü. Her şeyi daha iyi öpmeyi teklif edecektim." Bununla birlikte, beni mutfağa kadar takip etmesi için onu bırakarak yanından geçip gidiyorum, bu mükemmel bir şekilde işe yarıyor çünkü Riggs'in Kayla'nın gömleğindeki tepkisini ilk elden görebiliyorum.

"Seni orospu çocuğu," diye homurdanıyor. "İyi oynadın, göt herif."

Sonunda bunun bir önemi kalmıyor çünkü Kayla dakikalar içinde tişörtten çıkıyor ve biz ona elimizle çilek ve krem şanti yediriyoruz, o da parmaklarımızdaki krem şantiyi sikimizi emer gibi emiyor.

"Kötü kadın," diyor Riggs ona.

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye meydan okuyor.

"Bu." Kendi payıma düşen yapışkan kremi doğrudan göğüslerine sürmeden önce ona yaptığım tek uyarı bu. Riggs de beni takip ederek diğer tarafına bir topak koyuyor. Çileklerin uçlarıyla meme uçlarını kızdırıyor, sırayla meyveleri ve yumuşak etini ısıyoruz. Çırpılmış kremanın her zerresini yalıyoruz, ta ki o sandalyede kayana, amcığı da aynı muameleyi isteyene kadar.

"Masanın üzerine çık," diye emrediyorum ve dediğimi yapmasına yardım ediyorum.

Arkasına yaslandı, bacaklarını davet edercesine açtı. Riggs ve ben birbirimize bakıyoruz, ikimiz de onu tatmak istiyoruz ve ikimiz de diğerine boyun eğmek istemiyoruz. "Taş, kâğıt, makas?"

"Sadece sırayla," diye inliyor Kayla, çılgınca rahatlamak isterken kalçaları kalkıyor.

Riggs kalın kalın yutkunuyor ama bir kez başını sallıyor. Omuz silkiyorum, yeni deneyimler için her zaman hazırım ve sonra ilk ben dalıyorum.

Dilimi düzleştiriyorum, sularının tamamını kaplamasını istiyorum ve amı boyunca ve klitorisine kadar kıvrımlı, yan yana bir çizgi yalıyorum. "Kahretsin, çok lezzetli, dostum. Gel buraya."

Riggs'in yaklaşmasına izin vererek geri çekildim. Ona ne yaptığını göremiyorum, sadece kafasının arkasını görebiliyorum, ama Kayla'nın karnı kasılıyor, bu yüzden hoşuna gittiğini biliyorum. Ben omzuna dokunana kadar orada, kalçalarının arasında kalıyor. "Benim sıram," diye hatırlatıyorum ona.

İkimizi de tatmin eden ve Kayla'nın masanın kaygan yüzeyini pençelemesini sağlayan bir ritmi çabucak buluyoruz. Sıra Riggs'e geldiğinde, Kayla'nın sularını parmaklarımdan emiyorum, onun tatlı tadından memnunum. Bacaklarının arasındayken o da aynısını yapıyor ve ona bizim için ne kadar iyi olduğunu söylüyor. Riggs için sınıra gelmesi uzun sürmüyor ve o haykırırken meme uçlarını kopararak daha da sertleşmesine yardımcı oluyorum. Orgazmın yoğunluğundan sarktığında, orada yatmasını ve iyileşmesini bekliyorum, ama

anında ayağa kalktı.

"Şimdi sıra bende," diyor ve aynı anda hem benim hem de Riggs'in şortuna uzanıyor. Saniyeler içinde ikimizi de eline aldı ve aynı anda boylarımız boyunca alay etti.

"Kahretsin, iki elini de kullanabildiğinden bahsetmemiştin," diye inliyorum, şaka yapmaya çalışıyorum, ama daha çok nefessiz bir nefes gibi çıkıyor.

"İşimi halletmek için ne gerekiyorsa onu yapıyorum," diye takılıyor. Sanırım o da bunu bir şaka olarak söylüyor, ama bahse girerim bu onun için daha büyük bir şekilde doğru.

Bunu hak ettiği kadar derinlemesine düşünmek istiyorum ama daha sonra düşünmek zorunda kalacağım çünkü öne doğru yığılıyorum, sertçe küfrederken spermim elinin üzerine ve güzel yüzüne fişkırıyor. Yanımda Riggs'in homurtularını duyuyorum ve ikimizi de boşalttığını fark ediyorum.

Lanet olası büyülü, güzel, yetenekli cadı.

KAYLA'YI ÖPMEK Pazar öğleden sonra vedalaşmak çok zor.

Onu araba yoluna kadar takip etmek, içeri kadar kovalamak ve sonra tekrar kollarıma almak istiyorum. Ama yarın işi var ve Riggs ve benim için sezon dışı olsa da, yani tamamen esnek programlarımız olsa da, Kayla için asla sezon dışı değildir. Bu yüzden ön basamaklarda durup, arka lambaları uzaklaşırken sırttan bir aptal gibi el sallıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Riggs iki parmağını havaya kaldırıp el sallayarak soruyor.

"Yine ortadan kaybolma numarası yapacak. Yüzde yüz ihtimalle."

"Siktir," diye homurdanıyor, kolu yanına düşüyor.

"Her şey yolunda. Sadece onu tekrar kovalamamız gerekecek," diyorum göz kırparak. "Eğlencenin yarısı bu, değil mi?"

Riggs gözlerini sertçe deviriyor ve içeri girmek için dönerken derin bir iç çekiyor. Hafif ve gevşek tutmaya çalışıyorum ama içimde başka bir şey hissediyorum. Kayla'daki acıyı görebiliyorum ve doğam gereği bunu düzeltmek istiyorum ama onun düzeltilmeye ihtiyacı yok. O olduğu gibi mükemmel. Sadece tereddütlerini nasıl aşacağımı, savunmasını nasıl aşacağımı ve kendimi kalbinin tam ortasına o kadar sağlam bir şekilde indireceğimi bulmam gerekiyor ki, o bile ait olduğum yerin orası olduğunu inkar edemez. Riggs'in ve benim ait olduğumuz yer.

Ama tüm bunları Kayla'nın ayaklarına sermem onu nasıl korkutursa, Riggs'i de öyle korkutur. Eliza'dan sonra silahtan korkuyor, ki bu da biz öylesine takılırken sorun değildi. Bu sıradan bir şey değil ve kendi şeytanlarıyla yüzleşmesi ve yeniden güvenmeyi öğrenmesi gerekecek, en iyi günlerde bile kolay bir başarı değil ve Riggs'in günleri uzun zamandır kolay geçmiyor.

Hepimizi olmamız gereken yere getirmek bana bağlı olacak ve bu da kendimi paniğe kaptırmazsam mümkün olacak. Dolabımda hiç iskelet olmadığı konusunda doğruyu söylüyordum ama bu benim bir ilişki gurusu olduğum anlamına gelmiyor. Aksine, hikayelerim yok çünkü hokeye olan tekil odağımı bölmek istememe neden olan birini bulamadım. Ama şimdi buldum-Kayla.

Yani, evet, büyütülecek bir şey yok - sadece ben, kimsenin ciddiye almadığı deneyimsiz bir adam, hasarlı bir adam ve sert kafalı bir kadına, kuşkusuz geleneksel olmayan bir ilişkiyi yürütebileceğimizi kabul ettirmeye çalışıyorum. Oh, ve hepimiz çok kamusal hayatlar yaşıyoruz. Ne yanlış gidebilir ki?

"ONA MESAJ ATTIN MI?" Pazartesi öğleden sonra Riggs'e soruyorum, fizik tedavi asistanı küçük gümüş işkence aletini diz arkası kırışime sokarken yüzüm buruşuyor. Birkaç ay önce bir fazla mesai sırasında zorladığım için biraz daha fazla ilgiye ihtiyacı var ve sezon dışı dönem bunun için var

-Normal sezon bakımımızın ötesinde dinlenme, iyileşme, rehabilitasyon. Ve Zeke'in

En iyisi, Şu anda k r bıçağı gözüne saplamak istememe rağmen, herhangi bir düğümü kırmak için diz arkası kiriŐime daha derinden bastırıyor.

Riggs gözlerini bana doğru çeviriyor, başka bir eğitmen omzuna iyileşmesi için acı veren türden derin doku masajı yapsa da yüzünde acı belirtisi yok. "Tabii ki yaptım. Ya sen?"

"Ne dedin sen?" AŞırı hevesli ses tonuma bir kahkaha attı ve ben de kendime gülmeden edemedim. "Evet,  ay isteyen dedikoducu yaşlı bir nine gibi konuştum. D k l bakalım."

"Günaydın güzelim," diyor, on dört yaşındaki azgın bir çocuğun ilk kız arkadaşına atacağı bir mesaj olmasına rağmen bunu Shakespeare seviyesinde bir Şiir sanıyormuŐ gibi konuşuyor.

"Ciddi misin? Tüm oyunun bu mu? Bu çok ezik e. Değil mi, Zeke?" Ondan hızlı bir onay işareti alıyorum ama muhtemelen bir kulaklığı takmış podcast dinlediği için gerçekten dinlemiyor bile. Dikkat kesilmiş olsa bile kişisel bir konuda fikir beyan edemez. Onların işi bu - hiçbir Şey duymuyor, görmüyor ve fizik tedavi planlarımız ve bunların uygulanması dışında hiçbir Şey bilmiyorlar. Takıma zarar verecek bir Şey yapmadığımız sürece. O zaman, Monopoly tarzında doğrudan Koç'a rapor verecekler, yani gitmeden ya da iki yüz dolar toplamadan.

Riggs sağlam omzunu silkti. "Ona ne gönderdin?"

"BaŐlıđında 'seni düşünüyorum' yazan sabah odunumun fotoğrafı," diyorum boktan bir sırtıŐla.

"Yapmadın!" Riggs tersledi.

"Mmm, belki yaptım, belki yapmadım," diyorum kaşlarımı sallayarak. "Bilmek istemez miydin?"

Yapmadım ama bunu Riggs'e söylemeyeceğim. Bazen biraz sinirlenmesi onun için iyi oluyor ve bu durumda görevimin Kayla söz konusu olduğunda onun derisinin altına girmek olduğuna karar verdim, böylece soğuk davranmaya çalıŐmasın çünkü Kayla gibi o da geri adım atma riski taşıyor.

"Lanet olsun Maddox. Bunu ikimiz için de berbat etme."

Çok az Şey biliyor, bunu mahvetmeyeceğim, d zelteceğim. Her zaman yaptığım gibi. Zaten işe yarıyor - Kayla ve benimle daha fazlasını istiyor, üçümüz bir birim olarak.

Ha-ha... birim.

Belki de Kayla'ya gerçekten aletimin resmini g ndermeliyim?

"Bunu yapacak kişinin sen olacağına eminim. Güven bana, ben her şeyi çözdüm." Şakağıma güven verici bir şekilde dokunuyorum.

"Ben de bundan korkuyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Saat akşamın dokuzu ve biz çoktan bir maçın tekrarını izliyormuş gibi yaptık, yüzmeye gittik ve birer pizza yedik (sezon boyunca yapmadığımız bir lüks).

"Sence onu aramalı mıyız yoksa mesaj mı atmalıyız?" Riggs'e doğru eğilerek soruyorum, sanki bir içki dükkânını devirmek gibi aptalca bir şey yapmamızı önerdiğimi duyacak biri olabilirmiş gibi.

"Ona nefes alması için biraz zaman vermeliyiz. Bu hafta sonu onun için çok zordu." Onun için çok şey derken gerçekten bunu kastediyor.

"Hayır, nefes almak için alan panik için alandır. Kimsenin buna ihtiyacı yok." Onu açıkça suçlayan sert bir bakış attım.

Derin bir nefes alarak paniklemediğini göstermeye çalışıyor ama ben onu bundan daha iyi tanıyorum. İç sesi bazen pek de nazik olmuyor, ona reddedileceğini söylüyor, o halde neden riske girsin ki? Yine de saklanmasına izin verdim... şimdilik.

"Duydum. 'Aç mısın?' diye mi mesaj atalım yoksa 'sevişmek ister misin?' mi? Eğer ilkinin seçersek, bunu ona yemek getirmeye dönüştürebiliriz... ve sonra da sevişebiliriz. İkincisini denersek, yanıt alma olasılığı daha yüksek çünkü onun zihninde bu daha güvenli bir yaklaşım." Her iki seçeneği de tartıyormuş gibi ellerimi önümde tutuyorum.

Riggs gözlerini kapatıyor, düşünüyor. "Ona 'aç mısın' mesajını gönder. Henüz yemek yemediyse ona yemek gönderebiliriz."

"Çok geç. Ben zaten 'sevişmek istiyorum'u gönderdim," diyorum telefonumu kaldırarak.

Riggs kendi telefonuna uzanıyor ve yeni yaptığımız grup mesajını göstererek, "Göndermedin!" diye tükürüyor.

Arsızca sırtıyıyorum. "Hayır, bu gece ona eşlik etmek isteyip istemediğini sordum, başka hiçbir yerde bulamayacağı tek şeyi önerdim... bizi."

"Oh." Mesaja bakarken, benim yarı nazik yaklaşımım karşısında biraz şaşırılmış görünüyor.

Kayla'nın yanıtı çabuk geldi. *Keşke ama ben çoktan yattım. Yarın erken bir gün ve bir sürü toplantı var.*

Riggs ve ben göz göze geldik. "Ne düşünüyorsun?" Bu sefer cömertçe ona biraz girdi vererek soruyorum.

"Hafif, senin gibi," diyor, kesinlikle başıını sallayarak. Ona göre bu bir iltifat, ben de öyle kabul ediyorum.

"Gndeminizde ne var? Yarın zayıf erkekleri nasıl korkutacağıını anlat bize," diyorum telefon sesimin benim yerime yazmasına izin verirken. Hızlı bir düzenleme ve Riggs'in onayını almak için sorgulayıcı bir kaş kaldırıyorum. Kıkırdadığıında *Gönder'e* basıyorum.

Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğıından emin değılim ama aslında haklısın, Kayla hemen geri gönderiyor. *Bulaşacağıım adam mı? Geçen sefer, Blue Lake'in şirketine yaptığı yatırım hakkında Cameron'la mı yoksa babamla mı konuşması gerektiğini sormuştu.*

Riggs bu sefer benden daha hızlı. *Hâlâ nefes alıyor mu? Eğer yleyse, bunu dzeltmemizi ister misin?*

Şiddet teklifine gülüyorum, sonra kendi alayımı gönderiyorum. *Oyundan ıktın, Harrington. Onu ayaklarının altında kanlar içinde bırakmalıydın. O zaman yarınki toplantı için çok l olurdu. Kazan, kazan.*

Neredeyse yapıyordum. Ama en sevdiğim Jimmy Choo'larımı feda etmek istemedim. Ve anlaşmayı istiyorum. Yarınki toplantı kontratın üzerinden geçmek için. Dikkatinizi çekerim, sözleşme temelde bitmiş bir anlaşma, kabul et ya da etme.

Mesajında acımasız iş kadınıını, soyadı ne olursa olsun onu kendi alanında zirveye taşıyan tavrını duyabiliyorum ve benim de bulunduğum yere gelmek için çok şey yapması gereken biri olarak buna saygı duyuyorum. Kamuoyu önünde rahat ve biraz aptal olabilirim, ancak hata yapmayın, durum gerektirdiğinde acımasızımdır. Bu genellikle buz üstünde olur ama gerektiğinde özel hayatıma da yansıyabilir.

Alacak, Riggs gönderiyor. Yüz ifadesi son derece ciddi ve bunu yapabilseydi yapacağıından hiç şüphem yok. Ama buna gerek kalmayacak. Kayla kendi işini kendi hallediyor.

Muhtemelen sadece senin güzel yüzünü tekrar görmek istiyordur. Ya da belki de spor olsun diye egosunun biraz ezilmesinden hoşlanan bir tiptir, çünkü eminim bunu yapmasına izin vermişsindir.

Verdim.

Hızlı bir takip mesajı gönderdiğimde hala yazdığını gösteren üç kk nokta var.

Aferin kızıma.

Kendi egonu mu ezmek istiyorsun?

Kesinlikle öyle ve onu ağlarken izlemek istiyorum. Yakala onu. Riggs mesajını iletirken bana şeytani bir sırıtışla bakıyor.

Ama Kayla'nın bir sonraki mesajı onun umduğu gibi özgüvenime bir darbe değil. için.

Yağmur çeki mi? Biraz uyumalıyım.

Tatlı rüyalar, güzel kız. Ve yarın iyi şanslar (ihtiyacın olduğundan değil o). Görünüşe göre Riggs şiirsel bokuna geri dönmüş.

Şansa ihtiyacın yok. Yeteneklerin var. Canına oku Harrington. Ben daha çok soyunma odası moral konuşması havasındayım.

İyi geceler.

Mesajının veda olmamasına sevindim ama yine de odadaki havayı dağıtıyor. Riggs ve ben tekrar göz göze geldik ve sırttım. "Gördün mü, kovalamak eğlenceli," diyorum ona önceki sohbetimizi hatırlatarak.

"Lanet olası pislik," diye homurdanıyor. "Ben de yatmaya gidiyorum."

Yatmıyor. Mesaj dizisine bakmak, bu hafta sonunu düşünmek ve muhtemelen yine otuz bir çekmek için odasına koşuyor. Bunu nereden mi biliyorum? Çünkü bir iki galeta yedikten sonra ben de öyle yapacağım.

KAYLA

Konferans odasının kapısı açılıp David Jessup ve şaşırtıcı derecede küçük maiyeti ortaya çıktığında Greg ve ben ayağa kalkıyoruz. Sadece o ve bir kişi daha vardı; kömür grisi takım elbise giymiş, kırmızı kravatlı, uzun boylu, sarışın bir adam; tahminimce otuz beş yaşlarında, güneşte biraz vakit geçirdiyse belki de otuz. Bir tekne uzanıyordu, çünkü onda dışarıda çalıştığını gösteren hiçbir şey yoktu.

"David," diyorum selamlamak için, elimi uzatarak.

Tokalaşıyoruz ve sonra yarım dönerek diğer adama işaret ediyor. "Kayla, seni Brent'le tanıştırmak istiyorum, yasal temsilcim, ama daha da önemlisi oğlum. İkinizin iyi *anlaşabileceğini* düşündüm." Parlak bir şekilde gülümsüyor ve son sözlerine fazladan bir vurgu yapıyor.

Gözlerimin parlamasına zorlukla engel oluyorum. Benimle dalga geçiyor olmalı. Çöpçatanlık mı yapmaya çalışıyor? Yoksa meslek hayatı boyunca muhtemelen bir düzine sözleşme yapmış olan hukuk fakültesi mezunu oğlunun, uzmanlardan oluşan hukuk ekibimizin ince eleyip sık dokuduğu bir anlaşmada kendisine yardımcı olacağını mı sanıyor? Flaş haber, ikisi de işe yaramayacak.

Gardımı aldım ve Brent'e elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Babam bana tokalaşmalarından bir insan hakkında çok şey anlayabileceğimi öğretmişti -niyetleri, sizi nasıl algıladıkları, kendilerini nasıl temsil etmek istedikleri- ve Brent parmaklarımı zar zor kavrayıp bana o zayıf, küçük kadını incitmek istemeyen tokalaşmalardan birini yaptığında, ondan anında nefret ettim.

Bu kanı, yalancı bir politikacınıninkinden daha kaygan bir gülümsemeyle, gözlerini bir anlığına yüzümde gezdirip vücudumdan ayak parmaklarıma kadar indirdikten sonra tekrar yukarı kaldırarak, "Tam donanımlı bir kızla tanışmak çok güzel -güzellik, zekâ ve kişilik." dediğinde daha da pekişiyor.

Ciddi miydi? Grace'in söylemeyi sevdiği gibi... kraliçemiz Taylor Swift'in 2025 yılında, benimle gerçekten bu şekilde mi konuşuyor?

Çünkü on yıldan uzun bir süredir kız olmadım. Geri kalanına gelince, annemin güzelliğine, babamın beynine ve

Brent muhtemelen sayabilir. Bugün hangisini alacağı ağzından çıkan kelimelerle belirlenecek ve Brent kesinlikle iyi başlamıyor. O babasının oğlu, taşra kulübü, kardeşlik çocuğu, kodaman kadın düşmanlığının özellikle yoğunlaştırılmış bir şekline damıtılmış.

Henüz bir şey söylemedim. Onu rahatlatmak için gülümsemiyorum da. Hayır, sadece gözlerinin içine bakıyorum, sakince göz kırpiyorum ve sözlerinin ayaklarının dibinde yere düşmesine izin veriyorum, nezaketle onları kafasında yeniden canlandırması, fena halde zevksiz olduklarını keşfetmesi ve bugün yapmak için burada olduğumuz işe devam etmemizi sağlayacak şekilde özür dilemesi için bir şans veriyorum.

Bunun yerine rahatsız bir şekilde gülüyor ve yol göstermesi için babasına doğru bakıyor; bu işareti bir zayıflık göstergesi olarak alıyorum. *Kendi ağzına soktuğun deri kaplı İtalyan ayağından seni kurtarması için babana mı ihtiyacın var?* Kekelemeyi başarıyor, "İltifat olarak söyledim."

Açıklayınca daha iyi olacağını mı sanıyor?

"Hayır, yapmadın" diye açıkça belirtiyorum.

Geri çekiliyor ve kaşları şaşkınlıkla çatılıyor, sanki niyetini yanlış anladığım için özür dilememi ve yorumunu bana açıkladıktan sonra ona teşekkür etmemi bekliyormuş gibi. "Pardon?" diye alay ediyor.

Önce babasına, sonra da odadaki diğer erkeklerden destek bulmayı umarak Greg'e bakıyor ve babası söylediklerinden ve sadece kendisini değil Jessup Enterprises'ı temsil ediş biçiminden memnun olsa da, Greg'in iki Jessup'u dışarı çıkarması için güvenliği çağırmanın eşiğinde olduğuna inanıyorum.

Bunu ben de düşünüyorum ama umarım buna gerek kalmaz. Şirket temsilcilerinden birini sevmediğim için her potansiyel anlaşmayı çöpe atsaydım, ne ben şu anda olduğum yerde olurum ne de Blue Lake'in varlık portföyü şu anda olduğu gibi olurdu. Yine de Brent'in uygunsuzluğunun sonuçsuz kalmasına izin vermeyeceğim.

"Her zaman sahip olduğunuz söylenen cazibenin buraya girip istediğinizi söylemenize izin vereceğini düşündünüz. Seni temin ederim ki öyle değil. Ya da bir kadın olarak senin bu tavrının yorumsuz kalmasına izin vereceğimi. Vermeyeceğim. Aslında, buranın *benim* konferans odam olduğunu ve *benden* Jessup Enterprises'ın çaresizce ihtiyaç duyduğu parayı istediğinizi hatırlamanız size iyi gelecektir."

"Biz çaresiz değiliz," diye araya giriyor David, oğlunun adına değil, şirketinin adına alınmıştı.

Gözlerimi yavaşça ona dikip bir bakışta onu çarpıtıyorum. "Eminim tüm yumurtalarını tek bir sepete koyma deyimini duymuşsundur." Devam etmeden önce tek bir kalp atışı kadar duraksıyorum, "Sadece benim Blue Lake bölümümün herhangi bir zamanda yirmi ila elli sepeti ve neredeyse sonsuz yumurtası var. Öte yandan sizin tek bir sepetiniz ve sınırlı sayıda yumurtanız var. Mevcut finansal kısıtlamalarınızın ötesinde büyüebilmek için bana ihtiyacınız var. Şirketinizi istiyorum. Tamamen farklı şeyler, öyle değil mi?"

Haklıyım. Haklı olduğumu biliyorum. Daha da önemlisi, David Jessup haklı olduğumu biliyor.

Boğazını temizliyor, kravatını huzursuzca değiştiriyor, sonra da her şeyi toparlamaya çalışıyor. "Bugün burada yanlış bir başlangıç yaptık gibi görünüyor. Belki de sadece sözleşmenin üzerinden geçmeliyiz?"

Masaya doğru adım atıyor, bir sandalye çekiyor ve oğluna da aynısını yapması için ters ters bakıyor. Brent de şımarık bir erkek çocuk gibi sinirli bir oflamayla masadaki yerine oturuyor.

Her iki adamdan da sözlü bir özür gelmesini beklemiyorum, bu yüzden alabileceğim en fazla onay bu. Devam etmek için yeterli mi? Evet, ama ben olmak bazen çok yorucu. Çoğu gün, keşke işimi en iyi şekilde yapabilsem ve yeteneklerime herhangi bir yıldız işareti koyulmasa diyorum. Ben iyi değilim... bir kadın için. Ben iyiyim. Zeki değilim... bir kadın için. Zekiyim. Ve bacaklarımın arasında ne olup ne olmadığının, çok iyi bir sözleşme yapma ve tonla para kazanma becerimle hiçbir ilgisi yok. Yine de Brent ve David Jessup'la olan etkileşim beni oyundan düşürdü ve öfkeli bir pozisyonda çalışmak hiçbirimizin yararına değil, bu yüzden onlar arkamdayken kısa bir süreliğine gözlerimi kapatıp iç kadranlarımı elimdeki işle ilgilenecek şekilde yeniden ayarlıyorum.

Masanın başındaki yerimi alarak, "Greg, sözleşmeyi ekrana getirelim," diyorum.

Greg birkaç tıklamayla bunu yaptı ve biz de dikkatimizi Blue Lake Assets ile Jessup Enterprises arasındaki potansiyel ilişkinin birinci sayfasına çevirdik.

İKİ SAAT SONRA, nihayet anlaşmanın satır satır incelemesini tamamlıyoruz. Jessup'un gönderdiğimiz sözleşmeyi, özellikle de Blue Lake'in lehine olduğu için körü körüne imzalamasını umarken, onun ve Brent'in yaptığı birkaç değişikliğin geçerli olduğunu kabul edeceğim. Ve iyi oynadı. Hayır.

hepsine izin verdim. İstedikleri birkaç saçma şeyle daha mücadele ettim, neyse ki anlamayı tamamen tehdit etmek zorunda kalmadım, bunun yerine Blue Lake için en önemli olanları korumak için diğer hususları müzakere edebildim.

Greg, "Bunları halledip güncellenmiş sözleşmeyi en kısa zamanda göndereceğiz," dedi ve onay için bana baktı, ben de hafifçe başımı sallayarak onay verdim.

"Güzel. Bu işin kayıtlara geçmesini istiyorum," diyor David, sanki onun zaman çizelgesini geciktiren bizmişiz gibi.

Ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. Bu kez biraz daha saygıyla karşılıyorum - bunu hak ettiği için değil, ama şirketini şu anki altın yumurtlayan tavuk haline getirmek için gereken iş zekasını takdir ettiğim için. Peki ya Brent? El sıkışma teklifini isteksizce kabul ediyorum ve elinin tamamını sıkıca kavradığımdan emin oluyorum.

"Birlikte çalışmak için sabırsızlanıyorum," diyor, gülümsemesi sanki daha önceki sorunumuz hiç yaşanmamış gibi yerine oturmuş.

Sözcükler doğru, ses tonu doğru ve ifadesi bir hürmet çalışması, ama annemin dizinin dibinde sosyete sayfalarının sinsi kadınlarıyla geçirdiğim bir ömürden sonra çifte konuşmayı ve maskeleri iyi öğrendiğimden, bunların hiçbirine inanmıyorum. "Eminim."

Brent konferans odasının kapısından çıkarken David arkasını dönüyor. "Ona fazla yüklenme Kayla. Biraz pürüzlü yanları olduğunu biliyorum ama eminim sen bunları düzeltebilirsin." Asi oğlunu yola getirmek için birlikte komplo kuruyormuşuz gibi göz kırpmıyor, sonra hiçbir şey söylemediğim halde aynı fikirdeymişiz gibi çıkıp gidiyor.

Yalnızken -Greg'den başka- hafifçe gülüyorum. Brent Jessup, kaba saba biri mi? Bu fikir çok saçma.

"David avukatını getireceğinden bahsetmişti. Oğlunu kastettiğini bilmiyordum," diyor Greg, sesi her şeye inanmamış gibi çıkıyor. Ya da belki özür diliyor.

Ona döndüğümde, en yüksek önceliğe, yani anlamaya odaklandığım için elimi sallayıp geçiyorum.

-Bir kez daha. "Sorun değil. David'in gelecekteki potansiyeller hakkında istediği madde değişikliğine bakın. Ufukta bir şey varmış ya da bir şey umuyormuş gibi geldi ve bu işin sonunda herhangi bir sürpriz istemiyorum. Bu işi hallettiğinde Angeline seni programıma alsın."

"Tamamdır," diyor. "Ayrıca Brent'i araştırıp satranç tahtasında nerede oturduğuna bakacağım."

Greg işte bu yüzden en güvendiğim danışmanlarımdan biri. Brent'in görünüşü can sıkıcı olsa da potansiyel olarak endişe verici olabilir ve ben anlaşmalarımda bilinmeyen değişkenlerden hoşlanmam. Olası her açıyı bilen kişi olmak isterim, böylece onları önceden hesaba katabilir ve planladığım hamleleri buna göre yapabilirim.

"Teşekkür ederim."

İŞTEN SONRA GEÇ SAATLERDE EVE GİDERKEN, zihinsel olarak yarınki dosyaları gözden geçiriyor, bir podcast dinliyor ya da etrafımda zar zor ilerleyen trafiğe yarı dikkatimi veriyor olmalıydım. Ama bunların hiçbirini yapmıyorum.

Sadece pencereden dışarı bakıyor ve onları düşünüyorum. Riggs ve Maddox. Sanki zihnimi ele geçirmişler, her zamanki iş odaklı meditasyonlarımla hiçbir ilgisi olmayan düşüncelerle dolduruyorlar.

Onlara Brent Jessup'un saçma sapan konuşmalarını anlatmak ve onunla 'biraz sohbet etmeyi' teklif ettiklerinde gülmek istiyorum. Onlarla birlikte jakuzide oturmak, köpükler günü yıkarken çapkınca ayak oyunu oynamak ve ardından akşam yemeğini büyük kanepelerinde kıvrılmış, büyük bir kas sandviçinin içinde rahatça yemek istiyorum. Bugün ne yaptıklarını duymak, Riggs bana ne kadar kaldırdığını söylediğinde alkışlamak ve Maddox daha ağır kaldırabileceğini söylediğinde onunla dalga geçmek istiyorum. Ve evet, hepimiz tükenene kadar seks yapmak ve sonra bacaklarımız birbirine dolanmış ve her erkek göğüslerimden birini avuçlarken uykuya dalmak istiyorum.

Tüm bunlar aklımdan geçerken bile, arabayı park edip apartmanımın otoparkını değil de onların evini gördüğümde hâlâ şaşırıyorum. Buraya kadar arabayı otomatik pilotta sürmüştüm, ben bilinçli bir karar vermeden vücudum beynimin yapmasını söylediği şeyi yapıyordu.

Ama yapmadım mı?

Bugün işten ayrılırken içten içe planladığım şeyin bu olduğunu bilerek gizli gizli gülümsüyorum. Bunu istiyorum, buna ihtiyacım var.

Arabadan inip sırtımı dikleştiriyorum ve bir süre ön kapıya bakıyorum, buzlu camdan içerideki ışığın parıltısını fark ediyorum. Davet edilmeden buraya gelmek sadece benim için değil, onlar için de büyük bir adım. Bu işte seksten daha fazlası olduğunu kabul etmek demek. Onlar zaten çok istediklerini söylediler ama ben bunu kendime bile itiraf etmedim.

Ama Riggs ve Maddox benim için bilinçaltı düzeyde bir şeyi temsil ediyor, yapmam gereken her şeyden bir kaçışı... bir kadın ve bir erkek olarak

Harrington. Kendi bencil ihtiyalarımla geçirdiğim, bana tapınmalarına ve beni memnun etmelerine izin verdiğim bir bağka gece, daha bağlamadan mahvolmuğ ama kollarındayken hala çok *mümkün* hissettiren bir gelecek oyunu.

Kapıya doğru attığım adımlar niyetimin ağırlılığıyla dolu. Bir Şeye doğru yürüdüğüm kadar kurallardan ve beklentilerden de uzaklağıyorum. Ama elimi kaldırdığımda güçlü ve eminim, parmağım kapı ziline üzerinde duruyor.

Bekle bir dakika. Ya burada bile değillerse? Kendi hayatları, rutinleri ve bilmediğim programları var.

Ama sonra içeride bir gölgenin hareket ettiğini görüyorum ve Riggs'in iri cssesini hemen tanıyorum. O burada. Onlar da buradalar.

Ve bu sefer, onlar için geldim.

RIGGS

"O pislik bensiz yemek mi sipariş etti?" Kendi kendime mırıldanıyorum. Kapı ziline çaldığını ve kimseyi beklemediğimizi düşünürsek öyle görünüyor.

Ama kapıyı açtığımda gelen yemek değildi. En azından DoorDash türünden değil, ama kesinlikle bu gece yemek istediğim bir şey.

Dudaklarım sinsi bir sırıtişla kalktı. "Selam." Sakin davranıyormuşum gibi gelebilir ama hemen ardından Kayla'yı kollarımın arasına alıyorum. Şaşkınlıkla bir çığlık atıyor ve ben de sesini yutup bir öpücükle ağzını çalıyorum. Hava almak için doğrulduğumda, burnumu onunkine değdirmeden önce bir anlığına ona bir serapmış gibi bakıyorum. "Buradasın."

"Buradayım," diye yineliyor.

Onun söylediği bu iki küçük kelime benim aptalca heyecanımdan çok daha ağır geliyor ve ne düşündüğüne dair bir ipucu bulmak için yüzüne bakıyorum.

"Yemeği bensiz mi sipariş ettin, sikik?" Maddox evin içinde bir yerden bağıyor. Sonra da sürpriz konuğumuzu görebilecek kadar yakından, "Merhaba Bayan Thang. Burada ne işiniz var?"

Kayla kollarımdan çekiliyor ve Maddox onu öperken kaybolmadan önce gülümsemesinin büyümesini izliyorum. O da yumuşak davranıyor, Kayla'yı evin derinliklerine götürürken geriye doğru yürüyor. Kapıyı keskin bir nefesle kapatıyorum, dudaklarımda bir gülümseme oluşmaya çalışıyor.

Kayla burada. Kovalamaya gerek yok. Bunun bir anlamı olmalı, değil mi?

Yavaş ol, pislik. Sırf senin için bir anlamı var diye başkaları için bir şeylere anlam yüklemeye kalkma. Hatırlatma işe yaramıyor. Umut, köklerini derinlere salmaya başladı bile.

kalbimin yaralı katmanlarında. Ve bana kalırsa umut en tehlikeli duygudur.

"Riggs'in odası mı, benim odam mı? Yoksa burada düzüşmek mi istiyorsun?" Ben onları oturma odasına kadar takip ederken Maddox ona soruyor. Tam bir büyücü modunda, gözleri parlak ve ukala sırtışı yerinde, hatta kanepenin arkasına sanki ikinci el bir arabaymış gibi alaycı bir şekilde hafifçe vuruyor.

Zeki adam kafamda zaten oluşturduğum şeyi küçümsüyor, havayı hafif ve seksi tutuyor. Muhtemelen Kayla'nın iyiliği için, ona baskı yapmadığımızı göstermenin bir yolu, ama aynı zamanda benim için de bir uyarı. Beni çok iyi anlıyor ve zaten ne kadar sert düştüğümü biliyor. Ve şimdi o burada ve ben daha çok düşünüyorum.

Ve evet, Kayla'nın kanepenin üzerinde domaldığı fikri de beni zorluyor, o yüzden bu imge için teşekkürler.

"Sıcak küvet," diyor Kayla Maddox'a, ama sonra parmağını kaldırıyor, "ıslanmak için. Yine o boktan günlerden birini yaşadım. Viskiniz var mı?" Sanki bir içki dolabı ortaya çıkacakmış gibi etrafına bakınıyor.

"Tamamdır," diye cevap veriyorum, bir şişe çıkarmak için kapıyı açıyorum bile.

"Boktan gün hakkında konuşmak mı istiyorsun yoksa onu geçmişinin tozları arasında bırakmak mı?" Maddox birkaç dakika sonra Kayla'ya soruyor, konuşurken sanki tozlar uçup gidiyormuş gibi parmaklarını havada sallıyor.

Hepimiz soyunduk, Kayla aramızda otururken ısıtılmış, köpüklü suya girdik ve ellerimizde birer içki var -Kayla viski, ben ve Maddox bira. Arka bahçenin karşısındaki verandanın ışıkları yanıyor, sıcak parıltı gece karanlık olsa da Kayla'nın yüzünü görmeme izin veriyor, ay siyah gökyüzünde bir şeritten başka bir şey değil.

"Buraya her şeyi yeniden konuşmak ve olayları nasıl ele aldığıma katıldığını duymak istediğimi düşünerek geldim, ama gerçek şu ki, sadece aynı bok, farklı bir gün." Elini umursamaz bir tavırla sallayarak birkaç su damlasını etrafa saçtı. "Adamın biri, ben de dahil olmak üzere kadınların, sırf penisi ve dolgun bir cüzdanı olduğu için onun varlığına minnettar olmaları gerektiğini düşünüyor. Ve bu konuda ne kadar konuşursak konuşalım dünyayı böyle pisliklerden kurtaramayacağız." Ağır bir iç geçiriyor, gözleri sıkıntıyla dönüyor.

Maddox, "Bu konuda konuşmamak da sorunu çözmeyecek," diye karşı çıkıyor. "Saçmalıklarını yüzlerine vurmak gerek."

"Kardeşim gibi konuşuyorsun, Chance," diyor, dudaklarının kenarlarını yukarı kaldırmaya çalışan bir gülümsemeyle. Ailesinden bahsederken hep böyle olur.

"Podcast olan o, değil mi?" Zihnindeki notları kontrol ederek soruyorum. "Liderliğini yaptığı kardeşlik gibi bir şey mi?"

Kayla bana tamamen bakıyor, gülümsemesi büyüyor. "Evet, bu o. Kırmızı hap erkek kulübü zihniyeti saçmalığıyla ön saflarda, yetişkinliğe adım atan genç erkeklerle savaşıyor. Ne yazık ki, bu da benim çoğunlukla yeni numaralar öğrenemeyecek kadar kendi yöntemlerine bağlı olanlarla savaşmak zorunda kaldığım anlamına geliyor. Genellikle bunu onlara karşı kullanabiliyorum, beni hafife aldıklarında onları kendi oyunlarında yenebiliyorum. Ama yine de yorucu oluyor." Kadehini kaldırıyor. "Ama anlaşılmayı yapabildim mi? Evet, önemli olan da bu." Bir yudum alıyor, sonra itiraf ediyor: "Neredeyse bitti. Ama *Brent* sümüklü, şovenist bir pislik olsa da verimli bir toplantıydı."

"Onun kim olduğunu bile bilmiyorum ama lütfen bana yüzüne karşı öyle dediğini söyle," diye yalvarıyor Maddox, gözleri dans ediyor.

Camının arkasına bir gülümseme gizleyerek, "Hemen hemen." diye mırıldanıyor.

Hâlâ Brent'in adının onun ağzından o alaycı, öfkeli şekilde çıkmasına takılmış durumdayım. Bir anlaşılmayı ya da potansiyel bir anlaşılmayı kutluyor ama bu adam bugün her ne söylediye ya da yaptıysa onu incitmiş. Titizlikle koruduğu sert yüzeyin altında bir yerlerde, korumacı bir şekilde sakladığı hassas yerlerin derinliklerinde, bu onu etkilemiş. Geçmişinde birkaç Brent olduğundan şüpheleniyorum, hepsi de kalbinde küçük, rahatsız edici izler bırakıyor. Ne demişler? Binlerce kağıt kesiğiyle ölüm ya da onun gibi bir şey mi? İşte bu, onun öfkesi. Acı. Bu duyguyu ve maskeyi ben de çok iyi biliyorum.

"Blue Lake'te nasıl bu kadar önemli biri oldun?" diye soruyorum. Gözleri benimkilere kayıyor, anında bulamayacağı bir hakaret arıyor çünkü onun oradaki yerinden şüphe etmiyorum. Hayır, umduğum şey, bize anlatarak ona ne kadar harika biri olduğunu hatırlatmak ve bugünden kalan gizli acısını dindirmeye yardımcı olmak, bizim onu göklere çıkarmamızdan ve Brent'i hak ettiği çam kutusuna koymamızdan çok daha iyi olacak.

Bardağını jakuzinin kenarına koyuyor ve kollarını köpüklü suyun içinde gezdiriyor. "Tanrım, ben ne zaman Blue Lake'te değildim? Çocukken bile babamla birlikte ofise gitmek ya da o evde çalışırken yanında oturmak isterdim. Ödev yapıyormuş gibi davranırdım ama aslında telefon konuşmalarını dinlerdim ve bir dakikalığına dışarı çıktığında, masasındaki tablolara ve sözleşmelere bakarken patron olduğumu hayal ederek sandalyesine otururdum,

Onları en ufak bir şekilde bile anlamıyordum. Liseye geldiğimde işletme ve ekonominin yanı sıra psikoloji ve kurumsal sosyoloji hakkında alabildiğim her dersi alıyordum. Başarı sadece rakamlarla ilgili değildir. İnsanları okumak, ne istediklerini anlamak ve bunu sizin için de faydalı olacak şekilde sunmakla ilgilidir."

Bunu söyleme şekli sanki birinden alıntı yapıyormuş gibi. Babasından belki? Ya da bir profesörden?

"Tabii ki üniversiteye gittim ve staj yaptım, özellikle de mezun olduktan sonra Blue Lake'te staj yaptım ki bu zordu. Herkes için öyledir -bu yüzden bu kadar rağbet görür- ama babam açık bir şekilde herkese kim olduğumdan dolayı bana kolay davranmamalarını söyledi. Çoğunlukla bunu adil bir oyun olduğum anlamına aldılar, bu yüzden en hafif tabirle zor bir yıldır, ama hayatta kaldım. Daha da önemlisi, öğrendim. Babamın, Cameron'un ve diğer akıl hocalarımın yaptığı her hareketi inceleyerek, kataloglayarak ve analiz ederek yükseldim. Şirket merdivenlerinde hızlı bir yükseliş oldu ve pek çok insan bunun sadece soyadımdan kaynaklandığını düşünüyor ama bana hiçbir şey verilmedi. Babam bu şekilde çalışmaz ve sevgisini de bu şekilde ifade etmez. Yaptığım her anlaşılmayı hak etmek zorunda kaldım, her unvan için çalıştım ve her sorumluluğu hak ettim." Sanki hayatının başarılarını saymamış gibi omuz silkiyor.

"Kahretsin, bu çok ateşli." Maddox'un hırıltısı alaycı ama ciddi, Kayla'ya sadece çıplak omuzları açıkta olmasına rağmen çok seksiymiş gibi bakıyor. Kayla onun şaka yaptığını düşünüyormuş gibi hafifçe gülüyor.

"O haklı, biliyor musun?" İçtenlikle söylüyorum. "Ne istediğini biliyordun, bunu başarmak için çok mücadele ettin ve her gün çalışmaya devam ediyorsun. Bu çok güzel."

Maddox parmağını kaldırarak, "Sanırım ateşli dedim," diye düzeltiyor.

Beni oyalamasına izin vermeyerek devam ediyorum: "Ve Brent gibi pislikler bunu senden alamazlar çünkü güzel dış görünüşünün altındaki gerçekten iyi şeyleri göremeyecek kadar kördürler ve muhtemelen kendileri de bu kadar çok çalışamayacak kadar tembeldirler, ilerlemek için sadece penislerine ve cüzdanlarına güvenirler çünkü sunabilecekleri tek şey budur."

Kayla'nın ağzı açık kaldı ve bir an için haddimi aştığımı düşündüm. Kelimelerle aram hiçbir zaman iyi olmamıştır ve çoğu zaman yanlış zamanda yanlış şeyi söyleme eğilimindeyimdir, bu yüzden muhtemelen sessiz kalmalıydım. Ama o, "Teşekkür ederim. Sanırım bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şeylerden biri."

Şaşırmış bir halde elimi ağızımda gezdiriyor, sırtışıımı gizlemek için gerekmeyen tüylerimi düzeltiyorum. *Belki de bu sefer yanlış bir şey söylemedim.*

"Benim sana seksi dememden daha mı hoş?" Maddox surat asıyor.

"Sadece biraz daha kibar," diyor ona, yüzünü ciddiyete daha yakın bir şekle sokmak için başarısız bir çaba gösterirken parmağıyla başparmağı arasında sıska bir inç var.

Tekrar içkisine uzanırken Maddox bana sivri bir bakış atıyor ve başıyla onaylıyor. Tüm palavralarına ve kanka tavırlarına rağmen zeki ve insanlarla arası iyi. Ne yaptığımı ve Kayla'ya yaklaşmak için üstesinden geldiğim korkuları biliyor. Evet, ona tüm hayat hikâyemi anlatmıyorum ama onunkini sorarak onu daha derine çekiyorum, kalbimde rahatlaması için küçük, şirin bir köşe oluştuyorum ve beni içten içe parçalamamasını umuyorum. Ve bu benim için büyük bir taviz.

Bira şişemi kaldırıyorum. "Kayla'ya, şüphecilere rağmen anlaşmaları sonuçlandırdığı ve boktan günlerde viski içmeye geldiği için."

"Ve sekse," diye ekliyor Maddox, şişesi benimkine çarpıyor. "Gün boyu sevişmeyi de unutma." İkimize de göz kırparak ortamı yumuşatıyor ve bana onu korkutmamak için yaptığımız anlaşmayı hatırlatıyor.

"*Carpe dickem* benim yeni sloganım olabilir," diye takılıyor Kayla, kadehi bizimkine değince sırtıyor ve sonra hepimiz içiyoruz. Bardağını güverteye geri koyarak suyun derinliklerine dalıyor. "Tam da ihtiyacım olan şey buydu," diyor mutlu bir iç çekişle, gözleri dalgalanarak kapanıyor.

"Jakuzi mi?" diye soruyorum. "Bir adamımız var. Bütün havuzu o yaptı." Soğuk suya doğru bakıyorum.

Maddox bana su sıçratıyor, gözleri çeneni kapat diye bağıyor. "Demek istediği, ne zaman istersen gel bizi kullan... Yani *bizimkini*, ne zaman istersen."

Kayla gülüyor, gözleri hâlâ kapalı. "Apartman yönetiminin balkonuma özel bir jakuzi koymama izin vereceğini sanmıyorum. Kurallar ve kısıtlamalar," diye alay ediyor şakayla. "Ayrıca, bunu seviyorum... ikinizle birlikte. Bu..." Sesi kesiliyor ve senkronize bir şekilde Maddox ve ben ona yaklaşıyoruz. Suyun altında ne yaptığından emin değilim ama elim Kayla'nın kalçasında geziniyor.

Dudakları kulağının yanında, Maddox soruyor, "Ne hissediyorsun?"

Gözleri yavaşça açılıyor, önce sola sonra sağa kayıyor. "Jakuzi harika ama bu gece buraya gelmeme neden olan şeyin şirket olduğunu biliyorum."

Bunu biliyordum tabii ki. Kayla gibi bir kadının beni ve Maddox'u istediğini bu kadar açık bir şekilde itiraf etmesi hâlâ büyük bir itiraf, özellikle de şehvet sarhoşu değil de aklı başında ve odaklanmışken.

"Bizi mi istedin?" Tekrar duymak istediğim için huysuzca söylüyorum. Hayır, onun tekrar söylediğini duymam gerekiyor.

Artık DNA'ma yerleşmiş bir reddedilme korkusu olduğunun farkındayım. Eliza bu oyunları oynar, beni tekrar kendine çeker, ama varlığından haberdar olmadığım hayali bir standardı karşılayamadığımda beni iterdi. Kafamı toparladığımda, beni manipüle ettiğini ve ona sunabileceğim hiçbir şeyin yeterli olmayacağını görebiliyordum. Ama beni kendimden şüphe ettirmekte çok iyiydi ve zihnimde bana aşka layık olmadığımı hatırlatan bu fısıltıların olmamasını ne kadar çok istesem de, onlar orada, bu yüzden Kayla bizi istediğini söylüyor... *beni* istediğini... tehlikeli bir şekilde baştan çıkarıcı hissettiriyor. Ona güvenmek istiyorum. İstenmek istiyorum. Ama buna inanmak zor.

Gözleri benimkileri buluyor, sanki sorunun ciddiyetini duymuş ve sorduğum sorunun ağırlığını hissedebiliyormuş gibi. Dudaklarını yalıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Büyük bir küvetimin olduğu eve ya da yemek odanız büyüklüğünde bir jakuzinin olduğu spor salonuna gidebilirdim. Ama ben buradayım. Senin için geldim. Geldim çünkü burada rahatlayabileceğimi biliyordum."

Kayla'nın ve benim gözlerimin kilitlendiği uzun bir an var. Bir şey söylemek istiyorum, belki bunun benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Maddox'un bakışlarının da üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum, muhtemelen ben işleri berbat etmeden önce devreye girmesi gerekip gerekmediğine karar veriyor.

"İstediğin şey rahatlamak mı?" Maddox sessizce soruyor ve Kayla'nın çenesine bir öpücük konduruyor. "Yoksa daha fazlası mı var?" Nefes nefese kalıyor, kalçasını benimkine bastırıyor ve ben de onun kalçasından amına giden yolda beni geçtiğini fark ediyorum. Bu bir yarış değil, ama öyle olsaydı, çoktan bitiş çizgisini geçmiş olurdu. İnliyor, gözleri tekrar kapanıyor. "Bu gece buraya gerçekten neden geldin?"

Sesi karardı, sorusu talepkârdı. Maddox'un onu neden zorladığını bilmiyorum. Genelde işleri şakaya vuran o olur, ben ise çok derin sorular soran ve olmayan şeylere anlam yükleyen kişiyim. Ama su hareket ediyor ve yüzeyin altında onu ne kadar sert parmakladığını gösteren pazıları esniyor. Yukarıda daha da sertleşiyor. "Neden, Kayla?"

Sikilmek için geldiğini itiraf ettirmeye mi çalışıyor? Yani, bu oldukça açık, bu yüzden neden ani bir güç oyunu yaptığını bilmiyorum.

"Çünkü sadece... kendim olabileceğimi biliyordum."

Hiçbirimizin bu sözlerin onun ağzından çıkmasını beklediğini sanmıyorum. Omurgamda şok etkisi yaratıyor, Maddox'un dudakları şaşkın bir gülümsemeyle kalkıyor ve Kayla bunu söylemek istememiş gibi ya da belki de geri almak istemiş gibi hemen alt dudaklarını ısırtıyor.

Ama geri alamaz. Gerçek bu. Bunu o da biliyor, biz de biliyoruz.

Bazı insanlar farklı maskeler ya da kostümler giyebilecekleri yerlere ihtiyaç duyarlar; sanki eğlenmek ya da kendilerine en çok neyin yakıştığını görmek için farklı kişilikler deniyorlarmış gibi. Kayla ise tam tersi. Kendisini başkalarının yargılarından ve kim olduğu ya da olmadığı hakkındaki önyargılı fikirlerinden korumanın bir yolu olarak her gün bir soğukluk havasına bürünüyor. Onun için, rol yapmayacağı, sadece kendisi olabileceği bir yer, ona sunabileceğimiz en cezbedici rahatlık.

"Bu senin için ne anlama geliyor?" diye soruyor. Kadın başını sallıyor, cevap vermiyor.

Maddox yavaşladı, su artık onun hareketleriyle dalgalanmıyor ve ona daha fazlasını vermesi için sızlanıyor, parmaklarıyla kendini becermek ve istediği boşalmayı elde etmek için kalçalarını kaydırıyor.

"Söyle ona," diyorum cesaretle. "Söyle bize."

Tüm vücudu titriyor, sanki uçurumun kenarındaymış gibi ve sanırım bu onu itiraf etmeye itiyor, "Oyun yok. Strateji yok. Sadece gerçek. Sadece... kolay."

Bunun kolay olduğunu mu sanıyor? Hayatı ne kadar zordu ki? Çünkü yaptığımız şey, üç kişiliği, geçmişi, ihtiyaçları, istekleri ve hayatları harmanlamak zor olacak. Ama onunla? Her şey için sabırsızlanıyorum, özellikle de oyun oynamama kısmı için. Hokey dışında oyun oynamayı reddediyorum. Bunu kalbime tekrar yapamam.

"Bizimle kendin olabilirsin," diye gürlüyorum, yüzünü bana doğru eğiyorum ve gözlerini açmasını bekliyorum, bunu yüksek sesle ve net bir şekilde duyduğundan emin oluyorum. "Biz senin olmanı istiyoruz."

"Taş kalpli bir sürtük olsam bile mi?" diye meydan okuyor nefes nefese. Duvarlar örüyor, itirafıyla biraz dağılan savunmasını yeniden kuruyor ve ne olduğunu düşündüğünü hatırlatarak bizi kendinden uzaklaştırıyor.

Acaba ona kaç kez böyle seslenildi? Kendine böyle demeye başlaması ne kadar sürdü? Bunu içselleştirmeden önce bana kaç kez değersiz bir bok parçası denmesi gerektiğini düşünürsek, bahse girerim çok fazla,

Bu da beni Kayla'yı böylesine gerçek dışı bir sonuca indirgemeye cüret eden herkese çok kızdırıyor.

"Kadın, senin en son olduğun şey soğukluktur," diye bağıyorum, "ve eğer bir sürtük gibi *davranıyorsan*, bu başkasının saçmalıklarına karşı haklı bir tepkidir."

Evet, kafamın içinde şiirsel bir eylem.

Ama dudakları dudaklarıma çarparken, parmakları saçlarıma dalıp beni daha çok kendine çekerken, sanki bu kelimelerin tadına bakmaya ihtiyacı varmış gibi duymak istediği şey bu. Kendi iç anlatıcısının üzerine yazana kadar bunları tekrar tekrar söyleyeceğim, gerçi kendi berbat iç sesimin hala bana düzenli olarak bok attığını düşünürsek bunun ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ağzını tuttuğum sırada Maddox kulağına homurdanarak yaklaşıyor: "Olduğun kişiyi seviyoruz Prenses."

Başı geriye düşüyor, öpüşmemiz sona eriyor ve Maddox'un gözleriyle karşılaşıyorum. Bu gece üçümüz için de bir şeyler değişti. İşleri ağırdan alıyorduk -ya da olabildiğince ağırdan- ama bu onun buraya sikilmek için gelmediğini itiraf etmesiyle sona erdi. Sevilmek için burada... sevilmek için.

MADDOX

"Aaaaaah!"

Çarpışma.

Çığlık beni derin bir uykudan uyandırdı, ama beni harekete geçiren çarpışma oldu.

Yatağın ortasına donuk gözlerle baktığımda zaman yavaşlıyor ve Riggs ile aramda Kayla büyüklüğünde bir boşluk buluyorum. Onun da aynı derecede şaşkın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve tek kelime etmeden ikimiz de doğduğumuz günkü gibi çıplak bir şekilde seslerin geldiği oturma odasına doğru koşmaya başlıyoruz.

"Ne oluyor lan!" Kayla bağırıyor.

"Ne demek ne oluyor? Burada ne yapıyorsun?" diye cevap veriyor bir erkek sesi.

Oturma odasında, Kayla'yı açık sürgülü arka kapıda, bir eli göğüslerinde, diğer eli kalçalarının tepesinde, kahve ve kırık fincan parçalarından oluşan bir su birikintisinin içinde, dehşetle canilik arasında bir yerde dururken buluyorum. Bir de ona ters ters bakan bir adam var, bir kolunu ona bir açıklama borçluymuş gibi uzatmış, diğer koluyla da gözlerini kapatmış, ki bu da onun hayatını çok az kurtarıyor çünkü bu herif de kim ve neden benim verandamda?

Anında tepki veren Riggs odanın öbür ucuna doğru ilerliyor, Kayla'yı yerdeki kırık dökük parçaların arasından kaldırıyor, neredeyse onu arkaya fırlatacak ve benim onu koruyacağıma güveniyor ve bu davetsiz misafiri yumruklamak için yumruğunu kaldırıyor.

"Bekle!" Kayla haykırıyor, ben onu vücudumla korumaya çalışırken bana karşı koyuyor. "Hayır!"

Riggs arkasına bakıyor, ikimiz de onun bu çıkışına şaşırıyoruz.

"Evet, bekle," diyor adam. Ama içinde bulunduğu durumdan ve ligin en sert defans oyuncularından birinin ellerinde yaklaşan ölümünden dolayı şok olmuş görünmek yerine, sıkılmış gibi görünüyor? Ve yüzünde boktan bir sırıtış mı var? "Bu iyi olacak."

"Kahretsin," diye fısıldıyor Kayla nefesinin altında. Ama garip bir şekilde, son patron tavırları ya da ölüm gösterisiyle hepimizi tanıştırıyor. "Çocuklar, bu Kyle, kardeşim. Kyle, bu..."

"Riggs Patrick ve Maddox Brooks. Evet, biliyorum," diye alaycı bir şekilde espri yapıyor. "Geçen yıl havuzlarını ben kurdum. En iyi işlerimden bazıları."

Oh, evet. Evi satın aldığımızda bir havuz yaptırmıştık. Çoğunu emlakçı halletti ve gerçek kurulum ekibiyle hiç tanışmadık çünkü şehirdeydik, sezonu bitirmeye ve işlerle e-posta yoluyla ilgilenmeye odaklanmıştık. Sezonun son maçını oynadık ve 'eve' döndüğümüzde harika bir arka bahçe ve çok az ilgimiz olan dekore edilmiş bir evle ödüllendirildik.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Kayla'nın omuzlarına bir battaniye sararak soruyorum. Akraha olduklarını söylediğine göre, sarı saçları ve mavi gözlerinde genel bir benzerlik görebiliyorum, ancak Kayla zarafetin kişileştirdiği yerde, Kyle ağır kaslı ve kirli kot pantolon, tişört, arkası dönük şapka ve iş botlarıyla kaba görünüyor.

"Planlanmış bakım kontrolü. Randevu onayında kendimi arka bahçeye bırakmam yazıyordu," diye kolayca cevap verdikten sonra gözlerini Kayla'ya dikerek, "Kız kardeşimi sabah kahvesini içerken çıplak bulmayı beklemiyordum," dedi.

Tamam, bu yerdeki su birikintisini ve ılgılığı açıklıyor. Ama randevu hakkında hiçbir fikrim yok ve suçlayıcı ses tonundan da hoşlanmadım.

"Bugün günlerden ne?" Riggs'in kaşları çatılırken bir elini Saç.

"Yirminci," diye yanıtlıyor Kyle.

"Siktir." Evet, sanırım randevu da netleştirdi. Sadece bir tanesi Olay olduktan sonra aklımıza bile gelmeyen o otomatik şeyler.

"Bakın, hadi hepimiz..." Kayla, tüm bu karşılaşmanın sorumluluğunu üstlenmiş gibi arkamdan yaklaşıyor.

Kyle kalan elini kaldırıyor. "Söyleyeceğin her şeyi duymak istiyorum. Duymak istiyorum. Ama önce bu göt heriflerin siklerini bir kenara bırakmaları gerekecek." Önce benim, sonra Riggs'in kasıklarını işaret ediyor. Çoğu erkek muhtemelen örtünürdü, ama biz sallanan siklerle dolu soyunma odalarında büyüdük, bu yüzden çıplaklık bizim için alışılmadık bir şey değil. Ayrıca, kendi lanet evimizdeyiz. "Özellikle Patrick. Tanrım, dostum. O lanet şey orada asılı dururken neden bir hokey sopasına ihtiyacın var ki?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Riggs deadpans.

Sanki bunun anlamı yeni aklına gelmiş gibi, Kyle'ın gözleri Kayla'ya atlarken komik bir şekilde genişler. "Ciddi misin?" Sonra parçaları birleştirmeye başlar, mesela karşısında üç çıplak insan vardır. "*Hassiktir!*" diye haykırıyor ve sonra hemen volta atmaya başlıyor. "Aman Tanrım, hayvanat bahçesi gibi bir şey misiniz? Hayır, bu doğru değil. Neydi o kelime?" Başını sallıyor, dağınık saçları sağa sola savruluyor ve sonra avucuyla alına vurarak kelimeyi yüzeye çıkarmaya çalışıyor, ki bu gerçekten işe yarıyor gibi görünüyor. "Bir üçlü! İşte bu. Kayla, sen gruplaşıyor musun?"

Sanırım bu kelime hepimizi çok etkiliyor. Beni etkilediğini, midemde esneyen bir çukur açtığını ve üçümüz arasında en soğukkanlı olanın ben olduğumu biliyorum. Çünkü etiketler en iyi koşullarda bile hassas bir şeydir ve gerçekçi olalım, sürpriz çıplak aile tanıtımları tam olarak ideal değildir.

Riggs o kadar kalın yutkunuyor ki sesi duyuluyor. Kayla yanımızda duruyor olsa da, tüm tavrı tek kişilik bir idam mangasıyla karşı karşıya olan birinin tavrına benziyor.

"Hepimiz sakinleşelim," diyor sonunda, kardeşiyle konuşurken sesi sanki kuduz olmuş vahşi bir hayvanmış gibi çıkıyor. Ya da belki de tepelere doğru kaçmak üzereymiş gibi. Ya öyle ya böyle, yarı yarıya.

"Tecrübelerime göre, birine bunu söylemek genellikle işleri daha da kötüleştirir," diye yardımsever bir şekilde öneriyorum, o tekrar düşündüğümünden emin olmadan önce bu kelimelerin ağzımdan çıktığı zamanı hatırlayarak.

Tavsiyeme hiç kulak asmadan, "Bize bir dakika izin verir misiniz lütfen?" diye fısıldıyor.

Gerçekten Riggs ve benden onu kardeşiyle yalnız bırakmamızı mı istiyor?

Bunu yapmak istemiyorum, özellikle de tüm bu üçlü soruya evet ya da hayır dememişken, ama sanırım ailesiyle tanışırken pantolon giymek, burada aletim dışarıda durmaktan daha iyi bir fikir gibi görünüyor. "Sana bir gömlek getireyim," diye teklif ediyorum, o da başını sallıyor. "Ve hemen döneceğim." Kyle'a uyarıcı bir bakış atıyorum ama tamamen boşa gidiyor çünkü o ve Kayla göz kamaştırmanın ortasındalar.

Aklıma çocukluklarına dair bir görüntü geliyor ve tek söyleyebileceğim, Harrington ailesinin evinin eskiden bazı kavgalara sahne olmuş olması gerektiği.

Riggs bir tarafa, ben diğer tarafa, her birimiz kıyafetlerimizi almak için odalarımıza gidiyoruz. Ama o omzunun üzerinden geriye bakıyor, kaşları kalkık ve çenesi

Sıkı. Bu durumdan o da en az benim kadar hoşlanmıyor - izinsiz girişler, cevapsız sorular, ne olduğumuz ve ne yaptığımız konusunda bir etikete sahip olmamız için yapılan ani baskı.

Kahretsin. Her şey boşa gitmeden önce bunu kontrol altına almalıyım.

Bir tişört kapmam, şortumu çekmem ve oturma odasında yeniden görünmem sadece bir dakikamı alıyor ama Riggs çoktan orada, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve bakışlarını Kyle'a kilitlemiş bir şekilde duruyor. Kayla onun tişörtlerinden birini giyiyor. Sanırım ona o boku çektiğim için hâlâ tuzlu ve bu da onun intikamı. Mevcut koşulları göz önünde bulundurarak, kaptığım tişörtü kendi başımın üzerine çekerek kazanmasına izin verdim.

"Bu hikâyeyi dinlemek için sabırsızlanıyorum abla," diyor Kyle sert bir şekilde, çatık kaşlı yüzünde inançsızlık okunuyor.

Kayla'nın kibirli bir şekilde ona yargısını güneşin parlamadığı yere sokabileceğini söylemesini beklerken, açıkçası onu iş başında izlemek için heyecanlanıyorum. Ama o dudaklarını birbirine bastırıyor, sessiz kalıyor. Adamın talebi karşısında geri adım atmıyor, sırtı hala dik, omuzları dik ve gözleri ateş saçıyor ama tek kelime etmiyor. Ne savunma, ne saldırı, ne de başka bir şey.

Kayla'nın oyun kitabından bir hamle yapmaya karar vermeden önce ona cevap vermesi için bir şans veriyorum - hatta sonsuzluk gibi gelen bir, bin, iki, bin diye sayıyorum - ve Kyle'a "Kayla'nın burada ne yaptığı seni ilgilendirmez" diyorum.

Kaşları alnına iniyor ve şok olmuş bir kıkırdama çıkarıyor. "Onun adına mı *konusuyorsun*? Ölmek mi istiyorsun?" Dikkatini tekrar Kayla'ya verdiğinde, sanki Kayla içimi boşaltacakmış gibi kolunu 'şu herifin canına oku' dercesine uzatıyor ki dürüst olmak gerekirse bu gerçekten de olabilir.

Kayla bunu kendi başına halledebilecek kapasiteye sahip, *bu* her neyse. Ama nötrde sıkışmış gibi görünüyor ya da daha büyük olasılıkla, zamanı beş dakika kadar tersine çevirip olanları değiştirebilmeyi diliyor. Aynı kızım, aynı. Çünkü onun geri çekildiğini, Riggs ve benden uzaklaştığını, hatta fiziksel olarak kendini farklı tuttuğunu ve bizden daha ayrı durduğunu hissedebiliyorum.

Ve bu istediğim son şey. Kardeşinin bunu bizim için mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum. Ya da onun için mahvetmesine, özellikle de bizimle birlikte kendisi olmak için bu şansı istediği sıcak küvet itirafından sonra. Aslında herkesin Filtresiz Kayla'yı tanıma fırsatı bulmasını istiyorum. Bence o, genelde sergilediği kendi versiyonundan bile daha muhteşem.

Ama bu pislik -yani çok sevdiği kardeşi- hiçbirimizin yanıtlayamayacağı sorular sormaya devam ederse bu gerçekleşmeyecek.

Kayla güçlendirici bir nefes alıyor ve kardeşine doğru adım atıyor. "Haklı olduğu bir nokta var. Ne yaptığım ve kiminle vakit geçirdiğim seni ilgilendirmez."

İşte buradasın. Sen söyle Harrington.

"Kendi sesini bile duyuyor musun?" Kyle alay ediyor. "Her zaman başkalarının işlerine burnunu sokuyorsun, muhtemelen geçen hafta akşam yemeğinde ne yediklerini biliyorsundur, ama bu konuda bir sürü sorum olmayacağını mı sanıyorsun?" Benden Kayla'ya ve Riggs'e eliyle işaret ediyor. "Kahretsin, Samantha bir oyun-by-play isteyecek..." Gözlerini kırpıştırıyor, sonra ekliyor, "Oyunla." Öğürür gibi yapıyor, öğürür gibi bir sesle dilini dışarı çıkarıyor. "Ya Cameron? Onun da söyleyecek bir şeyleri olacak, Aile Şirketinin Bayan Yüzü. Ama bu konuda Dani'ye tek kelime etmesen iyi edersin. Tek ihtiyacı olan bir sik. Ve o silikon yeniliklerden daha büyük olmasına gerek yok." Yine Riggs'in kasıklarına kaşlarını çatar.

"Sikime bakmayı kes," diye homurdanıyor Riggs, Kyle ona çuvalla vurabilirmiş gibi kendini koruyarak.

"Penisim hakkında endişelenmediğin için alınmalı mıyım?" Yumuşak bir şekilde soruyorum.

Kyle'ın gözleri kısılıyor ve sanki karşılık vermek için gerçekten kırıcı bir şey düşünüyormuş gibi dudağını yalıyor. Ama ben hiç irkilmeyince, kaşlarını çatmakla yetiniyor.

Kanalizasyondaki o sarmal hakkında mı? Kyle'ın üç kişilik mutlu küçük gizli cennet partimize gönderdiği kasırgayla karşılaştırıldığında küçük patatesler.

"Kahretsin," diye tıslıyor Kayla, başı öne düşüyor. Görünüşe bakılırsa gözlerini yere dikmiş, bu boktan durumdan nasıl sıyrılacağını düşünüyor ama eminim ki 'ailen tarafından üçlü ilişkinin ortasında yakalanmak' o süslü stajlarda ya da danışmanlıklarda anlatılmıyordu. Belki o psikoloji derslerinden birinde? Muhtemelen hayır. Bu önceden planlanmış senaryolarımızın hiçbirinde yoktu, bu yüzden bir dilek ve dua ile kanatlanmak zorunda kalacağız.

Riggs'e bakıyorum ve çenesini sıktağı için kaslarının gerildiğini görüyorum. Tamam, Kayla kaçıyor ve Riggs de göt herifler diyarının güvenliğine çekiliyor, bu da her şeyin bana bağlı olduğu anlamına geliyor. Benim parlama zamanım.

Öncelik bir, Kayla.

Onun yanına gidiyorum. Beni takip eden Riggs anında onun diğer tarafına geçti ve fırtınalı mavi gözleriyle aramızda bir ileri bir geri baktı. Derinliklerindeki korkuyu görebiliyorum. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmiyor. Hayır, kim *olacağını* bilmiyor. Hala çok kırılgan ve yeni olan bizimle olan güvenlik balonu Kyle'ın varlığıyla paramparça oldu.

"Kendin ol, Prenses. Biz senin arkadayız," diyorum sessizce, ona kim olduğunu hatırlatarak -eğer olmayı seçerse.

Kyle boğulur gibi bir ses çıkarıyor. "Özür dilerim, az önce sana Prenses mi dedi? Hangi *Alacakaranlık Kuşağı'na* girdim ben? Bu bir şaka mı?" Sanki kanepenin arkasından bir kamera ekibi çıkacakmış gibi oturma odasına bakıyor. "Tamam, artık dışarı çıkabilirsin. Beni yakaladın," diye sesleniyor.

"Ya da mükemmelleştirdiğin soğuk kalpli kaltak rolünü yapabilirsin. Herkes gibi o da bunu hak ediyor." Riggs ona ukala bir sırıtış atarak kötü tavrından biraz ödün veriyor ve Kayla'nın çıkardığı nefes nefese sesin küçük bir kahkaha olduğundan neredeyse eminim.

"*Rol* mü?" Kyle mırıldanıyor. "Bu adamlar seni hiç tanıyor mu?"

Yemin ederim eğer çenesini kapatmazsa onu yumruklayacağım, ki bu benim için bir hediye olur çünkü benden yiyeceği bir yumruk Riggs'ten yalvarırcasına yiyeceği bir yumruktan çok daha nazik olur.

Riggs ona başıyla selam veriyor, ben de aynısını yapıyorum ve onun bu oyunu nasıl oynamak istediğini sessizce destekliyorum.

Başını eğiyor, düşünüyor... hayır, strateji kuruyor... ve neredeyse otorite örtüsünün üzerine düştüğünü görebiliyorum. Çıplak yüzlü, çıplak ayaklı ve üzerinde bir tişörtten başka bir şey olmayabilir ama gücün vücut bulmuş hali ve *işte* ilk elden görmek istediğim katliam bu-Kayla.

"Kyle, kiminle yattığım, kiminle çıktığım, kiminle zaman geçirdiğim seni ilgilendirmez, ben isteyene kadar ilgilendirir. Ve daha yeni yeni kendim bir şeyler bulmaya başladım, bu yüzden bunu benim için mahvetmeni gerçekten istemiyorum. Tatmin oldun mu?"

Her ısırtıcı kelimeyle birlikte bir adım daha atıyor ve tam yüzüne gelene kadar parmağını göğsüne sokuyor. Şerefine, geri çekilmiyor, aksine cesaret gerektiren bir şekilde yerinde duruyor.

"Bir şeyleri çözmeye mi çalışıyorsun?" diye papağan gibi tekrarlıyor, kaşları şaşkınlıkla çatılmış. "Ne demek istiyorsun? Bu adamların *bu* konuda bir ünü olduğunu biliyorum," eliyle üçümüzü de işaret ediyor, "ama onlar tarafından sadece bok ve konser için Eiffel Tower'a alınmadığınızı mı söylüyorsunuz? *Ne* diyorsun? Aslında ikisiyle *de* çıkıyor musun?" Kyle'ın kafası gerçekten karışmış görünüyor.

Riggs ve beni işaret ederken konsept ve yemin ederim kafasında tekrar tekrar üçe kadar sayıyor. Bir-iki-üç, bir-iki-üç.

Evet, hâlâ üç kişiyiz, göt herif.

"Sanki gerçekten üçlü müsünüz?" diye sormayı başarıyor sonunda.

Kayla'nın evet demesini beklemek muhtemelen hayatımın en uzun iki kalp atışıydı. Bunu katlanılabilir kılan tek şey, aramıza girip bir kolunu belimize dolaması. "O kadar ileri gitmedik ama hem Riggs hem de Maddox'la görüşüyorum."

Tamam, bu tam anlamıyla bir aşk ve sevgi ilanı değil, ama aynı zamanda 'gelişigüzel sevişiyoruz' da değil, bu yüzden kazanmayı kabul edeceğim, çünkü bu on parmak aşağıda durmak için zor bir ifade. Bu Riggs ve benim için de yeni, benim de hiç yapmak zorunda kalmadığım bir şey, bu yüzden gerçekten hazır olmadan önce bunu yapmanın ne kadar cesaret gerektirdiğini hayal edebiliyorum. Ayrıca, göğsümde garip bir çarpıntı hissi var ve fiziksel olarak en iyi durumda olmama rağmen, Kayla'nın bu kelimeleri bu kadar net söylediğini duyduğumda kalp krizi geçiriyor olabilirim.

Kendi sinirlerimi yutarak şakağına bir öpücük konduruyorum ve gururla, "Evet, öylesin," diyorum.

Kyle'ın gözlerine ışık doluyor ve yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Kimin artık ailenin kara koyunu olmayacağını iki kişi tahmin edebilir ve ilki sayılmaz," diye alay ediyor ve yumruklarını havaya kaldırıp kalçalarını sallayarak aptalca bir kutlama dansı yapıyor.

Adam dansçı değil, bu kesin, ama görünüşe göre kara koyun o mu? Kayla ailesinden bahsederken bu konuda hiçbir şey söylemedi. Gerçi Kyle'ın bir havuz adamı olduğundan da bahsetmedi, yani eminim henüz bilmediğimiz pek çok önemli ayrıntı vardır.

"Sana biriyle tanıştığımı söylememe tepkin bu mu?" diye tersledi. "Olayı kendinle ilgili hale getirmenin yolu, pislik."

Kyle onun öfkesi karşısında kahrkahrı basıyor, öyle ki eğilip dizlerinin üzerine çöküyor ve hırıltılı bir şekilde soluyor. "Kayla, hiçbir şey benimle ilgili değildir. Öte yandan sen Harrington ailesinin şovunun en öndeki ve en önemli yıldızısın ve bu kesinlikle Bayan Mükemmel imajını zedeleyecek. Dürüst olmak gerekirse, seninle gurur duyuyorum. Aileyi ve toplumsal beklentileri siktir et, *tamam mı?*" Beşlik çıkmak için elini kaldırıyor.

Kayla kollarını kavuşturup gözlerini devirerek, "Tanrım, eğer bana bir onay damgası veriyorsan, o zaman her şeyi berbat ettiğimi biliyorum," diye homurdanıyor ama dudaklarını şekillendirmeye çalışan bir gülümsemenin ipucu var. Ve yavaşça, elini tutuyor

Elini kaldırır, beşlik çakmasına karşılık vermek yerine avucuna vurmasına izin verir, o da bunu zevkle yapar.

Neler oluyor? Birbirlerine boktan laflar mı ediyorlar yoksa bu Kyle'ın kabullenme versiyonu mu? Öyle görünüyor ki... ikisi de mi? Şaşırtıcı bir şekilde düşündüğümünden daha çabuk geldi. Özellikle de tüm bu konuşmanın başladığı şok edici çıplaklık göz önüne alındığında.

Kyle önce Riggs'e, sonra bana baktı. "Erkek tarafım ikinize de beşlik çakmak istiyor çünkü tam olarak bir hokey hayranı olmasam da sizi oynarken gördüm, bu yüzden büyük bir varlığın içinde olduğumu biliyorum. Ama kardeşçe bir yanım da kız kardeşimin peşine takıldığınız için kışınıza tekme basmak istiyor."

"Deneyebilirsin," diye teklif ediyor Riggs, olası bir saldırıyı o kadar umursamıyor ki kaslarını bile germiyor.

"Takım olduğumuzu kim söyledi?" Ben de aynı anda mırıldanıyorum.

"Kyle!" Kayla azarlıyor. "Maddox!" Nasıl olduysa Riggs bu takastan yara almadan kurtuldu. Şanslı herif.

Kyle sesini alçaltıyor ve Kayla'ya "O şey acıtmıyor mu?" diye sorarken sanki onu duymayacakmışız gibi eğiliyor. Sanki hepimiz zaten bilmiyormuşuz gibi, ne sorduğunu açıklığa kavuşturmak için gözlerini bir anlığına Riggs'in kasıklarına dikeyyor.

Yüzünü ekşitmeden, "Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye karşılık veriyor.

Adam geri çekiliyor, başını sallıyor ve ellerini çılgınca ileri geri sallıyor. "Fikrimi değiştirdim. Hayır. Hayır, bilmek istemiyorum. Hayır, bilmek istemiyorum. Hiçbir şey sormadım." Ama sonra gözlerinde daha önce onun gözlerinde gördüğüm sinsi bir parıltı belirliyor. "Kimin bilmek isteyeceğini biliyor musun? Samantha." Kesin bir ifadeyle başını sallıyor, telefonunu çıkarıp sağa sola tıklamaya başlıyor. "Podcast'ine konuk olmanı isteyecek, böylece sana neyin nereye ne zaman gittiği gibi her türlü mahrem soruyu sorabilecek. Ve Chance'in kafası patlayacak. Harika olacak."

"Ne yapıyorsun sen?" Kayla onun telefonunu tokatlayarak kapatmasını istiyor. "Anneme bir aile yemeğine ihtiyacımız olduğunu söylüyorum, DERHAL." Telefonunu kaydırarak

Kayla'nın ulaşamayacağı bir şekilde arka cebine sokarak, "Onur konuğu olarak siz ikiniz tabii ki davetlisiniz," diyor. İki parmağını kaldırıp bize doğru salladı. Keyifle gözlerini devirerek, "Kahretsin, herkesin yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. Sence Cole gizli kameralar kurmama yardım eder mi, böylece her şeyi her açıdan videoya çekebilirim? Kahretsin, ikiniz hakkındaki dosyasını görmeye bayılacağım!" Çerçevelemeye başlar

Bir fotoğrafçı gibi baş ve işaret parmaklarından oluşan bir dikdörtgen içinde üçümüzün çeşitli görüntüleri.

Aile yemeği mi? Kayla'nın tüm ailesiyle tanışmak gibi mi? Dürüst olmam gerekirse bu kulağa korkunç geliyor. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım ama cazibemi kullanarak işe yaramasını sağlayabilirim. Öte yandan Riggs, yemek boyunca homurdanabilir ve tatlıdan önce birini yumruklayabilir. Muhtemelen Kyle, şu anda ona nasıl baktığını düşünürsek.

"Anneme yemeğe ihtiyacımız olduğunu söylemeyeceksin," diyor Kayla, emrin her kelimesinde otorite var.

Kyle, Kayla'nın otoriterliğinden hiç etkilenmemiş bir halde, "Söyledim bile," diye alay ediyor. "Her birimizin hayatına bu kadar karışmışken mi? Sana biraz karşılık vermek sadece adil görünüyor. Ayrıca, Chance ve Samantha'ya da tam olarak aynı şeyi yapmadın mı?"

"Yani, sana ve diğer çocuklara *yardım ettim*," diye düzeltiyor, kardeşine bir yemek daveti anlaşması yapıp yapmadığından uzak durarak. Bunun, yaptığı ve bunun intikam olduğu anlamına geldiğinden eminim.

"Aynı fark," diyor tekrar telefonuna bakarak. "Akşam yemeği Cuma günü. Annem çok heyecanlı," diye neşeyle haber veriyor ama sonra kaşlarını çatıyor. "Geriye dönüp baktığında, muhtemelen Dani'yle nişanlanacağımızı duyuracağımı sanıyor ki böyle bir şey olmayacak. Henüz." Kayla'yı sayısız şekilde kızdırmasına ve şansını zorlamaya devam etmesine rağmen parmağını kaldırarak bu konuda bir şey yapmaması için uyarıyor. "Anneme sayım yapmamı ister misin?"

Kayla'nın sesi, sıkıldığı dişlerinden daha gergin, "Yapacağım," diyor. "Bu arada kardeş sohbetine de mesaj attım. Yani telefonun muhtemelen pathliyordur... her neredeyse." Oturma odasının bir tarafından diğer tarafına bakıyormuş gibi yapıyor, Riggs'le gittiğimizi hatırlıyor kıyafetler için farklı yönler. "Bunun için teşekkürler," diyor buz gibi bir sesle.

"Sorun değil, abla. Benim için yaptığın onca şeyden sonra *yardım* edebildiğime gerçekten sevindim." Kendi sözlerini ona geri fırlatırken sırtışı çok ukalaca. "Bunun tüm tanışma hikayesini duymak için sabırsızlanıyorum ama muhtemelen havuz kontrolünü yapmalıyım. Uymam gereken bir programım var." Kaşları çatıldı. "Bu arada, senin de işte olman gerekmiyor mu?"

"Angeline'e bugün evden çalışacağımı söyledim."

Kyle her şeye olduğu gibi buna da şaşırmış görünüyor ki bu da Kayla'nın her zamanki önce iş, asla oyun zihniyetine işaret ediyor. "Okulu asmak

Sen de mi? Dayyyyum, gerçekten kötü kız olayına giriyorsun. Onaylıyorum." Sürgülü kapıdan geri adım atarken ona iki başparmağını kaldırıyor.

Üçümüz de onun havuza gidişini izliyoruz, yol boyunca sanki hayatının en güzel günüymüş gibi ıslık çalıyor.

"Demek kardeşim Kyle bu," diye mırıldanıyor Kayla, yorgun bir yenilgi ağzını kapatıyor. Ama sadece bir anlığına. Neredeyse anında, bu rahatsız edici durumdan kurtulmak için dans ederken yüzünü daha sakın bir şekle sokuyor. "Bak, akşam yemeği için endişelenme. Anneme Kyle'ın şaka yaptığını, bana şaka yaptığını ya da uyuşturucu kullandığını söyleyeceğim ve her şey yoluna girecek. Ona ne söylersem inanacaktır, özellikle de Kyle hakkında." Bu kez, Kyle'ın adını söylediğinde, bahsettiği kara koyun geçmişini anlatan bir bıkkınlıkla söylüyor. "Yani paniğe ya da nazik bir hayal kırıklığına gerek yok." Sanki onu terk edeceğimizi çoktan kabullenmiş gibi görünüyor, sanki yemek çok fazlaymış gibi, ya da durum çok fazlaymış gibi, ya da... o çok fazlaymış gibi.

Eminim hayatı boyunca ona böyle söylenmiştir. İnsanları rahat ettirmeye çalışmıyor ya da işleri onlar için kolaylaştırmıyor. Bunun yerine Kayla o kadar göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyor ki, çoğu insanın kıyaslandığında eksik olduğu yerleri vurguluyor. Ve onun seviyesine yükselmeleri gereken yerlerde, bahse girerim pek çok kişi korkakça bir çıkış yolu seçerek onu tekrar tekrar terk ediyordur.

Ben o insanlardan biri olmayacağım. Kayla, ne olursa olsun onun için ve onunla birlikte ortaya çıkan birini hak ediyor.

Anında Kyle'ın yaptığımız bu şeyin ortasına bıraktığı nitro-boost'a yaslanmaya ve ne olacağını görmeye karar veriyorum. Rahat bir gülümsemenin dudaklarımı çalmasına izin vererek, "Sorun değil. Cuma kaçta?" Rahat konuşuyorum, sanki *Kıyamet Günü'nün Açlık Oyunları* versiyonu için tüm ailesiyle buluşmaya ne zaman gitmemiz gerektiğini değil de bir filmin ne zaman başlayacağını soruyormuşum gibi. "Güzel mi giyinmeliyiz yoksa gündelik bir şey mi?"

"Ne?"

Riggs kaskatı kesiliyor, şaşkınlıktan da öte gözleri benimkilere kilitleniyor ama hemen toparlanıp onun arkasına geçiyor ve onu aramıza sıkıştırıyor. "Senin aileden daha korkunç şeylerle yüzleştik Kayla. Sen varsın. Bununla başa çıkabiliriz." Sesi sabit, ama en sevdiğim hokey sopam üzerine bahse girerim ki kalbi hızla çarpıyor ve paniğe bağlı tam bir kapanmanın eşiğinde.

Bir flaş patlıyor, hemen hepimizin dikkatini çekiyor ve dönüp baktığımda Kyle arka kapıda duruyor, az önce üçümüzün fotoğrafını çektikten sonra telefonunu kaldırmış. "Harika çekim," diyor, kendinden çok memnun görünüyor. "Ve gönder. Kardeş sohbeti. Annemle değil. O kadar da piç değilim. Aslında öyleyim ama yapmadım." Göz kırıyor ve bir kez daha adımlarını hızlandırarak uzaklaşıyor.

"Bunu hak ettim," diye iç geçiriyor Kayla, başı Riggs'in omzuna düşerken. Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum ama en azından kardeşleriyle ilgili olarak, kedinin çantadan çıktığını kabullenmiş görünüyor.

Onu mutfağa doğru götürüp gözden uzaklaştırarak, "*Kazara* havuza düşmesine ve belirsiz bir süre altında kalmasına yardım etmemi ister misin?" diye soruyorum. Çoğunlukla şaka yapıyorum. Evet demediği sürece, o zaman tamamen ciddiym. "Ya da en azından telefonunu pirincin kurtaramayacağı kadar derinde boğmak?"

Bir kahkaha atıyor. "Hayır, sorun değil. Aslında eskisinden daha iyi."

"Daha mı iyiydi?" Riggs alay ediyor.

"Bazı zor zamanlar geçirdi. Aramızdaki en genç çocuk o, ama kesinlikle tipik bebek ayrıcalıklı muamelesi görmedi. Hayatta kalmak için yapması gerekeni yaptı." Sanki onun ailesinde olmak bir savaşın ön cephesinde savaşımaya benziyormuş gibi konuşuyor.

Belki de öyledir. 'Her parlayan altın değildir'i anlıyorum ama Kayla çoğunlukla ailesinden sevgiyle bahsediyor, onlarla ilgili hikayeler anlatırken sık sık gülümsüyor. Yani o kadar da kötü olamaz, değil mi? "Peki ya sen? Sen ne yapmak zorundaydın?"

"Her şeyi," diyor hemen, ona uzattığım taze kahve fincanını alarak. "Ailemin her bir üyesinin Venn şemasını çizsen, merkezinde kim olurdu biliyor musun?" Kendi sorusunu yanıtlamadan önce sadece bir saniye duraksıyor. "Ben. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama kardeşlerimin notlarını, randevularını, kötü seçimlerini ve kötü davranışlarını her zaman takip eden, ihtiyaç duyduklarında onlara rehberlik eden bendim, genellikle gölgelerden, onlar doğru olanı yapana kadar farkına bile varmadan. Ve onları doğru yolda tutmak gerçekten çok zordu çünkü inatçılık aileden geliyordu." Belli ki kendini de buna dahil ediyor ama bu kendini küçümseyen bir değerlendirme gibi gelmiyor. Daha çok bunu olumlu bir aile özelliği olarak görüyor.

"Ve biz büyüdüğümüzde de bitmedi. Riskler **a r t t ı k ç a** daha da kötü olabilirdi." Kupasına bakıyor sanki

analiz ediyor. "Bana ihtiyaç duyduklarını bilmeden önce ortaya çıkıyorum, sorunları sorun haline gelmeden önce ele alıyorum ve önemli olduğunda işleri berbat etmemelerini sağlıyorum. Yine de onları bulundukları noktaya getirmek için neler yaptığımı bildiklerini bile sanmıyorum." Başını bir kez daha kaldırdığında, taşıdığı sorumluluğun ağırlığı gözlerinde saklanan yorgunlukta görülebiliyor ve her ne kadar şiddetle inkar etse de, Kyle'ın hareketlerinin ve verdiği tepkinin onu incittiğini düşünüyorum. Hem de derinden.

"Ailen neredeydi?" Dikkatlice sordum. Kardeşim olmadığı için (ve harika ebeveynlere sahip olduğum için) istemeden de olsa bir mayına basmak istemiyorum, özellikle de Kyle'ın ortaya çıkmasıyla beklenmedik bir şekilde savaş alanına atılmışken.

"Meşgulüm," diyor kahvesinden bir yudum alarak. "Ben her zaman annemin yedeği ve babamın sol eli oldum-Cameron'un sağ eli olduğu açık." Fincanı aniden yere bırakıyor, açıklığa kavuşturmak için acele ederken kaşları çatılıyor. "Sanki herkesi kendi ihtiyaçlarımdan üstün tutan bir şehitmişim gibi konuşmak istemiyorum. Kesinlikle kendime öncelik verdim. Mecburum yoksa bulunduğum yere gelemezdim." Duraksıyor, sanki bunun için ona kızmamızı bekliyormuş gibi, ama anlıyorum. Sabahın erken saatlerinde pistte geçirdiğim saatlerin bana öğrettiği bir şey var: Zor işleri kendiniz yapmazsanız asla bir hedefe ulaşamazsınız.

Riggs, "Kendin de dahil herkesle ilgilenmen ne kadar harika biri olduğunu gösteriyor," diye övüyor ve çenesini yukarı kaldırarak gözlerini onunkilere diyor. "Sıra sende. Kyle'ın dediği gibi, sanki ödemen gereken bir kefaret varmış gibi değil, onlar için yaptığını senin için de yapmamıza izin verme sırası sende."

Sanki kulağa korkunç geliyormuş gibi burnu kırışıyor. Gerçekten çok sevimli ama bunu ona asla söylemem. Bunun en büyük nedeni, onun 'sevimli' gibi saçma bir sıfatla tanımlanmasına tepki göstereceğini düşünmem.

Riggs'in stratejisini destekleyerek, "Bırak seninle biz ilgilenelim," diyorum. "Bu beni zayıf gösteriyor."

Riggs de ben de hemen kıkırdıyoruz. Kayla'nın en ufak bir zayıflığı olduğu fikri bile mantıksız. "Sen hesaba katılması gereken bir güçsün, kadın. Az önce kardeşine ne yaptın? Belalı. Ama sert olman bunu hak etmediğin anlamına gelmez-" Riggs aniden sözünü kesiyor ve sadece onu çok iyi tanıdığım için aşk demek üzere olduğunu ama kendini tuttuğunu biliyorum. Şükürler olsun. Aklından geçiriyor olsa bile, bu kelimeyi ağzından kaçırmak için çok erken, özellikle de paniğe kapılacağını düşündüğüm Kayla için. "Önemsiyorum," diyor sonunda, sesi sert ve alçak.

"Hâlâ hoşuma gitmiyor," diyor Kayla, kaşlarını çatarak ona bakıyor ve kendi hakkındaki değerlendirmesinde bir değişiklik yapmıyor.

Başka bir aç deneyerek, "Onlara yardım etmek için devreye girmek zorunda kaldığında kardeşlerinin zayıf olduğunu mu düşündün?" diye soruyorum.

"Genelde aptal olduklarını düşünürdüm. Ama tam olarak zayıf demezdim."

"İşte böyle," diye bitiriyorum neşeyle. "Güçlü insanların bakıma ihtiyacı vardır çok."

Gözleri benden Riggs'e ve geri dönüp bizimkileri düşünürken sunum. PowerPoint slaytları veya animasyon gibi süslü şeyler içermiyor olabilir ama bence oldukça sağlam. Derin bir nefes alıyor, omurgası düzeliyor ve sertliği yeniden ortaya çıkıyor. "Tamam."

Aslında neyi kabul ettiğine dair en ufak bir fikrim olmamasına rağmen bu zafere gülümsüyorum. "Yani, yemeğe mi gidiyoruz?" Tereddütte soruyorum.

"Oh, Tanrım hayır!" diye haykırıyor, dehşete düşmüş görünüyor. "Kyle'ın böyle düşünmesine izin verdim çünkü onunla tartışmaktan daha kolaydı. Ayrıca, beni alt ettiğini düşünerek yemeğe gelecek ama kimse beni alt edemez." Bunun üzerine gururla gülümsüyor. "Ayrıca, ben sana bunu yapmazdım. Benimle birlikte kurtlarla yüzleşmeye istekli olmanı takdir ediyorum ama o yemeğe gitmemizin imkanı yok." Başını sertçe sallıyor.

"Emin misin?" Riggs sorar. "Eğer iki çataldan fazlası varsa kendimi rezil ederim ama senin için giderim." Onu takım yemeklerinde görmüştüm ve abartmıyordu. Süslü püslü, çatal bıçak takımlarıyla dolu çok çeşitli yemekler onun uzmanlık alanı değil. Riggs'e her zaman açık büfe ve bira barı verin.

"Cuma gününden önce ona çatal kullanmayı öğretebilirim," diye teklif ediyorum ama bu muhtemelen istediğim kadar güven verici değil.

"Bir düşüneyim," diyor Kayla.

Ama kararını çoktan verdiğiinden eminim. Ve rahatlamış hissetmem gerekirken, hayal kırıklığına uğramış hissediyorum...?

KAYLA

Kaçınılmaz olanı bu hafta sonuna kadar ertelemekten kurtulamayacağımı biliyordum. Kaçınılmaz olan Harrington Engizisyonu, marka beklemede. Kardeşlerim bana hiçbir zaman 'kız kardeşimizi koru' saçmalığını yapmadılar, çünkü buna kalkıştıkları için bile onları mahvederdim, ama Perşembe gecesi kapım çaldığında hiç şaşırmadım, yapabildiğim her an için sağdığım ertelemeyi sona erdirdim.

Bu konuşmayı her açıdan düşündüm. Her bir kardeşimin tepkisiyle nasıl başa çıkacağıma dair strateji geliştirdim, onların da kendileri kadar çeşitli olacağını biliyordum. Ve kabulden afroz edilmeye kadar her türlü olası sonucu analiz ettim; bu biraz melodramatik olabilir ama ben her türlü senaryoyu hesaba katmayı tercih ederim. Aşırı hazırlık benim konfor alanımın tam ortası. Ve şimdi, gösteri zamanı. Ya da benim durumumda kavalcıya ödeme zamanı, çünkü Kyle'ın haklı olduğu bir konu var ki, daha önce sayısız kez kardeşlerim için beyni oynadım ve şimdi onlar da bana aynı şeyi yapmaya çalışacaklar.

Denemek önemli bir kelime.

"Yeterince uzun sürdü. Kyle o resmi göndereli neredeyse otuz altı saat oldu," diyorum kapıyı açarken, tüm kardeş grubumun aniden ve plansız bir şekilde ortaya çıkmasından sıkılmış bir sesle. Bunun bir tuzak olduğunu düşünüyorlar ama ben onları bekliyordum. Öyle ki sehpanın üzerinde yeni düzenlenmiş bir şarküteri tabağı var ve bir şişe beyaz şarabın mantarını yeni çektim.

"Oooh! Peynir!" Luna fısıldayarak yanımdan geçip atıştırmalıklara doğru koşuyor.

Cole bana, "Saldırı planımızı halletmemiz gerekiyordu," diye bilgi veriyor, sesi düz ve yüzü taş gibi. Herkesin ondan korkmasına ve alamet-i farikası olan tehditkâr, ölü gözlü bakışını attığında sinip kaçmasına alışkın ama ben herkes değilim ve en ufak bir ürkeklik göstermiyorum. Onun kalbini her zaman kendi kalbim gibi hissedebildim, bu yüzden onun iyi olduğundan hiç şüphe etmedim.

ruhuna kadar. Yani, biraz aykırı olduğunu iddia etmeyeceğim, ama aldığımız terbiye göz önüne alındığında hepimiz öyle değil miyiz? Yine de duruşu net ve beni tedirgin etmek amacıyla kasıtlı olarak korkutucu davranıyor.

Onun için çok kötü, benim temelim sağlam ve onun korkutma taktiklerinden tamamen rahatsız değilim. "Senin açımdan kötü bir seçim çünkü bana da aynısını yapmam için zaman verdin," diye karşı çıkıyorum. "Ve ikimiz de kimin daha zorlu bir düşman olduğunu biliyoruz." Aramızdaki karşılaştırma karşısında kaşlarını çatıyor.

İlk sözlü sataşmalarla tonu belirledikten sonra, beş erkek kardeşimi ve neredeyse tüm ortaklarını bulup daireme girerken bana merakla bakan yüzleri sayıyorum. "Janey nerede?" En son giren Cole'a soruyorum.

"Emmett'le evdeyim ve Grace'le takılıyorum. Cameron onu bu tartışmaya getirmek istemedi," diye cevap veriyor ve sanki Cameron'ın beklenen konuşma konusu göz önüne alındığında ergen kızı için neden böyle bir ebeveynlik tercihi yaptığını anlıyormuş gibi konuşuyor. Emmett sadece bir yaşında olabilir ama Cole sanki doğru ve yanlışın nihai bilgi taşıyıcısıymış gibi kendisini Ebeveynliğin Kralı ilan etmiş durumda. Dürüst olmak gerekirse, yavrularımızın en korkuncunun böylesine beklenmedik bir koruyucu, besleyici çizgiye sahip olması genellikle sevindiricidir. Ancak şu anda ona boş bir bakış daha fırlatıyorum.

Herkes oturma odasındaki çeşitli koltuklara yerleşirken, "Yapabilirdin," diyorum kayıtsızca. Kaçış yolu olarak değil ama gerekirse onları dışarı atmaya hazırlanmak için kapıya en yakın sandalyeyi seçiyorum. "Çünkü burada bir tartışma olmayacak. Hiçbiriniz bırakın seks hayatımı, flört hayatıma bile davet edilmediniz."

"Gördün mü? Tamamen hayal ürünü," diyor Kyle, hem sırtıtmayı hem de aynı anda ağzına bir üzüm atmayı başarak. Botlarına fazladan bir bakış atıp kir var mı diye kontrol ediyorum ve neyse ki hiçbir şey görmüyorum. Bu izinsiz giriş, etrafını saran rastgele çamur, ter ve toz olmadan da yeterince kötü zaten. "Gerçekten de bu işin peşini bırakacağımızı sanıyor."

Eğlenerek homurdanıyor, neredeyse üzümü boğazına kaçacak, ki bu da bana kalırsa onu haklı çıkarıyor. Tüm bu çöplük yangınına gazyağı attığı için benim kitabımda bir parça karmik adalet.

Bu işin patlaması onun suçu. Kyle olmasaydı, akşam yemeği, jakuzide ıslanma ve herkes için akıllara durgunluk veren orgazmlar için mutlu bir şekilde erkeklerin evine gidiyor olabilirdim. Bunun yerine burada, çoğu ofisten yeni gelmiş ve kabız olmuş gibi görünen, üstüme sıçmak isteyen erkek kardeşlerim ve çeşitli seviyelerde meraklı görünen baldızlarımla oturuyorum,

endişeli ve belki de... tebrik edici? Herkesin ilgisini anlıyorum ama bu onları ilgilendirmez. Şimdi değil, belki de hiç değil, işlerin nasıl gittiğine bağlı olarak.

Yani, büyük bir müdahale anı için çok erken. Riggs ve Maddox'la sadece birkaç haftadır görüşüyorum. Pek sıradan sayılmaz ama yemin de etmiyoruz. Yani gerçekten, bunların hepsi erken ve yine onları ilgilendirmez.

"Bunun ele alınması gerekiyor Kayla. Haberler ortalıkta dolaşmaya başlamadan önce," diyor Cameron. En büyükleri olarak, muhtemelen bu konuda liderlik rolünü üstleneceğini varsayıyor. Ama gerçekçi olmak gerekirse, hepimizin tavsiye ve bilgelik için başvurduğu kardeş o değil. O ben oluyorum.

"Haber yok."

Cameron bir kaşını kaldırıyor ve babamın hayal kırıklığı ifadesine benzer bir şekilde bana kaşlarını çatıyor, ama ben ona asla böyle bir şey söylemem çünkü bir sürtük olabilirim ama zalim değilim. Bunun yerine sakince göz kırpyorum, cevap vermiyorum. Yılmadan tekrar üzerime geliyor. "Bunu ilan etmek öyle olduğunu göstermez. Herhangi biriyle çıkmanın hepimizi ve şirketi etkileyeceğini sen de en az benim kadar biliyorsun. Buna bir de kendi paparazzileri olan biriyle çıktığını eklersek? Bu bir halkla ilişkiler kâbusu."

"Sanırım *birileri* demek istedin," diye düzeltiyor Chance, burnu hoşnutsuzlukla kırırmış *bir* halde.

Samantha tüm vücudunu ona doğru çeviriyor. "Yüzünü düzeltmen gerek. Söylemek istemediğin şeyleri söylüyorsun."

Samantha'nın terslemesi karşısında doğrulmak yerine kaşlarını derin derin çatıyor. "Ya da hepimizin düşündüğü şeyi söylüyor. Gerçekten iki erkekle mi çıkıyorsun?"

Çıkmaktan bahsetmiyor. Hayır, sanki en yakın sokağın köşesine dükkân açmışım, bacaklarımı açmışım ve ayak başparmağıma *İşe Açık* tabelası asmışım da her Tom, Dick ve Harry'nin beni bir zafer deliği gibi kullanmak için sıraya girmesine izin veriyormuşum gibi konuşuyor.

"Ya öyleysem?" Cesur ve kararlı bir bakışla ona meydan okuyarak karşılık veriyorum. Cevabımdaki sıcaklık onu şaşırtmışa benziyor, sanki bunun bir tür yanlış anlaşılma olabileceğini düşünmüş gibi. Sanki Kyle gördüğünü söylediği şeyi görmemiş gibi. Sanki fotoğraf Riggs ve Maddox'la geçirdiğim özel anın değil de onların... Bilmiyorum, etrafımda dikiliyorlarmış gibi. "Her birinizde olana benzer bir şey bulsam çok mu kötü olur?"

Bu kasıtlı bir saldırı. Kadınları yanlarında bulduklarında her bir kardeşimin yanında durdum, bazıları diğerlerinden daha kolaydı, ama hepsi

Kendilerine has dramları vardı. Ve *hiçbiri* bir Harrington'dan 'beklenen' gibi olmadı. Onlara yardım ettim, destek oldum ve gerektiğinde zorla kafalarını kışkırlardan çıkardım. Bu ilişki yatırımının küçük bir geri dönüşü sadece adil görünüyor.

"Tabii ki hayır," diyor Cameron, sakın kafası ona olayları yatıştırarak gücü veriyor. "Senin mutluluğu, hatta aşkı bulmanı istiyoruz... özel bir *insanla*." Sorunun ne olduğunu anlamamışım gibi kişinin tekilliğini vurguluyor, hatta bunun sadece mümkün değil, arzu edilir olduğunu göstermek için Riley'nin elini tutuyor. Bir şey söylemek ister gibi bana bakıyor ama sonunda sessiz kalıyor ve kardeşlerin kendi aralarında halletmesine izin veriyor. Bizimki kadar karmaşık aile dinamikleri onun konfor alanına girmiyor ama Cameron'a işleri berbat ettiğini söylemekten asla çekinmez, bu yüzden sessizliğini ona karşı kullanmıyorum. O da kendi yöntemleriyle arkamı kollayacaktır.

"Bir soru sorabilir miyim?" Luna okula geri dönmüş gibi elini kaldırıyor. Yanakları peynirden sincap gibi şişmiş, gözlüğünün arkasındaki gözleri kendi sesini duyduğuna şaşırmış gibi kocaman.

"Ne olduğuna bağlı," diyorum temkinli bir şekilde. Luna baldızlarımın ilki ve ona büyük saygı duysam da onu her zaman anlayamıyorum. Onun beyni, kendi çapında parlak olsa da, çoğunlukla Disney şarkıları ve rastgele renk sıçramalarıyla dolu, benimki gibi madde madde listeler ve hedef tarihlerle değil. Kadın olarak daha farklı olamazdık ama en önemli noktada aynıyız: Carter'a olan sevgimiz. Onların ilişkisi ailemizin iyileşmesini başlattı ve bunun için ona sonsuza kadar minnettar olacağım. Ama yine de sormak üzere olduğu şeye karşı temkinliyim.

"İki profesyonel hokey oyuncusuyla nasıl tanıştın? Yani, bir iş gezisi miydi yoksa bir vakıf olayı mı? Sporu sevmezsin bile." Sıcak bir şekilde gülümsüyor, sorusunda en ufak bir kötü niyet belirtisi yok, bu yüzden herkes cevabımı beklerken neredeyse öne doğru eğilmesine rağmen cevap vermeyi seçiyorum.

"Aslında, bir barda."

"Başlangıçta derken ne demek istiyorsun?" Carter gözlerini kısarak soruyor.

Bunu eklememeliydim belki ama bunu bilerek yaptım ve Samantha'ya anlamlı bir bakış atarak bir kadını daha yanıma çektim. Çabuk kavırıyor ve "Tekrarını y a p m a y ı düşündüğün tek gecelik ilişki bu muydu?" diye haykırıyor. Gülümsemesi ışıltılı ışıltılı.

İçimdeki gurur hissediliyordu. "Sana Kayla Harrington'ın ne isterse yapabileceğini söylemiştim. Ve sen de sözüme inandın. Çak bir beşlik!"

Sehpanın üzerinden çıkmak için elini havaya kaldırıyor ve ben de ona küçük bir takdir gülümsemesi veriyorum.

"Bunu biliyor muydun?" Chance haykırıyor, şok dolu gözlerle karısına bakıyor.

"Tam olarak bu değil." Bana açıkça 'en iyi kısmı atladın' diyen anlamlı bir bakış atıyor. "Ama Kayla'nın kendisi için her şeyi değiştiren bir deneyim yaşadığını ve bunun hayatta bir kez olacak bir şeyden daha fazlası olmasını istediğini? Evet, ona bunun peşinden gitmesini söyledim."

Chance'in ağzından çıkan kelimelere inanamıyormuş gibi çenesi düştü. "Tekrar söylüyorum, yüzünü düzeltmelisin yoksa ilişkimizin nasıl başladığını herkese anlatmak zorunda kalacağım." Ona cesaretle bakıyor, kapıyı açması için cesaretlendiriyor ve neyse ki ağzını kapatıyor. Samantha'nın yardımını takdir ediyorum, çünkü onlar nasıl benim seks hayatımın ayrıntılarını duymak istemiyorlarsa, ben de kardeşiminkini duymak istemiyorum. "Oradan buraya nasıl geldin?" diye sorarak konuşmayı odaklıyor ve istediğim gibi kullanmam için sözü bana geri veriyor.

"Beni buldular, ki bunu pek hoş karşılamadım, onları yollarına göndermeden önce sözlü olarak kafalarını kopardım. Ama biri bana mutluluğu hak ettiğimi hatırlattı, ben de onu bulup bulamayacağımı görmeye karar verdim."

"Ve buldun mu? İki erkekle mi?" Chance hala bu gerçeğe takılmış bir şekilde soruyor. Hiç şaşırmadım. O benim 'doğru doğrudur ve yanlış yanlıştır' zihniyetine sahip kardeşim ve bu norm değil, eğer böyle bir şey varsa bile. Ama kardeşlerim arasında her zaman en yakın olduğum kişi o, bu yüzden kınaması daha derinlere iniyor.

"İki profesyonel hokey oyuncusuyla," diye belirtiyor Kyle, sırtarak kıpırdayan iki parmağını kaldırarak. Bundan zevk alıyor, sanki biz onun piyonlarıymışız gibi bir oyun oynuyor. Ama ben piyon değilim ve bu bir oyun değil. Bu benim hayatım.

Dişlerimi göstererek, "Siktir git, Kyle." diye hırlıyorum.

Bu yaptığım ilk plansız hareketti ve anında pişman oldum. Bu, poker masasında burnumu kaşımışım kadar bariz bir şey ve kardeşlerimin hepsi bunu biliyor çünkü aynı evde büyüdük, babamın dizinin dibinde aynı dersleri aldık. Bu, umurunda olmayan sert kabuğumdaki derin bir çatlak da olabilir.

"Mutlu musun?" Samantha sakince soruyor, terapist moduna geri dönüyor ve önemli soruya geri dönerek patlamamı yumuşatıyor.

Hâlâ kızgınlım ama ona değil, "Öyleydim, ta ki bu pislik ortaya çıkıp her şeyi mahvedene kadar."

Suçlayıcı parmağımla Kyle'ı işaret ediyorum ve o da ellerini havaya kaldırarak, benim kinime şaşırmış gibi davranıyor.

Hemen hemen her gün Kyle'dan daha sert yüzlerle karşılaştığını öğrendiğim Dani ona doğru eğilerek, "Bunu hak ettin. Ve daha kötüsünü."

Benden çok ondan korkan Kyle, kollarını göğsünde kavuşturup sessizleşiyor.

Çocukça ileri geri konuşmalarına rağmen, söylediklerim herkes için doğrudu. Bu Büyük Şey olana kadar mutluydum. Peki ya şimdi? Bilmiyorum. Her şey çok dağınık ve ben dağınıklıktan nefret ederim. Bu benim düzenli, planlı, suçlamaların üstünde olan her şeyimin antitezi.

Sıkıcı. Yalnız. Yalnız.

Son zamanlarda bunların hiçbiri olmamam dışında. Heyecanlıydım, deneyimlere açtım ve hatta Riggs ve Maddox hakkında daha fazla şey öğrendiğim ve onlarla daha fazla şey paylaştığım için biraz başım dönüyor diyebilirim. Daha önce hiç olmadığım kadar canlı hissettim. Kendimi maskesiz hissettim, bu beni korkutması ve savunmasız bırakması gereken bir şeydi ama beni olduğum gibi kabul etmeleri nedeniyle kendimi güvende ve rahat hissettim.

Hayır, beni *kutlamaları*.

"Geçmişlerini biliyor musun?" Cole sessizce soruyor. "Özellikle Patrick'in. İşin iç yüzünü öğrenmek istersen geçmişlerini araştırdım bile."

Riggs'e karşı korumacı hissederek çenemi sıkıyorum. Onlar hakkında kendi araştırmamı yaptım, ama Cole'un daha fazlasını teklif etmesi istilacı hissettiriyor. Kırıldım, "Bilmem gerekeni biliyorum, doğrudan onlardan." diye homurdandım.

Gözlerini kısıyor, bakışları delip geçiyor ve ben hiç geri adım atmıyorum, düz bir yüzle ona bakıyor ve aptalca bir şey söylemesi için meydan okuyorum. Televizyon programlarında bahsedilen ikiz telepatisi bizde yok ama birlikte geçirdiğimiz bir ömür bize birbirimizi sözsüz olarak okuma becerisi kazandırdı. Bu yüzden çenesini hafifçe eğip pes ettiğinde, en azından çok kötü bir şey bulamadığını kabul ettiğini biliyorum. Ağır suçlar yok, şüpheli nedenler yok, iki adama da anında veto yok. Bu, onları, özellikle de her ikisini de onayladığı anlamına gelmiyor, ancak derlediği ayrıntılı raporlara dayanarak onlara tamamen karşı değil. Ben öyle düşünmüyorum.

o raporları görmek istiyorum. Riggs ve Maddox'un bana söylediklerine güveniyorum. Ve kendi araştırmalarıma da.

Yine de, satranç tahtasındaki en ufak bir değişiklik. Artık Kayla bir kişi, Harrington'lar beş kişi değil. Daha çok 1,5'a karşı 4,5 gibi.

"Kayla, ne yapıyorsun?" Cameron onu yoruyormuşum gibi başını sallayarak soruyor. Ve kafasını karıştırıyorum.

En büyük ağabeyimle birçok açıdan çalkantılı bir ilişkimiz oldu. Karısı beklenmedik bir şekilde öldükten sonra, annem ve babam onun Grace'i ve dünyanın geri kalanını yıkıma sürükleyeceğinden endişelenirken onu en kötü halinde gördüm. Onun elini tuttum, yapamadığında Grace'le birlikte devreye girdim ve krizlerinde terapist rolünü oynadım. Blue Lake'e geldiğimde, Cameron ve Carter babamın her zaman teşvik ettiği rekabetçi savaşta çıkmaza girmişlerdi ve ben de çoğunlukla onların yolundan uzak durdum, fiilen duvarlarının içinde kendi mini imparatorluğumu kurdum. Carter gittiğinde ve sadece ikimiz kaldığımızda, Cameron ve ben aniden birbirimizin ayak parmaklarına basmadan veya birbirimizi öldürmeden nasıl birlikte çalışacağımızı bulmak zorunda kaldık. Ve bunu başardık, bir yandan şirket için en iyisini ararken bir yandan da başarıya giden kendi yollarımızı çizdik.

En son olarak, onun hayata geri dönüşünü izledim, bu imkansız olduğunu düşündüğüm bir şeydi ve yüzde yüz Riley'nin eseri idi. Ancak bu ne kolay ne de ani bir diriliş oldu. Zahmetli bir şekilde yavaş ilerledi ve Riley başlangıçta Grace'in dadısı olduğu ve Cameron'a kıyasla oldukça genç olduğu için kendi içinde bir miktar yargılamayı da beraberinde getirdi. Ama tüm bunlar boyunca, iyi ve kötü, onu sadece desteklemekle kalmadım, aynı zamanda Blue Lake'in onun için kimsenin onu ve kararlarını sorgulamadığı, en azından yüzüne karşı sorgulamadığı bir sığınak olmasını sağladım.

Ben de böyle bir desteği hak ediyorum. Bunu bekliyorum. Bunu talep ediyorum.

Cameron'ın sorusuna vereceğim cevabı ya da bu karakter dışı davranış için bir tür açıklama beklerken herkesin gözleri üzerimdeydi. Onları hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmasam ve bana artık farklı gözle bakmalarından nefret etsem de, anlayacakları bir nedenim olduğundan emin değilim.

Hayatım boyunca onların kardeşliğinin dışında kaldım. Önceleri, sırf kız olduğum için reddedildiğim kliklerine girmek için elimden geleni yaptım. Daha sonra, onların karmaşık bağlarının ana hatlarının etrafından dolaşmanın bir yolunu buldum, kendi bağları kaosa sürüklenirken her bir kardeşle bireysel ilişkiler kurdum. Şimdi, yetişkinler olarak

Çoğunlukla aile olma yolunda ilerliyoruz. Mükemmel değil ama işler tam da grup sohbetinde konuşabileceğimiz, krizler ortaya çıktığında birbirimizin arkasını kollayabileceğimiz ve düzenli akşam yemeklerine oturabileceğimiz noktaya kadar gelişirken, işte ben yine dışarıdayım.

Her zaman olduğum yerdeyim - erkeklerden oluşan bir ailedeki tek kız, Blue Lake'te güçlü bir pozisyonda olan tek kadın, babam iş için gittiğinde ve annem vakfı ayakta tutmakla meşgul olduğunda geri kalanları umursayan tek kişi. Yani bu aykırı konum bir bakıma evim gibi; nasıl davranacağımı, nasıl karşılık vereceğimi ve işgallerine nasıl karşılık vereceğimi bildiğim bir yer, çünkü burası benim bölgem. Onların değil. Benim hayatım, onların değil.

"Hayatımda ilk kez, ne istersem onu yaparım," diye cevap veriyorum net ve dengeli bir şekilde, sesime hissetmediğim bir güven enjekte ederek.

"Ne istersen mi?" Chance içi boş bir şekilde söylüyor.

"İlk kez mi?" Carter yankılanıyor, yüzü şaşkınlıkla karışmış. "Sen neden bahsediyorsun? Sen her zaman istediğini yaptın. Kim seni durdurmaya cesaret edebilir ki?"

"Ölmek isteyen biri," diye mırıldanıyor Cole.

Kardeşlerim birbirlerine bakıyor, uyanmadığım, her şeyi berbat etmeye karar vermediğim ve kafamın içinde sadece kendi sesimle işime devam etmediğim fikrini açıkça reddediyorlar.

Gerçekten benim de onlar kadar berbat durumda olmadığımı mı düşünüyorlar?

Ben her zaman annemin yedeği oldum, istemediğim ama doğal olarak üstlendiğim bir rol. Belki de tüm aileden sorumlu olmak istemediğimi hiç düşünmeyecek kadar iyi oynamışımdır?

"Her gün hepiniz için endişelenmek *istediğimi* mi sanıyorsunuz?" İçlerinden birinin hayır diyebileceğini umarak hepsine bakıyorum ama babamızın bir eşine benziyorlar; çeneleri sert, mavi gözleri bir şekilde hem boş hem de kızgın, omuzları verdiğim mücadeleye karşı dik.

Bir zamanlar, en azından babamla birlikteyken, sessizce teslim olurdum, insanları memnun eden biriydim. Daha sonra, teslim olmuş gibi yapmayı ve sonra devam etmeyi öğrendim çünkü bir kez dikkati benden uzaklaştığında, tekrar uyum sağlaması haftalar veya bazen aylar alırdı. Büyüdükçe değiştim. Bu, yara bandının bir anda yırtılması ve kendi ayaklarımın üzerinde durabilecek kadar güçlü olmam değildi. Hayır, yavaş ve acı verici bir şekilde değiştim ve bu ruhum üzerinde acımasızca şiddet uyguladı, ancak babama, kardeşlerime veya başka birine göre işleri 'doğru şekilde' yapmak istemeyen bir insan oldum. I

Kimse anlamasa, desteklemese ya da benden bekleme bile bana doğru gelen şeyleri yapmak istiyorum.

Bu yüzden hayatımda ilk kez kardeşlerime yeni ve keskin bir şekilde karşı çıkıyorum, onlara daha önce hiç yapmadığım şekilde sesleniyorum.

"Yabancı bir ülkede ölmüş olsaydın endişelenmez miydin sanıyorsun?" Cole'la göz göze geldim, yıllarca sabah gazetelerini okuduğumu, 'kimliği belirsiz bir ceset bulundu' haberini aradığımı ve sürpriz bir şekilde ortaya çıkıp tekrar kaybolduğunda rahat bir nefes aldığımı hatırladım.

"Ya da kaçıp Grace'i de yanında cehenneme götürmek mi? O ilk günlerde birlikte olduğumuz her an nefesini koklamadığımı, yükünü taşımak zorunda olup olmadığımı anlamaya çalışmadığımı ya da daha kötüsü direksiyona geçmediğinden emin olmadığımı mı sanıyorsun?" Sıra Cameron'da.

"İnsanları kurtarmak için kırmızı hap podcast'lerinin karanlık dehlizlerine dalmanı izlemek ne kadar eğlenceliydi sence? Psikolojik olarak seni oraya hapsetmek için tasarlandıklarını bildiğin ve sana ya da bir başkasına zarar vermeden önce kaçmanı umduğun halde?" Chance.

"Ve tabii ki seninle rekabet etmeyi umursamayan birini alt etmek için yüksek riskli riskler ve daha da aptalca kararlarla kendini yok etmeni engellemek harikaydı?" Carter.

"Yap beni, yap beni," diye alay ediyor Kyle, elindeki bir avuç üzümü sallıyor, sonra da bir tanesini bekleyen ağzına atıyor.

"Neden? İlgiye o kadar muhtaçtın ki bunu elde etmek için neredeyse her şeyi yapardın, defalarca kurtarılmış gerekirdi," diye özetliyorum. "*Doğru bile olmayan* bir nedenden dolayı kötü çocuk gibi davrandın. Sen lanet olası bir davası olmayan asinin tanımıydın." Odanın içinde her birine ters ters bakıyorum, yıllardır bastırdığım öfke sonunda her zaman koruduğum sakın yüzeyin üzerinde kaynıyor. "Aranızdan herhangi biri bu boktan aile hakkında ne düşündüğümü ya da ne hissettiğimi tek bir kez olsun düşündü mü? Yoksa her şeyin yolunda olduğunu mu varsayıyorsunuz? Çünkü tabii ki öyleyim. Neden olmayayım ki?"

Sesim biraz fazla yükseldi, biraz fazla yüksek çıktı ve histeri sınırına dayandım.

Kyle hâlâ Cheshire Kedisi gibi sırtarak, "Siktir, bize gerçekten nasıl hissettiğini söyle," diye mırıldanıyor. Nasıl oluyor da hâlâ bundan zevk alıyor? Daha iyiydi, her fırsatta ortalığı karıştırmak için didikleyip durmuyordu ama görünüşe göre eski numaralarına geri dönmüş.

Ama aynı eski şeylerden bıktım. Herkesi ve her şeyi bir teşekkür bile etmeden sürekli taşımaktan çok yoruldum.

'Vay canına, gerçekten de kıcıımı kurtardın' gibi en ufak bir durumsal farkındalık. "Kayla," diye başladı Cameron ama sonra söyleyeceği şeyi yuttu.

der ve iç çeker. Bunun yerine, "Bazı kötü zamanlarda hepimizin yanında durdun ve şimdi hepimiz iyiyiz. Kısmen senin sayende." Kardeşlerimin hepsi başlarını sallayarak ona hak veriyorlar.

"Bu asgari ve çok geç onay için teşekkür ederim," diyorum, sesim buzdan daha soğuk.

"Bu bir çeşit gecikmiş isyankârlık çizgisi mi?" Chance soruyor. "Sanki şimdi biz iyiyiz de, yaramazlık yapma, çıldırma ve açıkça kötü kararlar verme sırası sendeymiş gibi mi?"

Bunu Kyle söyleseydi şaşırmazdım çünkü o böyle saygısızdır. Cameron söyleseydi, Grace'le ergenlik değişiminin tam ortasında olduğu için anlayışla karşılardım. Carter ya da Cole? Muhtemelen incinirdim ama üstesinden gelirdim. Ama Chance, asla hata yapmayan bir izci tipi olduğu için birinden daha iyi olduğunu düşündüğünde kullandığı o küçümseyici tonla söyledi. Kararı sorularıyla örülü ve belli ki benim ne yaptığını bilmeyen ve gerekirse utandırılarak doğru, uygun seçimlere yönlendirilmesi gereken olgunlaşmamış, küstah bir çocuk olduğuma çoktan karar vermiş.

Ayağa fırlayıp kardeşlerimin üzerine dikilmeden önce ağzım bir anlığına sıkıştı. "Ne var biliyor musunuz? Hepinizin canı cehenneme. Özellikle de senin." Chance'i işaret ediyorum. "Ne cüretle yaptığım her neyse onu bayağı, yaban yulafı eken bir seks oyununa indirgersiniz. Sana mutlu olduğumu söyledim. Bunu istediğimi söyledim ve sen bununla mı geri geliyorsun?" Ona şaşırmamam gerekse de hayal kırıklığıyla başımı sallayarak acı bir kahkaha attım. "Çık dışarı. Herkes dışarı. Dışarı," diye emrettim, zaten hiç de gerekli olmayan bu müdahaleden bıkmıştım.

Eğer Kyle ortaya

çıkmasaydı. Beni

görmeseydi.

Herkese söylemeseydi.

Eğer, eğer, eğer... her şey yoluna girecekti. Her şeyi halletmiştim ve Riggs ve Maddox'la ilerleme kaydediyordum. *Kendimle* ilerleme kaydediyordum.

Ama hayır, geri dönüş yok. Ters çevirip zamanı geri alacak kum saati yok. Bu yüzden ön kapıya doğru yürüdüm, çekip açtım ve kenara çekildim.

Birbirlerine bakıyorlar, ne yapacaklarından emin değiller. Ben taşkınlık yapmam. Aşırı tepki vermem. Ve ne olursa olsun, kontrol hep bende olur. Her zaman.

Ama nefes alışım çok hızlı, yüzümün kızardığını hissedebiliyorum ve her birine daha da fazla kin kusmanın eşiğindeyim. Onlara yardım ederek, onları dinleyerek, onları severek geçirdiğim onca zaman için.

Ve en ufak bir sıkıntıda, hayatımdaki en küçük olağandışı değişiklikte, destekleri tamamen yok oluyor. Bu ihanet içimi burkuyor. Siktir et onları.

Sonunda, ya da en azından öyle hissederek, ayağa kalkıyorlar ve kararsızca kapıya doğru yürüyorlar.

"Kayla-" diyor Cameron, bu durumu düzeltmeye çalışan daimi kaptan Gemi.

Çabasını reddederek başımı sallıyorum ve diğer kardeşler de onu takip ediyor. önderlik ediyor, onaylamama ve hayal kırıklığı dolu bakışlarla sessizce yanımdan geçip gidiyorlardı. Ve bir miktar da "ne oldu lan şimdi?

Peki ya arkadaşlarım? Hayatıma sadece erkek kardeşlerim aracılığıyla girenler, her zaman istediğim kız kardeşler haline gelen kadınlar? Anlamıyor olabilirler ama harikalar. Riley bana hızlıca sarılmak için duraklıyor ve geri çekildiğinde bana özür dileyen sıkı bir gülümseme veriyor. Samantha sert bir bakışla Chance'le konuşacağına söz veriyor ve benimle gurur duyduğunu söylüyor. Luna bana peynir kokulu bir kucak açıyor ve kulağıma benim adıma çok mutlu olduğunu ve çocukları bir patron gibi azarladığımı fısıldıyor. Dani bu gece neredeyse tek kelime etmedi ama yanımdan geçerken çenesini eğerek sessizce Kyle'ın hayatını benim için cehenneme çevirmeye yemin ediyor ki bunu takdir ediyorum.

Kapıyı arkalarından kapatıyorum, arkamı dönüyorum ve sırtımı soğuk tahtaya dayıyorum. Dairemdeki hasarı incelerken iç geçiriyorum. Kanepeler sağlam olduğu, sandalyeler yerinden oynamadığı ve masada sadece birkaç terk edilmiş şarap kadehi olduğu için çıplak gözle görülemeyebilir ama tüm dairem -hayır, tüm hayatım- darmadağın olmuş gibi hissediyorum.

Ve yine yalnızım. Yalnızlık bu kez daha ağır, daha yaygın ve sinsi bir şekilde bedenime işliyor.

Ama asla yuvarlanacak biri değilim, işe koyuluyorum. İlk iş olarak şarküteri tabağının artıklarını çöpe atıyorum ve şarabı giderden aşağı döküyorum. Bunu yaptıktan sonra süpürgeyi çıkardım.

Temizlik, büyürken yapmak zorunda olduğum bir şey değildi. Bir ev yöneticimiz, bir aşçımız ve düzenli olarak gelen bir hizmetçimiz vardı. Kirli kıyafetler sihirli bir şekilde

dolabımda yeni yıkanmış, ütülenmiş ve asılmış olarak yeniden ortaya çıkmak için sepetten taşınırdı. Her gün okuldan eve geldiğimde yatağım gizemli bir şekilde hazırlanırdı ve gece yatağa girdiğimde rutin olarak taze çamaşır kokusu alırdım. Buzdolabındaki yiyeceklerin nereden geldiğini hiç merak etmedim ya da birinin bizim için akşam yemeği pişirdiğini düşünmedim. Bunların hepsi benim için normaldi, fark edilecek ya da üzerinde düşünülecek bir şey değildi.

Kendi evime taşındığımda işler değişti. Buradaki insanları sevmiyorum. Derinlemesine temizlik için bir temizlik hizmetim var ama haftalık bakım benim meditasyonum. Benim kurtuluşum. Benim... kontrolüm.

Elektrikli süpürgeyi oturma odasındaki halının üzerinde gezdiriyorum, genelde beni tatmin eden mükemmel paralel çizgiler oluşturunca ama bu gece öyle olmuyor ve bunun yerine içimde bir şeyler kırılıyor. Ne olduğundan emin değilim... kalbim, belki? O kadar çok kalpsiz olmakla suçlandım ki buna inanmaya başladım, bu yüzden gerçekten öyle bir kalbim olduğundan emin değilim ama göğsümde donuk bir sızı var.

Garip bir şekilde, yardım edebileceğini düşündüğüm tek kişi... Maddox. Bu acıyı bastırmak, her şey yolundaymış gibi davranmak ve onun neşeli şakalarına gülmek istiyorum. Riggs çok fazla soru soracak, nasıl hissettiğimi bilmek isteyecek ve maskemin ardını görecek ve ben şu anda bunu istemiyorum. Çok çığ, çok savunmasız, çok açıktayım.

Ama birini diğeri olmadan görebilir miyim? Sorun olur mu? Onu bile bilmiyorum. Bu tür kurallar koymadık ve bunun belirsizliği bunaltıcı.

Sonunda temizliği bitirip mobilyalara hafif keten kokulu bir spreyle sıkıyorum ve banyoya gidiyorum. Küvetim onların jakuzisi ve kollarına sarılmakla neredeyse aynı değil ama bu gece daha güvende hissediyorum.

Çünkü birdenbire ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim kalmadı ve her şey tamamen kontrolden çıkmış gibi hissediyorum.

RIGGS

"Ailesinin evine gitmemizi ister miydin?"

Maddox bir an için bana bakıyor, sonra dikkatini tekrar önümüzde uzanan yola veriyor. "Ailesinin evini cehenneme benzettiğini düşünürsek, bence bu seçenek çok daha iyi olacak. Göreceksiniz."

Kayla, Kyle'ın Çarşamba günü ayrılmasından kısa bir süre sonra, iyi olduğunu ancak 'ailevi sorunlarını' ele almak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyleyerek ayrıldı. Ona inanmadım ama kararına saygı duymak için elimden geleni yaptım. Perşembe günü ondan hiç haber alamadık, bu da beni endişelendirdi. Cuma günü öğle yemeğine kadar da haber alamayınca, kaderci zihnime göre bu, bizi hayalet gibi gördüğünün açık bir işaretiydi.

Maddox umudumu canlı tutmaya çalıştı, bana sadece birkaç günlük sessizlik olduğunu ve Kayla için her şeyin oldukça önemli bir şekilde patladığını hatırlattı, bu yüzden bu konuda duygularıma kapılmanın bize hiçbir faydası yoktu. Onun önerisi sadece bir nefes almak ve kardeşinin saçmalıklarından sonra sakinleşmesine izin vermektir.

İronik bir şekilde haklıydı, ama yine de Kayla bu öğleden sonra arayıp akşam yemeği için ona gelmek isteyip istemediğimizi sorduğunda gözlerindeki ışığın geri geldiğini gördüm. Hiç şüphesi yokmuş gibi davranmaya çalıştı ama ben onun da gizliden gizliye endişelendiğini, bunu gülümsemelerinin, şakalarının ve rahat tavırlarının altında sakladığını biliyorum.

"Bu hala büyük bir adım. Onun için. Bizim için." Nefesimin altında mırıldanıyorum,

"Onun için.

Ben."

Bu iniş çıkışlar, ileri geri gidişler rahatsız edici derecede tanıdık geliyor, Daha önce hep yaktığı için sizi de yakacağını bildiğiniz bir ateşe elinizi sokmak gibi. Elimde değil, ateşin doğası bu ve ben daha fazlası için geri dönmeye devam eden bir aptalım.

Belki de uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermeliyiz? Eve gidelim, Kayla'nın ailesiyle arasını düzeltmesine izin verelim ve sadece... bilmiyorum... sıradan sikişlere geri dönelim

Maddox'la bir kadın konusunda anlaştığımız nadir zamanlarda? Bu fikir bile midemi bulandırıyor. Ben bunu istemiyorum. Kayla'yı istiyorum.

Hay sikeyim.

"Benden korkuyor musun?" Maddox değerlendirmelerinde her zaman biraz fazla zekidir, sanki çok çarpık ve karanlık olduğunda zihnindeki fırtınaları hissedebilir. Cevap vermeyince bir kez daha bana doğru bakıyor. "Kendine gel dostum. Bu iyi bir şey. İyi olacağız."

Uzun zamandır iyi olmamıştım.

Aslında, iç anlatıcımın hemen sunduğu hata bulma özeleştirisi bu olsa da, şimdi bunu ikinci kez tahmin edebiliyorum. Terapi bunu yapabilir, kafanızın içindeki sesin size mi yoksa başka birine mi ait olduğunu anlamanıza yardımcı olabilir. Ve bana iyi olmadığımı söyleyenin kim olduğunu biliyorum - Eliza.

Ama bu ses doğru mu?

Doğru olduğunu sanmıyorum. Kayla ile tanışmadan önce memnundum, takımımından ve maçlardaki oyunumdan memnundum, arkadaşlarımdan ve ailemden memnundum, kendimi yerleşik ve ayakları yere basan biri gibi hissediyordum. Ve şimdi, onunla bazı gerçek mutluluk anları yaşadım. Kahkahaların, eğlenenin ve bağlantının parlak noktaları ve evet, bazı harika seks.

Ben iyiyim. Belki de iyiden de iyiyim ve iyileşme yolunda korkutucu bir adım daha atarken o eski sesin çenesini kapatıp beni yalnız bırakması gerekiyor. İlerleme, kafamın içinde iğrenç bir hayırcı olmadan da yeterince korkutucu.

Kayla'nın daveti büyük bir olay. Bu, risk almaya değer olduğuma karar verdiği anlamına geliyor ve bunun ağırlığı göğsümde ağır bir şekilde dursa da, tehlikeli bir şekilde umut gibi hissetmeme rağmen, bana duyduğu güveni kazanmak istiyorum.

"Ben iyiyim." Maddox'un numaralarından birini kullanıyorum, onu var ediyorum. "Ben hazırım."

Ve ben hazırım. Daha fazlasına, daha derine, daha gerçeğe hazırım.

"Hâlâ yemeğe geleceğimizi mi düşünüyorlar? Yoksa siz mi geliyorsunuz?" Kayla bize üç süslü gümüş tabak, rahatsız edici sayıda çatal ve hafifçe titreyen mum ışığıyla donatılmış yemek masasını gösterirken Maddox soruyor.

Evi, burada yaşayan kadının bir çalışması gibi. Kanepelerdeki yastıklardan tepesinde spot ışığı olan bir kaide üzerindeki heykele kadar her şey özenle yerleştirilmiş.

Renkler soğuk ve buz gibi, özellikle beyaz, bej ve ona gönderdiğimiz iç çamaşırının üzerine giydiği elbiseyi hatırlatan soluk mavi tonlarında. Eğitimsiz bir göz için muhtemelen anonim ve tasarımcı küratörlüğünde görünüyor, ancak sehpanın üzerindeki kitap yığını gibi Kayla'nın dokunuşları var, dekor olabilir, ancak dışarı çıkan kitap ayraçları bana Kayla'nın onları gerçekten okuduğunu söylüyor.

Kendini mutfığa atıyor, bize oturmamızı söylerken, kendisinin idare edebileceği konusunda ısrar ediyor, ki öyle de yapıyor, cloche kaplı tabaklar ve bir şişe şarap için iki hızlı yolculuk yapıyor. Tekrar oturmadan önce masanın başındaki sandalyeyi onun için çekiyorum, ben onun soluna, Maddox da sağına.

"Anneme gelemeyeceğimi söyledim, sayım sözümü yerine getirdim ama ya diğerleri? Bildikleri kadarıyla, melodramatik bir akşam yemeği ve gösteri durumu bekliyorlar, burada bana hak ettiğim hayal kırıklığına uğramış ebeveyn dersini alacağım." Dudakları düz bir çizgiye doğru bastırıyor, bu da bana o derslerden kaç tane aldığını merak ettiriyor. "Ama şimdiye kadar daha iyi bilmeleri gerekirdi. Bana zorla bir şey yaptırmaya mı çalışıyorsun? Asla işe yaramayacak ve bunun sonuçları var. Korkunç sonuçlar." Yüzü ifadesiz, boşluğu soğukkanlı bir tehdit olarak okunmaya niyetli ve ben onun ailesinin yerinde olsaydım, elindeki her neyse ondan çok korkardım. Ama soğuk bir cephe oluşturmakta iyi olsa da, gözleri ona ihanet ediyor, sanki kardeşinin el altından yaptığı manevraların ihanetini yeniden yaşıyormuş gibi çiğ bir şeyle parıldıyor.

"Kyle gördüklerini ailene anlatmayacak mı?" Adamla sadece birkaç dakikalığına tanışmıştım ama Kayla'yı kendi deyimiyle 'kurtların' önüne atacak ve katliam sürerken mutlu bir şekilde patlamış mısır yiyecek birine benziyordu.

"O bundan daha akıllı" diyerek başını sallıyor.

"Tanıştığımız adam mı? Zeki mi?" Maddox, Kyle'ın zekâsını değil ama seçimlerini aşağılayarak alay ediyor.

"Annemle babama söylerse dehşete düşerler-"

"Maddox sırtarak araya giriyor ve Kayla'nın ailesinin bizim yarı çift durumumuzdan duyduğu sözde dehşetten en ufak bir rahatsızlık duymadığını gösteriyor.

Kayla devam etmeden önce ona küçük bir kahkaha atıyor, "Dehşete kapılırlar ve beni arayıp neler olduğunu ve ne halt ettiğimi öğrenmek isterler.

düşünmek... yada, yada, yada." Şimdi onları duyabiliyormuş gibi gözlerini deviriyor. "Ama benim yokluğum Kyle'ın çuvalladığını gösteriyor. Dün gece buraya gelerek ve bunun için çok geç olduğu halde etrafıma bir çeşit kafes koymaya çalışarak hepsi çuvalladı. Annem ve babam da buna üzülecek, yani beni ispiyonlamak onları da ispiyonlamak demek. Bunun yerine, annem heyecanını bastırmaya çalışırken bensiz garip bir şekilde sessiz bir akşam yemeği yemelerini bekliyorum çünkü acilen çağrılan bir akşam yemeğinin kesinlikle bir tür duyuru için olması gerektiğini düşünecektir." Küçük ama şeytani bir sırıtış dudaklarını kaldırıyor.

Lanet olsun. Zihni korkunç derecede güzel bir yer. İki adım önde giden biri değil. Satranca karşı dama oynayanlardan bile değil. Hayır, diğerleri palyaço temalı doğum günü partileri planlarken o savaş planları yapıyor.

Ama söylediklerinde beklenmedik bir şey vardı ve bir an için Maddox'a baktım, buzda bir bakışın çok şey ifade ettiği bir alışkanlık. Bu kez, onun da küçük sürçmesini duyduğunu onaylıyorum. "Kardeşlerin seni görmeye mi geldi? Ne dediler?" Maddox'tan ders alıp soruları sıradanlaştırmaya çalışıyorum ama zaten savunma modundayım, gerekirse onun için ailesiyle savaşmaya hazırım, bu yüzden sert ve ani oluyor.

"Hepsi geldi ve tam olarak söyleyeceklerini düşündüğüm şeyleri söylediler," diye kolayca cevap veriyor ama sonra gözleri bir an için bulutlanıyor ve ekliyor: "Ve beklemediğim bazı şeyler. Chance bir tür çeyrek yaşam krizi yaşadığını ve tüm saygınlığa karşı isyan ettiğimi düşünüyor gibi görünüyor."

"Eğlenceli bir adama benziyor," diyorum dişlerimi sıkarak, şimdiden nefret ediyorum o orospu çocuğundan.

Maddox bilgece bir tavırla, "Görünüşe, gerçekten saygın olmanın gerçekliğinden daha fazla değer veren birine benziyor," diyor ve sırıtmadan önce bunun ağırlığının iyice hissedilmesine izin vererek ekliyor: "Ya da gençliğinde eğlenceli ve muhtemelen aptalca şeyler yapmış olmayı dileyen birine."

"Daha otuz iki yaşında," diyor Kayla.

"Ama iyi yaşanmış bir hayat mı yoksa boşa harcanmış bir otuz iki mi?" Dudaklarının kıvrılması Maddox'un cevabı zaten bildiğini gösteriyor.

Kayla gülümseyerek Maddox'un neşeli enerjisine eşlik ediyor. "Kime sorduğuna bağlı. O en iyi hayatı yaşadığını söyleyecektir."

"Peki ya sen?" Ben soruyorum.

"Pek çok insan için pek çok iyilik yaptığını ve bunun onu mutlu ettiğini söyleyebilirim."

"O umurumda bile değil," diye cevap veriyorum huysuzca. "*Sana* nasıl olduğunu soruyorum

"Hayatın hakkında ne *hissediyorsun*?"

Düşünürken gözleri kısılıyor. "Her zaman hayalini kurduğum bir hayatım var; işimde başarılıyım, ailem gelişiyor, istediğim zaman seyahat ediyorum ve inandığım işlere yardım ediyorum."

Söylediği her şey bir listedeki bir kutuyu işaretliyor ve Kayla hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da listeleri sevdiğidir. Bizi yemeğe davet ederken en sevdiğimiz yiyecekleri ve olası alerjilerimizi bile sordu. Ama söylediklerinin hiçbirisi aslında 'mutluyum' anlamına gelmiyor, bu yüzden araştırmaya devam ediyorum. "Ama?"

"O gece barda seninle neden konuştuğumu biliyor musun?" diye dikkatle soruyor. Soru birdenbire ortaya çıkmış gibi geliyor ama onun zihni teğet ve yan sorularla çalışmıyor. Doğrusal düşünüyor, bu yüzden bu onun hayatı hakkında nasıl hissettiğiyle ilgili olmalı. Ve dürüst olmak gerekirse, onun gibi bir kadının -zeki, güzel, benden bir düzine seviye yüksek- bana sadece ikinci bir bakış atmakla kalmayıp, o kalabalık kulüpte aktif olarak beni aramasına neyin sebep olduğunu çok merak ediyorum.

Başımı salladığımda gözlerini masaya indiriyor, sanki masanın içinden kucağına bakıyormuş gibi. Göremesem de orta parmağındaki yüzüğü çevirdiğini biliyorum. Gergin olduğunda yaptığı hareketlerden biri. Belki de tek özelliği bu.

Maddox, "Karşı konulmaz cazibesi," diyor. "Yoksa saçları mı? Her zaman saçları. Jumbotron için yaptığın takla hareketini yap. Bu orospu çocuğu geçen yıl bunun için yedi haneli bir şampuan ciro anlaşması yaptı."

Yine sihrini konuşturuyor. Bu sefer benim üzerimde değil, Kayla'nın üzerinde. Basıncın artmasına izin veriyor, sonra biraz serbest bırakıyor, sonra tekrar artmasına izin veriyor.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum, sonra sallıyorum. Bunu yapmamın hayranlarımdan neden hoşuna gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Kaskımı takmadan önce kesilmesi gereken saçlarımı gözlerimden uzaklaştırmak için gerekli bir hareket olarak başladı. Bir kameraman beni filme aldı ve bu bir olay haline geldi. Şimdi, kaskımı çıkardığımda -oyun arasında, kavga için, serinlemek için, kelimenin tam anlamıyla her seferinde- kamera bana doğru sarsılıyor, böylece kaskımı tekrar takarken beni çekebiliyorlar. Anlamıyorum ama takımın pazarlama grubu bu boku yiyor.

Ve haklı, bu sayede bir milyon dolarlık bir şampuan ciro anlaşması yaptım.

"Fena değil," diyor Kayla, gülümsemeye çalışarak, "ama hepsi bu değildi." Nefes alıyor ve sonra ağzından kaçırıyor: "Yalnızdım." Gözleri benden Maddox'a kaydı.

Sanki bizim ona gülmemizi bekliyor ama ortada gülünecek bir şey yok. Bu konuda değil.

"Tanıdık olmayan bir şehir, boktan bir gün, unutulacak bir otel daha mı? Bunu görebiliyorum. Bazen deplasman maçları oynadığımızda böyle hissediyorum. Sanki her şeyin anonimliği seni eziyor, kendini koca bir çamur tarlasındaki büyük bir kayanın üzerinde önemsiz bir karınca gibi hissettiriyor," diyor Maddox başını sallayarak.

Kaşlarını çatılıyor. Maddox'un yalnız kelimesinin tanımını bile bildiğini sanmazdım. Her zaman etrafı insanlarla çevrili, her partinin can damarı ve eğer bir parti yoksa, doğal karizmasıyla bir tane yaratıyor. Ama sesi ciddi gibi geliyor, bu yüzden sanırım o bile bazen yalnız hissediyor olabilir.

"Ve işte oradaydık, iyi görünüyorduk ve sıcak ve seksi heyecanlar sunuyorduk," diyor, baskı üzerine baskı yaklaşımı devam ediyor.

Kayla başını sallıyor. "Sadece o gece değil, gerçi o zaman doruğa çıktı. Son zamanlarda bu şekilde çok hissediyorum. Ya da öyleydim." Sessizleşiyor ve bu kez Maddox onu kurtarmıyor. Uzun bir sessizlikten sonra, "Tüm ailem son birkaç yılda büyük bir hızla büyüdü, tüm erkek kardeşlerim bekârken çift oldular ve ben bunu onlar için seviyorum. Gerçekten. Ve görümcelerim arasında hiç sahip olmadığım kadar çok arkadaşım var, bunun için minnettarım. Ama bazen hep birlikte olduğumuzda kendimi görünmez hissediyorum. Onların tüm bu hikayeleri ve deneyimleri var ve ben orada 'başka bir toplantı yaptım' ya da 'bu sözleşme üzerinde çalışıyorum' gibi oturuyorum."

Gözleri ne dediğini anlamamız için bize yalvarıyor ama sanırım hala kendi kendine anlamaya çalışıyor. Çünkü ben anlıyorum. Ben de kendi çapımda bir işkoluğüm ve tüm konuşmalarımın merkezinde hokey var, en azından çoğu zaman. Gerçi benim durumumda, birlikte vakit geçirdiğim insanlar da genellikle sadece hokeyle ilgileniyor. Maddox gibi.

"Eğer konuşmaya bir şey katacaksam, kendimi babam gibi hissediyorum. Hayatımın büyük bölümünde masaya getirdiği tek şey iş, iş, işti ve bunun geri kalanımıza nasıl hissettirdiğini biliyorum. Ben bunu yapmak istemiyorum, sadece bunu sunmak istiyorum. Bu yüzden sorular sormaya, her ne yapıyorlarsa ona dahil olmaya çalışıyorum ama sonuçta kendi hayatımı yaşamak yerine onların maceralarına eşlik ediyorum." Donup kalıyor, bakışları sanki bunu yüksek sesle söylediğine inanamıyormuş gibi el değmemiş tavuk tabağına kayıyor.

"Kendi hayatını yaşıyormuşsun gibi hissettiriyor muyuz?" Maddox soruyor. Tamamen ciddi davranıyor, kızın duvarları yıkıldığını göre tekrar baskı yapıyor.

kırılğan tuğlalar halinde aşağı iniyor.

Uzun, yavaş bir nefes alıyor ve verdiği yanıtın beni Eliza'nın şimdiye kadar yaptıklarından daha fazla mahvetme potansiyeline sahip olduğunu hissediyorum ve bu çok şey ifade ediyor. Maddox, Kayla'nın tek istediği karşılıksız sevişmekse buna saygı duyacağımız konusunda beni uyardı ve ben de kabul ettim. Erkenden. Ama şimdi çok derine indim. Her bakıştan, her davetten, her dokunuştan bir şeyler anlıyorum ve onunla sıradan bir ilişkiden fazlasını istiyorum, bu da beni çok korkutuyor. Daha korkutucu olan tek şey, yapabileceği tek şeyin sıradanlık olduğunu söylemesi olurdu. Bu noktada içim içimi yiyor.

Sessizce itiraf ediyor, "O gece bana anlatacak bir hikayesi olan kişi olabileceğimi hissettirdi. Yeniden yaşanacak bir deneyim." Sanki bu sözleri söylemek onu cesaretlendirmiş gibi önce Maddox'la sonra da benimle göz göze geliyor. "Son birkaç haftadır hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu hissediyorum."

Yüzümdeki gülümseme garip geliyor, sanki kaslarım bu kadar gerilmeyi unutmuş gibi, çünkü genelde bu kadar geniş gülümsemem. Ama elimde değil. Kayla'nın cevabı son birkaç haftayla ilgili kendi hislerimi yansıtıyor. "Peki, bu konuda ne yapacağız?"

Ben iyiyim. O da iyi. Maddox iyi. Şu anda omuzlarını titreterek 'oh yeah, woohoo, uh-huh, she likes us' gibi doğaçlama bir şarkı söylediğini ve bu şarkıyı kasıtlı olarak çok detone bir şekilde söylediğini düşünürsek, her zaman olduğu kadar iyi.

Ve biliyor musunuz? Belki de sadece iyi değilizdir. Mutluyuzdur.

"BU DELİLİK. Bunu biliyorsun, değil mi?" Kayla Maddox'un cipinin arka koltuğundan sesleniyor.

Arkama baktığımda onu orta koltukta bacak bacak üstüne atmış, yanında deri bir çanta olduğu halde otururken görüyorum. Yüzündeki gülümseme, ruhunun, zihninin son üç saatteki eylemlerimize ilişkin analitik değerlendirmesine katılmadığını söylüyor.

Maddox omzunun üzerinden, "Bu senin fikrindi," diye fırlatıyor.

"Öyle sayılır, değil mi?" Sesi nefes nefese ve parlak, heyecan dolu.

Hayatı yaşamaktan bahsederken, ona ormandaki bir kulübede tamamen bağlantısız bir şekilde geçirdiği o hafta sonunu hatırlattım. Bunu hatırlamama şaşırmıştı ama mutlulukla kabul etmişti.

sevdiği bir deneyimdi. Kayla hayalperest bir şekilde bunu 'bir ara' yapabileceğimizi söylediğinde Maddox internette araştırma yapmaya başladı. Birkaç dakika içinde hafta sonu için uygun bir Airbnb buldu ve Kayla'nın plansız yolculuk konusunda şaşırtıcı derecede az tartışma çıkarmasıyla yola koyulduk.

Maddox ve benim için kıyafet değişikliği de dahil olmak üzere erzak almak için bir Walmart molası, iki tuvalet molası ve arabaya servis yapan bir yerden bir külâh dondurma aldıktan sonra neredeyse varmıştık. Ve Kayla'nın şimdiden bir sonraki aile yemeğinde anlatabileceği en az beş hikayesi var... eğer gitmeyi seçerse.

"Yapmak istediğin ilk şey ne?" diye sordum. Telefonunda kulübenin resimlerine bakıyordu, bu yüzden fikirleri olduğunu biliyorum.

"Yıldızlara bakmak." Cevap hızlı ve kesin ve tam bir sürpriz.

"Sen astroloji kızı mısın? Ben Merkür burcuyum, yükselenim tek boynuzlu at, gerileyenim mandalina. Uyumluyuz, değil mi?" Maddox sırtıyor ama gözleri yoldan hiç ayrılmıyor.

"Burcumu çok az biliyorum ve doğum taşımı da sadece on altıncı yaş günümde bana safir kolyeli bir kolye hediye edildiği için biliyorum." Kayla gülüyor. "Yani bana göre birbirimize tamamen uygunuz."

Ağaçlar etrafımızı sardıkça yol kararıyor ve sadece SUV'un farlarının aydınlatığı bir tünele dönüşüyor. Kulübe sahibinin bize göreceğimizi söylediği işaretleri aramak için dikkat kesiliyoruz.

"İşte. Sağa dön," diyorum Maddox'a, ağaçtaki turuncu yansıtıcı kalbi fark edince. O dönüşü yaparken, uzun araba yolu -bu toprak yola böyle diyorlar- önümüzde uzanıyor. "Buraya öldürülmek için gitmediğimize emin miyiz?"

Maddox beni ve ön pencereden dışarı bakmak için öne doğru eğilen Kayla'yı "Her şey yoluna girecek," diye temin ediyor. "İkinizden de hızlı koşabilirim."

Kayla onun omzuna vurarak 'pislik' diye mırıldanıyor ama bunu yaparken de gülüyor.

Neyse ki araba yolu bir açıklığa açılıyor ve ortasında bir ev var. Süslü değil ama şirin, ön tarafında bir sundurma var ve içerideki ışıkların sıcak parıltısı sıcak hissettiriyor.

"Mükemmel," diyor Kayla mutlu bir iç çekişle.

Etrafımıza pek bakmıyoruz, sadece çantalarımızı mutfak tezgahının üzerine koyuyoruz ve arka kapıdan çıkmadan önce bir battaniye alıyoruz. Battaniyeyi bahçede düz bir yere seriyorum ve Kayla da ortasına uzanarak yerini alıyor.

Maddox ve ben onun iki yanına geçiyoruz ve Kayla'nın elini kendi elime alıp parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum.

Sessizdik, hepimiz kararmış gökyüzüne bakıyorduk. Burada, şehrin ışıklarından uzakta, yıldızlar sadece daha parlak değil, aynı zamanda yüzlerce tane daha var. Belki binlercesi.

"Büyükayı'yı ve Orion'un Kuşağı'nı gördüm ama elimdekiler bu kadar. Başka yıldız bilgisi olan var mı?" Maddox fısıldıyor.

"Şu Cassiopeia," diyorum, bir yıldız kümesini işaret ederek. "Gerçekten mi?" Kayla omzuma yaslanarak görüş alanımı takip ediyor. gökyüzü.

Kıkırdıyorum. "Hiçbir fikrim yok. Büyükayı'nın nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Lanet olsun, dostum. Bu bir şaka mıydı? Şimdi de şaka mı yapıyorsun?" Maddox telaşla ayağa kalkıyor ve sanki uzaylı bir kapkaççı beni Riggs'in taklidini yapan biriyle değiştirmiş gibi bana bakıyor.

Kayla güldüğünde işlerin yoluna girebileceğini hissediyorum. Sanki bu işi başarabilirmişiz gibi. "Bu harika bir hafta sonu olacak," diyor elimi sıkarak.

"Evet, öyle."

MADDOX

Saatlerce öylece kalıyoruz, siyah gökyüzüne bakıyoruz ve isimlerini bilmediğimiz güzel yıldızları işaret ediyoruz.

"Çocukluğumdan beri bunu yapmamıştım," diye iç geçiriyorum. "Neyi yapmadın?" Kayla soruyor.

"Yukarı bakmayı," diyorum küçük bir kahkaha atarak, garip bir şekilde doğru olsa da. "Ben her zaman 'gözüm diskin üzerinde' olur ama babam beni çocukken kampa götürürdü. Bu iki takımyıldızını o sayede biliyorum."

"Tabii ki öyle," diye homurdanıyor Riggs. "Mükemmel bir çocukluk geçirmiş pislik."

Bana bok atıyor, kendi çocukluğunun da oldukça harika olduğunu düşününce gerçekten kıskanmıyor. "Kıskandın mı?" Alay ediyorum, anıların üzerimde yarattığı sele gülümsüyorum. "Babam her yaz bunu bir olay haline getirirdi. Toplanırdık, sadece ikimiz ve ormanda bir yerde uzun bir hafta sonu geçirirdik." Gülüyorum, her zaman açık olduğumdan emin olduğu kuralları hatırlıyorum. "Anneme akşam yemeği için balık tutmak, odun kesmek ve çubukları birbirine sürterek kamp ateşi yakmak gibi erkekçe şeyler yaptığımızı söylerdi. Ama gerçekte, babam kamp alanına gitmeden önce küçük bir kordon odun alırdı ve ateşi yakmak için çakmak kullanırdık. Akşam yemeğinde sosisli sandviç yer, sonra da annemin bizim için hazırladığı şekerlemeleri kızartırdık. Aynı tel askıda durdukları için tatları hep biraz sosisliye benzerdi." Yutkunuyorum, yemin ederim şimdi tadını alabiliyorum. Tatların karışımından dolayı bana her zaman biraz iğrenç gelirlerdi ama babam yıldızlardan bahsederken, baykuşları ve kurbağaları dinlerken, şarkıları çok yakın geliyordu, gece beni uyku tulumuna sokmadan önce karnım ağrıyana kadar o hafif etli, kesinlikle yanmış, yapışkan, şekerli bulutları yemek için her şeyimi verirdim.

"Annen kamp gezilerinin tam olarak satıldığı gibi olmadığını biliyor muydu?"

Geçmişini düşünerek omuz silkiyorum. "Çocukken kesinlikle hayır derdim. Bu yüzden 'sadece biz çocuklar' gizliliği önemliydi. Gerçi geriye dönüp baktığımda

Erkek erkeğe kaynaşmak önemliyse de, bu daha çok babamın anneme bizden ve hokeyden uzak bir hafta sonu yaşatma çabasıydı."

"Hokeyi sevmiyor mu?" Kayla şaşırılmış bir sesle soruyor.

"Bence babamı ve beni seviyor ve hokey bizim yaptığımız şey, o da öyle yaptı. Sabah erkenden antrenmanlara gitmek, her hafta sonu maçlara gitmek, turnuvalara gitmek... Çok zordu ama ne zaman yukarı baksam o soğuk tribünlerde oturuyor, gülümsüyor ve çocukları için tezahürat yapıyordu." Gülümsüyorum, her zaman bir palto ve şapka giydiğini ama asla eldiven giymediğini hatırlıyorum, alkışlarını duymamı istediğini ve eldivenlerin onu daha sıcak yapsa da her alkışın sesini boğacağını söylüyordu. "Askere alındığımda ne kadar mutlu olduğumu görmeliydiniz. Daha çok ağlayan tek kişi babamdı."

"Çok tatlısın." Kayla'nın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ve başı omzuma düşüyor.

"Hâlâ maçlarımı izliyorlar ama kendi maceralarını yaşarken. Babam hâlâ benim bir numaralı hayranım ama annem muhtemelen ben buzda değilken telefonunda Sudoku çözüyordur," diye itiraf ediyorum.

"Hokey takıntısı olmamasına aldırıyor musun?"

Satır aralarını gün gibi okuyabiliyorum. Aslında annem hakkında ne hissettiğimi değil, onun hokeyci olmamasını önemseyip önemsemediğimi soruyor. "Daha az umursayamazdım," diye onu temin ediyorum. "Sayıları sütunlara ve satırlara dizecek kadar dikkatimin olmaması da umurunda değil. Herkesin kendine göre bir şeyi vardır," diyorum havalı bir şekilde. "Bence bu benim ormanda yıldızlara bakmak olabilir."

"Astronomi için hokeyi mi bırakıyorsun? Mantıklı görünüyor," diye takılıyor Riggs.

Kayla kıkırdıyor, ama kaymaya ve kıvranmaya başladığına bakılırsa, Riggs'in şakasına değil, ona yaptıklarına güldüğünü sanıyorum. "Ne

o l u y o r be adam? Burada içimi döküyorum çocukluk kamp gezileri ve sen onun amıyla mı oynuyorsun?"

"Olabilir," diye cevaplıyor, umursamaz bir tavırla.

Kayla inliyor. "Kendini savunmak için, daha yeni başladı."

Yan dönüyorum, Kayla'nın çenesini elimle yakalıyorum ve onu gerçekten görmek için çok karanlık olmasına rağmen yüzünü bana getiriyorum. Ona sesimin sert ve alçak çıkmasına izin veriyorum, "O seni boşaltırken gözlerini açık tut. Biz sana o güzel beyninde kataloglayabileceğin başka bir deneyim yaşatırken sen de yıldızlara bakmaya devam et."

İnliyor ve gözlerinin kapanmasına izin verip vermediğini merak ediyorum, ya mutluluktan ya da saf meydan okumadan. Ama onun da bunu benim kadar istediğine güvenerek, gecenin karanlığından yararlanıp açık havada doğa keşifleri yapıyoruz ve Kayla'ya kendine has bir deneyim daha yaşıyoruz.

Sabah geç saatlerde UYUYORUZ ve halsiz bir şekilde küçük ama verimli mutfağa gidiyoruz. Buzdolabının içinde getirdiğimiz malzemelere baktıktan sonra sorgulayan bir bakışla yumurta kartonunu elime alıyorum. "Şef değilim ama biraz yumurta çırpıp içine peynir koyabilir miyim?"

"Kulağa lezzetli geliyor," diye cevaplıyor Kayla.

"Ekmek kızartabilirim." Riggs bunu alçakgönüllü bir övünme gibi söylüyor, asgari yetişkin işlevselliği gibi değil.

"Kahve." Kayla'nın hırıltısı sevimli ama şaka yapmıyor. Sabahları kafeine ihtiyacı oluyor. Cezveye bakıyor, birkaç düğmeye basıyor ve sonra zıplıyor, Riggs ve benim gerisini yapmamızı izlemek için tezgâha oturuyor.

Her nasılsa, yine de işi berbat etmeyi başarıyoruz, hem tost u hem de yumurtaları yakıyoruz. Kayla'nın meme uçlarının dikkat dağıtıcı noktalarını suçlardım, ama sorumlu oldukları tek şey direnmek için çok cazip olmaları. En azından kahve mükemmeldi; siyah, sıcak ve acıydı. Ve gün için yakıt almayı başarıyoruz, biraz üzüm reçeli en kötü tost durumuna yardımcı oluyor.

Öğleden sonra Kayla kıpır kıpır olmaya başlıyor, sanki halletmesi gereken bir proje varmış gibi kulübenin etrafına bakıyor. Onu yatağına geri götürebilirdim ama benim daha iyi bir fikrim var.

"Herkes ayakkabılarını giysin," diyerek ikinci fincan kahvemi içtiğim koltuktan kalkıyorum.

"Ne? Neden?" Kayla ve Riggs'in her ikisinden de aynı sorular geliyor.

"Yürüyüşe çıkıyoruz," diye bilgilendiriyorum onları.

Kayla başını sallayarak gülüyor. "Fark etmediysen söyleyeyim, ben pek açık havacı sayılmam." Sanki tüm varlığı 'sadece içeride' ya da 'kırılgan-dikkatli kullanın' der gibi eliyle kendini işaret ediyor. İpek bir gecelik giydiğini, cildinin bu sabah sürdüğü losyondan dolayı parladığını ve boyalı tırnaklarının ayak parmaklarına mükemmel bir şekilde uyduğunu belirtmek isterim. Olduğu gibi görünüyor, bir prenses gibi.

Riggs, "Dün gece kendini oldukça açık havada hissettin," diye mırıldanıyor.

"Evet, ama şu anda güpegündüz," diye mırıldanıyor, Riggs'in fikrine benimkinden daha çok katılıyor ve güneş ışığında dışarıda becerilmek istemediğini savunsa bile, bunu düşündüğünü söyleyebilirim.

Kuşkusuz, bu harika bir fikir ve bunu sonraya saklayacağım, ama önce... "Buraya gel," diyorum Kayla'ya, onu yan yattığı sandalyeden çekerek. Onu arka kapıdan dışarı iterek tam arkasında duruyorum, sırtı göğsüme dönük ve ağzım kulağında, "Gözlerini kapat. Derin bir nefes al."

Kemerli kaşlarının altından bana attığı bakışı görebileceğim kadar eğiliyor ama cesaretlendirici bir şekilde gülümsediğimde isteksizce itaat ediyor.

"Şu temiz havayı kokluyor musun? Dinle. Kuşların şarkılarını duyuyor musun? Güzel teninde güneş ışığını hisset?"

Bir nefes daha alıyor, omuzları bir santim düşüyor ve tüm vücudu yumuşuyor. Bana tekrar baktığında dudakları bir gülümsemeye dönüştü ve başını salladı. "Pekâlâ, millet. Ayakkabılar ve böcek spreyi. Daha sonra üzerinizde kene aramayacağım. Hadi gidelim."

Riggs yarım yamalak bir selamla, "Emredersiniz hanımefendi," diye cevap veriyor.

Ama Kayla çantasına koyduğuna emin olduğum yürüyüşe uygun kıyafetlerini giymek için yatak odasına doğru kaybolurken o da zıplayıp dün gece Walmart'tan aldığımız tenis ayakkabılarını kapıyor. Sanırım onun çantası sihirli çünkü dün gece yatmaya hazırlanırken eşyalar gelmeye devam etti. Sadece hafta sonu için burada olmamıza rağmen, banyoya birkaç şişe cilt bakımı ve diş fırçası koydu, dolaba en az iki ayak uzunluğunda kıyafet astı ve en az dört çift ayakkabı yerleştirdi. Kayla hafif seyahat etmez. Öte yandan, Riggs ve ben aramızda paylaşmak üzere on iki paket iç çamaşırı, birkaç çift atletik şort ve markasız ayakkabılarımızla uyumlu olması için bir avuç tişört aldık.

Çoraplarımız yok ama böcek spreyimiz var. Ve büyük boy bir paket prezervatif. Önemli şeyler işte.

Doğaya çıkmaya hazır bir şekilde arka kapıdan çıkarken Kayla elini kaldırıyor. "Feragatname, eğer bir yılan tarafından saldırıya uğrarsam ya da zehirli sarmaşığa dokunursam, tüm acımı ve ıstırabımı senden çıkaracağım."

"Öyle yapmalısın," diye kabul ediyorum.

Sonunda bu bir yürüyüşten çok bir gezintiye dönüşüyor, çünkü aksi yöndeki itirazlarına rağmen, bu açık havacı olmayan kız her renkli çiçeğı işaret ediyor ve daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi bir dereye yüzen balıkları izlemek için duruyor.

Burada, ailesinden uzakta ve bizimle geçirdiği her dakika daha da rahatlıyor. Omuzlarındaki gerginlikten, gülümsemesinin daha kolay ve daha hızlı oluşundan ve gülüşünden belli oluyor bu. Kulübeye geri döndüğümüzde, hak ettiği bir ödül olan duşu ilk o almak istediği için neredeyse sıçırıyor. Ve o kaygan ve sabunlu olduğunda, Riggs ve ben de ödülümüz için ona katılacağız - onun vücudu.

Tek düşünemediğim gerçek hayata dönmek istemediğim. Burada her şey çok daha basit.

O gece, birlikte hazırladığımız akşam yemeğinden sonra kulübenin arkasındaki ateş çukurunun etrafında oturuyor, alevlerin dansını ve dumanların siyah gökyüzüne karşı gri renkte yükselişini izliyoruz.

"Sonsuza kadar burada kalabilir miyiz?" Yüksek sesle merak ediyorum.

Kayla'nın gözlerinin bana döndüğünü hissediyorum, çevresel görüşümde gülümsemesini görüyorum. "Keşke." Bir an sonra iç geçiriyor ve dikkatini tekrar ateşe veriyor. "Cole muhtemelen beni çoktan bulmuştur ve burada olduğumu biliyordur. Siz ikiniz de. Hafta sonu bizi rahat bırakma ihtimali oldukça yüksek ama Cameron Pazartesi sabahı işe gittiğimde kayıp olduğumu bildirirse Cole kesinlikle 6. SEAL Timi gibi kulübeye üşüşecektir. Buna hiç şüphe yok." Bu tamamen normal bir davranışmış gibi omuz silkiyor, ama bana çok tuhaf geliyor, sanki kardeşi Liam Neeson'mış ve endişelenmem gereken özel bir takım yetenekleri varmış gibi. "Ya da her zaman bir pusu saldırısı yapma ve geç değil erken saldırma şansı vardır, bu yüzden bir flashbang görürseniz panik yapmayın. O sadece benim kardeşim." Kıkırdıyor ama sesi zoraki geliyor.

Onları özlüyor, imzalı Bobby Hull diskime bahse girerim. Ve akşam yemeğinin nasıl geçtiğine dair endişeleri onu yakalıyor. Şu anda kardeşleriyle kavga ediyor olabilir, ama Kayla tam bir aile kızı, bu yüzden onlarla anlaşmazlık içinde olmak garip hissettiriyor olmalı.

"Sen gelmediğinden beri aradılar mı ya da mesaj attılar mı?" Riggs soruyor, sesi alçak ve gergin. Evini incitici yargılar ve çirkin suçlamalarla işgal etmelerini unutmuş değil ve Kayla adına onlara kızgın. Haklı öfkesini kusmak için başka bir neden arıyor.

"Hiçbir fikrim yok." Birden histerik bir kahkaha patlatıyor ve ben ve Riggs onun akıl sağlığından endişe ederek birbirimize bakıyoruz. "Döndüm. Telefonumu. Kapattım," diye kıkırdamalar arasında oflayıp puflamayı başardı. "Bunu hiç yapmamıştım. Hiç."

"Kahretsin, kızım. Kardeşin kesinlikle bizi SWAT'la arayacak ve adam kaçırmaktan tutuklayacak." Etrafımızdaki karanlık ormana dramatik bir şekilde bakıyorum. "O da neydi?" Başımı diğer tarafa salladım. "Bunu duydun mu?"

"Panik yapma ama alnında kırmızı bir ışık var." Kendi alnına vuruyor, tam ortasına. "Muhtemelen sorun yoktur, değil mi?" Daha sert, daha yüksek sesle gülüyor... daha hafif.

Kayla Harrington burada, ormanda, şehrin ve hayatının kurallarının ve kısıtlamalarının ortadan kalktığı yerde bambaşka bir kadın gibidir. Her zaman güzeldir, özellikle de boyundan büyük işlere kalkışan birini ustalıklı uygun boyuta indirirken, ama yanımdaki bu çıplak yüzlü, kahkahalar atan, ne diyeyim, sersem kadın? Büyüleyici.

Yine de sarkacının diğer yöne doğru çok fazla sallanmasından endişe ediyorum... önce ailesinin ne düşündüğünü ve ikinci olarak ne hissettiğini önemseyen konfor alanından çok uzakta. Ve bir sarkaç bir yöne sallandığında, bir denge noktası bulmadan önce kaçınılmaz olarak geri gider.

"Tamamen iyi. Ama *belki* de birkaç dakikalığına içeri gireceğim, bilirsiniz, önce Riggs'i hedef almalarına izin vermek için. En hızlı olmak zorunda değilim. Sadece ondan daha hızlı olmalıyım." Benden daha iri ama daha yavaş olan arkadaşşıma sinsice sırıtiyorum. İki kolum arkamda bağılyken bile ondan hızlı koşabilirdim. Hatta tek bacağım arkamdan bağılyken bile onu geçebilirim.

Kendini tekrar kontrol altına almaya başladığında Kayla ellerini sallıyor. "Artık onlar hakkında konuşmak istemiyorum. Ben ikiniz hakkında konuşmak istiyorum. Ya da hokey. Şu anda sezon dışı ama sezon başladığında hayatın nasıl olduğunu anlatın bana."

Soru olabildiğince sıradan ama aklıma fikirler getiriyor. Bir dizi deplasman maçı için onu terk etmenin nasıl bir şey olacağı gibi fikirler ve ben zaten bundan hoşlanmıyorum. Elbette, takımdaki çocuklara göre deplasman maçlarının en iyi yanı eve dönüş buluşmaları, ama günlerdir görmediğin seksten daha iyi ne var biliyor musun? Her gün seks yapmak.

"Günlük antrenmanlarımıza ek olarak, sezon sonunu genellikle ders çalışarak geçiriyorum. Geçen sezonun maçlarını tekrar tekrar izler, kendi oyunumu, Devils'in oyununu ve diğer takımların oyunlarını incelerim. Drafttan sonra aynı şeyi draft edilen kolej çocuklarına da yaparım, böylece buza ne getireceklerini bilirim. Öğrenir ve gelişirim, zayıf noktalarımı bulur ve kendime aitse onları düzeltirim ya da başkasına aitse onlardan faydalanmak için planlar yaparım. Bu şekilde buza çıkmaya hazır, fiziksel olarak zinde ve zihinsel olarak hazır olurum."

"Genellikle mi?" diye soruyor, bu küçük külçeyi yakalayarak.

"Bu sefer biraz dikkatim dağılmış gibi görünüyor." Gecenin soğğundan korunmak için yumuşak görünümlü bir süveter giyiyor, ama örtülü olsa bile, gözlerimin vücudunda yavaşça gezinmesine izin veriyorum, her santimin tadını çıkarıyorum. Örgü kumaşın altında hayal etmek zorunda olduklarımın bile. "Şikayet ettiğimden değil. Şimdiye kadarki en iyi sezonum oldu." Ona ukala bir sırıtış atıyorum, yanaklarında bir kızarıklık gördüğümü hayal ediyorum ama muhtemelen ateşin parıltısıdır çünkü Kayla hiçbir şey için, özellikle de hak ettiği bir iltifat için kızarmaz.

"Sezon dışında sakatlıklarımı iyileştirmeye çalışıyorum, ardından sezon boyunca kendimi yeniden sakatlamamak için güçlendirme ve esnekliğe odaklanıyorum. Yıka, durula, tekrarla." Riggs omzunu döndürüyor, muhtemelen bilinçsizce kontrol ettiğinin farkında bile değil. Fizik tedavisini düzenli olarak yapıyor ve Zeke iyi olduğunu söylüyor ama ben herhangi bir ağrı belirtisi var mı diye yüzüne bakıyorum. Neyse ki hiçbir şey görmüyorum.

"Eylöl ayında eğitim kampına katılacağız, çaylaklar ve özel takımlarla birkaç hafta antrenman yapacağız ve birkaç gösteri maçı oynayacağız. Sonra asıl eğlence başlayacak. Ekim'den Nisan'a kadar seksen iki maç oynayacağız, sonra da playofflara kaldığımızı varsayarsak..." Durup gökyüzüne bir bakış gönderiyorum ve parmaklarımı çaprazlıyorum. "Bu Haziran'a kadar geçerli."

Kayla sessizce dinliyor ama kafasının içinde takvim sayfalarının adeta uçuştüğünü görebiliyorum.

Riggs, programımızın kulağa ne kadar çılgınca geldiğini en aza indirmeye çalışarak, "Bunların yaklaşık yarısı bizim buzumuzda, yani oynuyoruz, duş alıyoruz ve eve gidiyoruz," diyor. "Diğer yarısı... takımın mümkün olduğunca kendi yataklarımızda uyumak gibi bir kuralı var, bu yüzden maçlardan sonra uçuyoruz. Eve dönüyoruz ama dokuzdan beşe çalıştığımız zamanki gibi değil." Çenesi taş gibi ve Eliza'nın geç kaldığında onu uyandırdığı için nasıl şikayet ettiğini hatırladığını biliyorum, o kadar ki sık sık mümkün olduğunca sessizce içeri girip kendi evinin misafir odasında uyumaya başvuruyordu.

Onun kadar meşgul olduğumuzda Kayla'yı günlerce görememenin nasıl olacağını da hayal ediyor mu acaba? Meşgul bir kadın umurumda değil. Kayla'nın milyar dolarlık bir şirketi yönetiyor olması bence harika bir şey ama şu anda her an şehre inebilecek ya da beklenmedik bir izin gününde onunla takılabilecek kadar açık ve esnekiz. Yakında durum böyle olmayacak. "Yani

her zaman evde takılanlar değilsiniz" diye özetliyor, Sanki tek yaptığımız buymuş gibi. Kuşkusuz, o ofisteyken çalışıyoruz, bu yüzden ona göre muhtemelen günlerimiz biraz hafif geçiyor gibi görünüyor

O milyon dolarlık kontratlardan bahsederken biz ağırlık odasında kişisel rekorlardan bahsediyoruz.

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Kesinlikle hayır. Bizler girip çıkanlarız," diye takılıyorum, orayı burayı ve her yeri işaret ederek, ama işin aslını yumuşatmak için seksin çift anlamlı olmasına izin veriyorum, yani önemli olayları kaçıracağız, saatlerce uyumak için yatağa düşmeden önce merhaba diye homurdanacağız ve sonra tekrar yok olacağız. Profesyonel sporcular olarak hayatımızın gerçeği bu.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi ona çevirdiğimde yüzünde kocaman bir gülümsemeye karşılaşıyorum. "Ne?" diye soruyorum. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılmış halde soruyorum.

Gülümsemesini durdurmaya çalışıyor ama başaramıyor ve bir an için eliyle ağzını kapatarak başını sallıyor. "Beni yanlış anlama. Lütfen yanlış anlamayın. Ama siz ikiniz çıldırmıyor musunuz? Yani, spor yaptığınızı biliyorum ama bu gününüzün iki ya da üç saati falan mı? Geri kalan zamanda ne yapıyorsunuz?"

Bu kadın beni her seferinde şaşırtıyor. Ben onu terk ettiğim için üzgün ve köpek yavrusu gibiyken, o 'kendine bir hayat kur' diyor çünkü günleri ağzına kadar dolu ve Çok Önemli Şeylerle dolu taşıyor.

"Egzersiz dışında mı? Mastürbasyon. Yüzmek. Yemek yemek. Çöp TV izle. Aramanı ya da gelmeni bekle. Biraz daha ye. Sikiş. Uyu." Her zamanki günümün toplamını sıralıyorum, sonra hülyalı bir şekilde bitiriyorum, "Zor bir hayat, ama birinin bunu yapması gerekiyor. Bu ben de olabilirim." Kollarımı iki yana açıyorum, sanki insanlığın iyiliği için fedakârlık yapan bir azizmişim gibi.

"Sen yapmayacaksan kim yapacak?" diye soruyor, biraz alaycı bir ses tonuyla da olsa benim düşüncemi yineleyerek.

"Gitmiş olmamız seni o kadar endişelendirmiyor mu?" Riggs hala şakacı yaklaşımımızı ciddiye alacak kadar endişeli bir şekilde soruyor.

Kayla ona daha yumuşak bir bakış atıyor. "Hayır. Anlıyorum. Ben de iş için seyahat ediyorum. Anlattığın kadar çok değil ama mecbur kalırsan yaparsın." Omuz silkiyor ve bunun hayatın basit bir gerçeği olduğunu kabul ediyor. "Ekibinizin sizi mümkün olduğunca eve götürmeye çalışmasını takdir ediyorum. Bu önemli bir şey."

"Bunu başarabiliriz," diye söz veriyor ciddiyetle. "Programları koordine edin ve seyahatlerinizi de planlayın. Birçok kişi bunu yapıyor." Gözleri tekrar ateşe kayıyor. "Gerçi WAG'lerin çoğu çalışmıyor, bu da bazen işleri kolaylaştırıyor."

Riggs için değil, yapmadı. Onun Eliza'nın her şeyi olması ve o gittiğinde Eliza'nın kendini rahatlatacak ya da eğlendirecek bir şeyler araması durumu çok daha zorlaştırıyordu. Neyse ki bunlar çoğunlukla parlak şeylerdi, başka erkekler değil, yoksa Riggs hokey oynuyor olmazdı. Eliza'nın becerdiği şanssız piçi öldürdüğü için hapiste olurdu.

"Ya da daha da zorlaştırıyor," diye karşı çıkıyorum.

"Çalışmayan birini mi istiyorsun?" Kayla'nın sesi farklı, kesik ve soğuk, sanki onun cevabını duyana kadar düşüncelerini bir tepkisizlik perdesinin arkasına saklıyor.

Nefes aldığımı sanmıyorum çünkü duyabildiğim tek ses ateşin çıtırtısı. An uzuyor ve aptalca bir şey söylemediğinden ya da yapmadığından emin olmak için neredeyse onun yerine cevap veriyorum. Ama Eliza'nın onu bıraktığı çalıllıklardan çıkış yolunu bulmasına izin vermeliyim. Bu onun iyileşmesi, kendine güvenmeye geri dönüş yolculuğu ve bunu onun yerine ben yapamam. Ya da en azından hepsini onun için yapamam. Attan suya falan, gerçi o bir attan çok inatçı bir katır.

Riggs gözlerini onunkilere dikti ve elini tutmak için uzandı. "Sadece seni istiyorum."

Basit. Mükemmel. Bazen basit ifadeleriyle bir dahi gibidir. Diğer zamanları tartışmayacağız.

Kayla ona yumuşak bir gülümseme veriyor, gözleri biraz ısıltılı bakıyor ve ben nefesimi bir anda bırakıyorum. "Lanet olsun, dostum. Bunu berbat edeceğini düşünmüştüm. İyi iş çıkardın." Beşlik çakmak için elimi havaya kaldırdım. Başka bir eli olmasına rağmen karşılık vermiyor ama derin bir nefes alıp kendi kendine başını sallıyor. Kafasındaki kasırgayı yatıştırmak için bir dakikaya ihtiyacı olduğunu bildiğimden kendime çakıyorum ve sonra Kayla'ya dönüyorum. "Kolay olacağını söylemiyorum. Tek işi takvimlerimizi ve seyahat planlarımızı koordine etmek olan kişisel bir asistan tutmamız gerekirse, böylece mümkün olduğunca sık ve mümkün olduğunca çok saat boyunca amına gömülebilirim, bu rolü dolduracak birini memnuniyetle bulacağımı söylüyorum."

Kayla'nın kahkaha sesi ağaçların arasında yankılanıyor. "Düzenli olarak İK'ya çağırılıyorsun, değil mi?"

Bu bir hakaret olabilir, ama suçlama hiç de sıcak değil. Aslında, potansiyel iş ilanım onu eğlendirmişe benziyor.

"Mmm, bunu ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim," diye cevap veriyorum. "Ve aslında, halkla ilişkiler ekibi olabilir."

"Onlara büyük Noel hediyeleri alıyor. Çok büyük, lütfen her Noel'de ve her sezon sonunda bana hediye aldığım için beni öldürmeyin," diye teklif ediyor Riggs, yüzüne çalmaya çalışan bir gülümsemeyle.

Uzun bir yol kat etti, yıllar boyunca birçok iş yaptı ama sadece son birkaç hafta içinde hiç beklemediğim sıçramalar ve sınırlar yaptı. Ben bir iş bitiriciyim. Her zaman öyleydim, ama Kayla arkadaşımın benim asla yapamayacağımı düşündüğüm bir şeyi düzeltti ve bunu onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum.

"Sen o yalancı suratını kapat," diyorum parmağımın onu işaret ederek ama sırtışıma gizleyemiyorum. Haklı, geçtiğimiz Haziran ayında halkla ilişkiler çalışanı başına yaklaşık bin dolar ödedim. Daha da önemlisi, Kayla ve Riggs'in cevap gülümsemeleri ürkütücü bir şekilde benimkine benziyor.

Sezon başladığında programlarımızı yapmaktan bahsediyoruz ve bu aylar sonra. Bunu yapıyoruz, bu her neyse.

Odağımı bölme fikri beni korkutuyor olmalı. Hokey her zaman olduğu gibi hayatımın tamamı olmazsa ben ne olacağım? Tüm zihnimi ve ruhumu buna vermezsem oyunum zarar görür mü? Bilmiyorum. Ama bunu düşünmek kulağa eğlenceli geliyor.

Ama önce, oturma odasındaki kabarık halı için planlarım var. "Bu partiyi şöminenin önüne taşımaya ne dersin? Halı çok davetkâr görünüyor ve sen de şömine ışığında muhteşem görünüyorsun."

Kayla, "İçeride şömine yakmak için hava çok sıcak," diye karşı çıkıyor.

"Kadın, klimayı iglo soğuşuna çevireceğim, eğer bu "Ateş ışığında bizim için geldiğini görmek."

Kayla parmağını kaldırdı. "Bana böyle kadın deme." Bir parmak daha ekliyor ve sırtımdan önce gözlerini kısarak beni bir bakışla iğneliyor. "Hadi gidelim."

"Tabii ki," diyorum, biramı ve onun şarap bardağını olabildiğince çabuk topluyorum. Riggs kendi bokunu taşıyabilir.

Ayağa kalkıyor, gülerek kulübeye doğru dönüyor ve ben de kışına vurmak için uzanıyorum. "Aferin kızım."

Omzunun üzerinden bana baktığında kaşları keskin bir şekilde kalkık, bakışları buz gibi. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Siktir, umarım öyledir. Tekrar... Gidelim. Yarın öğlene kadar dışarıda olmamız gerekiyor ve seni istediğim her yerinden b e c e r m e k için yeterli zaman olduğunu sanmıyorum..." Duraklıyorum ve gözleri parlıyor, nerede olabileceğimi düşünüyor

ima etti. "Kabinde yani." Dramatik bir şekilde göz kırpıyorum, gerçekten bunu mu kastettiğime onun karar vermesine izin veriyorum.

Riggs çoktan şişmiş olduğu belli olan aletini avuçlayarak inliyor. "Yerde. Sonra yemek odası. Şu masa üzerine yayılman için yalvarıyor."

Parmağımla onu işaret ediyorum, bu sefer suçlamak için değil, tam ve eksiksiz bir anlaşma için. "Evet."

Kayla da bu plana katılmış olmalı çünkü o da bizim kadar hızlı bir şekilde kabine doğru koşuyor.

Çıkış saati çok erken gelecek. Buna itirazım yok ama bu hafta sonunu en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeyim ki Kayla Pazartesi günü ailesinin yanına döndüğünde vücudu onlarla neden bu kadar çok mücadele ettiğini ve bizim gibi hak etmeyen şerefsizler için tüm planlarını neden değiştirdiğini hatırlasın.

KAYLA

Ofisimin kapısı açıldığında, "Yeterince uzun sürdü," diyorum. Angeline'in anonsu olmadan kimin girdiğine bakmaya zahmet etmiyorum. Sadece Cameron bunu deneyecek cesarete sahip. FBI bile muhtemelen buna cesaret edemezdi.

"Konuşmamız gerek."

"Otursana," diyorum ona, dikkatimi bilerek bilgisayar ekranımda tutarak. "Burada işim neredeyse bitti." Cameron masamın önündeki sandalyelerden birine değil de odanın kenarındaki kanepeye oturunca biraz daha etrafıma göz gezdiriyorum.

İyi oynadın Cameron.

O da benim kadar hesapçı ve ona hemen dikkatimi vermeyi reddetmemin nedeni, benim ona gelmemi gerektiren bir yere oturmayı seçmesiyle aynı - güç. Beklenti dolu bakışları bana kilitlenmişken bile, kabul etmeden önce onu bir dakika daha bekletiyorum. Sonunda karşısına oturduğumda kaşlarını çatıyor.

"Seni yemekte göremedik," diyor eşit bir şekilde.

"Şüpheli." Bu açıklama, karşıt pozisyonlarımızı belirleyen taş suratlı bir şekilde yapıldı.

Sanki inatçı bir pislik olan benmişim gibi iç çekerek, "Şu ileri geri dramatiğini yapmasak olmaz mı?" diye soruyor.

"Tabii ki. Kapının nerede olduğunu biliyorsun." Konuşmanın bittiğini varsayarak ayağa kalkmak için hamle yapıyorum.

"Kayla." Belli ki bu işin peşini o kadar kolay bırakmayacağını biliyordum ama adımı söylerkenki ebeveyn tonuna kıl oluyorum. Yine de rahatsızlığımı belli etmeden ona bakarak koltuğuma geri yerleşiyorum. Çenesini sıkıyor ama sonunda "Sana bir özür borçluyum" diyor.

Bu belki de söyleyebileceği en şok edici şeydi ama muhtemelen benimle oyun oynamaya çalışıyor. Bunun yerine, ona ihtiyatla bakıyorum, bakış açısını araştırıyorum. "Bu muydu yani? Eğer öyleyse, özür dileme konusunda pek iyi değilsin."

"Haklısın, değilim." Koltuğunda sertçe kayıyor, belli ki rahatsız. "Ama özür dilerim. Üzerinize *toplu* halde gelmemeliydik. Bunun için özür dilerim. Seni bir şekilde koruduğumuzu düşündük - buna ihtiyacın olduğundan değil," diye aceleyle ekliyor, ben onu düzeltmek için ağzımı açtığımda. "Ama söylediğin şey aklıma takıldı. Düşünüp durdum, Riley ile konuştum ve biraz daha düşündüm."

Bu saçmalığı analiz etmek için zihinsel çaba harcadığı için bir ödül mü istiyor yoksa bu olaydaki rolü için af mı istiyor emin değilim ama ben ikisini de teklif etmiyorum. Benimkileri dinlemeye hiç niyeti yokken, bu konudaki düşüncelerini paylaşması için diken üstünde de beklemiyorum. "Özür diledin," diyorum ve bir parmağımı kaldırarak bu toplantıdaki hedeflerini gösteriyorum. Bir tane daha ekleyerek, "Gündemin bu bölümü, hayatımın gidişatını değiştirecek derin, ağabeyce bir bilgelik vereceğin bölüm mü?" diyorum. Hüzünlü enstrümantal müziği aç."

Keskin sözlerim karşısında gözleri geriliyor, ama babamın bana verdiği derslerin bir öğrencisi olarak Cameron yüzünü hızla yumuşak bir tarafsızlığa geri döndürüyor. "Michelle öldükten sonra sana hiç teşekkür etmedim ama benim için orada olduğunu biliyorum. Daha da önemlisi, Grace için orada olduğunu biliyorum ve bunu tahmin edebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum. Hepimiz için oradaydın. Bunun için teşekkür ettiğimde beni başından savdın ama ciddiydim Kayla. Hayatımda hep böyle bir varlığın oldu. Başarılı da olsam, başarısız da olsam hep yanımdaydın. Teşekkür ederim." Gözleri berrak, minnettarlığı içten ve geçirdiği büyüme karşısında gerçekten şoktayım.

"Bir şey değil." Geçit törenlerine ve diz çöküp hüngür hüngür ağlayarak minnettarlık gösterilerine ihtiyacım yok ama bu teşekkür takdire şayan. Ve gecikmiş bir teşekkür.

"Gündem maddesi üç," dedi, kaşlarını çatarak. Bunu biliyordum. Elbette bir planı vardı, benim de vardı. "Bir sorum var." Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak beni yakından izledi ve sordu: "İyi misin? Dalga geçmiyorum. Ciddiyim. Gerçekten, iyi misin?"

Sonunda kendi ihtiyaçlarımı ve isteklerimi ön planda tuttuğum için bende bir sorun olduğunu düşünmesine gücenmeyi seçebilirdim ama soruşundaki şefkat ve düşünce beklenmedik bir şekilde refleks olarak verdiğim şirret cevabı yutmama neden oluyor. "Bilmiyorum."

Bu dürüstlük ikimizi de şaşırtıyor.

"Bunu anlamana yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

Sanırım bu nazik teklif bizi daha da şaşırtıyor. Ağabeyim on yılı aşkın bir süreyi iki önceliğe sahip olarak geçirdi; sırasıyla kızı ve Blue Lake. Riley ancak son zamanlarda hayatında önemli bir yer edindi. Yine de kardeşlerinden birine yardım etmek için enerji harcamak bir ilk. Özellikle de ben, gerçi bunun nedeni çoğunlukla yardım alan değil yardım eden olmam.

Yardıma ihtiyacım yok.

Asla. Belki benim
ihtiyacım olması
dışında.

"Sizin için, hepiniz için mutluyum. Ama kendimi biraz geride kalmış, tek boyutlu hissediyorum." Duraksıyorum, bunun zihnimde yankılanmasına izin veriyorum ve isteksizce bunun doğru olduğunu kendime itiraf ediyorum. "Riggs ve Maddox'la tanıştım ve onlar farklıydı. Beni duyguları olmayan bir buz kraliçesi olarak görmüyorlar. Ya da bir Harrington, beraberinde getirdiği tüm yüklerle birlikte." Bradley'i bilmiyor. O babamın gözetimi altındaydı ama soyadımızın getirdiği sorumluluğun farkında. "Eğlenceliler ve bazen sadece kendim için bir şeyler yapmak istiyorum."

"Yani hepsi bu mu? Eğlence mi?" Başını eğip beni dikkatle süzüyor. "Bu çok mu yanlış olur?" Tersliyorum.

"Senin için mi?" diye soruyor, sesi bir ton hafifleyerek. "Evet. Muhtemelen klinik olarak öyle."

"Siktir git." Ama biraz gülümsemekten kendimi alamıyorum. O haklı, bunu tartışmanın bir faydası yok. Ben eğlenmem. Ciddiyim, odaklanmışım, tek bir fikrim var. Son zamanlarda öyle değilim. *Daha fazlasıyım* ve bu hoşuma gidiyor. Yüzüğümle oynarken ve bunu düşünürken bu düşünce beni susturuyor, sadece toplum içinde değil kendi zihnimde de yarattığım imajı incelerken kendi kendime yaptığım analiz dikenli ve rahatsız edici.

"Sadece eğlence için değil, değil mi?" diye tahmin yürütüyor, sanki bu konuşma hiç de rahatsız edici değilmiş gibi koltuğun arkasına kolunu rahatça uzatarak oturuyor. "Kendine öyle olduğunu söylüyorsun, ama onlarla her konuştuğunda daha derin, daha karışık ve kafa karıştırıcı oluyor, değil mi?"

"Tecrübelerime dayanarak konuşuyormuşsun gibi konuşuyorsun," diyorum kendiminkilere sarsıcı bir şekilde benzeyen gözlere bakarak. "Sen ve Riley mi?"

Ciddiyetle başını sallıyor. "Uzun bir süre boyunca kabuk gibi bir adamdım. Şimdi onun sayesinde daha iyiyim. Bu farkı bu kadar keskin hissediyor musun?" Sanki eski halinin yankılarını hâlâ hissediyormuş gibi irkiliyor. "Şöyle diyelim, hiç kimse için, en azından senin için, isteyeceğim son şey kendini yalnız hissetmen olur. Eğer farklı hissetmene yardımcı olacaklarsa, bunu desteklerim. Bunu hiç anlamıyorum... hem de hiç. Ama seni destekliyorum. Tartışmasız."

Bu küçük an, aramızda var olduğunu ikimizin de fark etmediğini düşündüğüm bir yarığı iyileştiriyor. Konuşmak için kendime güvenmediğimden, sözlerini onaylayarak bir kez başımı sallıyorum.

"Yine de bunu kendin için kolaylaştıramazdın, değil mi?" Kıkırdıyor. "Eminim meşhur Kayla Harrington'la çıkmak için sıraya girecek, sana kraliçe gibi davranacak ve istediğin gibi onlara patronluk taslamana izin verecek bir düzine erkek vardır." Benimle alay ederken sırtışı büyüyor ve ben de ona karşılık veriyorum. "Ama hayır, sen gidip iki tane... *iki tane*," diye tekrarlıyor, daha vurgulu bir şekilde, "buzun etrafında disk kovalarken yaşamak için insanları döven Neandertaller bulmak zorunda kaldın, ne için... sapıkça bir fanteziyi gerçekleştirmek için mi?"

Sözlerinde utanç yok, sadece ne halt ettiğimi anlama arzusu var. O zaman ikimiz de öyleyiz.

Hafifçe gülümsedim. "Mesele seks değil." Başını eğiyor, kaşları şüpheyle kalkıyor. "Tamam, *sadece seksle* ilgili değil. Akıllara durgunluk veren bir şey."

Sesimdeki kasıtsız coşku karşısında irkiliyor. "Bunun hakkında konuşmasak olmaz mı?"

Daha büyük gülümsüyorum. "Anlaştık. Bundan daha fazlası var. Ya da ben öyle düşünüyorum." Hissettiklerimi düşünüp kelimelere dökmeye çalışırken gözlerim dalıyor. "Onlarla rahatlayabilirim. Dediğin gibi, erkekler Kayla Harrington'la çıkmak istiyor ama Riggs ve Maddox için ben sadece Kayla'yım."

"Asla *sadece* Kayla değilsin ve eğer öyle olduğunu düşünüyorsan, Arizona'da okyanus kıyısında kişisel portföyün için sunmak istediğim bir anlaşmam var."

Yaptığı şakaya gülüyorum, sonra da tartışıyorum: "Ama öyleyim. Harrington saçmalıklarından ya da Blue Lake prestijinden etkilenmiyorlar. Onlara göre ben komik, dağınık ve-" Donup kalıyorum, refleks olarak çok fazla zayıflığın açığa çıkmasını engelliyorum. Yıllarca özenle seçilmiş yanıtlar vermek ve mükemmel bir görüntü sunmak kırılması zor bir alışkanlık ve Cameron bu yeni gelişmeye açılıyor gibi görünse de, çok fazla şey açığa vurmak, çok erken güvenmek istemiyorum.

Vites değiştirerek, "Bu hafta sonu ne yaptığımızı biliyor musun?" diye soruyorum.

Cameron yine yüzünü buruşturuyor, belli ki cevabımı bekliyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

"O değil. Tamam, o da var. Ama ormanda bir kulübeye gittik. Tamamen spontane bir şekilde, 'bir gün' dedik ve sonra neden şimdi olmasın diye düşündük. Arabayla ıssız bir yere, Wi-Fi'si ya da lüksü olmayan bu küçük şirin yere gittik. Sadece üçümüz. Yıldızlara baktık, yürüyüş yaptık ve nefes aldık."

Son birkaç günün sığınağını hatırlarken gözlerim hüznle kapanıyor ve o kulübeye geri dönmeyi dileyerek yavaşça nefesimi vermeden önce derin bir nefes daha alıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda, "Yıllardır geçirdiğim en iyi hafta sonuydu" diyerek bitiriyorum.

Hafta sonu içimde meydana gelen değişim için yeterli bir açıklama değil ama Cameron'ın anlayacağı şekilde nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Tüm hayatımı bu şirket için, bu aile için yaşayarak geçirdim, tıpkı babam ve ağabeyimin yaptığı gibi. Değerli olduğumu kanıtlamaya o kadar odaklandım ki bu sınırların dışında bir hayat yaratmadım. Ve şimdi, istiyorum. İstiyorum.

Cameron'ın bakışları düşünceli ve bana dikkatle bakıyor, gördükleri karşısında neredeyse biraz huşu içinde. "Onlardan bahsederken gülümsüyorsun. Şu ana kadar seni uzun zamandır gülümserken görmediğimi fark ettiğimi sanmıyorum."

Bir anda yüzümdeki gülümseme kayboldu. Haklıydı. Bir süredir gülümsemiyordum. Bunun için gerçek bir neden yoktu. Elbette, bir sözleşmenin kapanışını kutluyorum ve Grace ve baldızlarımla eğleniyorum, ama gerçekten gülümsüyor muyum? Hayır. İçimden gelmiyor.

"Bunu anlamıyorum," diye itiraf ediyor. "Ve insanlar öğrendiğinde zor olacak. Ama istediğin buysa, oyununu destekleyeceğim."

Bu benim için onun tahmin edebileceğinden çok daha anlamlı.

"Fikrini değiştiren ne oldu?" Cevabı önemli, çünkü herkesin benim hakkımda düşündüğü her şeyin temelini sarstığımın farkındayım. Kendim de dahil. Cameron'ın bu konuda nasıl bu kadar kabullenici olduğunu öğrenmek, diğer kardeşlerime karşı bana yardımcı olabileceği gibi, ortasında olmayı hiç planlamadığım bu ateş fırtınasını kabullenmeme de yardımcı olabilir.

Yavaşça nefes verirken gözlerinden bir gölge geçiyor. "Hafta sonunu düşünerek geçirdiğimi söylemişim ya? Zihnimde son on yılı gözden geçirdim, olayları sizin bakış açınızdan yeniden canlandırdım, hepimize yardım etmek için hangi yollarla müdahale ettiğinizi görmeye çalıştım. En hafif tabiriyle göz açıcıydı. Ama dönüp dolaşıp geldiğim nokta, bizim *için* ayağa kalktığındı. Bizim *için* ayağa kalktın. Ama ilk kez *kendiniz için* ayağa kalktığınızı düşündüm. Bu da bana bunun senin için daha önce hiç olmadığı kadar önemli olduğunu ve sadece bu özelliğinin bile dikkatimi ve desteğimi hak ettiğini gösterdi."

Kardeşlerim tarafından sayamayacağım kadar çok kez sevgiyle 'güzel ambalajlı bomba' olarak adlandırıldım. Gerçeğin etrafında dolanmam ya da

kötü davranışlarla geçiştiriyorlar. Olayları gördüğüm gibi söylüyorum, sonuçları ne olursa olsun. Ama Cameron haklı. Kardeşlerime kendi seçimleri konusunda ne kadar sert davransam da, hiçbir zaman... bir kez bile... kendimi bu şekilde savunmadım. Belki de başından beri sorun buydu?

Ya da belki daha önce hiç bu kadar istediğim bir şeye sahip olmamıştım?

Zihnimde bazı çarkların dönmesine neden oluyor, düşünceler korkutucu bir hızla yerine oturuyor ama ben yine de göğsümden fırlamaya çalışan kalbimin etrafındaki yıkılmakta olan duvarları korumak için savaşıyorum. "Henüz ne yaptığımı bilmiyorum. Gerçekten de henüz çok yeni, bu yüzden tüm bu sorgulama fena halde erken oldu. Ama teşekkür ederim."

"Yeni olabilir ama biliyorsan biliyordur. On yıl bekledim ve Riley içeri girdiğinde sadece birkaç gün içinde sikilmiştim. Elimden geldiğince mücadele ettim, ki bu utanç verici derecede kısa bir süreydi, ama doğru olduğunu hissettim. Bunu biliyordum." "Senin için de zordu," diye hatırlatıyorum ona, Cameron'ın dadıyla birlikte olmasıyla ilgili dedikoduları hatırlayarak. Çok klişe. Ve on iki yıllık Yaş farkı mı? Küfür gibi. "Buna değdi mi?"

"Kesinlikle. Ya da en azından biz öyle olduğunu düşünüyoruz." Beni kurnaz bir bakışla iğneledi. "Siz üçünüzün sıcağa dayanabileceğini düşünüyor musunuz? Gerçek paparazzileri var, biliyor musun? Sadece Blue Lake liderliğinin sonunu tahmin eden iş sayfaları değil."

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırıyorum, sanki Cameron ve ben onun yerine işleri idare etmeye devam edemezmişiz gibi, babamın Blue Lake'teki günlük işlerden çekildiğini vurgulayan manşete hâlâ öfkeliyim.

"Bu konuda çok derin düşünmedim. Bundan kaçınıyorum çünkü henüz o noktaya gelmedik." Ama Cameron sözlü olarak beni rahatsız edici bir farkındalığa götürdü. Özel, işle ilgili sonuçlarla başa çıkabilirim. İş insanları öncelikle kâra odaklanır ve açgözlülük çoğu zaman ahlaki değerlerin önüne geçer. Ama üçlü birliktelik için bir poster çocuğu olmak istemiyorum. Bunun *böyle* olmasını hiç istemedim. Yine de hem Riggs'i hem de Maddox'u önemsiyorum, bu yüzden kasıtlı ya da değil, potansiyel olarak yaptığım şey bu.

"Ortaya çıktığında -ki çıkacağını biliyorsun- senin yanında olacağım. Diğer herkes de öyle."

"Chance yapmayacak," diye hatırlatıyorum ona, ses tonuma yeniden acılık karışıyor.

Dudakları düşünceli bir şekilde titriyor. "Alenen, yapacak. Ne olursa olsun önce aile. Bunu biliyorsun."

Haklı. Biz Harringtonların nasıl yapılacağını bildiği bir şey varsa, o da *g e r e k t i ğ i n d e* birbirimize destek olmaktır. Birbirimize küfrettiğimiz zamanlar oldu.

ya da çocukların çantalarına yumruk atarak- ama vakıf galası geldiğinde ve kameralar tıkladığında, mükemmel bir ailenin özlü bir resmiydik. Bu işler böyle yapılır.

"Peki ya özel olarak? Mutlu olduğum için beni utandıracak mı?" Bu çirkin bir suçlama ama gerçek bu. Söylediklerinden sonra, bunu söylemek üzücü ama en güvenmediğim kişi o.

"Günün sonunda, sen onun için nasıl savaştıysan o da senin için öyle savaşacaktır. Harringtonlar birbirleri için mücadele eder. Birbirimizi önemseriz. Aynı fikirde olmadığımızda, uygunsuz ya da zor olduğunda bile biz bir aileyiz."

"Umarım haklısındır."

"Haklıyım. Onun niyeti saf. Senin mutlu olmanı istiyor. Sadece bunun seni nasıl mutlu edebileceğini göremiyor," diyor Cameron, devam etmeden önce nefes alıp veriyor. "Hiçbirimizin anladığını sanmıyorum ama anlamak zorunda da değiliz. Sadece seni desteklemek zorundayız ve destekliyoruz da."

"En azından benim tarafımda olduğun için mutluyum. Diğerleri için bunun olacağından şüpheliyim. Ama işler reklam açısından çirkinleşirse, Mavi Göl'ü koruyacağımdan emin olabilirsiniz."

"Yapma," diye alay ederek endişesini yok sayıyor. "Mavi Göl babamı atlattı. Senin iki erkek arkadaşın olmasına da dayanacaktır." İlk baştaki umursamaz yorumuna rağmen, bunu söylemek onu neredeyse boğacak gibi görünüyor.

"İki erkek arkadaşım var," diye yineliyorum, gerçekten ilk kez duyduğumu sandığım bu cümleyi duyunca gözlerim irileşiyor. "Gerçi *erkek* arkadaş biraz yanlış gibi görünüyor."

"Onlarla tanışacak mıyız?"

"Bilmiyorum. Şu anda hepinizden pek memnun değilim. Onlara müdahalenizden bahsettim." Riggs ve Maddox'un kardeşlerime yönelttiği tehditler ifadenin içine sızmış durumda ve ben de elimde olmadan tehdidi güçlendirmek için şeytani bir gülümseme ekliyorum.

"Onlar da senin için savaşılmaya hazırlar," diye düşünüyor, sanki onaylıyormuş gibi. "Onlar hakkında biraz araştırma yaptım. Takım arkadaşları ve en iyi dostlar mı? Sanırım önce aile kavramını onlar da bizim kadar iyi anlıyorlar."

"Önce aile." Bu sefer daha anlamlı. Daha önce hep yaptığım gibi sadece Harrington'lardan, hatta Blue Lake'ten bahsetmiyorum. Kendimi, Riggs'i ve Maddox'u da bir aile olarak görmeye başlıyorum, tam da Cameron'ın ima ettiği gibi.

Çok hızlı oldu. Tamamen saçma. Çekirdeğime kadar dehşete düştüm. Ama aynı zamanda Cameron'la yaptığım konuşmayı onlara anlatmak ve onu bok listelerinden çıkarmak için de sabırsızlanıyorum.

Ağzımı işaret ederek sırtıyor. "Yine yapıyorsun." Anında dudaklarıma dokunuyorum, gülümsemenin köşeleri kaldırdığını hissediyorum. "İkisiyle birlikte ortaya çıkmadan önce annemle babamı uyardığından emin ol. Kyle'ın bunu filme alma fikrini de sevdim. Daha sonra olaylar patlak verdiğinde komik olabilir ya da bilirsın, babam onları öldürmeye çalıştığında ve Riggs yanlışlıkla ona kalp krizi geçirttiğinde yasal işlemler için buna ihtiyacımız olursa. Nefsi müdafaa falan."

"Sen en kötüsüsün," diye azarladım. "Kyle'dan daha mı kötüyüm?" diye karşı çıkıyor.

"Siktir et Kyle'ı."

"Aynen öyle."

En azından bu konuda aynı fikirdeyiz.

RIGGS

"Burada olduğunu biliyor mu?" Beklenmedik ziyaretçinin girişini engellemek için kapı çerçevesine yaslanarak soruyorum.

Genellikle buralarda sezon dışı dönemler ben ve Maddox dışında kimsenin olmadığı uzun zamanlardan oluşur. Şimdi ise burası, hoş bir ziyaretçi olan Kayla ile hiç de hoş karşılanmayan bu pislik arasında Grand Central Station'a benziyor.

"Tabii ki hayır. Pisliğin bu tarafında yaşamayı seviyorum," diye yanıtlıyor Kyle Harrington başını kesin bir ifadeyle sallayarak. Ama Kayla'nın bilip bilmemesini pek de umursamadığını gösteren bir sırıtiş takınıyor. Kendisinin yok olmasıyla sonuçlansa bile havai fişek gösterisinin tadını çıkaracaktı. "Onda sınırlı sayıda, özel bir karışım var, biraz nazik ve çok tehlikeli, anlıyor musun? Fazladan bir tutam da acımasız katil. Ölümümü işkence gibi acı verici ve yavaş bir şekilde gerçekleştirir ve kimse cesedimi bulamaz." Sözlerinden kız kardeşinden korktuğu anlaşılıyor ama daha çok ondan etkilenmişe benziyor, belki de beni korkutmaya çalışıyordur?

"Kesinlikle, işte bu yüzden onu kızdırmak istemiyorum. Bunu zaten yeterince yaptın," diye hırlıyorum, kınamaya nefret dolu bir bakış eşlik ediyor. "O yüzden defol git buradan."

Kapıyı kapatmak için hareket ediyorum, yüzüne yumruk atmadığım için sessizce kendimi övüyorum. Çünkü hiçbir şey bu orospu çocuğunun burnunun ortasına yumruk atıp Kayla'yı incittiği için kanamasını sağlamaktan daha iyi hissettiremezdi. Acısını öfke ve şirretlikle saklıyor, ama bunun altında ihanetin keskin acısı var ve bu o pisliğin suçu. İyi bir tekmeyi hak ediyor.

Beni durdurmak için bir kolunu uzatarak öne doğru adım attı. Tam bir şok içinde ona baktım. Bu adam açıkça ölmek istiyor.

"Bekle. Lütfen." Kelimeler sert ama Kayla'nın en kaba görünüşlü ve en boktan kardeşlerinden beklediğimden daha fazla yalvarıyor.

"Ne?" Bu bir soru değil. Söylemeye geldiği şeyi söylemesine izin verdiğime dair en ufak bir ipucu, sonra ya o gidecek ya da ben bu kapıyla onun kolunu kıracağım.

"Geçen haftaki yanlış anlaşılma için özür dilemek istiyorum. Arka bahçede bulunma iznim vardı ama evin içine bakmam profesyonelce değildi. Hareket dikkatimi çekti ve kız kardeşimi gördüğümde... çıldırdım." Önceden planlanmış senaryosunun sonucu buymuş gibi başını sallıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Şunu açıklığa kavuşturalım," diyorum. "Buraya özür dilemeye mi geldiniz... *profesyonel olarak*? Sanki arka bahçemizde dikizcilik oynamanız bir müşteri hizmetleri sorunu ve işinizi kötülemeyeceğimizden ya da itibarınızı zedelemeyeceğimizden emin olmak mı istiyorsunuz? Buna hakkım var mı?"

"Hayır," diye itiraz ediyor. "Buraya-" Duruyor, çenesi kapanıyor ve gözleri kısılıyor. Ama ölçümü alıyormuş gibi bana tepeden tırnağa hızlı bir bakış atıyor ve bu hareketinde burada olmasının gerçek nedenini görüyorum.

"Anlıyorum," diye hayıflanıyorum. "Bu senin işin ama Maddox'la beni kontrol etmek için buradasın, değil mi?" Kollarımı indirerek, ona doyasıya bakmasına izin verdim. "Ne düşünüyorsun? Kafanda yaptığın testi geçtim mi? Yardımı olacaksa, onun parasını istemiyorum. Sözleşmemde hayatımın geri kalanında domuz gibi yaşayabileceğimi garanti edecek kadar para var. Geri kalanınız umurumda bile değil," diye ekliyorum, ona alaycı bir şekilde yukarı aşağı bakarak, onu bir kardeş olarak eksik bulduğumu belli ediyorum, "ve kesinlikle ona senden daha iyi davranacağım."

"Seni kontrol ettiğim için beni suçlayabilir misin?" diye tükürüyor, açıkça geri adım atmaya hazır değil. Cesareti var, hakkını vermeliyim. "Kayla yemeği ekti, Cole'a göre tüm hafta sonu telefonunu kapattı ve şimdi bizi engelledi. Ya da en azından beni engelledi." Sesi en çok bu seçenekten incinmiş gibi geliyor. "Bu hiç onun yapacağı bir şey değil. Ona ne yaptın böyle?"

Başımı öne eğip bu cahil herife dik dik bakıyorum. Baştan sona kendi hatası olan bu olay için beni suçlamıyor herhalde. "Gerçekten bilmek istiyor musun?" Dişlerini gıcırdatıyor, cinsel bir şey kastettiğimi düşünüyor. Ama kastetmedim. "Ona ne isterse yapabileceğini ve kim olmak istiyorsa o olabileceğini gösterdim."

"Kim olmak isterse mi?" diye yineliyor, sanki kız kardeşine isterse astronot olabileceğini önermişim gibi. "Herkes neden bahsediyor? Kayla her zaman ne isterse onu yapar."

"Öyle mi?" Ben de karşılık verdim. "Yoksa sen, kardeşlerin ve ailen ondan ne yapmasını istiyorsa onu mu yapıyor? Yapmasını beklediğiniz şeyleri mi?" Sanki yerleri ona fırçalatıyorlarmış gibi konuşuyorum, ki bu doğru değil, ama onların arkasını temizliyor. Belki *Külkedisi* gibi değil ama çok daha karmaşık bir şekilde.

Bu onu susturdu, yüzü komik bir şekilde gevşedi. "Ne? Kafam çok karıştı," diye mırıldanıyor, elinin topuğuyla sol gözünü ovuşturuyor, benden çok kendisiyle konuşuyor. Gözlerini kırıştırıyor ve tekrar bana bakıyor. "Hepimiz arasında, kendini toparlayan tek kişi o. Onun olmadığını mı söylüyorsun?"

Bu teğeti durdurmak için ellerimi uzatıyorum, evrenin bunu duymamasını umuyorum. Eğer duysaydı Kayla muhtemelen görüntüsündeki rahatsızlığı hissederd, derisindeki küçük dikenler gibi. "Böyle bir şey söylemiyorum, sen de söylememelisin. Söylediğim şey, Kayla'nın hayatı boyunca her birinize öncelik verdiği. Hakkında konuştuğu, düşündüğü, endişelendiği tek şey sizsiniz. Ama anladığım kadarıyla bunun tersi doğru değil."

Kyle'ın gözleri bu suçlama karşısında kararıyor. "Ailemiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Keşke öyle olsaydı diyorsun ama düşündüğünden daha fazlasını biliyorum. Senin kadını, onun yemek işini ve yan komşusu olan kaltağı biliyorum ve bunları doğrudan Kayla'nın ağzından duydum. Sen de aynısını söyleyebilir misin?" Göz kırıyor, en ufak bir şey söylüyor ve sinirlendiğimi anlıyorum. "Sen köpeğini kovalarken, bilardocu çocuğu oynarken ya da senin için çalışması için tutabileceğin en uyumsuz orospu çocuğu grubunu gütmeye çalışırken onun neler yaşadığına dair tek bir şey sorma zahmetine girdin mi? Sizler hokey oyuncularını bile normal gösteriyorsunuz." Kayla'nın Kyle hakkında paylaştığı detayları bilerek sıralıyorum ki onunla hiç gerçek bir konuşma yapmamış olsam bile onun hakkında her şeyi bildiğimi vurgulamak için çünkü Kayla kardeşini muhtemelen onun kendisini tanıdığından daha iyi tanıyor. Bu da onu benim de tanıdığım anlamına geliyor. O kadar derinlemesine değil ama en azından yüzeysel şeyler demek istediğimi kanıtlıyor.

Yumruklarını sıkıyor, parmak eklemleri çatırdıyor ve sanırım yüzde elli ihtimalle bana doğru hak ettiğim bir yumruk gönderecek. "Dans etmek istiyorsan, karşılık vereceğimi bilmelisin," diye uyarıyorum o düşüncesini tamamlayamadan. Kayla'nın kardeşi spor salonuna gidebilir ve hatta orada sıkı çalışabilir, sadece bir kardeş gibi poz vermekle kalmaz, ama ben her maçta rakiplerime vururum. İkimiz de sokak dövüşçüsü değiliz ama onu alt edebileceğime hiç şüphem yok.

galip gelecek. "Riggs Patrick'in izniyle morarmış gözünü bir onur nişanı gibi taşıyabilirsin," diye söz veriyorum.

Kyle derin bir nefes alıyor ama yumruklarını yavaşça bırakıyor. Bir saniye sonra acı bir kahkaha atıyor. "Eğer kıcıma tekneyi basmasaydın, bunu kabul edebilirdim. Ama yaklaşan Vakıf Galası var ve bir kez olsun doğru olanı yapmaya ve *leydime* iyi bir gece yaşatmaya çalışıyorum. Bunu morarmış bir morlukla yapamazsın, değil mi?"

O sakinleşiyor, ben de onun enerjisine ayak uydurmaya çalışarak aynısını yapıyorum. Kayla'nın kardeşiyle dövüşmek ona bir fayda sağlamayacak ve benim de tek umursadığım bu. Ona verdiği zarar yüzünden ona gerçekten vurmak istesem bile.

"Bak, bu bir eleştiri değil. Lanet olsun, bunları dağıtacak yerim yok," diye kabul ediyorum. "Eminim baş etmeniz gereken kendi sorunlarınız vardır, her neyse, ama hepiniz Kayla'yı, onun sizinle ilgilendiği ama kimsenin onunla ilgilenmediği bir role soktunuz. İşte burada biz devreye giriyoruz. Benim için Kayla ilk, son ve her zaman gelir. Bizim için her şey o." Bu kadar çığ bir itiraf normalde bu kadar açık paylaşacağım bir şey değil ama Kayla için bunu bir dağın tepesinden haykırabilirim. "Hiçbirimiz bunu beklemiyorduk ama oldu ve ben memnunum. Bunu mahvetmene izin vermeyeceğim. Ne benim için ne de onun için."

Uzun bir süre sessiz kaldı, sanki söylediklerimi düşünüyormuş gibi, sonunda paylaşmadan önce, "Bize patladı. Çok çirkindi. Onu hiç böyle görmemiştim." Kayla'nın deyişiyle kardeşler arası müdahalede yaşananlardan dolayı perişan görünüyor. "Bunların hiçbiri olmasını beklediğim şeyler değildi. Dürüst olmak gerekirse, bunu düşünüp düşünmediğimi bile bilmiyorum. Sadece tepki verdim ve şimdi her şey berbat oldu." Gökyüzüne bakıyor ve ellerini saçlarında gezdirdikten sonra havaya kaldırıyor. "Her zamanki gibi, burada kibriti tutan benim."

"Kibrit sende olabilir ama küllerin ortasında kalan, güvendiği birinin ateşe vermesinden sonra hayatını yeniden toparlamaya çalışan o," diye karşı çıkıyorum, çirkin gerçeği yüzüne vururken irkilmesinden zevk alıyorum. "Senin zeki olduğunu söylüyor. Yine de sen bizi cinsel sapkın bir eğlenceye indirgedin.

-ki öyle olsa bile bu ailenizi hiç ilgilendirmezdi- ama siz gerçekten onun bundan alacağının bu kadar olduğunu mu düşünüyorsunuz? Kayla gibi bir kadının bundan daha fazlasını talep etmeyeceğini, hak etmeyeceğini mi?"

Kaşları birbirine çarptı. "Akıllı *olduğumu* mu söyledi? Cameron, Carter, Cole ya da Chance'ten bahsetmediğine emin misin? Belki de kafan karışmıştır. Ben Kyle'ım, onun gibi K ile başlayan," diyor göğsüne vurarak. "Kesinlikle grubun zeki olanı değil. Belli ki."

Ona ters ters bakarak, "Ailene onunla neler yaşadığını anlatmayacağını çünkü bunun seni kötü göstereceğini söyledi. O buna zekice diyordu. Ben buna kendini koruma derdim."

Ellerimi iki seçeneği tartan bir terazi gibi uzatıyorum, biri özellikle daha olası, özellikle de buraya geldiğinden beri, Kayla'nın muhtemelen onu engellediğinden bahsetti, kara koyun o, kibriti o tutuyor. Ben, ben, ben.

Bu pislikten nefret ediyorum ve Kayla'nın kardeşi olması umurumda değil. Aslında, muhtemelen bu yüzden ondan daha çok nefret ediyorum. Kayla'nın ailesindeki sorunun bir parçası o. Kayla'nın kendi ihtiyaçlarına ve isteklerine bakmaksızın ondan hep belli bir şekilde olmasını ve belli bir şeyi yapmasını bekliyor.

Gözleri sertleşiyor ve "Bir bok bildiğin yok" diye homurdanıyor.

"Bunu söyleyip duruyorsun ve belki de her şeyi bilmiyordum," diye kabul ediyorum, "ama burada önemli olan, savunmasız bir anında onu bencilce ezerek -ne diyordun? Bok ve konser mi? Ve sonra buna hazır değilken ve hepinizin ona uyguladığı baskıya ihtiyacı yokken onu kardeşlerinizin yanına attınız. İşte bu yüzden buradasın, onun işte olduğunu bildiğin halde. Havuz işi saçmalığı için özür dilemeye gelmediniz ve onun için yeterince iyi olduğumuzu gösterecek uydurma bir testi geçebileceğimizden emin olmak için de burada değilsiniz. Buradasın çünkü bozduğun şeyi düzeltmek için yardım istiyorsun." Laf kalabalığının bir yerinde parmağım bilinçsizce onun yüzüne doğru gitti ve ben de ona doğru bakarken gerçekleri tükürdüğümü fark ettim. Taş suratlı, ona söylediğim her acımasız gerçeği aileden gelen bir metanetle karşılıyor çünkü aynı ifadeyi Kayla'nın yüzünde de görmüştüm.

Tek zeki olan o değil. Boktan insanlarla uğraşma ve gürültülerinden saklamaya çalıştıkları motivasyonları görme konusunda deneyimim var. Elimi bırakıp arkama yaslanıyorum ve derin bir nefes almak için onun alanından çıkıyorum.

"İkimiz de aynı sebepten dolayı bu kadar heyecanlıyız. Kayla'yı önemsiyoruz." Alabileceği en büyük özür bu, umarım kabul eder. "Ortadan kaybolduğu ve sizi kendi yarattığınız karmaşayla baş başa bıraktığı için onu suçlayabilir misiniz? İsteyerek yapmamış olabilirsin ama kız kardeşine fena kazık attın. Unutmayın, bu sizin hakkınızdaki ilk gerçek izlenimim ve etkilendiğimi söyleyemem, ama onun düşündüğünün yarısı kadar kardeşseniz, bunu düzeltmek istersiniz. Senin hakkında o mu haklı yoksa ben mi?"

Başını eğiyor, ayaklarına bakıyor, neredeyse nefes nefese kalıyor, o kadar heyecanlanmış ki. "Siktir," diye mırıldanıyor, başparmağıyla dudaklarını kaşıyor. "Siktir!"

Dönüyor, birkaç adım uzaklaşıyor, sonra bir iş botunun topuğu üzerinde dönerek geri yürüyor, düşünürken volta atıyor ve her dönüşünde bana bakıyor.

Üçüncü turundan sonra önümde durdu. "İşlerin bu kadar ters gitmesini istememiştım. Kayla her zaman her şeyi yoluna koyan kişidir. Bir şeyleri çözmeye çalıştığını söyledi ama ben bunu gözlerinde görebiliyordum -çünkü Tanrı biliyor ya, baktığım tek yer orasıydı. Üçünüzün arasında bir şeyler var." Gözlerimin içine bakıyor, gözleri inanç dolu. "İki, üç ya da on kişi umurumda değil. Onun adına çok mutlu oldum, özellikle de senin ve Brooks'un yanındaki halini görünce. O her şeydi..." Zihninde bir kelime arıyormuş gibi gözleri dalıyor ama sonunda şöyle diyor: "Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama o farklıydı. Genelde olduğu gibi duygusal olarak mesafeli, şirret bir buz kraliçesi değildi. Ve bunu iyi anlamda söylüyorum," diye açıklamak için acele ediyor. İronik bir şekilde, Kayla'nın bunu bir iltifat olarak kabul edeceğini düşünüyorum.

Başını sallayarak ekliyor: "Onunla biraz dalga geçileceğini, sonra da gerçek Kayla tarzıyla hepimize siktir olup gitmemizi ve bu konuda onu rahat bırakmamızı söyleyeceğini sanıyordum. Aileyi terk edeceğini hiç düşünmemiştim. Bu sefer gerçekten batırdım ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Şükürler olsun, Kayla onun hakkında haklıydı. Kyle çuvalalayabilir ama kocaman bir kalbi var. Eğer yanılıyor olsaydı, şu anda bambaşka bir yöne doğru gidiyor olurduk. "Onunla konuşmayı dene," diye öneriyorum, bariz olanı belirterek. "Genellikle işe yarar."

Kaşları alnına iniyor ve ilk kez eğlenmiş görünüyor. "Sana zeki demiyor, değil mi?"

"Kesinlikle hayır," diyorum gülererek. "Ben kas gücüyüm, o ise beyin."

"Bu Brooks'u ne yapıyor?"

"Parti." Bu tam olarak doğru değil. Maddox bundan çok daha fazlası, ama mutlu-şanslı bir adam imajını özenle geliştirdi ve şefkatli, gözlemci doğasını gizli bir süper güç olarak saklamayı seviyor. En azından size güvenene kadar.

Kyle cevabımı kabul ederek sırtlıyor. Zihninin döndüğünü görebiliyorum, sanki küçük bir hamster kendini kaptırmış gibi. "Onu seviyor musun?"

"Bu karmaşık bir soru," diyorum yavaşça, şu anda havuzumun yüzeyi kadar sağlam bir zeminde olduğumun farkındayım. "En son aşık olduğumda, karanlıkta, neredeyse sıfıra yakın bir banka bakiyesi ve TSSB ile cenin pozisyonunda ağlamamla sona erdi." Kara mizah beklenmedik bir şekilde ortaya çıkıyor ve

Daha önce acı ile gelirdi, şimdi sadece gerçek. Beni şu anda Kayla'yla birlikte olduğum yere getiren geçmişimin parçaları.

"Bu bir soru değildi," diyor Kyle, görünüşe göre ben cevap vermeden de bilen bir adam. "Onu seviyorsun."

Bu, göğsümdeki rahatsız edici ve ürkütücü derecede tanıdık duyguları incelemeye zorlayan cesur ve açık bir ifade. Başımı sallayarak itiraf ediyorum, "Seviyorum."

"O seni seviyor... Brooks'u da mı?"

Bunu bir an düşünmem gerekiyor ama sonunda dürüstçe cevap veriyorum: "Bildiğini sanmıyorum. Son ilişkisi de iyi bitmedi, yani pek romantik sayılmaz."

"Kayla'nın bir ilişkisi mi vardı?" diye ağzından geçiriyor, gözleri büyüyor. "Yani bir erkekle, bir elektronik tabloyla değil? Gerçekten biriyle çıktığını hiç düşünmemiştim. O hep iş, iş, iş, iş." Son kısmı söylüyor, sanki Rihanna'yı hedefliyormuş gibi ama Kayla'nın iş ahlakını daha iyi temsil eden askeri bir marşa daha yakın bir yerde son buluyor.

"Bilmediğin çok şey var. Bir ara ona sormalısın. Sanırım seninle daha fazla şey paylaşmak ister," diyorum ona. "Belki Chance değil. O kendini beğenmişin teki. Ama sen."

Kıkırdıyor ve "Evet, bu onun çözmesi gereken bir sorun ama sanırım bunu düzelttikten sonra Kayla'yla daha derin konuşmalar yapmamızın zamanı geldi" diyor. Elini uzatıyor ve Kayla'nın ailesiyle ilk karşılaşmamızda olmasını dilediğim şekilde tokalaşıyoruz. "Sert sevgi için teşekkürler. Ona burada olduğumu söyleyecek misin?"

"Gerek var mı?"

"Hayır, sanırım şimdi Blue Lake'e gidip cezamı çekeceğim." Gözlerinde şeytani bir parıltı var. "Yıllardır oraya gitmemiştim. Böyle, kirli iş botları ve terli bir atletle unutulmuş bir çocuk gibi gelip ne tür bir bok başlatabileceğimi görmek eğlenceli olabilir."

Hayal kırıklığına uğrayarak homurdandım, "Hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Büyük bir şeye başlamayacağım," diyor, parmağını ve başparmağını birbirinden bir santim uzak tutarak. "Sadece küçük, önemli olmayan, eğlenceli şeyler. Kayla'nın koruması gereken bir itibarı olabilir ama benim de var." "Anladın, değil mi?" der gibi göz kırpmıyor.

"Kara koyun mu?" Diyorum ve o da sırtarak başını sallıyor. "O zaman şu morluğu ister misin? Dillere destan olur." Bir şey arıyormuş gibi arkama bakıyorum, sonra da ona "Ama önce bir feragatname imzalaman gerekiyor. Avukatın emri."

"Avukatlar berbattır."

"Öyle ama bizi de koruyorlar." Harrington'ların emrinde bir avukat ordusu olduğunu tahmin ediyorum, bu yüzden Kyle bunun gerekliliğini benden daha iyi anlıyor.

"Sen iyisin," diyor.

"Evet, Kayla'yla konuşmanızın nasıl gittiğine bağlı olarak sen de iyi olabilirsin," diye cevap veriyorum. "Ondan sonrasına kadar yargılamayı saklı tutacağım."

Bunu anlayarak sırtıyor. Daha önce de Kayla'dan bir şeyler hakkında fikir alma konusunda tecrübeli olduğundan eminim. "Brooks burada mı? Ona da söyleyeceklerim var."

"Dışarıda, saçını kestiriyor. İstersen daha sonra gelebilirsin.

Onunla konuşup belki bir bira içersin. Ya da ona bir mesaj iletebilirim?"

"Ona her şeyi berbat ettiğim için üzgün olduğumu ve bunu düzeltmek için elimden geleni yapacağımı söyle. Kayla için doğru olanı yapmak istiyorum. Kim bilir, sayamayacağım kadar çok kez kışımı kurtardı. Bu sefer benim de onunkini kurtarmam adil olur."

"Ama o kendini bir belaya bulaştırmadı," diye hatırlatıyorum. "Sen yaptın. Eğer onu tehlikeye atan sen olursan, bu onu kurtarmak sayılmaz."

"Evet," diye onaylıyor başını sallayarak.

"Ama Maddox'a bu konuda bir şeyler yaptığını söyleyeceğim."

"Teşekkürler." Bana düşünceli bir bakış fırlatıyor. "Eğer ona zarar verirsen seni öldüreceğimi söylemem gereken kısım bu mu?"

"Muhtemelen," diye cevap veriyorum. "Ama sanırım senin kışını tekmeleyebileceğimi zaten kabul etmiştik."

"Aynı fikirde değiliz ama şuna ne dersin? Eğer sen ya da Maddox ona zarar verirseniz, Cole ve ben ikimiz de peşinize düşeriz. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Gözlerini kısarak tepkimi ölçmeye çalışıyor.

"Bir fikrim var," diye cevap veriyorum, içten içe titreyerek. Dünyada sadece bu tür insanlar var ve bunun Kayla'nın tarafında olmasına seviniyorum. "Kayla bize bütün hafta sonu ormanda keşif yaptırdı, ghillie giysili bir adamın keskin nişancı tüfeğiyle dışarıda olmasından endişeleniyordu."

Çenesini hülyalı bir şekilde kaldırıyor. "İşte bizim oğlan, Cole." Sırtarak ekliyor: "Ya da sürdürmeyi sevdiği itibar."

"Komik şeyler, değil mi?" Düşünüyorum ya da en azından düşünüyormuş gibi yapıyorum. "İtibarlar. Nadiren gerçeğin bir zerresini barındırıyor gibi görünüyorlar, sadece yansıtmaya çalıştığımız imaj. Öyle değil mi, kara koyun?"

Cevap olarak gülmesi çok anlamlı. Kyle ailesinde bu rolü oynamış olabilir, ama derinlerde , o o kadar kötü değil. O istekli için almak

ve en önemlisi Kayla'yı önemsiyor. "Pisliğin teki olmadığını mı söylüyorsun?" diye meydan okuyor.

Kötü kötü sırtıyorum. "Hayır, bu doğru."

Ama bir zamanlar olduğu kadar doğru hissettirmiyor. Puşluğum doğamdan çok yetiştirilme tarzımdan, bir çapa gibi taşıdığım acıya verdiğim savunmacı bir tepkiden kaynaklanmış gibi geliyor. Artık bıraktığım için kendimi daha hafif hissediyorum.

MADDOX

Riggs düz karnını okşayarak, "Kahretsin, açlıktan ölüyorum," diye inliyor. Son yemeğinin üzerinden dört saat geçmişti ama tecrübelerine göre bu süre onun yemeden durması için yaklaşık bir saat fazla. Adamın metabolizması savaş uçağı gibi tam gaz çalışıyor.

"Burası buna değer," diye onu temin ediyorum, et lokantasının menüsünü okuyor ve fileminyon ile wagyu antrikot arasındaki seçeneklerimi tartıyorum. Antrikotta karar kılıp menüyü bırakıyorum ve restoranın etrafına bakıyorum. Koyu renk ahşap ve sıcak ışık, siyah masa örtüleri ve beyaz tabaklar. Neyse ki, sadece iki çatal var - biri salata ve diğeri akşam yemeğı için - bu yüzden Riggs muhtemelen bunu **a n l a y a b i l i r**. Ama benim dikkatimi çeken şey

En çok dikkatimi çeken şey ise onunla benim aramdaki boş sandalye.

Kendi menüsünü yere bırakan Riggs görüş alanımı takip ederek, "Keşke Kayla burada olsaydı," diye mırıldandı.

Elimi sahte bir alınganlıkla göğsüme koyarak, "Birdenbire birlikte yemek yiyecek kadar iyi değil miyim?" diye soruyorum.

"Siktir git," diye cevap veriyor, gülümsemesine engel olmaya çalışarak. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Sen barbekü soslu dino nuggies'sin, burası değil."

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum, rahatlayarak. "Keşke o da burada olsaydı. Ama her gece birbirimizi görmek her zaman sahip olamayacağımız bir lüks, bu yüzden elimizden geldiğince değerlendirmeliyiz."

Sezon açılışına daha aylar var ama çoğu spor dalında olduğu gibi hokeyde de bugün yaptığımız gibi sezon dışı mini kamplar yapıyor ve bu kamplarda rehabilitasyon sürecimiz kontrol ediliyor, boş zamanlarımızda kimsenin bir şey kaybetmediğinden emin olunuyor. Riggs ve ben iyiyiz, ancak Kayla ile gelişen ilişkimiz hakkında sessiz kalmamıza rağmen haftalardır görmediğimiz takım arkadaşlarımızla görüşmek için geç saatlere kadar kaldık. Kayla'nın da bu akşam bir iş yemeğı var, yani onu yarına kadar göremeyeceğiz.

"Kyle'dan haber aldın mı?" diye sordu.

En sevdiğim çubuğum üzerine bahse girerim ki Kyle'ın bu hazırlıksız ziyareti ya onun ya da Riggs'in kaniyla sonuçlanacaktı, özellikle de Riggs'in Kayla'nın kardeşlerine, özellikle de Kyle'a olan öfkesi düşünüldüğünde. Hatta ben ayırmadan ikisini de ölü ya da en azından baygın bulsam hiç şaşırmazdım. Şaşırtıcı bir şekilde, tam olarak arkadaş olarak değil ama en azından dost olarak çıktılar. Kyle da Kayla'nın ofisine geldi ve gerçek ve içten bir özür dileyerek durumu telafi etti. Bunu doğrudan Kayla'dan duydum ve bunu takdir ettim.

"Aradı. İşleri berbat ettiği için üzgün olduğunu ve bunu atlatabileceğimizi umduğunu söyledi. Belki bir ara birlikte maç izleriz." Konuşmayı hatırlayarak başımı sallıyorum. "Ayrıca Kayla'ya artık aramızın iyi olduğunu söylersem ona çok yardımcı olacağını, çünkü Kayla'nın 'bok gibi onun kışında olduğunu' söyledi." Bunun Kyle'ın ifadesi olduğunu göstermek için tırnak işareti yapıyorum. "Görünüşe göre ona hepimize bir özür borçlu olduğunu söylemiş."

"Kayla'nın gözüne tekrar girmesi için ona yardım edecek misin?"

Sırıtarak, "Henüz karar vermedim" diyorum.

"Bu Kayla Takımı yapar... biz, Cameron, Kyle ve belki Cole?"

Puanlamasına katılarak başımı salladım. "Mükemmel değil ama ilerleme var."

"Hâlâ Chance'ten nefret ediyorum," diyor, sanki o kardeşe yola gelmesi için zaman tanımamız gerektiğini savunmamı bekliyormuş gibi.

Bunun yerine hemen "Ben de" diye cevap veriyorum.

Tam garson kız geldiğinde takdirle homurdanıyor. Konu değiştirerek yemeklerimizi sipariş ediyoruz ve öğleden sonraki spor hekimliği kontrollerini tartışmaya başlıyoruz.

Bifteklerimizi yarılayıp sezon hakkında derin bir sohbete dalmıştık ki ev sahibesinin yanımızdaki masaya bir grubu yönlendirmesi dikkatimizi çekiyor. Kayla ve takım elbiseli iki adamı görünce şaşıarak başımı kaldırıyorum. Önce beni, sonra Riggs'i görünce donup kalıyor, gözleri açılıyor.

Onu selamlamak üzereydim... ta ki başını hafifçe salladığını görene kadar. *Şimdi olmaz.*

Gözlerimi Kayla'dan Riggs'e çeviriyorum. Çenesi sıkılmış, gözleri kısılmış ve Kayla'ya kilitlenmişti. O da başını salladığını gördü ve benden daha fazla hoşlanmadı.

Hay sikeyim.

Diğer adamlarla otururken, bunun onun iş yemeği olması gerektiğini fark ettim. Şehirdeki onca restoran arasında aynı yerde, komşu masalarda oturma şansımız nedir ki?

"Hey şimdi! Maddox Brooks! Seni burada görmek ne güzel," diyor iki adamdan daha genç olanı, kaplamalı bir sırtışıla ve fazlasıyla tanıdık bir şekilde masamıza doğru eğilerek. Ivy League eğitimi ve özel dikim takım elbisesinin herkesten daha iyi olduğu anlamına geldiğini düşünen bir adama benziyor. "Bu yıl daha iyi bir sezon geçirecek misin?"

Sanki Devils'in geçen yıl kupayı kazanamaması bir şekilde eğlenceli ve aynı zamanda benim açımdan kişisel bir başarısızlıkmiş gibi gülüyor.

Dişlerimi sıkarak çenemi kaldırıp onaylıyorum ve dikkatimi bifeğime veriyorum. Yemek devam ediyor, görünüşte normal, ama Kayla'nın gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissediyorum. Hiçbir noktada bizi tanıştırmak ya da onaylamak için bir hamle yapmıyor.

Riggs çatalını küçük bir takırtıyla tabağına bırakıyor, belli ki o da durumdan memnun değil. "Hadi gidelim buradan."

Gözlerimi ona dikip sessizce *gitmeyeceğimizi* söylüyorum. Pisliğin teki Şeytanlar hakkında kaba bir laf etti diye ya da Kayla işiyle bizim zevkimizi ayrı tuttuğu için geri çekilmiyorum.

Hoşuna gitmiyor ama uzun bir iki saniyenin ardından bardağını kaldırıyor ve birasından uzun, yavaş bir yudum alıyor. O andan itibaren sessizlik içinde yemek yiyoruz, masamızdaki tek ses çatallarımız ve bıçaklarımız. Sinirli olduğumuz için değil, gerçi sinirlenmek oldukça doğru olurdu ama Kayla'nın konuşmasını dinlediğimiz için.

"Hokey hakkında pek bir şey bilmiyorum. İşleri daha çok *iş odaklı* tutmayı tercih ediyorum," diyor Bay Ivy League'e, son kısmı vurgularken sesi resmi ve profesyonel, sanki bize neden bizi tanımıyormuş gibi davrandığını açıklıyor.

Anlaşıldı. Patronunun dediğini yap.

"Brent lisede oynadı. İyi bir atletti ama üniversitede bırakıp kendini toparlamak zorunda kaldı. Dernek başkanı olmak buzda kavga etmekten daha önemliydi. Ama bir zamanlar vardı, değil mi evlat?" Yaşlı adam kahkahalarla gülüyor.

Parçaları birleştiren Bay Ivy League'in Brent olduğunu anlıyorum, Kayla'nın sümüklü, şovenist pislik dediği adam. Bu da yaşlı adamı onun babası yapar, David Jessup. Kayla bize bu anlaşmadan biraz bahsetti, ancak bunu anlamak benim deneyim alanımın çok dışında. Anladığım kadarıyla Kayla'nın istediği bir şeye sahip bir şirket.

"Kardeşlik başkanı mı? Özgeçmişinde oldukça önemli bir yer tutuyor, değil mi? Sanırım stajyerlerimden biri de onun kardeşliğinin başkanıydı. Alfa-

Alfa, bilmem ne," diyor Kayla ve bu pek de mütevazı olmayan övünmeyi stajyerinin bile başatabileceği bir şeymiş gibi geçiştiriyor.

Brent kılanıyor ama bunu muhtemelen kibar bir gülümseme olduğunu düşündüğü şeyin arkasına saklıyor. "Evet, üniversite bir süre önceydi. Yıllardır sözleşmeler yapıyorum." Acımasız görünme çabası en iyi ihtimalle zayıf, en kötü ihtimalle gülünç. Bu adamın patlattığı tek şey viski, bardan bir tane alıp oturduğu düşünülürse. "Bu konuda bir şey bildiğinden değil. Sen genç Harrington'lardan birisin, değil mi? En fazla yirmi beş yaşında falan olmalısın?" Herhangi bir internet araştırması bu adama kadının yirmi dokuz yaşında olduğunu ve kısa hayatında kişisel ve profesyonel olarak onun yapabileceğinden çok daha fazlasını yaptığını söyleyecektir.

Kayla ona ters ters bakıyor. "Birinin ne zaman küçümseyici davrandığını anlayacak kadar yaşlısın."

Brent en azından özür diler gibi görünecek kadar sağduyulu. "Hayır, öyle demek istemedim," diyor ve neşeli bir kıkırdamayla ellerini teslimiyet içinde tutuyor. "Sadece kendin için şaşırtıcı derecede iyi gidiyorsun. Jessup Enterprises gibi bir şirketle ilişki kurmak senin için iyi görünüyor." Sırtını biraz daha sıvazlarsa muhtemelen boğulacak. "Özellikle de ne kadar genç olduğunu düşünürsek. Bu bir iltifat."

"Bunu tekrar yapmamız gerekiyor mu?" Kayla soğuk bir ifadeyle. "Kibarca söylemedin ve yaşımla ilgili yorum yapman uygunsuz ve hoş karşılanmaz."

"Bu kadar alıngan olmana gerek yok," diye alay ediyor, destek için babasına bakarken gülümsemesi köpekbalığı gibi. Brent suda kan kokusu alıyorsa haklıdır ama bu kendi kanıdır. Kayla'nın değil, orası kesin. Kayla onu bir böcek gibi parmağının altında ezmek ister gibi bakıyor ama bağırsaklarını tabanından çıkarmak için profesyonel bir ayakkabı temizliğinin maliyetini hesaplıyor. Yine de aptalca daha fazlasını istiyor. "Çoğu kadın güzel olduğunun söylenmesinden hoşlanır..." Gözleri Kayla'nın üzerinde geziniyor ve bende gözlerini kafatasının içine sokup ağzından çıkarma isteği uyandırıyor. "Ve zeki..." Onun beynine bakmıyor. "Ve başarılı. Değil mi baba?"

Şehvet dolu bakışları Kayla'ya kilitlenmiş olsa da dirseğiyle babasını dürtüyor. "Uh, ben-" David kararsızca kekeliyor. Bunun hiç profesyonelce olmadığını ve karşılarındaki kadın düşünüldüğünde kesinlikle tavsiye edilmediğini anlamış görünüyor. "Brent, belki de-"

Kayla, yaşlı Jessup'a oğlunun korkunç hatasını düzeltme fırsatı vermez ve sözünü keserek kesin bir dille şöyle der: "Çoğu kadının zaten bildiği şeyleri bir erkeğin söylemesine ihtiyacı yoktur. Özellikle de kendileri hakkında."

"Tuş," diye alay ediyor, "senin o yüksek bakım gerektiren, yüksek değerli, evrim geçirmiş, pohpohlanmaktan hoşlanmayan kadınlardan biri olduğunu unutmuşum." Alaycı her sözünde Kayla'yı dikkatle izliyor, duygusal bir patlama yaşamasını bekliyor, muhtemelen zalimliğinin onu gözyaşlarına boğacağını umuyor.

Bunun yerine Kayla'nın çenesi kaya gibi sert, çenesi sağlam ve tüm varlığı bu adamı doğrudan hadım etmeye hazır bir kadınıki gibi. Gözleri çelikleşti ve hiçbirimizin nefes aldığını sanmıyorum. Uyandırdığı canavar hakkında hiçbir fikri olmayan ya da en azından umursamayan Brent hariç. Şaşırtıcı bir şekilde, Riggs ya da benden de bahsetmiyorum. Bu canavar tamamen Kayla'ya ait ve o da çok kızgın.

"Kendi bakımımı kendim sağlarım, yüksek ya da başka türlü, bu yüzden kesinlikle sizi ilgilendirmez. Benim değerim tartışılmaz, bu yüzden beni küçük düşürme girişimleriniz sonuçta sadece benim için değerinizi düşürür. Profesyonel olarak." Gözlerini David'e dikerek oğlunu kontrol altına alması için onu uyarır.

"Brent-"

Ama genç adam babasının azarlamasını başından savar ve Kayla'ya kıkırdayarak şöyle der: "Senden pek hoşlanmıyorum, ama artık sana mahkûm olduğuma göre, sanırım birlikte iyi işler yapacağız. Er ya da geç." Kayla'nın eline uzanır, yavaşça ve kasıtlı olarak kendi elini Kayla'nın elinin üzerine koyarak, "Tercihen çok yakında," der.

Riggs boğazının altından hırıltılı bir ses çıkarıyor, yüz ifadesi hissettiğim her 'ne sikim' hissini yansıtıyor, ama uyarı olarak masanın altındaki bacağını tekmiyorum. *Bunu Kayla'nın halletmesine izin vermeliyiz,* diye hatırlatıyorum kendime çünkü bu pisliği yumruklamaya en az Riggs kadar yakınım.

David umutsuzca suyundan bir yudum alıyor.

Kayla elini masadan çekti. Daha da önemlisi, Brent'in ulaşamayacağı bir yere. "On üç yaşından beri vajinam ayın dört günü kanıyor ama yine de hayatta kalıyorum. Sanırım senin benden hoşlanmamana da dayanacağım, çünkü ben de senden hoşlanmıyorum."

David içtiği suda boğuluyor. Boğazımı temizleyerek kahkahamı bastırıyorum. *Vay anasını! Aferin kızıma!*

Ama Kayla'nın işi bitmedi. "Ve duygularımı daha fazla incitmeye çalışmadan önce bilmelisiniz ki, benim duygularım yok. Ama muhtemelen var, bu yüzden aşırı şişirilmiş, güvensiz egosu açıkça mükemmel bir negatif korelasyon içinde boyutu içinde var olan biriyle kısasa kısas hakaret alışverişinde bulunmakla ilgilenmediğim için kırılğan egonuzun şanslı günü olduğunu düşünün.

az şişirilmiş, etkileyici olmayan sık." Kahretsin, eğer bu onu aşağılamak *değilse*, sözlü olarak alaşağı etme versiyonunu duymayı gerçekten çok isterdim.

Brent'in sırtışı duraksıyor ama elinde değilmiş gibi kibirli gülümsemesi geri dönüyor. "Biliyor musun, güçlü kadınları severim. Bir erkeğe olması gerektiği gibi boyun eğdiğinde bu çok daha tatlı oluyor." Yemin ederim, göt herif Kayla'ya göz kırpmıyor. O. Göz kırpmıyor. Göz kırpmıyor. Ona. Biftek bıçağımı kavrayışım tehlikeli bir şekilde sıklaşıyor. Gördüğüm en keskin bıçak değil... ama işimi görmeye yetiyor.

Kayla'nın bir şekilde ona boyun eğmesini beklediği iması gülünç derecede saçma. Kuşkusuz Kayla bana ve Riggs'e teslim oluyor ama bunu hak ediyor çünkü ona saygı duyuyoruz ve biz de onun için diz çökmeye hazırız. Güç dinamiği sürekli geliyor, karşılıklı rızaya dayanıyor ve asla beklenmiyor. Brent'in tarif ettiği hiç de bu değil. XY kromozomlarına sahip olduğu için doğası gereği Kayla'dan daha iyi olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Daha fazla yanılıyor olamazdı. Onun seviyesinde bile değil ve bunun kromozomlarıyla hiçbir ilgisi yok ve her şey beyni, becerileri ve ahlakıyla ya da bunların eksikliğiyle ilgili.

Bu arada Kayla tam bir inceleme modunda. "Senin gibi erkekler kırabilecekleri kadınları ararlar çünkü kendilerini güçlü hissetmelerinin tek yolu budur. Bunun nedenini biliyor musun?" Onun bir tahminde bulunmasını beklemiyor. "Çünkü özünde zayıfsın. Güçlü erkekler güçlü kadınlar ister, ya da tam tersi. Aynı şey zayıflık için de geçerlidir."

"Bu sözleşmeyi müzakere edecek kadar güçlüyüm," diye övünüyor. "Eninde sonunda yola geleceksin. Her zaman öyle olur. Öyle ya da böyle." Onay için babasına bakarken o sinir bozucu iyi çocuk kahkahalarından birini atıyor.

"Sözleşme kötü niyetli davranmak için bir geçiş hakkı değildir," diye cevap veriyor Kayla. "İstenildiği zaman iptal edilebilir."

Bu Brent'in dikkatini çeker. "Hepimiz imzaladık. Bu tamamlanmış bir anlaşma," diye ilan eder.

Bunları söylerken bu kadar cesaretli hissetmesinin nedeni bu olmalı. Bir sözleşmenin Kayla'ya hakaret etmesine izin vereceğini düşünmüştü. Sanki bir kâğıt parçası onu Kayla'nın gazabından koruyabilirmiş gibi.

"Jessup Enterprise tarafında davranış ve ahlak maddesi olan bir sözleşme. Senin ihlal ettiğin bir madde." Kanada'da açık havada oyun oynadığımız yılki gibi soğuk bir ses tonuyla konuştu. Bunun olabileceğini biliyordu ve buna göre hazırlık yapmıştı. Dikkatini yaşlı adama çevirerek, "Seni uyarmıştım ve haklıydım. Oğlunuz size bu ortaklığa mal oldu."

Bununla birlikte peçetesini masaya bıraktı ve ayağa kalktı.

Brent, "Lanet olası kaltak," diye tükürüyor ve bize en yakın masaların dikkatini çekiyor. Gerçi onlar da en az bizim kadar kulak misafiri olmuşa benziyor.

Kayla'nın masaya yaslandığını fark ettiğimde yerimden kalkmak üzereydim, Brent'in yüzüne doğru gelirken iki elini de masanın yüzeyine sağlam bir şekilde yerleştirmişti. "Kaltak mı? Elindeki tek şey bu mu?" diye soruyor hafif bir kahkahayla. "En azından orijinal ol. Bunu çocukluğumdan beri duyuyorum." Ona haince bir gülümseme gönderiyor. "Belki daha şok edici bir şey denersin, mesela *amcık*." Yüz ifadesi sahte bir acımaya dönüşüyor. "Yoksa bu senin için çok mu kaba?"

Her hecesiyle, yüzünden geçen her bakışla bunu söylemesi için ona meydan okuyor. O da istiyor. Dilinin ucunda olduğunu söyleyebilirim ama söyleyemeyecek kadar korkak.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Kayla, muzaffer bir edayla tam boyuna ulaşmış masanın üzerinde yükselirken.

Adam ancak Kayla arkasını döndüğünde, "Sen bir amcıksın," diye tıslamayı başarıyor. Sanki bu kelimeyi hayatında bir kez bile söylememiş gibi ağzından garip bir şekilde çıktı.

Kayla'nın halletmesine izin vermeliyim. Bir açıdan, yapmam gerektiğini biliyorum.

Ama Riggs çok hızlı hareket ediyor. Önünü kesiyorum, onu durdurmak için değil, oraya ilk ben varmak için. Brent'i korumak için değil, çünkü o adamı siktir et, ama en iyi arkadaşımı korumak için.

Bam! Yumruğum Brent'in çenesine, insanların dehşet içinde soluk soluğa kalmasına neden olan iğrenç bir çıtırtı sesiyle çarpıyor.

"Bunu sonuçlarına katlanmadan söyleyebileceğini mi sanıyorsun?" Aptalca şok olmuş yüzüne kükredim. Karanlık bir kahkaha atıyorum, "Hayır, sonuçlarının onun seni azarlaması olacağını sanıyordun, değil mi? Ya da belki anlaşmandan bir puan eksilteceğini? Bu işler böyle yürümez. İnsanlarla böyle konuşamazsın. Özellikle de kadınlarla." Yüzüne doğru yaklaştım, Kayla'nın olduğundan daha yakın, bakır ve viski kokusunun en güçlü olduğu yere ve homurdandım, "Ağzındaki kanı tadıyor musun? Yut onu ve bil ki istersem sana daha fazlasını da döktürebilirim."

"Beni tehdit mi ediyorsun? Seni dava edeceğim," diye bağılıyor, ağzındaki kan ve tükürük (ve muhtemelen bir ya da iki gevşek diş) yüzünden kelimeler birbirine karışıyor. "Hepiniz onun bana sebepsiz yere saldırdığını gördünüz." Destek için çılgınca etrafına bakınıyor. "Bunu hak etmişti. Bunu söylememi o istedi."

"Tehdit mi? Bunu zaten yaptım ve yine yapacağım," diye yemin ediyorum. "Senin dava ve para saçmalıkların umurumda değil ama onun hakkında konuşmaya devam et. Bakalım dalağın bağırsaklarına sızıp ekşi safra kusmaya başladığında ne hissedeceksin?" Bu fikir karşısında biraz yeşillendi. "Ne düşünüyorsun? Ona başka bir şey söyleyecek cesaretin var mı? Bu sefer tüm göğsünü kullanmayı dene."

Kıpırdamadan duran, donmuş ve burun delikleri açılmış bir şekilde bana bakan Kayla'ya elimle işaret ediyorum. Bana çok kızgın. İşleri bu şekilde halledemez, özellikle de işleri. Ve kesinlikle insanların onun yerine işleri halletmek için devreye girmesini istemiyor, ama elimde değildi. Oturup bu pisliğin onu böyle aşağılamasını dinleyemezdim. Lanet olsun, buraya ilk gelen Riggs değil de ben olduğum için şanslılar. Brent o durumda sızlanmazdı. Baygın olurdu... ya da daha kötüsü, ki Riggs'in eline fırsat geçerse Brent'in üzerine çullanmaya hazır görüldüğünü düşünürsek bu hâlâ bir olasılık. Benden gelecek bir yumruk uyandırma çağrısıdır. Riggs'in bir yumruğu ise bu adam gibi yumuşak biri için hastaneye gitmeyi garantiler.

"Ne yapıyorsun?" Kayla sonunda bana sormayı -daha doğrusu talep etmeyi- başardı.

"Gelincik çükü bunu hak etti," diye cevap veriyorum. "Bir şey değil." Ona gösterişli bir centilmen selamı veriyorum, her şeyi bir kademe aşağı çekmeye çalışıyorum.

"Senin kışını tekmelemeliyim," diyor bana.

"İstersen yapabilirsin." Bana gerçekten ne kadar kızgın olduğunu görmek için ona en ufak bir gülümseme iması vermeye çalışıyorum.

"Hanımefendi, efendim," diyor bir yönetici, sözümüzü keserek. "Bu davranışa burada izin veremeyiz. Size dışarı kadar eşlik edeyim."

Brent, "Hayır, polis çağırılmasını istiyorum," diye kekeliyor.

"Buyurun. İstedikleri zaman gelmelerini söyle. Eminim tüm bu alışverişin video görüntülerini gördükten sonra söyleyecek çok şeyleri olacaktır." Odanın etrafını işaret ederek Brent'in telefonlarını kayıt için kaldırmış birkaç kişi olduğunu görmesini sağlıyorum. "Eminim birileri sana yumruk atmamın öncesini çekmiştir. Kayla Harrington'a amcık dediğinde ve ben Maddox Brooks olarak onu savunduğumda."

Birinin muhtemelen o kısmı anladığını fark ederek yüzünü buruşturdu çünkü Kayla'nın onun üzerinde durması kesinlikle dikkat çekmişti. Ve onun adı ile benim adımın birleşimi, başa çıkmaya hazır olmadığı bir güce sahip.

"Bu iş daha bitmedi," diyor, kaybetmiş olmasına rağmen pes etmek istemeyen huysuz bir çocuk gibi.

"Evet, bitti," diyor Kayla ve dönerek restoranın ön kapısına doğru yürümeye başlıyor, sadece Brent ve David Jessup değil, Riggs ve ben de çok içinde arkasından bakakalıyoruz.

Çabucak toparlanıp masamıza birkaç yüz dolarlık banknot atarak hesabımızı fazlasıyla kapatıyorum ve onu takip ediyorum. Dışarıda, ona doğru hücum ettiğimizi görünce gözleri komik bir şekilde açılan valeyle birlikte duruyor. Hem Riggs hem de ben göğüslerimizi omuzlarına dayayarak ona doğru yaklaşıyoruz ve bunu mahremiyet girişimi olarak açıklamaya çalışabilirim ama gerçek şu ki, onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyor. İçgüdüsel bir seviyede, az önce o restoranda olanlar beni çok korkuttu. Yumruk değil - tek vuruşa kavga denmez - ama Kayla ona karşı koyarken adamın yüzündeki ifade. Ona zarar verebilirdi, profesyonel olarak değil. Fiziksel olarak. İstedikini elde etmeye o kadar alışmış bir tip ki, elde edemediğinde ortaya çıkan geri tepme şiddetli bir patlamaya dönüşüyor. 'Her zaman çok iyi görünüyordu' türünden değil, 'her zaman kırılmanın eşiğindeydi' türünden. Ve Kayla tehlike bölgesine çok yakındı.

Ama ya bunu fark etmedi ya da kendini Süper Kadın sanıyor ve olabileceklerden etkilenmiyor, çünkü sadece bize kızgın. Hayır, bana.

"Neydi o?" diye soruyor, nefesinin öfkeli sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın.

"Özür dilerim ama ben o süslü takım elbise giyen adamlardan değilim, bir pislik seninle konuşurken orada oturup hiçbir şey yapmayacağım. Sen hallediyordun, ben de sen halledebileceğin diye arkana yaslandım ama bazı sınırlar var ve gerekirse onları uygularım."

Riggs tek kelime etmiyor ama onun da aynı şekilde hissettiğini anlamam için bir şey söylemesine gerek yok.

Gözleri keskin bir şekilde daralıyor. "Peki ya sana yapmamı söylersen?"

Bu önemli bir soru. Mavi gözlerindeki yoğunluğa bakılırsa belki de bana sorduğu en önemli sorulardan biri. Dürüstlüğü en iyi politika olduğuna karar vererek, "Nedenine bağlı, ama muhtemelen yine de yapardım" diyorum. Kaşları sertçe çatılıyor ve bunun yanlış bir cevap olduğunu anlıyorum. Ama o kadar kolay pes etmeyeceğim. Farklı bir bakış açısı deneyerek soruyorum: "Bu saçmalığı yakalayan yeni baldızlarından biri olsaydı, benim yaptığımı yapardın, ama daha kötüsünü. Ve gerçekten o pisliğin kanını akıtmamış olmamı mı diliyorsun?"

Elimle arkamı işaret ediyorum, restoranı değil ama Brent'i, muhtemelen içeride hala davasını savunuyor ve dinleyecek herkese Kayla hakkında saçmalıyor. Bu fikir bende oraya geri dönüp ona tekrar vurma isteği uyandırıyor.

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor ve daha medeni davranmam gerektiğini söylemesini bekliyorum. Bütün tartışmayı onun zihninde canlandırabiliyorum. Kahretsin, ben de benimkinde görebiliyorum.

Ben insanlara gelişigüzel vurmam. Ben öyle biri değilim. Buzda bile, son iki sezondur ceza sahasında en az süre geçiren oyuncu olarak takımın lideriyim, infazcı değil. Ve özel hayatımda, farklılıklarınızı konuşarak çözmeye ve işler çok ileri gittiğinde kendinizi durumlardan uzaklaştırmaya inanıyorum. Brent Kayla'ya nefretini kustuğunda tüm bu aydınlanma pencereden dışarı çıktı. Elimde olsa bile yaptığım şeyi değiştirmedim ve bunu farklı bir şekilde ele almam gerektiği yönündeki her türlü öneriye karşı güçlü bir şekilde duracağım.

Bir nefes daha tuttuktan sonra, omuzlarındaki gerginlik azalırken nefes veriyor. "Hayır. Asıl kızdığım şey bunu benden önce yapmış olman. Haklısın, eğer bunu Luna ya da Riley'ye söyleselerdi ellerim kan içinde kalırdı. Kelimenin tam anlamıyla."

Kayla'nın Brent'i yumrukladığı, tokatlamadığı ama gerçekten yumrukladığı görüntü zihnimde canlanıyor ve bunun müthişliği karşısında sırtıyorum. "Kahretsin, şimdi keşke ben de bekleseydim diyorum. Böyle bir ihtimal olduğunu bilseydim, birkaç saniye daha bekleyebilirdim," diye şaka yapıyorum, parmağımı ve başparmağımı yarım santim kadar birbirinden ayırıyorum. "Bu çok ateşli olurdu ve muhtemelen onun için de daha utanç verici olurdu. Bu şekilde Maddox Brooks'tan yumruk yediği için övünecek." Elime bakıyorum, adamın çenesi sıcak tereyağına vurmuş gibi olduğu için parmak eklemlerimin kızarmadığını fark ediyorum.

Kayla başını sallıyor ama giderek büyüyen gülümsemesini gizleyemiyor. "Sen iyi misin?"

"Evet. Küçük bir oral seksin iyileştiremeyeceği bir şey değil."

Bazı açılardan dalga geçiyoruz ama bu gece ikimizin de pozisyonumuzu belli ettiğimiz derin bir çizginin altını çizdik. Bu, aramızdaki bağa dokunan başka bir iplik. Kimsenin temel değerlerinden ödün vermek ya da bunları değiştirmek zorunda olmadığı bir bağ. Diğerinin duruşunu kabul ediyor ve bunu gelecekteki kararlarımızda süzgeçten geçiriyoruz. Her zaman Kayla için mücadeleye koşan kurtarıcı olmayacağım ama bu sefer oldum. Bir dahaki sefere, o benim kıcımlı kurtarabilir. Ya da Riggs bizimkini kurtarır. Ya da büyük ihtimalle hem Kayla hem de ben onunkini kurtarıyoruz.

Riggs'e bakıyorum, bu değişim boyunca ürkütücü bir şekilde sessiz olduğunu fark ettim, ki bu ona hiç benzemiyor. Telefonundan başını kaldırıp bizi bilgilendiriyor: "Eğer umursayan varsa, TikTok'ta o etkileşimin videosunu çoktan buldum ve Brent'in adını ve şirketin adını yayınladım. Yorumlarda onu canlı canlı yiyorlar." Riggs görebilmemiz için telefonunu uzatıyor. "Sence şimdi pişman olacak mı?"

Gerçek bir hasar verebilecek bir canavara göre Riggs akıllıca davranmış, bu kez yumruklarından çok beynini kullanmış. Benden daha zeki olduğu kesin. Tipik rollerimizin tersine dönmesinin ironisi benim için kayıp değil. Ben onu korumak için fizikselleştirdim, o da beni kurtarmak için stratejikleşti.

"Umarım öyledir," diye cevap veriyorum ama Kayla'ya daha önemli bir sorum var. "O anlaşmayı istediğini ve elde etmek için o adamın saçmalıklarına katlandığını biliyorum. Kaybettiğin için kızgın mısın?"

Kayla endişemi geçiştirdi. "Hayır. O kadar ileri gitmesine izin verdiğim için hayal kırıklığına uğradım. Sesimi bu şekilde yükseltmemeye ya da senin şiddete başvurmana gerek yok. Jessup'un istediğim bir patenti var ama hedefe ulaşmanın her zaman başka bir yolu vardır. Uzun zaman önce yönümü değiştirmeliydim. O sadece en kolay yoldu."

"Kolay yol *bu* muydu?" Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Kadın düşmanı bir pislikle uğraşmak mı?" Gülüyor. "Bu benim On yıldır her gün Y ile biten bir iş hayatı var. Şimdi onun patentini aldığı süreci başka bir şekilde nasıl elde edeceğimi bulmam gerekiyor. Bu kesinlikle daha zor."

"Ama meydan okumayı seviyorsun, değil mi?" Başımı Riggs'e doğru eğerek bizi bir tutku projesi olarak üstlenmesini kastettiğimi belli ediyorum.

"Görünüşe göre," diyor, sesi bundan hiç rahatsız olmadığını söylese de gözlerini deviriyor.

KAYLA

Bu gece yaşananların etkileri olacak ve bu karmaşanın komplikasyonlarıyla uğraşmak yakında masama düşecek, ancak Riggs ve Maddox ile eve gitmek için beklenmedik bir fırsatla birlikte hala çalkalanan adrenalin en büyük zafer gibi geliyor ve yüksekten uçuyorum.

Ön kapımdan içeri girdiğimizde, ellerimizi birbirimizin üzerinde tutmaya çalışırken neredeyse antrede yere yuvarlanıyorduk. Hem Brent'in sakarca hakaretleri hem de David Jessup'un patenti çoktan unutulmuş, yerini dokunma ve dokunulma ihtiyacı almıştı.

Beyaz şövalyenin zor durumdaki genç kızı kurtarmak için devreye girdiği ve genç kızın da dizlerinin üzerine çökerek ona teşekkür ettiği o sinir bozucu klişelerden biri haline geldim.

Ama ben asla zor durumda değildim ve kesinlikle yere düşen ben değildim. Dizlerinin üzerine çöken Maddox'tu, tekrar özür dilemek için değil ama kesinlikle hak ettiği ödül için.

Elleri eteğimi yukarı itmek için kalçalarımı kavradığında nefesim kesiliyor. Başparmağı sıırsıklam külotumun içinden klitorisimi sıyrırken tenimde bir ürperti dolaşıyor. Dokunuşunun yerini sıcak nefesi aldığında yumuşak bir inilti havayı dolduruyor. Zevkin içinde erimek istiyorum, ama Riggs yüzümü büyük elleriyle yakalıyor ve dikkatimi ona vermeye zorluyor.

"Kayla." Sesi ipeksi bir çakıl gibi, talepkâr. Görüşümü bulanıklaştıran sisin içinden gözlerimi kırıştırıyorum ve odaklandığımda acı çektiğini görebiliyorum. "Sana söyledikleri yüzünden o adamı ellerimle öldürmek istedim."

Doğruyu söylüyor. Gözlerinde gün gibi açık ve böyle bir şey yapmamış olsa da, suçluluk duygusu yine de orada. Maddox'un gerçekten yumruk atan kişi olmasıyla meşgulken, Riggs'in Brent'in sözlerine verdiği tepkiyi düşünmeyi unuttum. Şimdi de beni içindeki karanlıkla ilgili olarak uyarıyor ama bana tanıdık geliyor ve bunu istiyor. Kendi agresif eğilimlerle eşleşiyor, sadece çok daha fazla

farklı bir form. O hokeye sadık kalırken ben onları kıyasıya pazarlıklara yönlendiriyorum ama bu gece ikimiz için de bundan neredeyse tehlikeli bir sapmaydı. Hepimiz için.

"İyi ki yapmamışsın, yoksa şimdi burada benimle olmazdın," diye fısıldıyorum, "ve ben de seni burada yanımda istiyorum." Sözlerimi bir öpücükle takip ediyorum, tutkumuz alevlenirken hemen ona açılıyorum.

Ellerini üzerimde hissediyorum ve Maddox'un mu, Riggs'in mi yoksa benim mi bilmiyorum ama birlikte kıyafetlerimizi çıkarmaya çalışıyoruz, onları dikkatsizce ayaklarımızın dibine yere bırakıyoruz. Sıcak tenlerini tenimde hissetmek cennet gibi ve parmaklarımın kollarının tepelerinde ve vadilerinde dans etmesine izin veriyorum... karın kaslarında... ve daha aşağıda.

Zihnim... tekilleşiyor. İhtiyaç.

İstiyorum.

Daha

fazlasını.

Her şey.

Bu gece bir şeyler değişti. Onlarla geçirdiğim o ilk gecede gibi vahşi hissediyorum, anonim ve özgür olduğum zamanlar, ama şimdi tanınıyorum... ve özgürüm. Bu güçlü ve baş döndürücü bir kombinasyon, sadece Riggs ve Maddox'un sağlayabileceği güvenlik açısından gelen bir pervasızlık.

Uçmak istiyorum. Sıkıştırılmak istiyorum. Vücudum daha fazla dayanamayana kadar becerilmek ve sonra tekrar becerilmek istiyorum. İlahi bir şekilde tapınılmak istiyorum. Her şeyi hissetmek, yaşayabileceğim her şeyi yaşamak istiyorum. Dünyayı silmek ve sadece bizim yarattığımız cepte var olmak istiyorum.

İçimdeki boşluk ağırırken, rahatlamaya ihtiyaç duyarken kalçalarım titriyor. Maddox bir parmağını içime kaydırıp amımın ön duvarını okşarken, "Becer beni," diye inliyorum. "Şimdi."

"İstediğin bu mu Prenses?" diye mırıldanıyor, sözlerinin titreşimi klitorisimle alay ediyor.

"Evet," diye tıslıyorum. "Daha fazlasını."

"Bizi kışında da mı istiyorsun?" Kastettiğim bu değildi ama içimden bir ürperti geçiyor ve neredeyse ayağımı kaybediyordum. "Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye homurdanıyor Maddox.

Riggs arkamda hareket ederken Maddox koreografisi yapılmış bir dans gibi önümde ayağa kalkıyor, kendi sularımı göt deliğime yaymadan önce bir elini am dudaklarımda gezdiriyor. Onu durdurmalıyım ya da

Maddox'un yapmasını istiyorum ama istemiyorum. Riggs'in kalın parmağının beni germesini, beni zevkten boğulana kadar doldurmasını istiyorum.

"Rahatla," diye inliyor Riggs, biraz bastırarak. İniltili bir ses çıkarıyorum ve Maddox meme ucumu ağzına alıyor, acı verici bir şekilde sertçe emiyor ve beni Riggs'in içime doğru ilerlemesinin yoğunluğundan uzaklaştırmak için hassas eti ısıtıyor. "*Siktir*, Kayla. Çok sıkısın. Benim için rahatla. Seni incitmek istemiyorum."

"Sadece yap. Acıması umurumda değil. Bunu istiyorum. Seni istiyorum." Ben onun için santim santim sınılaşıırken ve parmağı içime girip beni doldururken ve gözlerimi yuvalarında döndürürken, kelimeler cesaretlendirici bir yuvarlanışa dönüşüyor.

Maddox beni tutuyor, başım omzunda sallanıyor ve elini tekrar amıma götürüyor. Bana da bir parmak veriyor ve genelde alabildiğim kadar olmasa da, Riggs kıcımdayken, çok dolu hissettiriyor.

Ve sonra Maddox bir parmak daha ekliyor, G noktamı bulmak için kısıyor ve vücudumdaki her sinire elektrik gönderiyor.

"Oh, siktir," diye homurdanıyorum. "*Siktir*."

Maddox kulağıma fısıldıyor, "Bir gün seni böyle alacağız. Birimiz amını sikecek, diğërimiz de götünü."

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama şimdi umutsuzca istiyorum. Ama konuşamıyorum, kabul etmek için kelimeleri çıkaramıyorum. Sadece zayıf bir şekilde başımı sallayabiliyorum, vücudumun sallandığı şey tarafından sürükleniyorum.

Hareket ediyorlar, bana birlikte girip birlikte geri çekildikleri senkronize bir şekilde değil, her biri karşıt olarak pistonlamıyor. Beni parmaklama şekilleri de her erkek gibi benzersiz. Riggs yavaş ilerliyor, daha da derine inmek için kalçalarımı geriye doğru eğerken her derin itişte sistemimi aşırı yüklüyor. Kendi tarafında, Maddox beni sertçe beceriyor, avuç içi klitorisime lezzetli bir şekilde çarpıyor.

Tüm vücudum geriliyor, birikme beni ele geçirmekle tehdit eden bir kreşendoya ulaşıyor. Destek için Maddox'a tutunuyorum, yüzümü omzuna gömerken tırnaklarım göğsüne batıyor. "Evet!" Nabız gibi atan dalgalar tekrar tekrar içimden geçerken haykırıyorum ve bedenimde yarattıkları ezici zevke kapılıyorum.

Ama beni tanıyorlar, ben söylemeden bile neye ihtiyacım olduğunu biliyorlar ve durmuyorlar.

Riggs hassas göt deliğıme daha sert ve daha hızlı pompalamaya başlıyor ve oradaki gerginliği daha yoğun hissediyor. Bir parmak daha mı ekledi? Oh, Tanrım, yaptı. Ve Maddox'un eli tüm amımın üzerinde bulanıklaşıyor, sürtünüyor

Dudaklarımı ve klitorisimi cezalandırıcı bir hızla okşuyor. İyi hissettiriyor ama çok fazla. Bacaklarımı sıkıyorum, iletişim kurmaya çalışıyorum çünkü ağzım zevk çığlıklarından çok kurudu.

"İyi bir kız ol ve tekrar yap, Prenses."

"Bizi döllerinle kapla. İçmek istiyorum."

Maddox aklını kaçırmış... Bana iyi kız demeye ve tekrar boşalabileceğimi düşünmeye geri mi dönüyor? Riggs de öyle, o pis fikirlerini böyle homurdanarak söylediğinde kulağa çok ateşli geliyor.

Gerçi zihinsel durumları hakkında daha sonra endişelenmem gerekecek çünkü bedenim onların deliliklerine tepki veriyor. Birdenbire çok fazlayken bir kalp atışında neredeyse oraya dönüyor ve her birinin bir vuruşuyla, bir şekilde birlikte, daha önce hiç olmadığım bir şekilde milyonlarca parçaya ayrılıyorum. Her şey aynı anda hem sıcak hem soğuk, hem katı hem sıvıyım, hem yükseklerde uçuyorum hem de bedenimde ağırlaşıyorum. Büyüleyici bir şey.

Daha önce hiç bilincimi kaybedecek kadar sert boşalmamıştım ama kaybetmiş olabilirim çünkü bir sonraki bildiğim şey, Riggs'in belime doladığı kolu tarafından tamamen tutulduğum ve Maddox'un kibirli bir sırıtışla yüzüme baktığı. "Bunu yapabileceğini biliyordum."

Sanırım ona deli olduğunu söylemiş olabilirim? Ya da belki aklımı okumuştur?

Açık ağzıma bir öpücük konduruyor ve ben yeniden ayaklarımın üzerinde durmaya başlıyorum. Fiziksel ve zihinsel olarak. "Hadi deneyelim."

Maddox ve Riggs donup kalıyor, gözleri bana takılmadan önce birbirlerine bakıyor. "Neyi deneyelim?" Riggs dikkatle soruyor.

"Beni hem amımdan hem de götümünden sikmeyi." Yüzleri komik bir şekilde gevşerken kaşları havaya kalkıyor ve ben de kendimi tutamayıp biraz gülüyorum. Maddox'a "Bu senin fikrindi," diye hatırlatıyorum.

"Edepsiz konuşmalar sayılmaz. Seksin ortasında en olmadık şeyleri söyleyebilirsin ve bu çok ateşli olur, sonra orgazm bittiğinde ben ne dedim ki dersin." Sırıtarak başını sallıyor. Sözlerimi geri almadığımda, "Emin misin?" diye soruyor.

"Yani denemek istemiyor musun?" Alay ediyorum. "Baww, baww, baww."

"Az önce bana tavuk mu dedin?" diye soruyor şok içinde, gözleri suçlulukla kısılıyor. "Unutma, bunu isteyen sendin."

Bu bir uyarı olmalı, ama tam olarak **i s t e d i ğ i m** şeyi alacağıma dair bir söz gibi geliyor. İçimdeki benlik zıplıyor

Yeni bir macera, heyecan verici bir deneyim fikrinin verdiği heyecan. Tamamen bana ait bir hikaye, kimseye anlatmayacağım. Bu sadece bize ait.

Riggs ve Maddox tekrar göz göze geliyorlar, kendi kendime tercüme etmeyi öğrendiğim sessiz konuşmalardan birini yapıyorlar ve Maddox kontrolü ele alıyor. "Kanepeye otur ve ona sarıl."

Riggs yerdeki pantolonundan bir paket çıkarıyor, sırtarak kanepenin arkasından battaniyeyi alıyor çünkü mobilyalarımın üzerinde çıplak kık istemediğimi biliyor ve sonra bacaklarını açarak oturuyor, benim için hazır. Aleti sertleşmiş ve gururlu bir şekilde duruyor ve kendine bir vuruş yaptığında ucundan biraz sızıntı yapıyor. Öne doğru eğilip tepesinin etrafında alaycı bir daire çizerek yalıyorum, damlayı höpürdetiyorum ve tuzlu tadı dilime vurdukça inliyorum.

Ağzımı prezervatifle değiştiriyor ve bana karanlık bir bakış atarak "Atla" diyor.

"Mutlulukla." Bacaklarımı altına doğru bükerek, omuzlarına tutunup Riggs'in üzerine çıkıyorum, o da sikini doğru açıda tutarak yavaş yavaş santim santim üzerine oturmamı sağlıyor. Tamamen üzerine oturduğumda, aşığı doğru çekiyorum ve o da kalçalarımı kavrayarak bana rehberlik ediyor.

"Tanrım, kadın. Beni çok erken boşaltacaksın," diye yakınıyor ama bu en iyi ihtimalle gönülsüzce.

"Beni bekleyin, sikikler. Kupa kazananları falan düşünün," diye şaka yapıyor Maddox, Riggs'in bacaklarının arasından geçip tam arkamda dururken. Parmak ucunu omurgamda gezdirirken elimde olmadan sırtımı kamburlaştırıyorum ve Riggs meme ucumu ağzına alıp diliyle daireler çiziyor. Gözlerim dalgalanarak kapanıyor ama Maddox'un hoyratça, "Önce parmakla, bakalım nasıl yapacağız?" dediğini duyuyorum. Bana mı Riggs'e mi yoksa kendisine mi söylediğinden emin değilim ama bir planı olduğunu bilmeliydim. Bunu kesinlikle ben yapmadım, onların da yaptığını sanmıyorum ama Maddox her zaman bir şeyleri çözen kişidir.

Parmağının kör ucunun göt deliğimin etrafında alaycı daireler çizdiğini hissediyorum ve Riggs'in üzerinde kalçalarımı sallamaya başıyorum. Başıını geriye atıyor, zevke karşı savaşmak için dişlerini sıkıyor, ama ucunun üzerinde donup Maddox'un daha da içeri itmesine izin verdiğimde inliyor.

"Henüz gelme," diye emrediyorum ona, burnumu burnuna dayayarak. "Bunu istiyorum."

Homurdanıyor ama yaklaşmakta olan orgazmı benim için ertelediğini görebiliyorum ve Herkülvari çabalarını ödüllendirerek onu öpüyorum.

"Bu gece otoriter kıız," diye fısıldıyor Maddox. "Bunu sevdim." Beni överken, parmağı bir anda derinlere kayıyor. Bu bir şok, ama garip bir şekilde

hızlı bir şekilde biter ve içeri girip çıkmaya başladığında, bu ecstasy'dir. "İyi hissediyor musun?"

Akılsızca başımı sallıyorum ve Riggs içime girmeye başlıyor, beni çığına çeviren küçük küçük vuruşlarla derinlerde kalıyor.

Bu sefer birlikte çalışıyorlar, bana aynı anda dikkatli vuruşlar yapıyorlar ve çok geçmeden Maddox ikinci bir parmak ekledi. "Hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Cevap vermek yerine, "Hazır mısın?" diyorum.

"Kesinlikle değilim. Muhtemelen daha içine girmeden boşalacağım," diye itiraf ediyor.

"Siz konuşurken ben boşalmadan siz ikiniz devam edebilir misiniz?" Riggs tıslıyor, kararlılığı açıkça zayıflıyor.

Hafifçe gülüyorum ve Riggs kalçalarımı sertçe kavıyor, parmakları beni durdurmak için etime keskin bir şekilde giriyor. Maddox pantolonundan bir prezervatif almak için uzaklaşırken tek gözünü kırarak bana bakıyor. "Evet, sadece ufacık, minicik bir an."

Bu hoşuma gitti. Ateşli ve seksi, yoğun ve güçlü ama ciddi değil. Birbirimize işkence ederken eğleniyoruz.

Maddox'un kılıflı tacı kıcıma saplanıyor ve donup kalıyorum, göz açıp kapayıncaya kadar ayılıyorum. "Benim için kıpırdama, Prenses."

Riggs yüzümü kavıyor ve ağzımı kendine çekerek ikimizin de dikkatini bir öpücükle dağıtıyor. Dili dudaklarımın kenarında gezinerek içeri girmek istiyor, ben de Maddox için rahatlamaya çalışarak ona izin verirken iç çekiyorum. Düzenli bir şekilde içeri itiyor, biraz geri çekiliyor, ancak bir sonraki vuruşta daha fazla itiyor. Bu esneme acı verici ama iyi anlamda, sanki vücudumun yapabileceği yeni bir şey öğreniyormuşum gibi.

Maddox'un kalçalarını kıcımda hissettiğimde, başardığımı anlıyorum. Bu başarı, Blue Lake'teki ilk anlaşmam ya da kendimi ilk kez Satın Almalardan Sorumlu Başkan Yardımcısı olarak tanıtmam ya da hayatımda yaşadığım diğer ilkler kadar önemli hissettiriyor.

"Taşınacağım ama yavaş gideceğiz. Bebek adımları," diyor Maddox bana.

O ve Riggs hareket etmeye başlıyorlar, beni tekrar tekrar doldururken kasıtlı olarak nazik davranıyorlar. Doluluk hissi daha önce hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyor, sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da. Riggs'in aşırı sıcak vücuduna bastırılmış olmak, şefkatle dolu ve sabit bir şekilde bana kilitlenmiş gözleri ve amımın derinliklerinde beni güvende ve rahat hissettiren bir şey var. Evimdeymişim gibi. Ve bir şey var

Maddox'un kıcımı sikerken popomun etli topaklarını sıkıca kavraması beni vahşi ve özgür hissettiriyor. Sanki her şeyi yapabilirmişim gibi.

Bu mükemmel bir şey. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim şey.

Maddox bana dikkatli olacağına dair güvence verir gibi bebek adımları dedi. Sanki bu geçici bir deneymiş gibi. Ama tereddütlü davranıyormuşuz gibi gelmiyor. Ya da en azından ben öyle hissetmiyorum. Sanki onlarla bu işe gönülden girmişim ve onların ilgisi altında büyümüşüm gibi hissediyorum.

Bazı insanlar ikisini de kendime istediğim için açgözlü olduğumu düşünecek ama kalbim ve bedenim bu kadar harika bir şekilde doluyken başka türlüünü hayal edemiyorum.

Riggs kollarını belime dolayarak beni sabit tutuyor. "Seni becermemize izin ver. Seni sevmemize izin ver."

Gözlerim irkilerek açılıyor, şaşkınlıkla onunkilerle buluşuyor ama kendini düzeltmiyor. Bunu seks konuşması olarak geçiştirmeye çalışmıyor. Koyu renk gözlerinin derinliklerini görebiliyorum. Ciddiydi. Beni sevmek istiyor. Belki de zaten seviyordur.

Ve aynı anda içimde olmalarından çok, bu sihirli aşk çemberini tamamlayabileceğimiz fikri beni onlar için paramparça ediyor. Haykırıyorum, acıdan ya da zevkten değil, rahatlamadan. Bir daha asla yalnız kalmayacağım. Riggs ve Maddox yanımda, kalbimde ve ruhumda.

Daha hızlı ve daha hızlı piston çeviriyorlar, üzerime kabaca ve çılgınca salınıyorlar ve ben onları oldukları gibi kabul ediyorum, tıpkı onların beni kabul ettikleri gibi.

Onlar kükreyerek salıverdiklerinde, benim içimde de bir başkası tetikleniyor. Bu gece her şeyin değiştiği geceydi, birden fazla şekilde.

Sabahın erken saatlerinde telefonum çalıyor ve susturmak için Riggs'e doğru uzanıyorum. Ama ekranda Cole'un adını görünce, Emmett ya da Janey ile ilgili bir sorun olduğundan endişelenerek sessizce cevap veriyorum. "Bekle."

Uyuyan iki dev kitap arkadaşımı rahatsız etmeden yatağımdan çıkmak zor oluyor ama onları uyandırmadan oturma odasına gitmeyi başarıyorum.

"Pardon, her şey yolunda mı?" Sesimi alçaltarak soruyorum. "Saat kaç?"

"Altıdan biraz sonra," diye yanıtlıyor Cole. "Sanırım henüz internete girmedin?"

"Hayır, sabahın altısında normal bir insan gibi uyuyordum." Dürüst olmak gerekirse, o kadar erken değil ve işe hazırlanmak için otuz dakika içinde alarmım çalacak. "Neler oluyor?"

Sevgili karısına ve oğluna bir şey olsa panikleyeceği gibi paniklemiyor ve internetle ilgili şeyler soruyor, bu yüzden borsanın bir gecede çöktüğünü ya da Kyle'ın on sekiz yaşındayken çekilmiş sabıka fotoğrafının sızdırıldığını düşünüyorum... yine.

Cole ürkütücü derecede uzun bir süre sessiz kalıyor ama sonunda şöyle diyor: "Ailedeki herkes için uyarılar kurdum ve senin adın lanet bir alarm gibi çalmaya başladı. Akşam yemeği geziniz tüm haberlerde." Sesi sinirli geliyor ve Emmett'i uyuttuktan birkaç saniye sonra telefonunun çaldığını hayal edebiliyorum. Dur, dur, bütün gece tekrarla.

Çok kötü bir şey olmadığı için rahat bir nefes alıyorum. "Evet, kutlama toplantısı ters gitti. Riggs dün gece bana bir TikTok gösterdi. Yorumlardaki insanların Brent'in kim olduğunu ve hangi şirket için çalıştığını bildiğinden emin oldu, böylece o pislik gibi görünen kişi o oldu." Cole'u tanırıyorsa, videodaki herkes hakkında bir dosya hazırlamıştır bile, bu yüzden arka planı açıklama zahmetine girmiyorum. "Bugün Hukuk departmanı ile görüşüp Blue Lake'in sözleşme feshi ve Brent'le olan sözlü tartışmamdan etkilenmediğinden emin olacağım. Maddox da Brent'i isterse saldırı suçundan peşine düşmeye davet etti. İhtiyacı olursa takım dışı hukuki danışmanlık almasını sağlayacağım."

"Hepsi iyi güzel de Kayla, benim bahsettiğim bu değil," diyor, kelimeleri ölçülü ve kasıtlı. "Senin, Riggs'in ve Maddox'un restoranın dışında çekilmiş görüntüleri var. Bir vale ya da belki başka bir misafir tarafından çekilmiş gibi görünüyor. Üçünüzün kaldırımında birlikte durduğunu, çok rahat ve samimi göründüğünüzü gösteriyor." Duraksıyor, bunun aklında yer etmesine izin veriyorum ama "Size 'En Son ve En Büyük Mad-Trick' diyorlar" dediğinde hâlâ hazır değilim.

Ve bununla birlikte, zemin altımdan kayıp gidiyor.

Ucuz bir anakronime indirgenmişim, ilişkimiz sapıkça bir üçlü sikişe indirgenmişti.

"Kayla? Orada mısın?" Cole kulağıma soruyor ama söyleyecek sözüm yok.

"Gitmem gerek," diye kekelemeyi başarıyorum.

RIGGS

"Günaydın, Uyuyan Çirkin."

İstenmeyen ses bilinçaltıma girerek beni lezzetli rüyalardan sürüklüyor. Tek gözümü açıyorum, ne yazık ki Kayla'yı yanımda göremiyorum ama Maddox yatağın diğer tarafında, iki adım ötemde. Hâlâ çok yakın, özellikle de rüyamda beni tam direktte gördüğünden beri. "Yatakta seninle yalnız uyanmaktan gerçekten nefret ediyorum."

"Aynen. Ama bir sorunumuz var."

Anında uyanıyorum ve başımı kaldırıp odada Kayla'yı arıyorum. "Nerede o?"

"İşte... görünüşe göre."

Başımı kabarık, yumuşak yastığa bırakıyorum, umursamadan. "Dün geceki toplantı patladıktan sonra yapacak bir işi olduğunu söyledi."

Maddox düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Belki, ama bak."

Yüzümün önünde bir kâğıt parçası tutuyor, neredeyse burnuma değecek. Sinirlenerek kağıdı elinden kapıyorum, böylece okumak için daha makul bir mesafede tutabiliyorum.

Ofise gittim. Uyanır uyanmaz beni ara.-K

Karalanmış, belli ki aceleyle yazılmış ve ilk bıraktığı nottaki gibi Kayla'nın rujlu öpücük izi yok altında. Bu beni olması gerekenden daha fazla hayal kırıklığına uğrattı.

"Déjà vu hissine mi kapılıyorsun? Çünkü ben hissediyorum." Maddox'un açıklaması notu geri alıp kendi kendine tekrar okurken geliyor.

Kucağında çarşafı yatak başlığına yaslanmıştı ve ben de ona bakıyor, kâğıt parçasını tararken yüzünde beliren her mikro ifadeyi not ediyordum. Endişeli ve hiçbir şey için endişelenen bir insan değil. Yataktan fırlıyorum, iç çamaşırlarımı dünyanın en işe yaramaz zırhı gibi üzerime geçiriyorum ve stresin beni alt etmesine seviniyorum

"Paniklediğini mi düşünüyorsun? "Sence panikliyor mudur? Restorandaki pislik yüzünden mi yoksa... yaptığımız şey yüzünden mi?"

Dün gece daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Gerçekten. Bir kadını Maddox'la birlikte böyle götürmeyi hiç düşünmemiştim ama Kayla istediğini söyler söylemez ben de istedim. Ve en azından benim için bu, yapbozun son parçasının yerine oturması gibi bir şeydi. Doğru hissettirdi. Her seferinde böyle olması gerektiğinden değil, ama bana kalırsa, tekrar yapılacak harika şeyler listemde yer alıyor.

"Yukarıdakilerin hepsi, evet."

"Siktir." İşte böyle, içimde soğuk bir korku oluşuyor, kollarıma ve bacaklarıma uyuşma noktasına kadar yayılıyor ama kalp atış hızım tavan yapıyor.

Kayla dün gece bize iş anlaşması hakkında biraz daha bilgi verdi, çoğunlukla bugün erken gidip halletmesi gerektiğini söyledi. Ama halledilebilir olduğundan emin görünüyordu, bu yüzden paniklemesi için profesyonel bir neden yok, bu da Maddox'un adamı yumrukladığı videoyu olası bir çıldırma noktası olarak bırakıyor. Ama daha korkutucu ihtimal, bizim yüzümüzden kaçıyor olması. Dün gece yaptığımız şeyin -çifte penetrasyon değil, daha da derin anlamlar içeren gıcırdayan kelimeler- onun için çok erken, çok hızlı ve çok güçlü olmasından korktuğu için.

"Hiçbir şey söylememeliydim," diye itiraf ediyorum, duygularımdan değil ama dürüstlüğümden pişmanlık duyuyorum.

"Tam olarak Shakespeare'den alıntı yapmıyordun ama ne söylediğin çok açıktı," diyor. Tek kaşını kaldırıyor. "Ciddi misin? Onu seviyor musun?"

"Öyle değil mi?" Konuyu saptırıyorum ve bunu ikimiz de biliyoruz ama Maddox'un aklının nerede olduğunu da bilmek istiyorum. Benimkinden hiç şüphem yok ama elimi göstermeden önce onun kartlarını görmek istiyorum.

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra dikkatlice şöyle diyor: "Kayla iki ayağı bir pabuca girecek tipte biri değil ama birçok açıdan bize karşı bunu yaptı. Bence kendini adamadan önce geri adım atacak."

Aynı şeyi nispeten benzer bir nedenle -korku- kendim de yapmış olmama rağmen cevap vermemesi beni kızdırıyor. "Tanıdığım başka birine çok benziyor. Olayların yüzeysel, hatta daha sığ kalmasına izin vermekten son derece memnun olan biri, ama işler en ufak bir derinlik ya da gerçekliğe ulaştığında

Şaka gibi gülüp geçiyor," diye homurdanıyorum. "Bu geçerli bir savunma mekanizması ama bir noktada bisküvi için bunu riske atman gerekecek."

Bu ona saçmalıkları hakkında söylediğim en büyük şey çünkü panikleyen kişinin Kayla olduğundan emin değilim. Sanırım Panicker hâlâ odada benimle birlikte, her şeyi rekor sürede atlatabilen, kaygısız, rahat bir adam imajını korumak için savaşıyor. Ancak bu imajın altında, neredeyse herkesten sakladığı iyi kalpli bir adam var. Bunu Kayla'ya göstermesi, Kayla'nın benim için olduğu kadar onun için de farklı olduğunu gösteriyor.

Öyle olsa iyi olur, diye düşünüyorum, Maddox'a ters ters bakıyorum ve aniden onu yumruklama isteğiyle dolup taşıyorum.

Çenesini sıkıyor, dişlerini birbirine geçiriyor. "Evet, biraz daha derine inmem gerekecek ama kalp dediğin o kaleye girmesine izin verecek kadar ona güvenmen gerekecek."

Mizahsız bir kahkaha attım. "Dostum, o orada. Korkutucu derecede. Eğer bunu benim için mahvedersen, bu konuda yasal bir kriz geçirebilirim. Yani ikimizden biri, ben değilim."

Bir süre sessizce bana baktıktan sonra başını karyolaya yaslayıp tavana bakıyor. "Siktir."

Daha önceki duygularımı yinelemesi, sonunda bu işin ne kadar içinde olduğumuzu anladığını gösteriyor. Sırtarak, "Kulübe hoş geldin." diyorum.

Hâlâ yukarıya bakarken, sinirli bir hışımla beni tersliyor.

Tamam, yani aynı sayfadayız. Temelde, kelimeler olmadan, ikimiz de Kayla'ya aşık olduğumuzu kabul ediyoruz. Bu ikimiz için de çok önemli. Ama elimizdeki diğer konuya gelelim. "Gerçekten paniklediğini mi düşünüyorsun? Yoksa bu kendi güvensizliğimizden kaynaklanan yanlış bir psikoloji saçmalığı mı?"

"İkisi de mi?" diye belirsizce cevap veriyor. "Bu doğru gelmiyor. Örümcek hislerim harekete geçti." Elindeki kâğıt parçasını sallıyor.

"Onu aradın mı?" Kayla'nın notta bile bahsettiği düşünülürse bu tamamen makul bir soru ama Maddox başını sallıyor.

"Önce senin ne düşündüğünü görmek istedim."

"Ara onu," diye emrediyorum, "ve hoparlörü aç."

Kayla cevap vermeden önce hat üç kez çalıyor, sesi nefes nefese geliyor. "Selam. Erken kalkmışsın."

"Evet, notunu gördüm." Maddox asıl söylemek istediği şeyin, yani "yine bizi terk mi ediyorsun?" un etrafından dolanıyor. Bu iyi bir hamle.

Böylece aslında olduğumuz gibi çaresiz korkak kediler gibi görünmeyiz.

"İnternete girdin mi?" diye sorarak beni biraz şaşırttı. Hiç de beklediğim bir şey değildi.

Kaşları birbirine çarptığı için Maddox için de öyle. "Dün gecedен beri yokum. Brent hasar kontrolü mü yapıyor?"

"Keşke. Hayır, şu anda alevler içinde olan benim. Restoranın *dışında* bir videomuz var. Ben artık Kayla Harrington değilim, Blue Lake Varlıklarının varisi ve Satın Almalardan Sorumlu Başkan Yardımcısı. Hayır, ben sadece Mad-Tricks serisinin en son ve en büyük üyesiyim."

"Orospu çocuğu," diye tısladım. Telefonumu çıkardım, 'online' der demez aramaya başladım ve tam olarak neden bahsettiğini görüyorum. "Spor sayfalarında manşetler var, videodan görüntüler var ve... lanet olsun, Reddit panoları ışıltı ışıltı."

Yatağın üzerine eğilip telefonumu Maddox'a yaklaştırıyorum, böylece o da kopan fırtınayı görebiliyor ve "Ne yapabiliriz?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey. Göze batmayın yeter," diyor, sesi iş yapıyor gibi çıkıyordu. "Dün geceki kıyafetlerle utanç yürüyüşü yaparak dairemден çıkarken görülürsen bunun bir faydası olmaz."

Ben utanmıyorum. Bu kadını sevdiğim için gurur duyuyorum. "Kayla," diyorum uyararak.

"Bak," diye başlıyor, "bu muhtemelen senin için önemli bir şey değil. Kariyerine zarar vermez ya da birkaç yan bakıştan daha kötü bir şeye neden olmaz. Ama benim için bu büyük bir şey. Profesyonel olarak, kişisel olarak, ailemle birlikte." Bir an sessiz kaldı, sanki bunun onu nasıl mahvedebileceğini düşünüyor gibiydi, sonra ısırarak, "Kahretsin, onlar öğrenmeden annem ve babamla konuşmalıyım. Bahçe kulübü kaltağının biri bu bombayı masum annemin üzerine atmaktan çok mutlu olacaktır. Onlar böyle çalışır."

Bahçe kulüplerinin nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok ama başkalarının rahatsızlığından sapıkça zevk alan şirret kadınları anlıyorum. Bu da ailemi de aramam gerektiği anlamına geliyor. Eğer bu olay Kayla'nın söylediği kadar büyükse, evdekilere de ulaşacaktır ve annemle babamın benim anlattıklarımı duymasını istiyorum; aşırı sansasyonel saçma sapan dedikoduları değil, gerçeği.

"Yardım edelim," diyor Maddox. "Bu işte beraberiz. Bu işte sizinleyiz."

Beni göremese de başımla onaylıyorum, tüm kalbimle kabul ediyorum.

"Biliyorum," diyor, biraz daha sıcak bir sesle, Kayla gibi konuşarak ikimiz de aşığız. "Ve bunu takdir ediyorum. Ama bunu kendim yapmalıyım."

Bu benim itibarım. Sadece... bana bir gün ver, tamam mı? Bunu yapabilir misin?"

Maddox'un gözleriyle karşılaşıyorum, ikimiz de sessizce hayır, bunu yapamayız diye bağıryoruz. Ama o şöyle diyor: "Evet, bunu yapabiliriz. Yapabileceğimiz bir şey olursa bize haber vereceğine söz verdiğin sürece. Yalnız değilsin, Kayla."

Titrek bir nefes veriyor ve "Sanırım bunu duymaya ihtiyacım vardı" dediğinde yüzündeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Yalnız değilsin," diye yineliyorum. "Bir daha asla yalnız kalmayacaksın." "Evet, bir an yalnız kalmayı dileyeceksin ama hayır, burada

"Maddox şaka yapıyor ama sesi gergin. Alışkanlıktan dolayı şaka yapmaya zorluyor. Bunun dramaya değmeyeceğine karar vermesinden korkuyor. Ben de buna değmediğime karar vermesinden korkuyorum.

Vedalaşıyoruz; biz o araya kadar burada kalacağımıza, o da bize ihtiyacı olursa arayacağına söz veriyor ve Maddox telefonu kapattığında göz göze geliyoruz.

"Bundan hoşlanmadım," diyorum. "Benim de."

"Varlığımın her zerresi onun ofisine hücum etmek ve ona tek bir yan kelime söylemeye cüret eden herkese sırtını dönmek istiyor." Ofisteki insanların ona bakmaya, lakap takmaya ya da şirketteki yerinden şüphe etmeye cüret etmesi fikri kaslarımı geriyor. Hepsini yok etmek istiyorum.

Maddox, "Brent'in peşine düşüp onu tekrar yumruklamak, sonra da diğer videoyu yayınlayanı bulup öldürmek istiyorum," diye onaylıyor.

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, ikimiz de bu eylemlerin artılarını ve eksilerini tartıyoruz. Önce o iç geçiriyor, teslim oluyor. "Kahvaltı siparişi edeceğim. İçimdeki öfkeyi boşaltmak için kemirebileceğim bir bifteğe ihtiyacım var. Biftek ve yumurta?"

Başımı sallıyorum. Maddox yemek siparişi verdiğinde de aynı şey olacak. Birisi onun adresine gelen siparişte onun adını fark edecektir. Onun yerine başka bir fikrim var. Telefonumdaki numarayı çeviriyorum ve hat açıldığında cevap beni şaşırtmıyor.

"İşleri nasıl berbat edeceğini gerçekten biliyorsun, değil mi? Normalde, her türlü orospuluğu onaylardım. Ama kız kardeşimi becerdiğine göre, bilmelisin ki yine can düşmanı olduk."

"Kyle, bir saniye sus ve dinle. Yardımına ihtiyacımız var."

Kyle "Dinliyorum" demeden önce hattın diğer ucunda sadece iki saniye sessizlik olur.

KAYLA

Beklenmedik bir şekilde kapıma kadar getirilen savaşa hazır bir şekilde Blue Lake'e giriyorum. Lobide ya da asansörde kimse benimle konuşmaya cesaret edemiyor, yine de meraklı bakışlar bana doğru yöneliyor.

Ofisime girerken selamlama amacıyla "Angeline, erken geldiğin için teşekkür ederim" diyorum. "Herkes burada ve hazır mı?"

Hemen ayağa kalkıyor, tetikte. "Evet. Hukuk bölümünden Greg ve Helena istediğiniz gibi sizi bekliyorlar. Bay Rodriguez de bir saat içinde burada olacak. Cameron'ın da o toplantıya katılmasını ister misiniz? Asistanıyla koordine edebilirim."

Benim her zaman yaptığım gibi işle ilgili konulara öncelik vererek aile avukatımızın bu karmaşanın geri kalanıyla ilgilenmeye hazır olmasını sağladı.

"Evet. Ben hâlâ Greg ve Helena'yla olsam bile Cameron gelir gelmez buraya gelsin. Onun ve Rodriguez'in bensiz bir oyun planı oluşturmasını istemiyorum."

"Tabii ki," diye cevap veriyor, ses tonunda ima edilen bir *duh* var. "Kayla?" Duruyorum, aklım yüzlerce farklı yöne savrulsa da beklentiyle ona bakıyorum. "Senin adına sevindim," diyor tereddütle. "Son zamanlarda bu kadar çok gülümsemenin nedeninin bu olduğunu umuyordum."

Jessup sözleşmesinin geri çekilmesine o kadar odaklanmışım ki neden bahsettiğini anlamam ve vites değiştirmem bir saniyemi alıyor. Son zamanlardaki mutluluğuma rağmen artık gülümsemiyorum. "Dünyanın bunu öğrenmesini tam olarak böyle planlamamıştım." Esprili olmayan bir kahkaha atıyorum ve itiraf ediyorum: "Süresiz olarak sessiz kalmayı umuyordum. En azından kamuoyu önünde."

Bazı başlıkları okudum, Reddit panolarını da gördüm. Yorumlar bana ahlaken iflas etmiş bir fahişe demekten -evet, gerçek bir alıntı- Mad-Trick aldığım için şanslı bir kaltak olarak yaftalamaya ve tükürülerek kızartılıp kızartılmadığıma dair grafiksel düşüncelere kadar çeşitlilik gösteriyor. Tüm yorumcular

Bunun cinsel açıdan sapkın bir tuhaflık olduğuna kilitlenmişlerdi, sanki onların eğlence tüketimi için sergilenen ucubelermişiz gibi.

Ama biz umutları, hayalleri, korkuları ve güvensizlikleri olan gerçek insanlarız ve seks ilişkimizin gülünecek kadar küçük bir parçası. Sanırım çoğu insan gibi bizim ilişkimiz de kanepede sarıldığımız sessiz anlarda, her şey ve hiçbir şey hakkında konuştuğumuzda, bir başkasının günündeki parlak nokta olduğunuzu ve onların da sizinkinde aynı olduğunu bildiğimizde inşa ediliyor. Birlikte sahip olduğumuz şeyi özel ve benzersiz kılan ayrıntılar, küçük ayrıntılar, görünüşte zararsız anlardır.

Angeline'in sözleri beni düşüncelerimden uyandırdı. "Daha önce dünyanın senin hakkında ne düşündüğünü hiç umursamadın. Neden şimdi önemsemeye başladın?"

Bunu hiç beklemiyordum. Gözlerimi kırıştıtararak sözlerinin içime işlemesine izin verdim ve haklı olduğunu fark ettim. Cole aradığından beri geçen bir buçuk saat boyunca kaosun içinde dönüp duruyor, kontrol eksikliğimden yakınıyor ve bir sonraki adımımın ne olması gerektiğine dair zayıf bir kavrayış edinmeye çalışıyordum. Ama belki de bu yönetilmesi gereken bir halkla ilişkiler kabusu değildir? Özel hayatım ve ilişkilerim, yatağımdaki partnerlerin sayısı ya da kamuya açık işleri ne olursa olsun, hiçbir zaman başkalarını ilgilendirmede ve hala ilgilendirmiyor, bu yüzden onlara böyle davranmak için bir neden yok.

Angeline'e son derece nadir sarılmalarımın birini yapıyorum, o kadar çabuk bitiyor ki tepki vermeye ya da bana sarılmaya fırsat bile bulamıyor. "Teşekkür ederim."

Greg ve Helena ofisimin kapısını açar açmaz konuşmayı kestiler. Belki Jessup sözleşmesini tartışıyorlardı, belki de benim aşk hayatımı. Hiç fark etmez. Kontrol yine bende.

"Dün geceki e-postamda da belirttiğim gibi, David Jessup'la yapılan sözleşme kötü davranış maddesi nedeniyle geçersizdir," diye başladım toplantıya, bir kez daha patronların patronu olarak. "Bu dahiyane fikir için teşekkür ederim Helena."

Greg ve Helena tamamen farklı bir şey bekledikleri belli olan büyük bir şok içinde koltuklarında oturuyorlar, ancak sözleşmeler bölümümüzün parlak başkanı övgüyü onaylamak için hemen başını eğiyor.

"İki açıdan yaklaşmamız gerekiyor: Birincisi, sözleşmenin geri çekilmesiyle ilgili riskimizi en iyi nasıl sınırlandırabiliriz, ikincisi de Jessup'tan istediğimiz süreci elde etmek için bir sonraki adımımız nedir? Önce sözleşme. Helena?"

Zarifçe başını sallıyor, muhtemelen akşamının büyük bir bölümünü bu ana hazırlanmak için yazdığı sözleşmeyi ince dişli bir tarakla gözden geçirerek geçirmiş. "Demir gibi sağlam. Brent Jessup'un iyi belgelenmiş yorumlarına dayanarak, biz için gereklilikleri karşılamaktan daha fazla

özölme. Kuşkusuz, yorumlarınız katkıda bulunan ve hatta kışkırtan bir faktör olarak görülebilir, ancak sözleşmeyi zorlamaya çalışmadığımıza göre..." Duraksıyor ve başını sallayan Greg'e bakıyor. "Ufak tefek tartışmalar dışında herhangi bir sorun öngörmüyorum, ki onları da halledebilecek kapasiteye fazlasıyla sahibim."

Helena'nın yetenekli olduğu kesin, ama bence bundan da öte, yaptıklarıyla şirketinin içine eden bir avukat arkadaşıyla karşı karşıya gelmeyi dört gözle bekliyor.

"Bunu halledebileceğine güveniyorum," diyorum ona, ciddi bir şekilde. Greg'e dönerek, "Tamam, sonraki adımlar" diyorum.

"Açık olmak gerekirse," diye başlıyor, "sözleşme hala yürürlükteyken, Jessup Enterprises'da küçük bir mülkiyet yüzdesine sahibiz. İsterseniz konuyu zorlayabilir, yatırım haklarımız kapsamında patentli sürece sürekli erişim sağlayabiliriz. Ancak bu yola başvurmak, Jessup'lar bizimle savaşırken muhtemelen mahkemelerde karmaşık ve uzun süreli bir savaşla sonuçlanacaktır. Ayrıca gelecekte Blue Lake'i karşılıklı fayda sağlayacak bir büyüme için ortaklık yapmak yerine varlıklara el altından el koymaya eğilimli olarak görebilecek potansiyel yatırımlar için de iyi bir görünüm olmayacaktır. Dolayısıyla, buna dayanarak, ileriye dönük olarak tavsiye edeceğim yol bu değil."

"Siz ne öneriyorsunuz?"

"Jessup Enterprises'ı seçtik çünkü istediğimiz şey zaten onlarda mevcut. Bu bir tak ve çalıştır seçeneği. Ancak patentlerinden kaçınacak kadar farklı ama ihtiyaçlarımızı karşılayacak kadar yakın benzer bir süreç yaratabiliriz," diyor Greg. "Daha çok özel yapım bir seçenek. Geliştirmesi zaman alacaktır, zaten bu yüzden ilk etapta bu yolu seçmedik, ama şimdi savaşma süresine karşı inşa süresi olduğuna göre?" Ellerini bir terazi gibi uzatmış, iki seçeneği de tartıyor. "Ben olsam ikinci seçeneği seçerdim. Hatta süreci geliştirebilir ve onlarınkini değersiz kılacak kendi patentimizi bile alabiliriz."

Tüm bunlar, gerçekten inandığım ve tam potansiyeline ulaşmasına yardımcı olmak istediğim bir melek yatırımlım olduğu için başladı. Bu şirketin yapabileceklerini başarabilmesi için, Jessup Enterprises'ın ilk sıfır ve birden itibaren yazdığı benzersiz veri madenciliği sürecine ihtiyaçları var. Ama bir kez yaratıldıysa, tekrar yaratılabilir. Özellikle de yeterince para harcarsanız. Neredeyse her iş sorunu dolar işaretleriyle çözülebilir, babamdan öğrendiğim bir ders.

Yani Greg'in Jessup'ı atlama önerisi iyi bir öneri. Eğer zaman çizelgesi işe yararsa.

"Sıfırdan bir çözüm ne kadar sürer?"

Greg'in dudaklarındaki sırıtış, cevabını beğeneceğimi söylüyor. "İlk durum tespitimizin bir parçası olarak, sektörün genelini ve Jessup'un kurumsal geçmişini inceledim."

Tabii ki araştırmıştır. Daha azını beklemezdim. Aslına bakarsanız, bir anlaşma için asgari düzeyde kapsamlı bir araştırma yapması gerektiğini düşündüğüm şeyi yapmadığı için onu kovardım.

"Ve?"

"Jessup'ın en büyük rakibi Data Logic Solutions. Daha küçük bir firma, beş yıl önce eski bir Jessup çalışanı tarafından kurulmuş. Bulabildiğim kadarıyla aralarında bir husumet yok ama son olayların ardından..." Tek kaşını kaldırıyor. "CEO'nun Nancy Lakeman olduğunu belirtmeyi muhtemelen ironik buluyorum."

"Bir kadın" diyorum, aklımda Jessup'un kendi şirketinde liderlik rolündeki akıllı, güçlü bir kadının resmi oluşuyor. Bu onun için nasıl bir şey olmalıydı, onu ayrılıp kendi rakip şirketini kurmaya iten şey ne olabilirdi. "İhtiyacımız olan şeyle başa çıkabilir mi?"

Greg yavaşça başını sallıyor. "Henüz ona ulaşmadım ama internette ve kaynaklarımda bulduklarına göre, böyle bir sözleşme hoş bir fırsat olur ve sağlayabileceğimiz mali destekle ihtiyaçlarımızı fazlasıyla karşılayabilir."

Jessup'ların kadın düşmanlıkları yüzünden bu anlaşmayı kaybetmelerinde ve ganimetin şirketlerinden ayrılan bir kadına gitmesinde şiirsel bir yan var. Bu hoşuma gidiyor. Özellikle de bana istediğimi, nihai hedefimi veriyorsa.

Bir yanım Jessup Enterprises'ı yerle bir etmekten ve şirketlerinin küllerine işemekten büyük keyif alacak olsa da buna gerek yok. Bu, bir köpekbalığının okyanusun tamamında tek bir karides için endişelenmesi gibi olurdu.

En az gürültü patırtı ile çekip gitmek kısa vadede tatmin edici olmayabilir, ancak Jessup'un hissedeceği gerçek yıkım zamanla gelecektir. David ve Brent Jessup benim fonumu katlanarak büyümek için kullanabileceklerini düşündüler. Bunun yerine, bu fırsatı rakiplerine sunacağım ve onları hak ettikleri vasatlık içinde debelenmeye terk ederken, başka bir şirketin sahip olabilecekleri şeye dönüşmesine tanıklık edeceğim. Bu, kendi ruhumu kirletmeden mümkün olan en ince kenarlı, keskin uçlu karma gibi hissettiriyor.

"Lakeman ile yeni bir anlaşma yapmaya başla. İçinizde iyi bir his varsa, onunla ilerleyelim. Onu benim programıma al."

Greg saygılı bir şekilde başını sallayarak, "Peki efendim," dedi. "Mesai bitimine kadar Angeline'e bilgi vereceğim."

"Ben de," diyor Helena. "Gerçi benim durumumun daha uzun ve yorucu bir tartışma olmasını bekliyorum. Ama hazırlıklıyız."

İki güvendiğim çalışanımın arasına bakıyorum. "Sıkı çalışmanız için teşekkür ederim. Bizi bu noktaya getirdiğiniz ve bu karmaşadan kurtardığınız için."

Kendi yarattığım bir karmaşa ama ne anlaşmanın yeniden ele alınmasından duydukları rahatsızlığı belli ettiler ne de hayatımla ilgili son haberlerden bahsettiler.

Onlar emirlerini alıp giderken derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. Umduğumdan daha iyi geçti. Yine de günün geri kalanının bu kadar kolay geçeceğini düşünmek aptallık olur.

"Nasılsın?" diyor bir ses.

"Kyle?" Gözlerimi açtığımda onu ve Cameron'ı kapıda yan yana dururken görüyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Kyle sırtıyor, tamamen Kyle. "Beni gördüğüne sevindiysen, ablamın iyi olduğundan emin olmak için onu kontrol etmeye geldim. Eğer değilsen, bu senin oğlanların suçu çünkü beni onların yerine gönderdiler." Ne tarafa gideceğimden emin değilmiş gibi sallanıyor ve üzerine gelirim bir adım önde olmak istiyor.

Hem Kyle'ın ilgisinden hem de adamların takdirinden dolayı dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Onlara her şeyi halletmem için bana bir dakika vermelerini söyledim."

"Ve veriyorlar da. Ben de bu yüzden buradayım." Ofisime gelip kapıyı kapattılar. "Aksi takdirde, onurunuzu savunmak için buraya geleceklerini düşünüyorum. Oldukça sinirliler."

Bu beni durdurdu. "Tekrar Brent'in peşine düşeceklerini düşünmüyorsun, değil mi? Şiddet çözüm değil."

"Belki çözüm değildir ama bana sorarsan bazen çok iyi bir çözümdür," diye karşı çıkıyor Kyle. Kaşlarımı çatıttığımda Kyle düşünür gibi dudaklarını büzüyor. "Ben olsaydım, arabasını takip eder, ağzını burnunu kırmak için pusuya yatarım. Cole olsaydı, evinin alarmına kısa devre yaptırır ve içeri dalar, muhtemelen tırnaklarını kerpetenle sökmek gibi bir klasiğe başvururdu. Sizinkiler? Şaşırtıcı bir şekilde bizden biraz daha medeni olduklarını düşünüyorum." Parmağını ve başparmağını azıcık birbirinden ayırıyor. "Birazcık." Ben daha itiraz edemeden ekliyor: "Ya da sizden kanundan daha çok korkuyorlar." Bu olasılıkla özellikle eğlenmiş görünüyor.

"Kyle, onları takip etmem mi gerekiyor?" Tersliyorum. "Ya da Brent Jessup'ı uyarmalı mıyım?"

Kyle bu fikre burun kıvrır. "Siktir, hayır, bunu yapmamalısın." Haklı olduğundan emin olmadığım için ona ters ters bakıyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Söylediğin şeyi yapıyorlar, gizleniyorlar ve şu anda dünyadaki adaletsizliklere öfke duyuyorlar. Onları bizzat gördüm, evinize uğradığımda onlara kıyafet ve kahvaltı getirdim. Görünüşe göre buzdolabınızda peynir ve bebek havuçtan başka bir şey yok, bu canavarların ihtiyacı olan besin değil." Karşılaştığımız en büyük endişe buymuş gibi sırtıyor. "O taraftan da çalışması için ajanlarını arayacaklarını söylediler."

Bunu takdir ediyorum. Ama bu çanın geri dönüşü yok. Herkesin bizi olduğumuz gibi, bir ilişki içinde görmesini değiştirecek bir manşetin geri çekilmesi yok.

"Tamam, bir sorun halledildi," diyor Cameron. "Daha da önemlisi, sen nasılsın?"

"Çok iyiyim," diye kestirip atıyorum.

"Kayla." Görünüşü ve sesi babama o kadar benziyor ki ürkütücü.

"Bunun için hazır değilim," diye isteksizce cevap veriyorum. "Çok da önemli değil. Hedef çoktan yerleştirildi ve yaklaşık bir milyon bullsey ile vuruldu."

"Son kontrol ettiğimde videoların yaklaşık beş milyon görüntülenmesi vardı," diye düzeltiyor Kyle yardımcı olmadan.

"Kahretsin, Kyle," diye tıslıyor Cameron, kardeşimizin koluna ters vurarak. Bana, "Oyun nedir? Bize ne yapmamızı istediğini ve neye ihtiyacın olduğunu söyle. Bu yüzden buradayız."

"Sözleşme işlerini ben hallettim, Bay Rodriguez de yakında burada olur. Bir ihtarnamenin yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum ama hepimiz biliyoruz ki işler sarpa sararsa *ilk arayacağınız kişi bir avukattır.*" İki kardeşim de son kısmı benimle birlikte tekrarlıyor, hepimiz babam tarafından eşit derecede iyi eğitilmişiz. "Benim yerime onlar öğrenmeden önce annem ve babamla konuşmam gerekiyor. Bir sonraki durağım orası."

"Git," dedi Cameron. "Rodriguez'le konuşacağım, çünkü haklısın, onun yapabileceği bir şey yok. İftira olmadığından emin olmak için hızlı bir kontrol olacak, ki değil. Git annem ve babamla konuş. Ben burada kaleyi koruyacağım."

Bunu yapabilir miyim? Kardeşimin benimle bu şekilde ilgilenmesine izin verebilir miyim? Kesinlikle daha önce hiç yapmadım. Hayatımda ortaya çıkan herhangi bir sorunu, tercihen kimsenin varlığından haberi bile olmadan kendim hallederim. Ben

Ördek ayaklarım suyun altında öfkeyle kulaç atarken bile yüzeyde mükemmellik ve sakinlik imajı.

"Gerçekten mi?"

"Bana biraz kredi verin. Hayatım boyunca birkaç avukat görüşmesi yaptım, biliyor musun?"

Yaptı. Benden daha fazla, ama bu işle ilgili değil. Bu benimle ilgili, kişisel olarak. Cameron'ın yüzünde bunu yapmak istediğini görebiliyorum. Yardıma ihtiyacım olabileceğini ilk kez mi düşünüyor yoksa ilk kez yardım edebilecek kadar sağlıklı mı bilmiyorum ama kendimi durumla ilgili gergin tutuşumu gevşetirken buluyorum. Bunu yapmasına izin verebilirim. Bu sadece bir toplantı.

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Kahretsin," diye araya giriyor Kyle. "Cole'un henüz evdeki kameralara girme şansı olmadı. Onlara tatlı, masum kızlarının iki erkekle birlikte olduğunu söylediğinde kalplerini kırdığını göremeyeceğiz."

Şaşkınlıkla Kyle'a bakıyorum. Bunu öylesine söylemedi, değil mi? Düşündüm ki...

Cameron gülüyor, benim kaçırdığım alayları duyuyor. "Tatlı mı? Masum mu? Sen kimden bahsediyorsun? Kız kardeşimiz olmadığı kesin. Tabii bir yerlerde gizli bir tane yoksa." Masanın altından bir Harrington çocuğu çıkacakmış gibi odaya bakıyor. "Kylie? Karla? Cassie? İsminin 'k' ile başladığını biliyoruz!"

Homurdanıyorum. Hepimiz biliyoruz ki ortada bir aşk çocuğu yok. Sadece biz varız ve annemle babamın bize nasıl katlandıklarını bilmiyorum. Ama kardeşlerimin onlara yaşattığı onca şeyden sonra bile, sanırım bu onları yine de çılgına çevirecek.

"Keşke kameralar da olsaydı, gerekirse Cole gelip beni kurtarırdı," diyorum, içinde küçük bir mizah kırıntısı bularak. Kyle'ın söylediklerini tekrar hatırlayarak donup kalıyorum. "Ve biz birlikte yaşamıyoruz. Sadece dün gece seni seviyorum dedik... yani, bir nevi."

"İster söyleyin ister söylemeyin, gideceğiniz yer orası," diyor Cameron, sanki ilişki aşamaları konusunda konunun uzmanıymış gibi. "Ve sonra ne geliyor biliyor musun?"

Kyle mırıldanıyor, "Dum-dum-dum-dum..." Sonra ayılıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Bekle, bu nasıl olacak? İki kişiyle evlenemezsin. Evlenebilir misin?"

Başımı sallıyorum, kafamdaki görüntü hem aklımı başımdan alıyor hem de şimdilik bir kenara itilmesi gerekiyor. "Hiçbir fikrim yok ve biz. değiliz. değiliz."

Henüz."

"Kendine bunu söylemeye devam et, kardeşim," diyor Cameron, sırtışını gizlemekte başarısız olmaya çalışarak.

"Evet, o bayan çok fazla protesto ediyor," diyor Kyle, 'yol' kelimesini gülünç derecede uzun bir süre uzatarak.

"Hanımefendi mi? Ne bayanı? Tek gördüğüm belalı bir kaltak. Şimdi git." Cameron beni kapıdan kovdu ve Bay Rodriguez'in yanına götürdü.

Durabilirdim. Toplantı kısa sürecek ve ailemi görmeye gitmeden önce bunu yapmak için zaman ayırmalıyım. Ama omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve Cameron'ın güven veren bakışını görüyorum. Beni yakaladı. Bu işi halledecek.

"Cameron sizinle görüşecek Bay Rodriguez. Geldiğiniz için teşekkür ederim," diyorum ona, yanından geçip giderken.

Ve ailemle yapacağımı düşündüğüm en garip ve rahatsız edici konuşmaya doğru yol alıyorum.

Merhaba anne ve baba, peki... sonsuza dek mutlu olmamı umuyordunuz ya? Ya biraz daha fazla mutlu olursam? İki kat daha mutlu gibi mi?

KAYLA

Pek çok insan için Harrington malikânesi şehrin dışında devasa bir canavarlıktır, ama benim için orası sadece bir evdir. Hem iyi hem de kötü tüm anılarıyla birlikte.

Bugün muhtemelen en kötü anılardan biri olacak.

Kapıyı çalmadan içeri girdim ve seslendim, "Alo? Anne? Baba?" diye seslendim.

Ev yöneticimiz Ira, muhtemelen kuşluk vakti bir şeyler atıştırdığı mutfaktan kafasını uzatarak beliriyor. "Kayla? Ne kadar da güzel görünüyorsun." Işıl ışıl parlıyor ve beni kucaklamak için kollarına davet ediyor. O her zaman sarıldığım biri. Aslında, her zaman sarıldığım tek kişi o olabilir. "Seni görmek güzel."

Ira çocukluğumdan beri evimizin yöneticisiydi. Burada olmadığı, bir şeyleri tamir etmediği ya da bizi at sırtında gezintiye çıkarmadığı bir zaman hatırlamıyorum. Birçok yönden fiili bir üçüncü ebeveyndi, babam seyahatleyken ve annem meşgulken güvenebileceğim tek kişiydi. Her zaman onların tarafında olduğundan değil. Ayrıca gizlice kaçmamıza ve gizlice geri dönmemize yardım ederdi ve acil durumlarda nerede olduğumuzu her zaman bilirdi.

"Seni görmek de güzel," diyorum ona, içimden gelerek.

Ama o gözlerimdeki gölgeleri görebiliyor ve endişeyle bana bakıyor. "Baban ofisinde, annen de resim odasında. Onları toplayayım mı? Seninle oturma odasında buluşsunlar mı?"

Akıllı bir adam, ailemin evindeki en nötr alanı öneriyor. Babamın ofisi ona bariz bir avantaj sağlıyor. Annemin sanat odası, avantajlı olmasa da, sandalyesiz ve her yüzeyde tehlikeli bir şekilde istiflenmiş sanat kitapları ile konuşmaya elverişli değil. "Lütfen. Ve teşekkür ederim."

Onları almaya gitti ve ben de resmi oturma odasına doğru yol aldım. Çocukken oyun geceleri düzenlediğimiz ve Noel zamanı hediyeleri değiş tokuş ettiğimiz aile odası değil, partilere ev sahipliği yaptığımız oda. A

evde daha fazla kamusal alan, tarafsız ve Ps ve Q'larımız üzerinde. Burayı seçmek kasıtlı, annem ve babamın en iyi davranışlarını sürdürmelerini sağlamaya yönelik bir girişim.

"Kayla, tatlım!" Annem odaya girdiğinde mutlulukla haykırıyor, kolları beni karşılamak için çoktan açılmış. Kibarca sarılmak için ona doğru eğildim. Birçok yönden yakınız, en iyi arkadaşız ama ona karşı Ira'ya karşı olduğum gibi sevecen değilim.

"Hoş bir sürpriz oldun," diyor babam, sarılmak şöyle dursun, el sıkışacak kadar bile yaklaşmadan, deri yan koltuklardan birine oturmadan önce.

Sadece tepkileri bile bana henüz bilmediklerini söylüyor. Bu iyi bir şey. Bu, anlatıyı benim yazacağım anlamına gelir.

"Habersiz geldiğim için özür dilerim-"

"Kayla," diye azarlıyor annem, "sana her zaman kapımız açık. Aramana gerek yok." Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve yanıma oturmadan önce beni kanepeye yönlendiriyor.

O gerçekten harika bir anne. Her veli-öğretmen gecesinde yanımdaydı, beni sayısız piyano dersine, dans resitaline ve münazara kulübü turnuvalarına götürdü. Ama sadece takvimler ve toplantılarla ebeveynlik yapmadı. Bizimle konuşur, endişelerimizi ve korkularımızı dinler ve hak etmediğimiz zamanlarda bile bizi neşelendirirdi. Kabul edelim, piyanoya yeteneğim yok denecek kadar azdı, ama annem sanki yüreğimi koyarsam bir sonraki Mozart ben olabilirmişim gibi davranırdı.

Sanırım annem her zaman babamın yokluğu ve metanetli eğilimleriyle bir denge kurmaya çalışıyordu. Ağabeylerim küçükken babam meşguldü, yaraları tedavi ediyor ve basketbol antrenmanlarına gidiyordu, ancak Blue Lake büyüdükçe daha sık seyahat etmeye başladı ve küçük kardeşlerden biri olarak babamın işkolik versiyonunu her şeyden çok ben aldım. Denedi, gerçekten denediğini düşünüyorum, ancak tüm kardeşlerimle ilişkilerinde net bir yelpaze var ve hepsiyle ilişkisinin olmasını istediğinden daha gergin olduğu yıllar oldu.

İster her zaman sevildiğimizi hissettiğimiz bir ev yaratmak olsun, ister bizi finansal olarak güvende tutacak bir iş yaratmak olsun, annem ve babam kelimenin tam anlamıyla bir ekipti. Benim gözümde onlar her zaman mükemmeldi ve ben de hayatımın her gününde bu standarda uygun yaşamaya çalıştım.

"Anne, baba... Sizinle konuşmam gereken bir şey var."

Beklentiyle bana bakıyorlar; babam düz bir ifadeyle, annem ise yumuşak bir gülümsemeyle. "Elbette tatlım. Ne oldu?" Annem söylüyor.

Ellerime bakıyorum, yüzüğümü parmağımın etrafında döndürüyorum. Buraya gelirken bunu nasıl söyleyeceğimi düşünmüştüm ama o zaman da kelimeleri bulamamıştım, şimdi de bulamıyorum.

"Kayla, beni korkutuyorsun. Neyin var?"

Kafamı kaldırdığımda annemin gözlerinin endişeyle dolduğunu görüyorum. "Biriyle tanıştım."

Annem rahatlamış bir nefes verdi. "Bu harika! Onunla ne zaman tanışacağız?"

"Miranda," diyor babam yavaşça, çok anlayışlı bakışları bana kilitlenmiş, "iş bitmedi. Sen bitirdin mi?"

Başımı sallıyorum, çenemi dik tutarak gözleriyle buluşuyorum. Bir zamanlar, babamın alametifarıkası olan bakışlarından birinin kurnazlığı karşısında küçülürdüm ama yıllarca birlikte çalıştık ve ona karşı durmayı uzun zaman önce öğrenmem gerekti. Dürüst olmak gerekirse, ebeveynlerim arasında onunla başa çıkmaya en hazır olduğum kişi o. Nasıl düşündüğünü biliyorum... metodik olarak, nasıl hissettiğini... derinden ama sessizce, ve nasıl tepki vereceğini... kötü bir şekilde. Daha iyisini beklemek istesem de en azından öngörülebilirlik beni rahatlatıyor. Annemin nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Anlayışlı biri ama aynı zamanda Harrington Vakfı'nın kamuya açık yüzü olarak geçirdiği onca yıldan sonra imajını düşünen biri, yani her iki şekilde de davranabilir ve bunu nasıl söylemek istediğime dair bir senaryo oluşturmaya çalışırken bu belirsizlik içimi kemiriyor.

"Henüz yeni ama dün gece bir restoranda videoya çekildik. Viral oluyor ve haberler hızla yayılıyor."

Babamın gözleri kısıldı. "Videoyu görebilir miyiz? Bay Rodriguez'i aradınız mı? Rodriguez'i aradın mı?"

"Evet baba," diyorum, en azından ikinci sorusuna kolayca cevap verebildiğim için mutluyum. Bunun geri kalanı ise daha zor olacak. Ama belki de onlara videoyu göstermek en kestirme yoldur, tıpkı bir yara bandını tek hamlede söküp atmak gibi. Riggs, Maddox ve benim restoranın dışındaki videomu açıyorum. Brent'le olan kavganın şu anda bir önemi yok. "Al."

Babam ve annem izliyor ve ne gördüklerini biliyorum... Riggs ve Maddox etrafımda toplanıyor, biz açıkça samimi bir konuşma yaparken her iki kolları da belimde. Maddox gözlerimin içine bakmak için saçlarımı geriye itiyor ve Riggs'in çenesi dişlerini sıktığı yerden fırlıyor. Valelerden birinin arabamla gelmesi ve onlar ön koltuklara otururken beni arka koltuğun karanlık mahremiyetine sokmaları. Söylediğim bir şeye tepki vererek rahatlamadan önce paylaştıkları öfkeli bakış.

"Kafam karıştı. Bu adamlardan hangisiyle görüşüyorsun? İkisi de sana vurulmuş gibi görünüyor." Annem anlamıyor.

Babam anlıyor. Yüzünde tamamen nötr bir ifadeyle bana bakıyor ama yine de hayal kırıklığını hissediyorum. Onlara "İkisi de . Riggs ve Maddox'la görüşüyorum. Biz bir... üçlüyüz."

Aman Tanrım. Bunu yüksek sesle söylemek çılgınca. Aileme söylemek ise dehşet verici.

"Kayla Anne Harrington!" Annem soluk soluğa, eli boğazında, o anda takmadığı incileri arıyor. "Sen neden bahsediyorsun? İki erkekle birden çıkamazsın. İnsanlar ne der? Ne düşünürler?" Annemin sesi giderek yükseliyor ve soruları hızla artıyor. Sanki onu duymuyormuşum gibi ağzının kenarından babama, "Charles, üçlü ne demek?" diye soruyor.

Babam açıklama yapmak yerine, "Ciddi bir şey mi?"

diye soruyor. "Tabii ki değil," diye cevap veriyor

annem benim yerime. "Anne-"

"Birini seçmek zorundasın."

"Anne!" Daha önce anneme hiç sesimi yükseltmemiştim ama şimdi yükseltiyorum. Riggs ve Maddox'la olan ilişkiyi herkese, aileme karşı savunacağım. "Riggs ve Maddox'la görüşüyorum. Üçümüz birlikteyiz, bir ilişki içindeyiz. Hiçbirimizin aradığı şey bu değildi ve hiçbirimiz daha önce üçlü bir ilişki yaşamadık, bu yüzden bazı şeyleri çözmeye çalışıyoruz ama *birlikteyiz*." Onun anlamasını istiyorum. Babamla savaşmak için onun yanımda olmasına ihtiyacım var. Babama dönmeden önce ona yalvaran bir bakış gönderiyorum. "Evet, durum ciddi."

Derin bir nefes alıyor ve homurdanarak yüksek sesle nefesini veriyor. "Anlıyorum." "Baba, biliyorum-"

Genelde yapmadığı kötü bir alışkanlık olarak benim üzerimden konuşuyor ve bu da ne kadar üzgün olduğunu gösteriyor. "Sen hiç endişelenmediğin bir çocuksun. Doğru yolu seçeceğin ve doğru şeyi yapacağın konusunda sana hep güvendim-"

İyiliğine karşılık vererek sözünü kesiyorum. "Belki de endişelenmeliydin, dikkat etmeliydin." Bu keskin bir iğneleme, geleceğini bildiğim şey için önleyici bir saldırı. *Beni hayal kırıklığına uğrattın... Senden utanıyorum...* Ve en kötüsü, *başarısız oldun*.

Babamın dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor, bakışlarını daraltırken gözlerinin köşelerindeki çizgiler derinleşiyor. "Muhtemelen haklısın," diye kabul ediyor. "I

Bir baba olarak pek çok hata yaptım, keşke geri dönüp bunları düzeltebilsem, ama zaman öyle işlemiyor, değil mi?" Cevap ister gibi başını eğiyor. Ben de sessizce ona bakıyorum. "Zaman değerli bir şeydir, boşa harcanmamalıdır."

Böyle mi düşünüyor? Riggs ve Maddox'la vaktimi boşa harcadığımı mı?

"Sana bir sorum var," diyor babam. Yüzüğümlle deli gibi oynuyorum, sanki raylardan bana doğru gelen bu tren enkazını sihirli bir şekilde durdurabilirmiş gibi. "Onlarla mutlu musun? Riggs ve Maddox? İkiniz... hayır, üçünüz. Hepiniz mutlu musunuz?"

Gözlerimi kırıştıyorum, bir kez olsun böyle bir soru beklemediğim için tamamen afallamıştım. Hazırlayabileceğim olası sorular listesinde, bırakın bir numaralı soru olmayı, bu soru bile yer almazdı.

Biraz daha şeffaf olmanın kumar oynamaya değer olduğuna karar vererek itiraf ediyorum: "Bir süredir yalnızdım. Onlarla tanıştığımda bunun bu hale geleceğini hiç düşünmemiştim. Ama oldu. İkimizin de ilişkiye kattığı bir şeyler var ve birimiz olmadan..." Bunu gerçekten duyduğunu umarak anneme bir bakış atıyorum. "Aynı şey olmazdı. Eksik olurdu. Ama birlikte olduğumuzda doğru hissediyorum. Şimdi onlarla mutluyum."

"Sana iyi davranıyorlar mı?"

"Charles, bunu ciddi düşünüyor olamazsın?" Annem de en az benim kadar şaşırılmış görünerek itiraz ediyor.

"Elbette davranıyorlar. Sanki daha azını kabul edecekmişim gibi." Gülümsemeye çalışarak cevap veriyorum. Babam bağırıp çağıran biri değil, o yüzden gürültü yapacağından endişelenmedim ama her şeye rağmen oldukça sakin görünüyor.

Sessizce, düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Onlarla ne zaman tanışacağız?"

Gözlerim yaşarırken yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Annem yineliyor, onun anlamı benimkinden oldukça farklı.

"Hayatım boyunca evde bir karısı, dışarıda da bir kız arkadaşı olan pek çok erkek tanıdım," diyor.

"Pardon?" Annem tersliyor.

Babam ona gülümsüyor, ona böyle bir şey yapmaktansa dünyayı yok edecek kadar aşık bir adamın resmi. Babam annemle göz göze geldiği günden beri başka kadınların varlığından haberdar bile değil, bunu hepimiz biliyoruz. "Diğer erkekler" diye açıklıyor. "Ben değilim tabii ki. Seni tüm kalbimle seviyorum." Annemin onun romantik sözleriyle rahatladığını görünce, tekrar kendini açıklamaya çalışıyor, ancak söyledikleri onun bile kafasını karıştırmış görünüyor.

"Bazen eş ve kız arkadaş birbirlerinden haberdardı, sanki hepsi yapbozda bir yeri dolduruyordu. Bunun senin söylediğinle aynı şey olmadığını biliyorum, ama anlatmak istediğim... kalp ne isterse onu ister."

Ona bakakaldım, tamamen şaşkına dönmüştüm. Babam gerçekten Emily Dickenson'dan alıntı mı yapıyordu? Elbette hayır, ama bu Selena Gomez'den alıntı yapmasından daha olası. Tabii yakın zamanda bir pop müzik prensesi olan Grace ile yatıya kalmadıysa.

"Mutlu olduğun ve sana iyi davrandıkları sürece - ki en çok önemseydiğim şey bu - ne yaptığını her zaman bildiğin gibi bildiğine güveniyorum," diye devam ediyor, sesi eşit ama aynı zamanda samimi. "Ben olsam böyle mi seçerdim? Hayır ama bu benim seçimim değil. Bu konuda seninle mücadele edeceğim zamanlar oldu mu? Kesinlikle. Ve bu da ancak birisi durumu dikkatim dağılmış bir şekilde önüme koyup dikkatimi bu konuya çekmeye zorladıktan sonra oldu. Ama çocuklarımin her biri bana bazı acı gerçekleri gösterdikçe biraz büyüdüğümü düşünmek istiyorum."

Bu hafif bir ifade oldu. Erkek kardeşlerim, hepsi de duygularını tartışmaktansa uzaklaşmayı tercih eden inatçı, metanetli erkek örneğinin karbon kopyaları olmalarına rağmen, babama birçok kez açık açık saçmaladığını söylediler. Her biriyle daha sağlıklı ilişkiler kurma yolu onu birçok yönden değiştirdi, hepsi de iyiye doğru. Uzun yıllar boyunca olduğu adam -mesafeli ve dikkati dağınık- bugün olduğu kişi değil. Şükürler olsun.

"Yani bu senin için sorun değil mi?"

"Benim ne olduğum," diyor kıkırdayarak ve arkasına yaslanarak, "konu dışı. Başkalarını yargılayacak nitelikte değilim. Ben de bir sonraki adam kadar berbat biriyim."

"Ne?" Nefesim kesildi. Babam kesinlikle mükemmel değil, ama bunu itiraf etmek, özellikle de bu kadar kaba bir şekilde, ona dair sahip olduğum o kadar çok imgeyi paramparça ediyor ki, onun bu baş aşağı, eğik-dönük versiyonuna ayak uydurmakta zorlanıyorum. Tepkisinin öngörülemezliğinden hoşlanmıyorum ama beklenmedik kabullenişini takdir ediyorum.

"Hepimiz keyif alabileceğimiz bir hayat ve gurur duyabileceğimiz bir aile yaratmak için an be an elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Ben bir şekilde bunu başarmış şanslı bir piçim." Anlamlı bir şekilde annemi işaret ederek övgüyü ona veriyor. "Bu yüzden çocuklarımin için bunu istememek benim için zalimlik olurdu, nasıl olursa olsun."

"Teşekkür ederim baba," diyorum ve kalkıp ona sarılıyorum. Açıkçası ona en son ne zaman sarıldığımı hatırlamıyorum ama bu kesinlikle bunu hak ediyor.

Anneme dönüyorum, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Onun desteğini ve babamın karşı çıkmasını bekliyordum.

Onun da gözlerinde yaşlar vardı. "Tabii ki mutlu olmanı istiyorum," diye mırıldanıyor ve kollarını tekrar açarken bunu çok belli ediyormuş gibi konuşuyor.

Ben de ona sarılıyorum, bana daha uzun süre tutunmasına izin veriyorum. Buna ihtiyacı olduğu için değil, belki de benim ihtiyacım olduğu için. "Bunun senin için sorun olmadığına emin misin anne?"

Omuz silkerek ağlamaklı bir kakhaha atıyor. "Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama seni seviyorum, bu yüzden bu iki çocuğun da seni sevmesi çok mantıklı. Nasıl sevmezler ki?" diye soruyor gülümseyerek. Ama sonra kaşları birbirine çarpıyor. Belli ki hâlâ kafası karışık. "Bu nasıl oluyor peki? Mesela kiminle evleneceksin? İkisi de benim damadım mı olacak? Bekle, damat mı?"

"Vay be." Ellerimi uzatıp bu kaçak treni yavaşlatıyorum. "Henüz o noktaya gelmedik. Dediğim gibi, hâlâ her şeyi çözmeye çalışıyoruz."

"Seksi mi kastediyorsun?" Annem bilgece başını sallayarak fısıldıyor.

Yanaklarım anında kızarıyor. "Hayır, onu hallettik. İlişki kısmını kastediyorum. Hiçbirimiz o konuda çok deneyimli değiliz ama ne düşündüğümüzü ve hissettiğimizi anlatma konusunda oldukça iyiyiz."

Bunun için bizimle gurur duyuyorum. Bu işe çılgınca atılmıyoruz... en azından artık atılmıyoruz, aksine bu konuda yetişkin gibi davranmaya, birbirimizle iletişim kurmaya ve birbirimize karşı açık ve dürüst olmaya çalışıyoruz.

Görünüşe göre hayat, Kyle'ın aniden ortaya çıkmasıyla ya da bu videonun ifşa olmasıyla bizi sürekli mindere fırlatan şey. Ama buna rağmen iyi gidiyoruz.

"Belki bu hafta sonu bir aile yemeği yiyebiliriz?" Tereddütle önerdim.

Annem heyecanla ellerini çırpıyor. "Evet! Bu harika olur. Şimdi, şefin bilmesi gereken herhangi bir alerjileri var mı? Ve oturma düzenini nasıl yapacağız, çünkü masanın sol tarafına çok fazla sandalye koyacağız?"

Annem tam bir ev sahibesi ve ben ona yeni ve ilginç bir sosyal muamma sundum. Muhtemelen Bayan Görgü

web sitesinde bu konuyu nasıl ele alacağımı araştırıyordum.

"Bence işe yarayacak çünkü Grace Cameron'ın ekibini de tek sayı yapıyor," diye hatırlatıyorum ona.

"Haklısın." Parmağıyla beni işaret ediyor, benim hosteslik yeteneklerimle de gurur duyuyor.

Babam boğazını temizliyor. "Bu konuda ne yapıyoruz?" Telefonuma el sallıyor, videoyu kastediyor.

Kaşlarımı çatıyorum, keyfim anında kaçıyor. "Yapabileceğimiz bir şey olduğundan emin değilim. Onları tanıyor musun bilmiyorum ama Riggs ve Maddox ünlü sayılırlar, yani video onlar yüzünden viral oldu." Mad-Tricks'in tüm arka planını aileme açıklamak istemiyorum, özellikle de bunu kabullenmekte bu kadar iyi davranırlarken, ama bu hayatımızın bir gerçeği ve eninde sonunda öğrenecekler.

"Profesyonel sporcular mı?" Babam tahmin ediyor. Hiç hokey hayranı olmadığı için muhtemelen onları tanımıyor ama Riggs ve Maddox'un cüsselerine bakarak bu adil bir varsayım.

"Hokey oyuncuları. Devils için," diye açıkladım.

Babam dahi düzeyinde zeki ve hepimizin toplamından daha stratejik. Yeteneklerimizi nerede ve nasıl öğrendiğimizi biliyor, bu yüzden "O zaman bunu durdurmak çok müstehcen" derken haklıydı. Korkarım cezayı çekmek zorunda kalacaksın."

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum.

Babam başını eğerek mırıldanıyor. "Gerçi annemin bu konuyla ilgili bir sözü vardı."

Babamın annesi benim büyükannem Beth'tir ve 'ateş saçan' teriminin vücut bulmuş halidir. Kadın gücünün ve bunun her zaman gürültülü, dramatik bir gösteri olması gerekmediğinin, sessizce ustaca da olabileceğinin ilk ve en iyi rol modellerinden biridir.

"O da ne?"

Sırıttıyor ama dudaklarını kaldırışında şeytani bir ifade var. "Bazen, yerdeki deliği ne kadar büyüteceğini öğrenmek için düşmanına sarılman gerekir. Belki de tanıtımla savaşmazsın. Onu kucaklarsın. Tamamen, yüksek sesle ve gururla."

Yine şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum. "Bunun Blue Lake, vakıf ve genel olarak Harringtonlar için sonuçları olabilir," diye karşı çıkıyorum ama bu fikri aklımda canlandırıyorum.

"Ve?" diyor, olası sonuçlarla tamamen ilgisiz görünüyor. "Yakın zamanda paramızın biteceğini sanmıyorum, biliyorsun."

Bunun tam da yapmamı önerdiği şeyi yapma şekli olduğunu fark ediyorum - desteğini yüksek sesle ve gururla ifade ediyor. "Sağ ol baba. Bunu düşüneceğim."

"Bir yolunu bulacaksın tatlım," diye güvence veriyor annem. "Her zaman yapıyorsun."

MADDOX

Bugün zor bir gündü ama şikâyet edecek bir şeyim yok. Tek yaptığım menajerimle, koçumla ve takımın hukuk departmanııyla konuşmak oldu. Kayla çok daha fazla şeyle uğraşıyor ve ondan hâlâ haber alamadık.

Onun peşine düşme dürtüsü bana ağır geliyor. İyi olduğundan emin olmalıyım, hepsi bu.

Daha önce, Kyle Riggs'i geri aradı ve ofiste işlerin oldukça iyi gittiğini, bu yüzden Kayla'nın ailesiyle konuşmak için eve gittiğini bildirdi. Ancak bu saatler önceydi ve onu oraya kadar takip etme fikri bir süre önce çılgınca gelse de, şimdi makul ve tamamen akli başında gelmeye başlıyor.

Neyse ki Riggs beni durdurmak için burada. Ben de onun aynı şeyi yapmasını engellemek için buradayım. Bu arada, sırf yapacak bir şeyim olsun diye yaklaşık bin şınav ve vücut ağırlığıyla squat yaptım.

"Alo?" Dairesinin kapısı açıldığında Kayla'nın sesi duyuldu.

"O geldi," diye ikimiz de anons ediyoruz, kanepeden sıçrayıp çantasını girişteki masaya koyarken onu karşılamaya koşuyoruz.

"Hey, nasıl gitti? Her şey yolunda mı? Neye ihtiyacın var?" Sorular ben onları durduramadan dudaklarımdan çok hızlı dökülüyor. Bu kadın söz konusu olduğunda hiç soğukkanlılığım yok.

Riggs sinir bozucu bir sessizlikle kollarını açıyor ve Kayla onun kucağına düşüyor. Yanağını göğsüne bastırarak bir elini saçlarında gezdiriyor, gözleri kapanırken onu yatıştırıyor. Onu burada bizimle, güvende ve sağlam görmek, bütün gün içimde kıvrılıp duran düğümü rahatlatıyor. Riggs Kayla'nın alnına bir öpücük kondurduktan sonra onu bana çevirip benim de onu kollarımla sarmama izin verdiğinde nihayet kendimi huzurlu hissediyorum.

Çok daha sakın bir şekilde, "Nasılsın?" diye soruyorum.

"Yorgunum ama mutluyum," diyor ve geri çekilip bana zayıfça gülümsüyor. Günün onun üzerinde yarattığı etkiyi omuzlarındaki çöküntüden ve gözlerindeki gölgelerden anlayabiliyorum.

"Bize anlatmak ister misin?" Riggs de stresi fark etmiş ve ellerini onun omuzlarında gezdirerek gerginliği gidermek için masaj yapıyor. Sanki ona dokunmadan duramıyoruz, bize geri döndüğüne ve bugünün her şeyi mahvetmediğine dair kendimizi rahatlatma ihtiyacı duyuyoruz.

"Evet, ama bunun için bir fikrim var." Yorgunluktan gözlerinde bir ışıık parlıyor. Sadece bir planı yok. Bir stratejisi var. En iyi hamlesinin ne olması gerektiğini belirlemek için epey bir zaman harcamış. "Hadi giyinelim."

"BUNDAN EMİN MİSİN?" Arka koltukta ona bakıyorum, onda en ufak bir tereddüt görürsem her şeyi iptal etmeye hazırım.

Gözlerime bakıyor ve başını sallamadan önce bir elini benim omzuma, diğerini Riggs'in omzuna koyuyor. "Düşmanı kucaklıyorum. Hadi gidelim."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama o şimdiye kadar gördüğüm en güzel pakette kişileştirilmiş güç ve güç, bu yüzden ne isterse onunla birlikte gitmekten mutluyum. Umarım doğru şeyi yapıyoruzdur.

Vale kapımı açıyor, beni görünce gözleri yerinden fırlıyor ve sonra Riggs'in sürücü koltuğundan çıktığını görünce bir şekilde daha da büyüyor. Biraz rol yaparak ve bir koruma gibi davranarak arka kapıya uzanıyorum, açıyorum ve Kayla'nın çıkmasına yardım ediyorum.

Riggs bizi karşılıyor, ikimiz de dirseklerimizi uzatmak için Kayla'nın iki yanında yerimizi alıyoruz. Kollarımıza zarif bir el koyuyor, ilişkimizin mükemmel resmini tamamlıyor ve bizim ya da en azından benim toplayabildiğimiz tüm havayla birlikte restorana giriyoruz. Bu, şimdiye kadar oynadığım tüm oyunlar gibi bir performans.

Poker suratı uşaktan kesinlikle daha iyi olan hostese, "Harrington için rezervasyon," diyorum.

"Bu taraftan lütfen." Onu odanın ortasındaki bir masaya kadar takip ediyor ve yerimize oturuyoruz.

Bu restoran dün geceki lüks işadamları et lokantasına hiç benzemiyor. Hayır, burası görülecek ve görülecek bir yer. Yemeklerin de yemek yiyenler kadar fotoğraflanabilir olduğu bir yer. Özellikle de yemek yiyenler ben, Riggs ve Kayla olduğunda. Gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum ve çok yorgun olduğumda ve bir mağlubiyetten sonra bile basın toplantısı yapmaya zorlandığımda kullandığım nazık bir gülümsemeyi zorluyorum.

"İnsanlar bize bakıyor," diye homurdanıyor Riggs. Buzun üzerinde rahat olmasının tek sebebinin yüzünü yarı maskeleyen bir kask ve göz kalkanı takması olduğuna yemin edebilirim.

"Bırak baksınlar," diye takılıyorum. "Kayla'nın iki yanında biz varken ne kadar güzel görüldüğünü görmelerini istiyorum."

Kayla elini Riggs'in elinin üzerine koyuyor ve ona doğru eğiliyor. "Mesele de bu zaten," diyor yumuşak bir gülümsemeyle, gözleri her an onu öpecekmiş gibi gözlerinden ağzına doğru dans ediyor. Riggs de öyle düşünüyor, hazırlık için hızla dudaklarını yalıyor ve Kayla'nın boğucu gülümsemesi tam olarak ne düşündüğünü bildiğini söylüyor, ama sandalyesinde düzgün bir şekilde oturarak arkasına yaslanıyor. "Gururlu olmak başka bir şey ama ben bir hanımefendiyim," diye takılıyor. "Şu anda."

"Dün gece hanımefendi değildin," diye homurdanıyor, kendi alaycı sırtışı dudaklarını büküyor.

Sert ve oldukça açık bir şekilde flört ediyorlar. Gösteriş için değil, aramızdaki gerçek olduğu için. Bunun üç kişi arasında bir randevu olduğuna şüphe yok.

Yemeğimiz geldiğinde, dört cesur ruh masaya uğrayıp benden ve Riggs'ten imza ya da fotoğraf istedi. Ben birkaç şey imzalıyorum, Riggs kişisel politikası gereği kibarca reddediyor ve birkaç fotoğraf için poz veriyoruz. Herkes nazikti, geçen sezondan bahsediyor ve Kayla'ya bilmiş bakışlar atarken gelecek sezon için bize iyi dileklerde bulunuyorlardı.

Ama yemeğimizi yedikten sonra bizi yalnız bırakıyorlar, uzaktan izliyorlar.

"Dışarı çıktığınızda hep böyle mi olur?" Kayla soruyor. "İmzalar, fotoğraflar ve hayranlık?"

Riggs homurdanıyor. "Can sıkıcı bir şekilde öyle."

"Bu senin için sorun olur mu?" Yüzünde herhangi bir rahatsızlık belirtisi arıyorum ama rahatsızsa bile bunu belli etmeyecek kadar iyi eğitilmiş. Yine de, "İstediğin bu değilse gidebiliriz" diye teklif ediyorum.

Kayla'nın herkesin önünde görünme fikri beni şaşırtmıştı ama bana açıkladığında gerekçesini anlamıştım. Utanç içinde saklanmak sadece bizde tuhaf ya da yanlış bir şeyler olduğu düşüncesini güçlendirir, oysa öyle bir şey yoktur. Aşık olan insanlar randevuya çıkar, biz de öyle yapıyoruz, bu da anlatıyı kontrol etmemizi sağlıyor. Ama evde baş başa, sadece üçümüzün olduğu sessiz gecelere geri dönebildiğimiz zaman umursamayacağım. Sanırım hepimiz bunu tercih ediyoruz.

Ya da en azından ben öyle düşünüyorum. Hayatının çoğunu herhangi bir çemberin canlı merkezi olarak geçirmiş bir adam için, en sevdiğim anların

Riggs ve ben bir maçın tekrarını izlerken ve Kayla yatırım teklifleri veya bir kitap okurken ve her Şey hakkında konuşurken Kayla ile aramızda sarıldığımız kanepeye taŐındık. Hepsi, akşam boyunca küçük dokunuŐların, birlikte yatağa düşmeden önce saatlerce seviŐmemizle biteceğini bilerek. Hayır, açıkçası, Şimdi, bu sikişmekten daha fazlası. Saatlerce sevişiyoruz. Bu hayal edebileceğim en iyi gece haline geldi, bu yüzden eğer isterse bu akşam yemeğinden kolayca vazgeebirim.

"Ben iyiyim. Ve sanırım babam haklıydı," diyor somonundan bir ısıruk alırken. "Her zamanki gibi."

Tamam, bu konudaki merakımı daha fazla saklayamam. "Onlarla konuŐman nasıl geçti?"

"Şaşırtıcı derecede iyi." Gülüyor. "Gerçekten annemin ilerici bir tavır takınacağını ve babamın da 'benim kızım değil' gibi bir tavır takınacağını düşünmüştüm ama tam tersi oldu." Bize ğleden sonrasının nasıl geçtiğinin özetini veriyor ve bu hafta sonu herkesle tanışmak için bir aile yemeğimiz olduğunu bildiriyor, ki bu Şimdi çok daha az korkutucu ve çok daha Şaşırtıcı geliyor. Yine de en iyi hissettiren Şey, bundan sonra bizim günümüzü sorması.

Riggs ona "Ben de ailemi aradım," diyor. "Bizim için çok mutlular."

Dudaklarımdan bir kakhaha dökülüyor. "Böyle mi diyorsun? *Bizim için mutlular* mı?" Alaycı bir Şekilde yankıladım. Kayla Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ona gerçekte ne dediklerini söyle."

Kızgınlıkla homurdanıyor ama "ŐaŐırdılar... senin hakkında." diye itiraf ediyor. Açıklamadan önce derin bir nefes alıyor, "Kariyerimi yakından takip ediyorlar, yani bu adamla olan nm biliyorlar." Annesi, kendi deyimiyle 'Mad-Trick olayını' zaten bildiğini açıkladığında bugün olduğu gibi yine yüzünü buruşturuyor. "Görünüşe göre, üçüncü bir kişiye ihtiyaımız olmadığını anlayacağımızı düŐünüyorlardı. Anneme göre üçümüzün birlikte olması 'daha fazla sevgi' demekmiŐ."

Mumların titreyen ışığının bir hilesi olmalı çünkü Riggs Patrick'in kızarmasının imkanı yok ama yemin ederim yanakları kızarıyor ve bu kızgınlıktan değil.

Kayla dudaklarını birbirine bastırarak sırtışını gizlemeye alıŐıyor. "Kulağa harika geliyorlar."

"yleler," diye itiraf ediyor, nedense bu konuda huysuzlanıyor.

"Ben de ailemle konuştum. Seninle tanışmak istiyorlar ama şu anda Utah'ta yürüyüş yapıyorlar. Sezon açılışına gelip gelmeyeceğini sordular." Evet demesini istiyorum. Sevdiğimiz kadının kalabalığın içinde olduğunu ve sevdiğimiz oyunu oynarken bizi izlediğini bilerek buza çıkmayı her şeyden çok istiyorum.

"Bunu hayatta kaçırmazdım." Elini benimkinin içine sokuyor ve sonra Riggs'inkini de almak için uzanıyor, sırayla her birimize gülümsüyor. Bu gösteri için değil, insanların izlemesi ve dedikodu yapması için. Bizim için. "Bunu biz yapıyoruz, değil mi?"

"Öyle görünüyor," diye katılıyorum.

Riggs ukala bir sırıtışla, "Evet, yapıyoruz," diye homurdanıyor.

"Dün gece bir şey söyledin-" diye başlıyor ama sonra gözleri kararsızca masaya kayıyor.

"Seni seviyorum."

Lanet olsun, Riggs benden önce davrandı ve şimdi bunu ilk söyleyen hep o olacak. Ama Kayla'nın başını kaldırışını, gözlerinin onunkilerle buluşmasını ve dudaklarındaki gülümsemenin çiçeklenmesini izlerken memnun oluyorum. Onlar benim bildiğimden çok daha fazla acı çektiler ve sadece aşk için değil, bizim için de risk aldıklarını görmek çok takdir ettiğim bir hediye. "Ben de seni seviyorum," diyor Kayla ona, sesi sabit ve emin.

Riggs öne doğru eğilip Kayla'nın çenesini kavıyor ve dudaklarına sert bir öpücük kondurarak sözlerini mühürlüyor.

Onu bırakırken bana dönüyor. "Evet, sanırım iyisin," diye takılıyorum, anın ciddiyetini bozan sıradan, önemli olmayan bir omuz silkme ile. Neyse ki gülüyor.

"Sen iflah olmazsın."

"Psst. Hey, dostum, bu beş dolarlık kelime benim ateşli olduğum anlamına geliyor, değil mi?" Riggs'e fısıldıyorum.

"Bu senin bir pislik olduğun anlamına geliyor. Söyle ona," diye emrediyor bana hoyratça.

Gülümseme yüzümden gitmiyor, ama daha ciddi bir şekilde, "Seni seviyorum"

"

"Evet, eğer bir alana bir bedava kampanyası varsa, sanırım bedava," diye karşılık veriyor. Dramatik bir şekilde kalbimden bıçaklandığımı taklit ediyorum ve o yine gülüyor. "Seni seviyorum," diyor sonunda. "İkinizi de."

Ve birbirimize bakıyoruz.

Tek gecelik çılgın bir ilişkiden nasıl aşık bir çift haline geldik bilmiyorum ama işte buradayız. Riggs de ben de her şeyi berbat etmedik. Ya da en azından, henüz yapmadık. Ve Kayla artık kaçmıyor.

Birlikteyiz.

"Bu akşam tatlı menüsünü görmek ister misiniz?" diye sordu garson kız. soruyor.

Kayla'nın halka açık olarak yapmak istediği şeyi yaptık.

Akşam yemeği ve şimdi, onu eve götürmeye, en yakın düz yüzeye yaymaya ve parmaklarımla, dilimle ve aletimle vücuduna seni seviyorum'larımı yazmaya hazırım. Ve Riggs'in de ona aynısını yapmasını izlemeye.

"Hayır, teşekkürler. Hesap için hazırız, lütfen."

Bu kez evimize doğru uzun bir yolculuk yaptık, herkesin önünde yaptığımız geziden sonra biraz mahremiyet istiyorduk. Bütün gece ve sabaha kadar Kayla'ya tapmak istiyorum. Teninin her santimetresine kendimi öyle derinden işlemek istiyorum ki, onun söz konusu olduğunda niyetim hakkında aklında asla bir şüphe kalmasın. Yatakta oylanmak, konuşmak, dokunmak ve biraz daha konuşmak istiyorum.

Kayla'yı sevmek istiyorum. Kayla'yı seviyorum. Derinden, tutkuyla, çoğu kişinin benim yapabileceğimi düşündüğünden daha fazla duyguyla.

"Bu gece benim yatağında," diye emrediyorum, onu odama doğru yönlendirerek. "Ben de seni çıplak istiyorum."

Kayla'nın gözleri parlıyor ve nefesi duyulabilir bir şekilde kesiliyor. Kontrolü bırakma konusunda her zaman isteksizdir, ama bıraktığında bizi koridordan aşağı çeken, acele etmemizi isteyen o olur.

"Siktir, üzerine, içine, her yerine boşalmak istiyorum," diye homurdanıyor Riggs, gömleğini yırtıp yere düşürürken sesi mağara adamı gibi çıkıyor. Ama odak noktası sadece Kayla'dır, gömleği görmezden gelir.

Derin bir öpücük için Kayla'nın ağzını çalıyor, elleri Kayla'nın saçlarına dolanıyor ve Kayla nefes almak için ara verdiğinde bana şeytani bir sırıtış gönderiyor. "Ben onunla ilgilenirken sen de onunla ilgilen," diyor kurt gibi ve en iyi yaptığı şeyi yapmak için dizlerinin üzerine çöküyor.

O zaman ağzını talep ediyorum, akşam yemeğinde içtiği şarabın tadına bakıyorum. Öpüşmemiz büyüdükçe, omuzlarındaki ince askıları aşağı kaydırıyorum, elbisesinin belinde birikmesine izin veriyorum, Riggs'in etek ucunu yukarı ittiği ellerine dayanıyor, elbisesini kırmızı saten bir kemer gibi topluyor, göğüsleri dokunuşuma maruz kalıyor ve amı Riggs'in ağzına açık.

"Tatlı amcığının sikimin etrafında titrediğini hissetmek için sabırsızlanıyorum Prenses, ama önce Riggs'in diline boşalmalısın," diye fısıldıyorum kulağına. "O senin için aç. Tatlılığını içmesine izin verin."

Dili merkezini bulduğunda inliyor, başı geriye düşüyor ve sırtı kavisleniyor ve parmaklarımla diğerine işkence ederken bir meme ucunu ağzıma alıyorum. Her derin emme, yaptığım her keskin kemirme, yüzünü bacaklarının arasına gömen Riggs'in üzerinde daha sert ve daha hızlı kıvrınmasını sağlıyor. Bacağını omzunun üzerinden atıyor ve onu hala topuklu olan tek ayağının üzerinde sabit tutmak için birlikte çalışıyoruz.

Riggs'in onu parmağıyla sikerken çıkardığı kaygan sesleri duyuyorum ve ben de buna dahil olmaya karar veriyorum. Parmağımı Kayla'nın ağzına sokuyorum ve "Benim için ıslat çünkü onunla kıcını sikeceğim" diyorum. İnliyor ama dudaklarını parmağımın etrafına kapatıyor, sanki benim sikimmiş gibi emiyor.

Ve onu çılgınca çalıştırıyoruz-Riggs klitorisini dilleyip onu parmaklarken, ben meme ucunu emiyorum ve dar kıcına doğru alay ediyorum. Denge için bizi kavıyor, tırnakları etimize batıyor ama hiçbir yere gitmiyor. Onu yakaladık ve artık yakaladığımıza göre, gitmesine asla izin vermeyeceğiz.

Boşaldığında, yüksek sesle ve ilkel bir şekilde, çığlıkları duvarlarda yankılanıyor ve tüm vücudu güzelce kasılıyor.

"İyi kız," diye övüyorum, kelimelerin onun içinde yüzeye çıkardığını bildiğim ateşi arzuluyorum.

"Siktir git." Ama benimle gerçekten kavga edemeyecek kadar kendinden geçmiş durumda.

"Amaç da bu zaten." Gömleğimi yırtıp çıkarıyorum, pantolonumu çıkarırken ayakkabılarımı da itiyorum, daha o bana dokunmadan gerginleşiyorum.

"Bunun için," diyor, gözleri keskin bir şekilde bana odaklanarak, "beklemelisin. Riggs, ayağa kalk."

Aptal değil ve Kayla'nın elbisesini ve topuklu ayakkabılarını çıkarmasıyla aynı anda o da çıplak kalıyor. Kayla gözlerini benden ayırmıyor ama kendini yavaşça yere, adamın ayaklarının dibine bırakıyor. Tepesinin etrafını yalayıp oradaki prekumu yaladığında, inleyen ben oluyorum. Riggs, Kayla'nın yüzündeki saçları geriye doğru fırçalayıp avucunda toplarken, "Ona biraz daha işkence et. Bunu hak ediyor."

Orospu *çocuğu*. Sınıra ne kadar yakın olduğumu biliyor ve bundan zevk alıyor.

Ama lanet olsun, ben de zevk alıyorum. Ağzını onun etrafında gerdiğinde, onu santim santim daha derine götürdüğünde ama gözleri benimkinden, kendi başıma boşalmamak için kendimi sıkıca tutmam gerekiyor. Kayla bunların hiçbirini yapmıyor.

Uzanıp hassas taşaklarımı avucunun içine alıyor ve sıkıyor. Kötü bir şekilde acıtacak kadar sert değil, ama lezzetli bir şekilde iyi bir şekilde acıtmak için. "Siktir."

Riggs'in sikinin etrafında gülümsüyor ve sonra gözleri çırpınarak kapanırken ve onu boğazının derinliklerine almaya odaklanırken izlemek zorunda kalıyorum. Onu yutarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlıyor, ama adam ona karşı dikkatli. Çok dikkatli. Kız daha fazlasını istiyor.

"O kadar nazik olmayacağım, Prenses. Döllerimde boğulana ve çenenden aşağı dökölene kadar gırtlığını sert ve hızlı bir şekilde sikeceğim," diye söz veriyorum ona. "Sonra bir damlasını bile kaybetmemen için yukarı ve ağzına doğru kaydıracağım."

Kayla ağzındaki Riggs'in etinin etrafında inliyor, ama şimdi onu hareketsiz tutuyor, yüzünü becerirken ağzına pompalıyor. Sikimin başını daha sıkı kavırıyor ama o kadar ileri gitmişim ki hâlâ iyi hissettiriyor.

Başını geriye atıyor, boynundaki kaslar gevşerken geriliyor ve Kayla'nın ağzına boşalırken dişlerini gösteriyor. Kayla refleks olarak yutkunurken beni serbest bırakıyor, elleri Riggs'in kalçalarına iniyor ve sikini ağzının olabildiğince derinlerine gömdüğünde onu sınırında tutuyor. Sarktığı anda onu yolumdan itiyorum ve Kayla'nın başını sikime çeviriyorum. "Benim sıram."

Çenesi hâlâ açık, nefesi hâlâ kesik kesik ve ben ağzının sıcak, ıslak ısisına gömölürken gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda. İkimizle de alay etmiyorum. Tam olarak söz verdiğim gibi yapıyorum, ilk hamleden itibaren boğazını kabaca sikiyorum. "Kendine dokun. Ben boşalırken senin de boşalmanı istiyorum."

Kayla dizlerini açıyor, eli klitorisine gidiyor. Mastürbasyon yaparken çıkardığı ıslak sesler ve aldığı zevki düşünmek beni daha da uçurumun kenarına itiyor. Bu ikimiz için de uzun sürmeyecek. İşgalci sikimin etrafında inliyor ama gözlerini açık tutuyor, onu izlediğimden emin olmak için bana bakıyor. Sanki başka tarafa bakabilirmişim gibi.

O kadar muhteşem ki, gözyaşları, tükürük ve dölle kirlenmiş ve hala daha fazlası için aç ve dizlerinin üzerinde olmasına rağmen hem Riggs'i hem de beni tamamen kontrol ediyor.

"Benim için gelecek misin?" Başını sallamaya çalışıyor ama başını çok sıkı kavırıyorum. Yine de niyetini hissediyorum ve itişlerimin arasında boğuk bir 'uh-huh' çıkarmayı başarıyor.

Benim de gergin olduğumu söyleyemeden çığlık atıyor. Gözleri kapanıyor, başı ellerimde gevşiyor ve ağzı tamamen açılıyor. Durmuyorum. Durabileceğimi hiç sanmıyorum.

Ağzını sikmeye devam ediyorum, dişleri şaftım boyunca kazınırken bile boğazına çarpıyorum. Patladığımda, boğulmadan ve yutmayı hatırlamadan önce bir an için tepemin etrafında sıcak cum havuzunu hissediyorum. Kendimi orada tutuyorum, boğazının etrafında bir kez daha kapanma hissinin tadını çıkarıyorum ve sonra kendimi ağzından çekiyorum ve onu derinden öpüyorum, dilim onunkiyle dans etmek için kayıyor.

Bana gülümsediğinde, geldiğimiz kadarıyla bile daha da ileri gittiğimizi hissediyorum. Hayır, daha da derine. Ve bu benim gibi sığ bir adam için çok şey ifade ediyor. Ben de gülümsüyorum, gerçi benimki *biraz* şeytani ama iyi anlamda. "Yatağa çıksan iyi olur. Senin için hazır."

Başımı yine sabırsızlıkla sırasını bekleyen Riggs'e doğru sallıyorum. Kalkmasına yardım ediyor, yumuşak halının yanık izleri bırakmadığından emin olmak için dizlerini kontrol ediyor ve sonra onu yatağa getirmek için fiziksel olarak kollarına alıyor. Bu kez önce kendisi uzanıyor ve onu kalçalarına yaslanacak şekilde üzerine çekiyor. "Üzerime otur. Güzel amının beni ağzın gibi yuttuğunu görmek istiyorum."

Kendini adamın sikiyle aynı hizaya getiriyor, hepimiz onun vücudunun içinde kayboluşunu izlerken yavaş yavaş üzerine batıyor. "Vay canına, dostum. Çıplak halinin ne kadar iyi hissettirdiğine inanamayacaksın." Adam kabaca homurdanıyor ve kadın devam ediyor. "Çok sıcak ve sıkı, bizim için kaygan ve ıslak." Kayla'nın elleri kaldıraç için Riggs'in göğsünü bulur ve onun üzerinde zıplamaya başlar. Göğüsleri sallanıyor ve her hareketinde kıcının kaslarından bir geri tepme dalgası geçiyor.

Onları sevişirken izlerken kendimi okşuyorum. Hayır, onların sevişmesini izliyorum, adam huşu içinde kadına bakarken gözleri yumuşuyor, kadın onun adını fısıldarken ağzı tekrar tekrar çalışıyor. Tekrar hazırım ama bu sefer bekleyebilirim. Riggs'in buna ihtiyacı var. Kayla'nın da öyle.

Belki benim de.

Duygular onu bunaltana ve öne doğru yığılıp Riggs'in göğsüne uzanana kadar ona olabildiğince uzun süre biner. Kollarını onun etrafına sarıyor, kıç yanaklarını o kadar sıkı kavırıyor ki etindeki yarıkları görebiliyorum ve onu alttan sikiyor, hızına uyması için ona rehberlik ediyor. Birkaç dakika içinde, adam yüksek sesle nefes alıyor ve kız her nefes verişinde ağlıyor. İkisi de ürpermeden önce donmuş bir an için hareketsiz kalıyorlar, orgazmlarını kükrerken çılgınca kükrüyorlar.

Kayla'nın kendine gelmek için biraz zamana ihtiyacı olmasını bekliyorum ama omzunun üzerinden bana baktığında gözlerinde bir meydan okuma parıltısı var. Riggs'in üzerinden iniyor, ağzına özensiz bir öpücük konduruyor ve sonra başını arkaya yaslıyor

Yastığının üzerinde. "Bana Prenses diyorsun. Beni de bir prenses gibi becerecek misin?"

Oh, oynamak istiyor.

"Her zaman," diye

yemin ediyorum.

Ama bu onun düşündüğü anlama gelmiyor. Bacaklarını ayırıyorum, onu sabit tutmak için elimi göbek deliğinin hemen altına yerleştiriyorum ve iki parmağımı içine sokuyorum. Riggs'in döllerini içinden topluyorum, kepçeyle dışarı çıkarıyorum ve sonra göğüslerinin üzerine, bir sert meme ucundan sonra diğerine boyuyorum. Bildiğim kadarıyla, onu bununla meshediyorum ve onu benimkiyle doldurduktan sonra da aynısını yapacağım. Parmaklarımın her itişinde kıvranıyor, daha fazlasını istiyor ve ona benim kadar işkence ettiğimi düşündüğümde, ancak o zaman üzerine yerleşiyorum, uyluklarının arasında kendime yer açarken dirseklerime dayanıyorum.

"Seni istediğin zaman misyoner pozisyonunda becerebilirim Prenses. Ama bu tatlı olacağı anlamına gelmiyor," diye alay ediyorum. Tek bir hareketle taşaklarına kadar girdim. Kahretsin, Riggs haklıydı. Fiziksel ya da duygusal olarak aramızda hiçbir engel olmadan onun içinde olmak cennet gibi.

Elleri kollarımı kavıyor, tırnakları etime batıyor ve muhtemelen yarın gururla bakacağım yarım ay izleri bırakıyor. Bacaklarını benimkilerin üzerine sarıyor, beni teşvik ederken topukları baldırlarıma derinlemesine batıyor.

Aksini söylemesine rağmen Kayla yastık prensesi değil ve beni ilk geceki kadar çılgınca beceriyor. Belki daha da fazla. Artık bizimle güvende olduğunu bildiğine göre, istediğini yapmakta, hissetmekte ve olmakta özgür olabilir, sadece desteklemekle kalmayacağımızı, aynı zamanda bunu ondan da istediğimizi bilerek güvende olabilir. O mükemmel, o bizim, tam olarak olduğu gibi.

Kalçalarımızın birbirine çarpma sesi odada yankılanıyor, ritmik vuruş kendi başına bir müzik. Ama bu çok iyi ve ben farkına bile varmadan çok ileri gitmişim. Sarsılıyorum, adını haykırırken her nabız atışında içine boşalıyorum. Umutsuzca daha fazlası için eğiliyor, geride kalmak istemiyor.

Ama ben sözümü tutuyorum, sadece kendime bile olsa. Ondan çekiliyorum ve kaybettiği için haykırırken, hızlıca sikimi parmaklarımla değiştiriyorum, kendi spermimi onun içinden topluyorum ve amına sürüyorum. Hassas olduğunu biliyorum, bu yüzden klitorisine çok fazla odaklanmıyorum, bunun yerine tüm merkezini birleşik meyve sularımızla kapladığımdan emin oluyorum, açgözlülükle daha fazlası için içine dalıyorum.

Başı yastığın üzerinde ileri geri sallanıyor ve ağzımı kulağına götürerek kaçınılmaz orgazma karşı verdiği mücadeleyi durduruyorum. "Seni seviyorum.

"Şimdi iyi bir kız gibi gel."

Kaşları coşkuyla kırışıyor ve vücudu spazm geçirmeden önce kasılıyor. Avucumun tabanını klitorisine bastırıyorum, onu daha sert ve daha uzun boşalmaya teşvik etmek için iki parmağımla onu beceriyorum, onun için mümkün olduğunca uzun sürüyorum. Derin bir nefes alıp yavaşça nefes verdikten sonra tek gözünü kırıyor.

"Vay anasını."

Gülüyorum. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Başını sallıyor. "Almalısın." Riggs'e dönerek, "Sen de. Bu inanılmazdı."

"Evet, öyleydin," diye kabul eder. "Hadi, seni temizleyelim."

Riggs'in Kayla'yı yataktan kaldırmasına izin vererek yoldan çekiliyorum. Onu bazen olmayı sevdiği prenses gibi banyoya taşıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Tavana bakarken, hayatın aldığı çılgınca dönüşlere gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bir şekilde başardık. Sikişmekten aşık olmaya.

En iyi arkadaşım ve kadını suya girip kalkacak enerjiyi bulduklarında duş kapısının kapandığını duyuyorum. "Hey, beni bekle!"

RIGGS

"Gergin misin?" Maddox alay ediyor.

Nasıl bu kadar rahat olabiliyor anlamıyorum. İçime kapanma ve çenemi kapama eğilimlerime karşı savaşıırken bu beni gerçekten sinirlendiriyor. Onu görmezden gelmeyi seçiyorum ve bunun yerine ellerimi tekrar kotuma silip Kayla'ya soruyorum: "Kotun sorun olmayacağından emin misin?"

Pileli keten pantolonu, topuklu deri sandaletleri ve gece gökyüzünün renginde atlet tarzı kazağıyla her zamanki gibi muhteşem görünüyor. Böyle kazaklar yapıldığını bile bilmiyordum ama o bunu bir tanrıça gibi giyiyor. Saçları sırtına kadar inen pırıl pırıl bir sarı perde, makyajı ince ama tuhaf bir şekilde ışıltılı ve kulaklarında zevkli elmas küpeler ve Rolex'iyle uyumlu bir tenis bileziği var. Olduğu gibi görünüyor; şık, pahalı ve zarif.

Bu arada ben de siyah kot pantolon, siyah botlar ve yine siyah kısa kollu bir düğmeli bluz giymişim; bunların hepsi Kayla'nın kendi elleriyle seçtiği kıyafetler. Yüzde doksanı siyah ya da gri, geri kalanı ise takım aktiviteleri ya da gösteriler için giydiğim takım kıyafetlerinden oluşan kıyafetlerime boş boş bakarak utanç verici derecede uzun bir süre dolabımda durduktan sonra bana acımişti.

Daha kötüsü de olabilirdi diye düşünüp Maddox'a bakıyorum. Yardıma ihtiyacı yoktu ama Kayla, haki pantolon, fit bir tişört ve üzerine düğmesiz bir gömlek ve mokasen ayakkabılardan *oluşan Meet the Parents* kıyafetini onayladı. Sadece ayakkabıları bile beni bu işten vazgeçirebilirdi.

Evin girişine sadece birkaç adım kala durakladı, şahsen gördüklerimden daha büyüktü ve takım sahibinin evine Noel partileri için gitmiştim. Şıklık, ailesinin evini tanımlamaya yetmez. Buraya gelirken malikane demişti ve ben de bunun ne anlama geldiğini sormuştum. Buraya geldiğimizde anlayacağımı söylemişti ve diyelim ki... anladım. Devasa ve görkemli bir yer; pahalı arabalar, SUV'ler ve Kyle'a ait olduğunu anladığım tozlu bir kamyonetle dolu yuvarlak ön yolda müze değerinde bir çeşme var.

"Sen iyisin. Kyle'ın gömleğinin koltuk altları delik değilse şanslıyız ve yüzde yüz köpek tüyüyle kaplı olacak." Düzeltme bahanesiyle yakamı çekiştiriyor ama sanırım sadece ona odaklanmamı sağlamaya çalışıyor. İşe yarıyor. Gözlerim onunkileri arıyor, güç, kabullenme... ve tam bir sevgi buluyor. "Rahat olmanı istiyorum. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

Cömert davranıyor. İnsanlardan pek hoşlanmayan ve çoğu zaman cümlelerden çok homurdanarak konuşan bir adam için, etkilemek istediğim ve beni sevmelerini istediğim insanlarla dolu bir alana giriyorum. Ayrıca, Kayla'nın ailesinin çokluğu biraz sinir bozucu. Bir hokey kadrosunun daha geniş olduğunu biliyorum, ama orada daha kolay çünkü herkes antrenman kampı sırasında formalarında isimlerini taşıyor ve kimse onlara bir iki günlüğüne 'Hey, Pislik' diye hitap ederseniz çok kızmıyor.

Burada bunu yapabileceğimi sanmıyorum, bu yüzden bütün gün sanki bir sınav olacakmış gibi kafamda isimleri ve hikayeleri gözden geçiriyorum. Aslında bütün gece bir sınav gibiydi.

Benim için. Maddox'un. Üçümüzün.
Sakin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum.

"Hadi yapalım şu işi," diyor Maddox, sanki çift kapının ardında henüz tanışmadığı yeni en iyi arkadaşları varmış gibi sırtarak. "Kapı zilini çalan türden bir aile misiniz yoksa içeri giren türden mi?"

Kayla ona gülümsüyor. En azından onun için endişelenmesine gerek yok.

Kapıyı itip açıyor ve "Geldik" diye sesleniyor. Daha sessiz, sadece bizim kulaklarımız için, "Oyunlar başlasın." diyor.

"Kayla!" Kayla'nın biraz daha yaşlı bir versiyonu sağımızdaki kapı aralığında beliriyor. Kadın gülümsüyor... aslında ışıldıyor ve kollarını açmış bize doğru geliyor, eteği baldırlarında uçuşuyor ve sandaletleri mermer zeminde tıkırdıyor. Kadın Kayla'ya sarılırken garip bir şekilde orada duruyorum ama kadının fısıltısını duyuyorum: "Chance'e dikkat et. Diğer herkes senin arkanda."

Demek Kayla'nın annesi de skor tutuyor. Bildiğim iyi oldu.

Kayla içeriden gelen bilgiyi onaylarcasına başını sallıyor, sonra bana ve Maddox'a doğru bir kol uzatıyor. "Anne, bu Riggs Patrick, bu da Maddox Brooks. Erkek arkadaşlarım. Çocuklar, bu benim annem, Miranda Harrington."

Siktir, oluyor işte. Buzdaki her rakiple yüzleşebilirim ama Kayla'nın annesiyle karşılaşınca kalbim göğsümde çarpmaya başladı. *Bunu mahvetme,*

Kendi kendime söylüyorum. *Bunu mahvetme!*

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye kekeleyerek kibarca tokalaşmak için elimi uzattım. Ama görünüşe göre endişelenmeme gerek yoktu çünkü bir sonraki bildiğim şey,

Minik kadın boynuma uzanıyor ve düzgün bir sarılma için beni aşağı çekiyor. "Ben sarılmayı severim," diye açıklıyor sırtımı sıvazlayarak. Ne yapacağımı bilemeden donup kalıyorum ama ben tepki vermeden beni bırakıyor ve Maddox'a sarılıyor. Beklenmedik şefkat karşısında son derece rahat, kolayca karşılık veriyor.

Kayla'nın endişelendiği savaş bu muydu? Eğer öyleyse, kafam karıştı. Benim geldiğim yerde sarılmak iyidir. Bir hoş geldin işareti. Ama belki de bu insanlar benim oynadığımdan tamamen farklı bir oyun oynuyorlardır. Miranda, Kayla'nın bahsettiği gibi 'deliği ne kadar büyüteceğimizi mi ölçüyor?

"Ben karşılama arabasıyım," diyor Miranda. "Herkes hazırlanmanız için size bir dakika vermelerini söyledim."

"Sağ ol anne. Pekâlâ, hadi yapalım şu işi," diyor Kayla ve benim elimi kendi eliyle, Maddox'unkini de diğer eliyle tutarak bizi Miranda'nın girdiği kapıya doğru götürüyor.

Hiç yabancı birinin bara girdiği ve müzik çalmadığı halde bir yerlerden bir plağın cızırdadığı filmleri izlediniz mi? *Architectural Digest* ya da *Rich People Shit*'in kapağında görebileceğiniz türden resmi bir oturma odasına girdiğimizde böyle hissediyoruz.

Kirli bir kaldırım kadar normal bir şeye hiç dokunmamış yeni mokasen ayakkabılar giymiş olsam bile, yine de buraya sığmazdım. Bu ev için, bu oda için ve kesinlikle her taraftan ve her açıdan bize bakan bu insanlar için çok kaba, çok büyük, çok fazla pisliğin tekiyim, buna yerde yatan ve biz içeri girene kadar TikTok'ta geziniyormuş gibi telefonu hala yüzünün üzerinde olan genç bir kız da dahil.

"Bunlar hokeyci çocuklar mı?" diye soruyor kız, başını geriye doğru eğip bana bakarken. "Kocaman olmuşsun. Kaç yaşındasın, altı-beş mi?"

Ona cevap vermeli miyim bilmiyorum. Ya da benimle konuşup konuşmadığını. Belki Maddox'u kastediyordur? Gerçi o benden daha küçük.

"Grace, bu çok kaba," diyor Kayla ona. "Başkalarının vücutları hakkında yorum yapmayız. Ama Riggs takım sayfasına göre altı-üç yaşında. Maddox da altı-iki. İsterseniz teyit edin." Kızın telefonuna bakıyor ve o da Kayla'nın istatistiklerini doğrulamak için hemen bir şeyler yazmaya başlıyor.

"İstatistik sayfamızı mı okudun?" Şaşırarak sordum. Sözünün eri Kayla'nın hokeyle pek ilgisi yok ama hokey hakkında konuşurken bizi dinliyor

ve geçmiş maçların tekrarlarını izlerken aramızda oturuyor, bu yüzden bazı temel bilgileri çoktan zmsedi. Yine de bizim özel llerimizi araştırmasını beklemezdim.

"Hepimiz istatistik sayfalarınızı okuduk. Spor sayfalarını, mañetleri ve Reddit panolarını da" diyor sarışın, mavi gözlü, kravatlı bir adam. Bir kanepeye oturmuş, bir ayak bileğini diğer dizine dayamış olmasına rağmen, gözleri başımızdan ayak parmaklarımıza ve tekrar yukarıya doğru süzülürken bize tepeden bakmayı başarıyor.

Yüzündeki alaycı ifadeye bakarak elimi uzatıyorum. "Sen Chance olmalısın, podcaster. Riggs Patrick." "Tanıştığıma memnun oldum" demiyorum çünkü elimi iki kez aşağı yukarı pompalarken açıkça onaylamadığı göz önüne alındığında onunla tanışmak hiç de hoş değil. Tokalaşmayı reddetse ona daha çok saygı duyardım. Eğer iş için duruyorsa, bunu tam olarak yapmalı, hala medeni davranırken yarım yamalak değil.

"Kayla hepimizi tanıman için sana flash kart mı çalıştırdı?" diye şaka yapıyor ama bu benim zekmdan çok Kayla'ya yönelik bir hakaret gibi geliyor. "Her zaman hazırlıklı, işte bizim Kayla'mız."

Bu adamdan hoşlanmıyorum ama haklı olduğu bir nokta var. Buradaki her erkek bir diğerinin kopyala-yapıştır versiyonu gibi görünüyor. Kyle hariç, o da diğerlerinin italik yazılarının kalın yazı versiyonu gibi görünüyor. Ama aileden olsun ya da olmasın, onun Kayla hakkında saçma sapan konuşmasına seyirci kalmayacağım.

"Hayır, yapmadı. Ama süslü halının üzerine köpek boku getirmişiz gibi bize bakan tek kişi sensin, bu da seni tek direnişçi yapıyor olmalı... Chance." Bu kadar kaba konuşmak ve ona bu kadar cesurca seslenmek muhtemelen on farklı toplumsal kuralı çiğniyor ama umurumda değil. Beni dışarıdan biri gibi göstermeye çalıştığını hissetmesini istiyorum. Yüzündeki o kendini beğenmiş sırtışı sağlam bir yumruk-çapraz kombinasyonuyla silmek istiyorum ama sözlü tartışma şimdilik iş görür.

Bir süre şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra oda kahkahalara boğuldu. "Seni yakaladı" diyor biri. Carter, sanırım? Cameron ve Carter'ın yaşları, geçmişleri ve görünüşleri birbirine yakın olduğu için bu konuda biraz şüpheliyim. Geri kalanları çözdüm.

Chance bu reddedişten hiç hoşlanmıyor ve kaşlarını çatıyor ama Kayla bizi diğer herkesle tanıştırmaya başlayınca o da kovuluyor.

Cameron, Riley ve Grace - en büyük erkek kardeş, onun geç nişanlısı ve katta oturan geç kız, şimdi de

tüketmek için drama yapar ve birkaç dakikalığına odadan çıkması istendiğinde Riley ile mutfağa gitmekte yavaştır.

Carter ve Luna-"Seni yakaladı" diyen kişi, yani ben haklıydım ve büyük, yuvarlak gözlüklerinin ardından dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle gösteriyi izleyen karısı.

Cole, Janey ve Emmett - çok özel yetenekleri olan, sarı saçları düzgün kesilmiş ve kurnaz bakışlı CIA tipi. Kalçasındaki bebeğin sürekli tutmaya çalıştığı kırmızı bukleleri var. Dürüst olmak gerekirse, çocuk da çok tatlı.

Kyle ve Dani - elimi sıkıyor, koyu renk saçlı, koyu renk gözlü bir kadını öne itmeden önce bana göz kırparak destek veriyor. Kayla varsayımlarında haklıydı; ikisinin de üzerinde kot pantolon ve tişört var ve Kyle'inkinde bir iki köpek tüyü görüyorum.

Chance ve Samantha -kravat takan, onaylamayan ağabey hala bize bakıyor, görünüşe göre yanındaki esmer güzelin ona baktığından habersiz.

"Babam nerede?" Kayla, el sıkışmalarımızı tamamladıktan ve odada el salladıktan sonra soruyor.

Uzun boylu, fıçı göğüslü bir adam görünmeden bir süre önce fuayeden bir ses "Burada," diyor. "Siz Riggs ve Maddox olmalısınız. İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum." İkimizin de elini kolayca sıkıyor. Çok kolay. Kayla babasının anlayışlı olduğunu söyledi ve ben de ona inanmak istedim ama içimde bunun bir rol olabileceğine dair küçük bir endişe vardı, çünkü hangi kız babası bunu kabul ederdi ki? Ama Charles Harrington bizi selamlarken nazikçe gülümsüyordu. "Viski? Bourbon?"

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum ona. İçimde kabaran sinirleri hissedebildiğim ve bununla başa çıkmak için her zamanki yöntemim olan insanları uzak tutmak için bir pislik olmak, bu durumda en iyi hareket tarzı gibi görünmediği için, biraz sıvı soğukluğu için geri atmak için bir duble shot, sek istiyorum. Ama bu gece ağzımın beynimin önüne geçmesi riski daha da kötü bir karar.

Kayla bizi başka bir kanepeye götürüyor ve ortasına oturuyor. Kayla'nın iki yanında yerlerimizi alırken Maddox'la bakışıyoruz, onun benden daha iyi durumda olduğunu ve bizim için araya girmeye hazır olduğunu kontrol ediyorum. Yani benim için. Kayla'nın yardıma ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Kardeşleri arkalarına yaslanıp gözlerini Kayla'ya dikerken o kendi halinde, hüküm sürüyor.

Ondan Chance'e, tenis izleyen ve karşılaşmanın resmen başlamasını bekleyen insanlar gibi.

"Odadaki fili ele alacak mıyız?" Chance destek aramak için etrafına bakınıyor.

Kayla yanımda kaskatı kesildi. Başka biri olsaydı, adının çıkmasından rahatsız olduğunu düşünürdüm. Ama Kayla? Sanırım kardeşinin tüm hayatını yeniden düşünmesine neden olacak bir geri dönüş hazırlıyor. O konuşmadan, Kyle video oyunu sesiyle sahnede fısıldıyor, "İki Ayakkabılı İyiler Buz Kraliçesi'ne karşı, birinci raunt. *Dövüş!*"

Carter sırtarak, "Ben paramı Kayla'ya yatırıyorum. Kim bahis oynuyorsa bana yirmi dolar koysun." Cole'u işaret ediyor, sonra da Kyle'ı. Kyle'ın kaşları havaya kalkıyor, sonra da ifadesi belirsiz bir ilgiye dönüşüyor. Görünüşe göre bahisçi rolünü üstleniyor. "Ding."

Herkes Kayla'nın Chance'e cevap vermesini bekler ama onun yerine Charles cevap verir. "Kız kardeşinin zekâsını ve özgürlüğünü kullanmasını, hayatının kontrolünü eline almasını ve birini... pardon, *birini* bulmasını mı kastediyorsun?" Charles başını sallamadan önce düşünceli düşünceli düşünür. "Bağlantı kurduğu *birileri* mi? Bahsettiğin fil bu mu?"

Vay anasını. Charles sadece destekleyici değil. Kayla'ya destek oluyor.

Odanın havası anında çekiliyor, her iki kardeş de Chance'e bakmadan önce kurnazca babalarından Kayla'ya bakıyor. Eğer çocuk olsalardı, birilerinin 'ooh, başın belada' diye alay edeceğine yemin edebilirdim, ama yetişkin olduklarından, sırtışlarını gizlemek için savaşıyorlar.

Cole, Chance'e "Bu aslan inine girmeyi kabul etmeden önce babamın onun yanında olacağını bilmeliydin," diyor. "Senin açımdan amatörce bir hata."

Kyle eğlenerek ekliyor. "Babam kazandı. *Kusursuz Zafer.*"

"Teşekkürler baba." Kayla bir kraliçe edasıyla çenesini saygıyla babasına doğru eğiyor ve buz gibi gözlerini kardeşine çeviriyor. "Açık olmak gerekirse, istediğimi yapmak, olmak ya da yaşamak için senin iznine ya da onayına ihtiyacım yok."

"Kayla," diyor Chance, daha yumuşak bir sesle. Onu kurtaran tek şey, bu tartışmanın iyi bir yerden geldiğini söyleyebilmem. Çok sevdiği kız kardeşi için endişeleniyor. Hatalı, tamamen ve tamamen öyle, ama kötü niyetli olduğunu sanmıyorum. Bir bakıma, onu korumaya çalıştığını düşünüyorum, kırılğan olduğu için değil, aileleri için önemli olduğu için. Ona göre. "Hepimizin sorunları var." Gözlerini hızla Charles'a çeviriyor.

Onları Kayla'ya geri verirken, bakışlarında belli belirsiz bir mesaj vardı. "Ama babanızla ilgili kalan sorunlarınızı çözmenin yolu bu değil. Terapi. Belki Samantha-"

Karısının çenesi dehşet içinde açılır ama onu ilk azarlayan annesi olur. "Şans Michael Harrington!" Miranda hemen Charles'ın yanına giderek bir birlik gösterisi yapar. "Hemen babandan özür dile."

Ancak ailenin reisinin samimiyetsiz özörlere ihtiyacı yoktur ve Miranda'nın elini tutarak güven verici bir şekilde sıkar. "Sorun değil. Mükemmel değildim ve eğer zamanda geriye gidebilseydim-"

Charles konuşurken Kayla kalan elini kaldırır. "Baba, izin verir misin?" Herkesi şaşırtan bir şekilde, onun için sustu. Kayla, Chance'e kilitlenmiş soğuk bir bakışla, "Bu ailedeki herkes arasında muhtemelen en az baba sorunu yaşayan benim," der. Suçlama çok açık ve tüm kardeşler rahatsız bir şekilde yer değiştiriyor. Geçmişlerinin en ince ayrıntılarını bilmiyorum ama Kayla'nın hepsinin hassas bir sinirine dokunduğu çok açık. "Ama sorunlarım olsa bile, bunları nasıl ele almam ya da almamam gerektiğini söylemek sana düşmez. Biz mutluyuz. Önemli olan da bu. Ve bu ilişkinin olmadığı bir şey olduğunu kaç kez ima edersen et, bu asla yataklarımızda kaç kişinin uyuduğuyla ilgili olmayacak. Biz senin bizi göstermeye çalıştığın toplamdan daha fazlasıyız."

Kyle ağzının kenarından Dani'ye fısıldar, "Kayla'yla tanıştı mı? Onun için sadece iki erkeğin yeterli olmasına şaşırdım. O çok fazla. *Çok fazla.*"

Dani öne doğru uzanıp parmağını ağzının üzerine koyarak onu susturuyor ama kulağına fısıldadığını duyuyorum. "Ve sen benim çok olmadığımı mı düşünüyorsun? Belki benim de başka bir erkeğe ihtiyacım vardır."

Kyle'ın gözleri alev alev yanar. "Siktir et onu. Ben sana yeterim. O adamlar neyi yanlış yapıyor bilmiyorum çünkü iki kişi olmaları için hiçbir sebep yok." Bizimle dalga geçtiği belli olan bir sırıtış fırlatıyor ama hızlıca ileri geri gidip gelmesi gerilimi düşürüyor. Sanırım yapmaya çalıştığı da tam olarak buydu, çünkü her ikisi de diğerinin altını ustalıkla oyacak kadar söz ustası olan iki kardeş arasında öfke alevleniyor.

Kayla küçük kardeşi hakkında haklı olabilir. Görüldüğünden daha zeki.

Chance gözlerini deviriyor. Kyle'a mı Kayla'ya mı, emin değilim. "*Bunu* göz ardı ediyordum gibi görünmesini istememiştim..." Bir elini sallayarak üçümüze doğru işaret ediyor.

"Yaptın," diye karşı çıkıyor Kayla. "Grubunuzdaki genç erkeklerin zihinlerini açmakla gurur duyuyorsunuz. Belki biraz da kendininkini açmalısın? Ben özel bir şey buldum -kabul, destek, beni olduğum gibi severken zorlayan ve meydan okuyan ortaklar. Onların yanında kendimi sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da güvende hissediyorum ve bu nadir görülen bir şey ve aşkın neye benzediğine dair sahip olduğunuz normatif-uygun, önyargılı imaja uymadığı için göz ardı edilmemeli."

Benim söyleyebileceğimden çok daha zarif ama umurumda değil. Kalbim göğsümde büyüyor... hayır, onarıyor. Eliza bana yeterli olmadığımı hissettirdiğinden beri orada olan tüm o küçük yara izleri ve hasar parçaları Kayla bizden bahsederken yok oluyor. Kardeşini ikna etmeye çalışıyor ama beni de ikna ediyor. Aşık olduğumuza değil, bunu zaten biliyordum, ama yeterli olduğumuza. Birlikte, birbirimiz için tam olarak yeterliyiz.

Chance'in çenesindeki kaslar bir görünüp bir kayboluyor, öfkeli sözcükler hâlâ umutsuzca dilinden dökülmek istiyor. Ama bir sonraki argümanını formüle ederken, Kayla öldürmek için içeri giriyor.

"Aşk mükemmel değildir. Onu bir yapılacaklar listesi gibi planlayamaz ya da mükemmel tasarlanmış bir kutuya koyamazsın. İnanın bana, ben denedim. Sadece işe yaramamakla kalmadı, aynı zamanda olağanüstü bir şekilde başarısız oldu. Ama bu..." Maddox'tan bana bakıyor. "Bu sadece olur, sihir gibi. Ve bunu takdir edememeniz, takdir ettiğimde hareket tarzımı değiştirmem gerektiği anlamına gelmiyor. Hem de çok."

"Az önce çok heceli kelimeler kullanarak Chance'e aptal mı dedi?" Kyle, Kayla'nın yaptığıının tam olarak bu olduğundan emin olmasına rağmen emin değilmiş gibi ailesine bakarak fısıldıyor. Sadece bunu belirtmek istedi. Ondan gittikçe daha çok hoşlanıyorum.

Kayla bir elini benim kalçama, diğerini Maddox'unkine koyuyor. "Sen kendi sözünü söyledin, ben de kendi sözümü. Ya gemiye bin ya da yolumdan çekil."

Kayla gururla aramızda oturuyor, kalplerimizin kraliçesi ve sallanan penislerle dolu bir odada güç merkezi. O savaşa karşı değil, birlikte gidilecek bir kadın ve onun gücünü yakından ve bizzat görmek bir mucizeye ilk elden tanık olmak gibi.

Kahretsin, onu seviyorum. Ve onunla gurur duyuyorum.

Hepsinden önemlisi, onun yanındaki adam olduğum için kendimi gerçekten şanslı hissediyorum, defalarca uğruna kendini parçaladığı insanların önünde onu seviyorum. Onlara, kendisinin bir kaynak olduğunu söyledi. Artık buna bir son vermenin zamanı geldi. Bu

İlgilenilme, tapınma ve sevilme sırası onda. Bizim için o her şeydir ve bir daha asla kimse tarafından hafife alınmamasını sağlayacağım. Özellikle de kardeşleri tarafından.

Chance, Kayla'nın açıklamasına şaşırmış görünüyor. Onlar her zaman yakındılar, kardeşler içinde en iyi arkadaşlar gibiydiler ve aralarındaki bu ayrılığın onu incittiğini biliyorum. Ama bizi kabul edip etmemek ona kalmış. Onun için kim olduğumuzu değiştirmeyeceğiz ve Kayla da hiç kimse ya da hiçbir şey için değişmez. Değişmek zorunda da değil.

Cole ellerini bebek Emmett'in kulaklarına koyuyor ve Chance'e tıslıyor, "Bu konuda ne düşündüğün onun umurunda bile değil, o yüzden bırak gitsin. Burada kötü adam sensin, bir adada tek başınasın. Şirketi düşünürsek bu sana bir şeyler anlatmalı." Bebeğin kulaklarını serbest bırakıyor, nazikçe örtmenin bebeğe zarar verip vermediğini kontrol eder gibi her birinin üzerinde bir parmağını gezdiriyor. Janey ona hayatında gördüğü en şirin, en tatlı şeymiş gibi sırıtıyor. Cole, yani bebek değil, o da sevimli ve muhtemelen tatlı.

Samantha kocasıyla göz seğirmeleri ve dudak bükmelerden oluşan bir konuşma yaparken, kocası nasıl olup da hikâyemizdeki kötü adam haline geldiği konusunda tamamen şaşkın görünüyor.

"Sadece anlamıyorum," diye zayıf bir şekilde tartışıyor.

Kayla kızgınlıkla ofluyor ama ona cevap veren Samantha oluyor. "Bunu anlamak sana düşmez. Normdan -her neyse o- ya da sana öğretilenden farklı görünebilir ama bu Kayla'nın istediği şey olmadığı anlamına gelmez. Ve siz gerçekten anlamaya ve yargılamamaya hazır *olduğunuzda*, sizi eğitmek isteyip istememek onların seçimidir." Bunu anlaması için duraklıyor, sonra daha da sert vuruyor. "Anlıyor musun Cole?"

Chance kardeşine bakar ve başını sallar. Cole alınmak yerine ona şeytani bir sırıtış atıyor ve ben de Kayla'nın bahsettiği canavarı görüyorum, çünkü o bir şekilde zaten neredeyse yanına yapışmış olan Janey'ye daha da yaklaşıyor.

"Ya da kardeşlerinden herhangi biri? Sence bizi anlıyorlar mı?" Chance anlamlı anlamlı Samantha'ya bakıyor ve ben kapalı kapılar ardında neler olduğunu merak ediyorum. Bay İzci ne gibi sırlar saklıyor? "Bizim ilişkimiz kişisel ve benzersiz, tıpkı onlarınki gibi."

"Kulağa karmaşık geliyor."

Samantha belli ki sabrını kaybediyor ve sesi öğretmen gibi bir ton alıyor, "Bir oyuncak kullandığımız zamanki gibi - iki penis, birden fazla delik, güvenli ve doğru bir şekilde kullanıldığında hepsi zevkli." Samantha özür dilercesine Kayla'ya bakar. "Faaliyetlerinizi öyle ya da böyle üstlendiğimden değil."

"Samantha!" Chance tıslıyor.

Konuşmak istediği tek şey bizimkiyken, seks hayatının sohbet konusu olmasından neden bu kadar rahatsız oluyordu ki?

"Ne?" diye cevap veriyor, onun dramatizmine şaşırmadan. "Bunu seksle ilgili yapan tek kişi sensin. Onlara bir bak. Kayla'ya bak. Ne kadar mutlu olduğunu görüyor musun? Bu nasıl yanlış olabilir?"

Mücadelesi azalıyor ve Kayla'ya tekrar baktığında, Kayla irkilmiyor, birlikte çok şey yaşadığı ağabeyine bakıyor.

"Benim istediğim de bu. Beni tekrar bulmak için zahmete girdikleri için şanslıyım."

Maddox ve ben sessizce aile savaşlarını izliyorduk, destekliyor ama müdahale etmiyorduk, ama bunu duyunca ikimiz de kıkırdadık. Maddox, "Sorun değildi," diye savunuyor. "Sorun, daha başlamadan biten bir aşk hikayesi yüzünden kalbi kırık ve üzgün bir şekilde bu adamla yaşamak olurdu." Beni işaret ediyor. "Sensiz berbat bir haldeydi, çok fazla ağırlık kaldırırken neredeyse ikimizi de öldürüyordu."

Seslenişini takdir etmeyerek omuz silkiyorum. "Daha fazlası olmamız gerektiğini biliyordum." Kayla bana şüpheyle baktığında, "Tamam, ummuştum" diye itiraf ediyorum.

Chance'e dönüyor ama kalçalarımızı sıkarak şöyle diyor: "Riggs ve Maddox benim için çok önemli. Öyle ki onlarsız bir hayat düşünemiyorum. Başkalarının benden beklentilerini karşılamak için kesinlikle onlarsız yaşamayacağım. Bunu yapmaktan bıktım."

Kyle bana doğru eğildi ve sessizce sordu, "Ne kadar kaldırıyordun?"
"405."

Alçak ve uzun bir ıslık çalıyor, onaylarcasına başını sallıyor. Yumruğunu uzattığında hemen yumruğuna vuruyorum. O iyi. Tüm bunların sonunda arkadaş bile olabiliriz. Chance'le böyle bir şey olacağından hâlâ emin değilim. Kayla onu affedebilir ama ben affedici bir tip değilim ve benim için o her zaman bunu bizim için mahvetmeye çalışan kişi olacak, iyi bir sebepten değil, kendi bencil katılığı yüzünden.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp olanları kurnazca izleyen Charles şimdi öne doğru oturur. "Oğlum," dedi, Chance'in

dikkat. "Gelgiti bir kadından, özellikle de kız kardeşinden daha fazla kontrol edemezsin." Ona gurur dolu bir bakış atıyor. "Kayla'nın Riggs ve Maddox'la çıkıp çıkmaması senin kararın değil. Yapman gereken tek seçim, onu destekleyecek misin? Cevabına karar verirken, umarım 'önce aile' sözünün klişeleşmiş bir ifadeden daha fazlası olduğunu fark edersin." Miranda'nın elini tekrar tutuyor, ikisi de hesaba katılması gereken bir güç. "Umarım her birinize bunun gerçekte ne anlama geldiğini aşılamışsızdır."

Chance yavaş, sabit bir nefes alır ve sonra derin bir nefes verir. "İnsanların içeri girmesine çok sık ya da kolay izin vermiyorsun, o yüzden bu..." Üçümüze de bizi hiç anlamıyormuş gibi bakıyor. Sonunda "İncinmeni istemiyorum," diye itiraf ediyor ve sanırım bu, bunca zamandır söylediği en dürüstçe açıklayıcı şey. Aralarındaki tonu tamamen değiştiriyor, düşmanlıktan şefkate dönüşüyor.

"Şu anda bana zarar veren tek kişi sensin." Kayla'nın sesi soğuk ve güçlü Buz Kraliçesi kişiliğinden uzaklaşırken sessiz ama kesin. Bu konuşmada ya da belki de ailesiyle ilk kez kalbini ortaya koyuyor, Chance'in gerçekliğine kendi gerçekliğiyle karşılık veriyor ve onun bu savunmasızlık anından faydalanmamasını umuyor.

Yüzüğüyle oynarken gözleri korku ve umutla dolar ve nefesi göğsünde sıkışır. Bu onun en güçlü olduğu andır - savunma mekanizmalarının ve dış görünüşünün altındaki kadın, sert koruyucu kabuğunun altındaki hassas kalp. İşte sevdiğim kadın bu, gerçek Kayla.

Şakağına bir öpücük konduruyorum, ona dokunma ihtiyacı duyuyorum, onu desteklemek istiyorum ve neyse ki o da bu şefkate boyun eğiyor. Ailesinin bu konudaki kurallarını bilmiyorum ama zaten diğer tüm kuralları çiğniyoruz, bir tane daha olsa ne olur ki? Ne yapacaklar ki? Kızacaklar mı? Bu zaten oldu, o yüzden siktir et.

Chance aramızdaki görüntüyü izliyor, sanki kelimelerin gelmesini engellemeye çalışıyormuş gibi dişlerini sıkıyor. Belki de zaten başarısız olan tartışmasına ekleyeceği daha başka şeyler vardır. "İnsanların sana ne dediğini gördüm." Gözleri sertleşiyor, çenesi dizginlenmiş bir öfkeyle geriliyor. Maddox ve bana sanki bu bizim suçumuzmuş gibi bakıyor ve sanırım bir bakıma öyle. Şu anda kurmakta olduğumuz ilişkiyi lekeleyen geçmişe sahip olanlar bizleriz.

Kızgın ve kız kardeşini savunmak için böyle davranıyor.

Bu farkındalık beni bir bomba gibi vuruyor, söylediği ve yaptığı her şeyi yeniden çerçevelendiriyor. Benim de bir kız kardeşim var ve emek verdiği her şeyi yok edecek bir seçim yaptığını düşünseydim ne yapardım bilmiyorum.

İtibarı, kariyeri, kalbi ve ruhu için. Onu tehlikeden uzak durmaya itmek en azı olurdu, o kadarını biliyorum.

Tüm bu dramaya neden olan kardeşine karşı bir saygı tohumu kök salmaya çalışıyor. Küçük bir tane ama orada. Sevdikleri için dünyayı yakabilecek bir adamı anlayabiliyorum. Ben de o tip bir adamım. Chance bunu kelimelerle yaparken ben şiddetle yapardım ama belki de ilk düşündüğümünden biraz daha fazla birbirimize benziyoruz.

Yine de Kayla, Chance'in endişelerinin hepsinden daha sert. "İnsanlar bana hep isimler taktı. Beni izlediler, başarısızlıklarımı hevesle beklediler ve bir hata yaptığımda yüzüstü düşmemden zevk aldılar, bir yandan da kendilerini daha iyi hissedebilmek için beni küçük ve zayıf hissettirmeye çalıştılar. Tüm hayatım boyunca amigo kızlardan çok hayır diyenlerle yaşadım ve eğer hayatımı nasıl yaşayacağımı onların belirlemesine izin verseydim, bugün olduğum kadının yarısı bile olamazdım." Chance'e uzun ve eşit bir bakış atıyor ve şimdi Harrington kardeşler arasında tam olarak ne olduğunu her zamankinden daha çok merak ediyorum. "Benim hakkımda ne dedikleri umurumda değil. Kıskançlıkları içinde çürüsünler, kendi mutsuz, tatminsiz hayatlarını yaşarken benim hakkımda dedikodu yapsınlar. Sizi önemsiyorum ve umarım bunun benim için doğru seçim olduğunu görürsünüz. Ama görmeseniz bile, sevdiğim ve beni seven iki adamla birlikte, kendi şartlarımla en iyi hayatımı yaşayacağım."

Üçümüz tek bir birim olarak Chance'e bakıyoruz ve onu daha fazla tartışmaya değil, bunu kabul etmeye zorluyoruz. Kendi iyiliği için. Bunun alternatifi kız kardeşini kaybetmek olabilir.

"Kahretsin Kayla," diye mırıldanıyor Cameron gururla ve başını sallayarak onaylıyor.

Kayla ona hızlıca bir bakış atar ama dikkatini Chance'e odaklamaya devam eder. Chance kaşlarını çatar, aşkını ilan etmesine rağmen hâlâ düşünülmektedir. "Emin misin?" diye sorar.

Kayla, "Hayatım boyunca analiz etmediğim, hesaplamadığım, artılarını ve eksilerini listelemediğim ve takıntı haline getirmediğim tek bir şey yaptım mı? Yaptığım hesap çizelgesini incelemek ister misin?" Chance evet demenin eşiğindeymiş gibi görünüyor ama Kayla onu hemen susturuyor. "Hayır. Bu seni ilgilendirmez. Kendim için doğru kararı verdiğim konusunda bana güven."

Kyle elini kaldırarak Chance'e şöyle der: "Muhtemelen listenin tamamını görmek istemezsin. O hesap tablosundaki en az iki girişi kesinlikle ilk elden gördüm, ve egom hala iyileşmedi. Ben var

kabuslar." Savaşta geçirdiği zamanı hatırlıyormuş gibi gözleri donuklaşıyor, sonra dramatik bir şekilde titriyor ve bakışları düzeliyor.

Kayla ona ters ters bakınca, Kyle dudaklarını kilitleyip anahtarı fırlatıyormuş gibi yapıyor. Beş erkek çocuk ve hepsine hükmeden bir kız, hep birlikte büyürken hayatlarının nasıl olması gerektiğine dair bir fikir ediniyorum.

"Tamam." Chance'in tüm tartışması küçük bir kelimeyle sona eriyor. "Tamam mı?"

"Sana güveniyorum," diyor. "Onlara mı? Hayır. Dünya geneline mi? Kesinlikle hayır. Ama sana? Her zaman."

Ve bir şekilde, hepsi bu. Kayla ona gülümsüyor, o da Kayla'ya gülümsüyor ve savaşın aynı tarafında yerlerini alıyorlar. Onlar dünyaya karşı, biz Kayla'nın yanında onların arasına kabul ediliyoruz.

Onu hâlâ müttefik olarak görmüyorum. Daha çok düşman olmayan biri, bu da bir başlangıç sanırım.

"Yemek odasına geçelim mi?" Miranda öneriyor. Döndüğünde onun gözlerini sildiğini görüyorum ve Charles sırtını sıvazlıyor, onu yakından takip ediyor ve özel olarak fısıldıyor.

Kayla'nın nasıl bu hale geldiğini görebiliyorum; güçlü, kendine güvenen, bağımsız, çalışkan. Aynı zamanda şefkatli, nazik ve sevgi dolu... eğer buna layıksanız.

Neyse ki ben öyleyim.

KAYLA

"Dış çatal," diyorum Riggs'e sessizce, salata için hangi çatalı kullanması gerektiğini onaylayan sorgulayıcı bakışına cevap vererek. Takdirle başını sallıyor ama zaten bildiğinden ve sadece beni kontrol etmek istediğinden oldukça eminim.

Ama ben iyiyim. Asıl endişelenmesi gerekenler onlar.

Harrington ailesinin bir parçası olmanın pek de hoş olmayan yanlarına ilk elden bakarak hızlandırılmış bir kurstan geçiyorlar ve birçok yönden parkın dışına çıkıyorlar. Her ikisinin de gergin homurdanmalarına rağmen, Chance'e karşı kendi savaşımı vermeme izin verdiler ve kapıdan kaçmadılar. Kaçacaklarını düşündüğümünden değil.

Gelecek iyi ve kötü günlerde yanımda olacaklarına güveniyorum. Ve her ikisinin de oldukça fazla olmasını bekliyorum. Onlar da bana güvenebilirler. Bizden vazgeçmeyeceğim ve kim bilir, bizim için savaşacağım. Zaten en sevdiğim insanlardan biriyle yüzleştim, bu yüzden dünyanın geri kalanı kolay lokma olacak.

"Affedersiniz millet." Masadaki konuşmalar durur, tüm gözler Cameron'a döner. "Bu gecenin şimdiden biraz dramatik geçtiğini biliyorum." Gözleri benimkilere takılıyor, mavi derinliklerinde bir eğlence parıltısı var. "Ama bir duyuru yapmam gerekiyor."

Riley'nin elini tutmak için uzandı, yüzü yumuşadı. "Bildiğiniz gibi Riley geçen Noel'de ona evlenme teklif ettiğimde evet dedi." Duraklıyor ve yemin ederim hepimiz sabırsız bir bekleyiş içinde öne doğru eğiliyoruz. Özellikle de annem. "Ve bir tarih seçtik - 8 Ağustos. Umarız hepiniz resmen bir aile oluşumuza tanıklık etmeye gelirsiniz."

Bu ayrımı anlıyorum çünkü Cameron'a göre onlar zaten bir aile ve hiçbir tören ya da kâğıt parçası onu bundan daha fazla emin kılamaz. Ama bu Riley için önemli. Kendi ailesi yok, bu yüzden Harrington'ların bir parçası olmak onun için büyük bir mesele, bu da hepimiz için önemli kılıyor.

Cameron müstakbel eşinin yanağına bir öpücük konduruyor ama Riley'nin gözleri Grace'in üzerinde. "Hâlâ sorun yok değil mi?"

Riley'yi tanıyorsam, bu konuyu çoktan konuşmuşlardır. Riley'nin ısrarı üzerine üçü, Riley ve Grace baş başa ve Cameron ve Grace baş başa.

"Kesinlikle," diye cevap verir Grace. "Seninle elbise alışverişine çıkabildiğim sürece."

Riley ısrarla başını sallar, gülümsemesi parlaktır. "Elbette gidebilirsin."

Riley gerçekten de Grace'in sahip olabileceği en iyi üvey annedir. Anneliğin unvanlarda değil eylemlerde olduğunu anlıyor ve Grace'e bakıldığından ve sevildiğinden emin olmak için elinden gelen her şeyi yaparken, Riley'nin Grace'in annesi Michelle'in yerini almak gibi bir arzusu yok. Aksine, Riley'nin ailelerinin bir parçası olmasıyla Cameron, karısının kaybindan dolayı çok ihtiyaç duyduğu ve gecikmiş bir iyileşme sürecine girmiş ve Michelle'in anıları daha da gün yüzüne çıkmıştır.

"Belki eski bir elbise bulabiliriz?" Grace sorar.

Riley'nin gözleri parlar. "Tam yerini biliyorum, şehrin yaklaşık yarım saat dışında bir konsinye mağazası. Yarın oraya gidebiliriz."

"Önce Starbucks mı?" Grace pazarlık eder. Frappuccino onun neredeyse daimi yoldaşı ve her gezintisine bir Starbucks durağı eklemeyi hedefliyor.

Annem onların konuşmalarını izlerken mutluluk gözyaşları döküyor ama birden ağzından şu sözler dökülüyor: "Sadece birkaç hafta kaldı! Hemen planlamaya başlamalıyız."

Cameron başını sallayarak annemi tam gaz ilerlemeden durduruyor, çünkü annemin iyi olduğu bir şey varsa o da parti planlamaktır. "Küçük tutmak istiyoruz. Sadece biz." Masanın etrafına bakıyor, gerçi on yedi kişiyiz ve pek de küçük bir grup sayılmayız. Özellikle Riggs ya da Maddox'u atlamamasını, aksine onları da gayri resmi davetine dahil etmesini takdir ediyorum. "Ve sıradan. Arka bahçedeki evimizde, aşık olduğumuz yerde."

Riley, Emmett'e yedirmek için bir kaşık dolusu lapa havuç tutan Janey'ye dönüyor. "Benim baş nedimem olur musun?"

Janey kaşığı bir takırtı ve portakal sıçramasıyla Emmett'in mama sandalyesine bırakıyor. Ellerini kalbinin önünde kavuşturarak, "Evet! Bundan onur duyarım! Bu, bekârlığa veda partisini benim planlayacağım anlamına mı geliyor?"

Parti mi? Yüz maskeleri, şarap ve pijamalarımızla izleyeceğimiz filmlerle Girls Gone Mild havasına ne dersiniz? Bunu bir yatıya kalma partisi yapabiliriz!"

Janey bekârlığa veda partisini gerçek zamanlı olarak planlarken heyecanı gözlerinden okunuyordu. Ama Riley de Janey'nin fikirleri karşısında aynı derecede heyecanlanmış bir şekilde başını sallıyor.

Luna okuldaymış gibi elini kaldırıyor. "Belki köpüklü meyve suyu yapabiliriz?"

Bu imanın kafama dank etmesi iki saniye sürüyor. Aslında bunu Luna'nın sorusundan mı yoksa Carter'ın yüzündeki kanaryayı seven kedi ifadesinden mi anladığımızdan emin değilim.

"Sen hamilesin!" Annem önce davranarak haykırıyor. "Aman Tanrım!" Ayağa kalkıyor ve Luna'ya doğru koşuyor, onu kollarının arasına alıp kucaklayarak ileri geri sallıyor. "Aman Tanrım!" diye tekrarlıyor, sanki başka kelime bulamıyormuş gibi.

Gözyaşları ikisinin de yüzünden serbestçe akarken biz de alkışlıyor ve tebriklerimizi haykırıyoruz.

"Daha erken ama Carter herkese söylemek için sabırsızlanıyordu," diye açıklıyor Luna, kulaktan kulağa sırtan kocasına bakarken, haberin sonunda ortaya çıkmasından dolayı rahatlamış görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, Luna da oldukça memnun görünüyor.

"Madem haberleri paylaşıyoruz..." Chance, Samantha'ya bakarak şöyle diyor. "Kulübü genişletiyoruz."

"Daha fazla mülk mü satın aldınız?" Carter hemen işle ilgili konulara geçerek soruyor. "Yakınlarınızda hiç ilan görmedim. Özel satış mı?"

Chance Samantha'nın elini tutarak ona söz hakkı verdi. "O tür bir genişleme değil."

Gözleri eğlenceyle dans ederken, "En iyi arkadaşımın hamileliği tek başına geçirmesine izin veremezdim" diyor.

"NE?! Sen de mi hamilesin?" Luna çılgılık atıyor. Şimdi daha da çok hüngür hüngür ağlıyor, öyle ki Samantha'ya sarılıp ikisi birlikte yüksek sesle yuhalayana kadar bu habere sevindiğinden tam olarak emin değilim. "Bunu birlikte mi yapacağız?"

Annem neredeyse histerik. "Aman Tanrım! İki bebek mi? İKİ bebek!"

Her nasılsa, heyecandan gözleri yanlılıkla Emmett'i beslemeyi devralan Cole'a takılıyor ama kararlı bir şekilde şunu söyleyecek kadar uzun süre duraklıyor,

"Bize bakma." Daha yeni yürümeye başlayan oğullarını işaret ediyor. "Meşgul."

Annem gözyaşları içinde gülerek önce Samantha'ya, sonra tekrar Luna'ya, sonra da Riley'e sarılıyor. "Bu şimdiye kadarki en iyi akşam yemeği."

"Evet, eğer Chance ve Kayla arasındaki ölümüne maçı göz ardı edersen," diye araya giriyor Kyle. "Onun dışında, gelmiş geçmiş en iyi akşam yemeği." Gözlerinde şeytanla sırtmadan önce sanki bu iddia ışıklı bir tabeladaymış gibi ellerini havada gezdiriyor. "Benim de bir duyurum var." Annemin nefesi kesiliyor, elleri boğazında kenetlenmiş ve gözleri umutla dolu. "Köpek yıkama istasyonu için fayans seçtik. En iyi oğlum için çiçek desenli boz kahverengi ve beyaz penny hex."

Annem sarkıyor, gülümsemesi en küçük ve en sinir bozucu çocuğuna yönelik bir kaş çatmaya dönüşüyor. Öyle demiyor ama hepimiz biliyoruz.

"Ayrıca, izin verse bu kadını bu gece karım yapardım. Onu da hamile bıraktırdım, böylece biz de bebek işine girebilirdik. Ne dersin *Daniela*?" Adını mırıldanma şekli kasıtlı olarak samimi hissettiriyor.

Dani tıslıyor, "*Pendejo*." Sanırım bu onun kardeşim için en sevdiği sevgi ifadesi. Geri kalanımıza, özellikle de anneme, "Olduğumuz gibi iyiyiz. *Çoğunlukla*."

Annem Dani'ye gülümsüyor, Kyle'ın sataşmalarını anında unutup onun tasmasını tutan kadına bakıyor ki bu hiç de kolay bir iş değil. Ama onu kesinlikle elinde tutuyor ve asla bırakmayacak.

"Eğer hepimiz övünüyorsak, bir değil iki erkek arkadaşım var ve ayrıca şirketi öngörülebilir bir gelecek için yasal bürokrasiye bağladım. Harika bir ay geçirdim," diye takılıyor.

"Kayla," diye azarlıyor annem.

"Çok mu erken?" Masumca söylüyorum.

Ama gerçekten öyle değil. Hepimiz bireysel olarak ve bir aile olarak mümkün olan en iyi şekilde büyüdük ve her birimizin başına iyi ve kötü şeyler geldi. Bu işler böyledir. Nasıl planlarsanız planlayın ya da nasıl hazırlanırsanız hazırlanın, hayat böyle.

Her yönden üzerimize gelen ani değişikliklerden etkilenmiş gibi görünen annem fısıldıyor: "Bebeklerim büyüyor."

"Evet, büyüyorlar," diye yanıtlıyor babam, masanın etrafına gururla bakarak. "Ama bence hepsi iyi olacak." Babamın gözleri anneme takılıyor, sanki hepimizi buraya, bitiş çizgisine değil de Harrington mirasının yeni bir aşamasının başlangıç çizgisine getiren oymuş gibi bakıyor.

Eve dönerken, "İşte benim ailem" diye şaka yaptım.

Maddox, "Bizi uyarmıştın ama yine de bir şekilde söylediğinden daha zor oldu," diye takılıyor, "ama harikaydın."

Övgü iyi hissettiriyor, onların onayına ihtiyacım olduğu için değil ama fikirlerine saygı duyduğum için.

"Neredeyse kardeşini öldürüyordum," diye homurdanıyor Riggs. "Hangisini?"

"Bir noktada hepsini," diye cevap veriyor, gözlerinde sinsi bir parıltıyla. "Ama en çok Chance'i. Senin incinmeni istemediğini söyleyene kadar nereden geldiğini anlamamıştım. Ben de kız kardeşimi korumak için aptalca şeyler yapardım." Bu ifadeyi tüm ciddiyetiyle söylüyor ve bunu kastettiğinden şüphem yok.

Riggs kız kardeşi hakkında çok fazla konuşmuyor ama onun hakkında söylediği her şey beni onu derinden sevdiğine inandırıyor. Sevgisinin yoğunluğunu hissettiğim için, onu korumak için 'aptalca şeylerden' çok daha fazlasını yapacağını hayal ediyorum. Kelimenin tam anlamıyla her şeyi yapardı.

Tıpkı öz ağabeyimin benim için yapacağı gibi.

Bu geceki konuşmamız zor olsa da, Chance'in sonunda kabul edeceğinden emindim. Gerektiğini hissettiğinde bana karşı koyacak kadar saygı duyuyor, ancak içsel doğru ve yanlış duygusu, hiçbirimizi asla gerçekten terk etmeyeceği anlamına geliyor. Özellikle de beni.

Ve Riggs'in Chance'in neden böyle tepki verdiğini anlaması benim için çok önemli çünkü Riggs ve Maddox arasında kardeşime karşı kinini daha uzun

süre koruyacak olan Riggs. O da benim gibi, incindikten sonra temkinli davranıyor. Ama Riggs'in Chance için endişelenmesine gerek yok. O ve ben artık iyi olacağız ve umarım bir gün Riggs de onunla iyi olur. "Ve şimdi, sana çılgınca şeyler yapacağız..." Maddox'un gözleri

Niyeti o kadar ağır ki, sırtıp kendini düzeltmeden önce okşamayı fiziksel bir dokunuş gibi hissedebiliyorum. "Yani, senin için. Aile yemekleri, düğünler, bebek partileri gibi."

Bu gece için planlanan tüm etkinlikleri sıralarken yüzümü izliyor. Şimdi nasıl hareket ettiğini görüyorum... orayı dürtüyor, burayı dürtüyor ve tüm bunlar olurken ne yaptığını bilmiyormuş gibi gülümsüyor ve gülüyor.

Ama ben ne yaptığını çok iyi biliyorum, o yüzden asıl sorduğu soruya cevap veriyorum. "Hepsi için mutluyum. Yalnız olsaydım da mutlu olurum ama itiraf etmeliyim ki geride kalmadığımı hissetmek yardımcı oluyor."

"Asla geride kalmadın," diyor Maddox. "Yarış yok, son teslim tarihi yok, kendinden başka kimsenin baskısı yok. Her şeyi kendi zamanında ve kendi tarzında yapıyorsun, tıpkı hayatındaki diğer her şey gibi, ki fark etmediysen, oldukça iyi gidiyor gibi görünüyor."

Bu açık sözlü değerlendirmeye gülüyorum. Haklı tabii ki. Kendim için iyi şeyler yapıyorum. Feragatnameye gerek yok. Bir kadın için, bir Harrington için, yaşım için ya da başka biriyle karşılaştırıldığında iyi değil.

Elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Riggs ve Maddox'la mutluyum.

İster evde bir akşam, ister dışarıda bir gece, ister ormanda bir hafta sonu ya da... Bunu söylediğime inanmıyorum, bir hokey maçı olsun, sonraki adımlarımızı birlikte deneyimlemek için heyecanlıyım.

Maddox'a sert bir bakış attım. "Görünüşe göre bu sadece benim için geçerli değil, Bay Profesyonel Hokey Oyuncusu. Sen de iyi gidiyorsun."

Riggs 'çoğu zaman' gibi bir şey homurdanıyor ve Maddox kıkırdıyor. "Sorun değil, koca adam. O da senden hoşlanıyor."

Riggs'in huysuzluğu değişmeye başlar, dudakları yukarı doğru eğilir. "Evet, öyle. Senden daha fazla."

"Lanet olsun, bu bir şaka mıydı?" Maddox korkuyla inliyor. Dehşet içinde bana bakarak, "Yine şaka yapıyor. Bundan hoşlanmadım. Durdur şunu."

Umarım hiç durmaz. Umarım günlerimizin geri kalanını konuşarak, gülerek ve severek geçiririz. Başkalarının ilişkimizi anlayıp anlamaması umurumuzda olmaz.

Anlıyoruz ve önemli olan da bu.

MADDOX

Matematiği yaptım ve bunun yanlış gidebileceği yaklaşık kırk gazilyon yol var. Hem benim hem de Riggs için 'başarana kadar numara yap' tipi anlaşmalardan biri olmak zorunda kalacak. Ama özellikle Riggs için.

Bağış toplama galası daveti ikimizin de bingo kartlarında yoktu. Yine de, işte buradayız, karşılama kokteyl saatinin başlamasına T-eksi bir saat var. Ve ben *smokin* giyiyorum.

"İşiniz bitmedi mi daha?" diye seslendim. Kayla ve Riggs hâlâ banyodalar ve saçlarına son rötuşları yapıyorlar. Kayla öyle. Riggs muhtemelen dudağından şehvet dolu salyalar damlayarak ona bakıyordur. *Kahretsin, bunu neden yapmadım?* Kayla'nın her gün giyinip soyunmasını, makyaj yapıp yapmamasını izleyebilir ve her seferinde yeni bir şey keşfedebilirdim, öyleyse neden tek başıma oturmuş, telefonumda kıyameti beklerken bekliyorum? "Bensiz sikişmeseniz iyi edersiniz," diyorum, onları avlamaya gidiyorum.

Yapmazlar. Biz yapmazdık.

İlişkimizin nasıl görünmesini, nasıl hissettirmesini ve nasıl olmasını istediğimiz hakkında oldukça ayrıntılı konuşmalar yaptık. Hiçbirimiz daha önce üçlü bir ilişki yaşamadığımız için, bireysel olarak ve birbirimizle sınırlarımızın nerede olmasını istediğimizi derinlemesine düşünmemiz ve dürüstçe incelememiz gerekti. Belirlediğimiz şeylerden biri, seksin üçümüz için de geçerli olduğu ya da hiçbirimiz için geçerli olmadığıydı.

"Sadece fermuarına yardım ediyorum," diye cevap veriyor Riggs oturma odasına girerken. O da benim gibi smokin giyiyor ama ben rahatken o endişeyle gömleğinin manşetlerini çekiştiriyor. Takım elbise ona tam uyması için özel olarak dikilmiş, bu yüzden rahatsızlığı fiziksel olmaktan çok zihinsel. Özel dikim olmalı. Başka türlü ona uymasının imkânı yok.

"Pislik. Bana ihtiyacı olduğunu bilseydim yardım edebilirdim." Benim görevim, dikkat dağıtmak ve yönlendirmek.

"Sana ihtiyacı yoktu. Ben hallettim." Riggs sırtıyor, bok yiyen sırtışı bana numaramın işe yaradığını söylüyor. Ama ben bu küçük başarıyı kutlayamadan

Zafer, kollarını açıp kağıt bebek gibi poz veriyor. "İyi olduğuma emin misin?"

"Siyah çorapları hatırladın mı?" Alay ediyorum ve o da hançer gibi bakıyor, yüzeydeki öfke daha derindeki gerginliğini gizliyor. "İyisin dostum. Bu gece eğlenceli olacak, göreceksin." Bunun yalan olduğundan yüzde doksan dokuz eminim ama moral konuşmasının ikimizin de sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olacağını umuyorum.

"Evet, çünkü bir oda dolusu şirket çalışanıyla havadan sudan konuşacağımız bir gece kulağa çok eğlenceli geliyor."

"Ya ben de o insanlardan biriysen?"

Kayla'nın sesiyle ikimiz de kafalarımızı ona doğru çeviriyoruz. Köprücük kemikleri boyunca, göğsünden aşağıya ve yapılandırılmış kumaşın altından öpmek istememe neden olan omuz yakalı, yere kadar uzanan pembe bir elbiseyle çarpıcı görünüyor.

"Büyüleyici görünüyorsun Prenses," diye homurdanıyorum ve anında bu gecenin en iyi kısmının eve dönüp onu o elbiseden çıkarmak olacağına karar veriyorum. Ne olursa olsun durum böyle olacaktı ama onu saçlarını şık bir şekilde toplamış, zarif bir elbise ve askılı topuklu ayakkabılar giymiş, zevkli mücevherler takmış bir halde görmek, şu anda onu prezervatifsiz ve prezervatifsiz bırakmak istememe neden oluyor.

Lanet olsun, Riggs ellerini ondan uzak tutmayı nasıl başardı? Elbiseyi çıkarmak yerine fermuarını çekmeyi nasıl başardı?

"Teşekkür ederim. Sen de oldukça yakışıklı görünüyorsun." Bana bilmiş bir bakış atıyor, bu akşamın nasıl geçebileceğine dair tüm pis fikirleriyle birlikte aklımı okuyor. Papyonumu düzeltmek için uzanıyor ve ikimiz de zaten mükemmel olduğunu bilsek de, ona izin veriyorum, dokunuşunu her şekilde memnuniyetle karşılıyorum.

Kravatımı düzelterip avuçlarını göğsümde gezdirerek fantezilerimin (öhöm, sikimin) canlanmasını sağladıktan sonra gülerek beni ön kapıya doğru itiyor. "Geç kalmak istemeyiz."

Geç kalmak ne benim ne de Riggs'in umurunda. Ama Kayla'nın umurunda. Bu gece Harrington Vakfı'nın en büyük yıllık bağış gecesi. Aynı zamanda üçümüz için de halka açık bir etkinlik olacak.

Riggs'in kabuğuna çekildiğini neredeyse hissedebiliyorum, bu yüzden Kayla ile güçlerimizi birleştiriyorum. "Oraya ne kadar çabuk varırsak, o kadar çabuk gidebiliriz."

Bu hepimizi harekete geçirdi.

RIGGS havadan sudan konuşmak konusunda haklıydı. Eğer Şeytanlar'ın gelecek sezon için planlarını bir daha yüzeysel olarak incelemek zorunda kalmazsam, bu çok erken olacak.

Elbette en iyi oyunumuzu oynamayı ve kupayı hedeflemeyi planlıyoruz. Başka ne yapıyor olabiliriz ki?

Ancak hokey konuşmak, bütün akşam bize yönelen meraklı bakışlardan çok daha rahat. Kayla bizi sosyete'de 'erkek arkadaş' kelimesinin 'yakın arkadaş' anlamına geldiği konusunda uyardı, bu yüzden bize yaklaşan herkese bizi 'yakın arkadaşları' olarak tanıttı. Beklediğim kadar çok kaş kaldıran olmadı ama bunun botoksun bir ürünü olduğundan şüpheleniyorum, kolay bir kabullenme değil.

İronik bir şekilde, Kayla'nın bizi fazla samimi soruların çoğundan kurtaran bir top avcısı olarak ünlendiğini düşünüyorum. Onunla kıyaslandığında, Riggs ve ben onların gözünde *kaz ciğeri* gibiyiz. Ama kimse onunla uğraşmaya cesaret edemiyor.

Ben, kendi adıma, memnunum. Ancak Riggs hâlâ tamamen gergin, ara sıra sanki bir kaçış kapısı onu önündeki konuşmadan kurtarmak için uygun bir şekilde açılabilirmiş gibi odanın etrafına bakıyor.

Bir adam Kayla'ya "Şu yeni veri madenciliği işbirliği nasıl gidiyor?" diye soruyor. Adını unuttum ama Riggs, ben ve adamın karısı kibarca beklerken birkaç dakikadır Kayla'yla konuşuyor. Bir an için dikkatleri üzerimizden çektiği için aldırıyorum.

Kayla kibar bir gülümsemeyle "Beklentileri aşıyor," diye cevap veriyor.

Kayla'nın Data Logic Solutions ile ne yaptığının ayrıntılarını anlamıyorum ama projenin yeni gidişatından memnun ve benim için önemli olan da bu - Kayla'nın mutluluğu.

"Jessup'tan daha mı iyi?" diye soruyor adam kaşlarını çatarak. "Söylentilere göre yaptıkları işi sadece onlar yapabiliyormuş."

"Öyle miydiler?" Kayla sinsice sorar.

Adam çenesini indirir, kaşları kurnaz gözlerinin üzerinden kalkmıştır. "İlginç. Jessup'ın şöhretini göz önünde bulundurursak, başka bir seçeneği çok isterdim..." Sesini alçaltıyor. "Biliyorsun işte."

Kayla biliyor. Ben de biliyorum. Bu adam biliyor. Herkes biliyor.

Brent Jessup, bu videolar viral olduktan sonra birkaç hafta boyunca sosyal medyanın her yerindeydi. Onu olduğundan daha da sümüklü ve zayıf gösteren parodiler yapıldı ve Kayla'nın cesur yüzleşmesi alkışlandı, her kadının yapabilmeyi dilediği şeyin bir modeli olarak selamlandı

böyle pisliklerle karşılaştıklarında ne yaparlar? İnsanlar yönetim kurulunda kadınların temsili konusunda derin araştırmalar yapıyor, Kayla'yı hala ihtiyaç duyulan değişimin en önemli örneği olarak gösteriyorlardı, çünkü bir Harrington olarak mümkün olan her türlü avantaja sahip olmasına rağmen hala ciddiye alınmakta zorlanıyordu ve Jessup ismi kadın düşmanlığı ile eş anlamlı hale geldi, ki bu kesinlikle David Jessup'un şirketinin ardından bırakmayı umduğu miras değildi.

İlişkımız hakkındaki haberler meseleleri daha da körükledi. Kayla'yı Mad-Trick olarak adlandıran ve bizi 'iğrenç ve ahlaksız' olarak nitelendiren yorumlar hala vardı ama gerçek şu ki, umurumuzda değil. Bu insanlar hayatımızda, ilişkimizde ve kesinlikle yatak odamızda değiller. Yaptığımız şeyin bizim için doğru olduğunu ve mutlu olduğumuzu biliyoruz ve bu bizim için yeterince iyi.

"Data Logic Solutions'dan Nancy Lakeman burada. Sizi tanıştırebilir miyim?" Kayla teklif ediyor.

"Çok memnun olurum. Gidelim mi?" Elini uzatıyor ve Kayla'nın yolu göstermesine izin veriyor. Yakın duruyoruz ve bizi tanımayan biri onun güvenliği olduğumuzu düşünebilir ama bir gardiyan ona bizim gibi dokunmaya cüret ederse onu ellerimle öldürürüm. Tabii eğer Riggs onu öldürmeden önce ona ulaşabilirsem.

Kayla tanıştırma konuşmasını yaptıktan sonra, Nancy ve adamı iş konuşmaları için yalnız bırakarak usulca uzaklaştı. "İyisin," diye homurdanarak onu belinden yakaladım.

"Elbette öyleyim," diyor, övünmek yerine sadece gerçekleri söylüyor. "Altı yaşımdan beri bu işi yapıyorum."

Çocukken böyle bir galaya katıldığımı hayal bile edemiyorum. Ben artık zor dayanıyorum ve Riggs gece ilerledikçe daha da rahatsız görünüyor, ama Kayla tamamen evinde ve kendi elementinde - biz onu takip ederken salonda çalışıyor, bağlantılar kuruyor ve tanıştığı herkesi büyülüyor.

Hoparlörden gelen bir zil sesi, çalmakta olan hafif müziği böldü ve Kayla "Bu balo salonuna gitme zamanı geldi demek" diye açıkladı.

"Bu iş bitmedi mi?" Riggs homurdanıyor.

Kayla güler, ses hafif ve parlaktır. "Bu sadece kokteyl saatiydi. Hâlâ akşam yemeği, konuşmalar ve açık artırma var."

Riggs solgunlaşır, gözleri boşluğa bakar. "Benimle taşak geçtiğini söyle."

Kayla kolunu dirseğinden geçirerek onu açık olan çift kapıya doğru çekiyor. "İyi olacaksın. Sana hangi çatalı kullanacağını söyleyeceğim."

Kayla'nın arkasından bakışlarımı karşılıyor ve ağzını açıyor, "Çatallar mı? "Çatal mı? Ben."

"Sonra," diye göz kırparak karşılık veriyorum ve o da kaşlarını çatıyor. Ama zoraki, Yapmaya başladığı kıkırdamayı gizliyor. Fısıltıları biliyor ve bu ona iyi olacağını hatırlatıyor. Kayla yardım edecek, ben yardım edeceğim ve sonuçta olabilecek en kötü şey, akşam yemeği için tatlı çatalını kullanması. Doğrusu, Kayla Harrington ailesinin masalarından birinde aramızda otururken kimse bunu umursamayacaktır.

"Sence Şeytanlar'ın paketi için teklif verme işi nasıl gidecek?" Ben soruyorum. "Uh..." Kayla pembeleşir, kırmızı yakalanmış gibi bakar-kurabiye kavanozundan çalmak.

Eğildim, kulağına ateşli bir şekilde fısıldadım. "Ne yaptın sen?"

"Satın aldım," diyor mahcup bir sırtışıla. "Onlar için nominal değerlerinin üzerinde bir prim verdim ama Angeline bana imzalı formların ne kadar özel olduğunu söyledi ve onları başka birinin giydiğini hayal bile edemezdin. Onları kendim için istedim. Şu anda evimdeler, dolabımdalar."

Kayla'nın benim formamdan başka bir şey giymediği bir görüntü beliriyor zihnimde. Sırtında adım, kaygan kumaşın altında sertleşmiş meme uçları, uzun bacakları dışarı çıkmış, amı çıplak ve dokunmam, tatmam ve doldurmam için hazır.

İnliyorum, pantolonumun içinde kıpırdanıyorum. "Siktir, onun yerine bu gece senin evine gitmeliyiz."

Kayla dudağını hafifçe şişirerek bana sahte bir bakış atıyor. "Oh," diyor hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak, "bütün gece dar bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giydikten sonra jakuzide güzel, uzun bir ıslanma umuyordum."

Parmağında oynadığımı ve sonunda kendimizi jakuzide bulacağımızı biliyor. Ama bir dahaki sefere onun dairesine gittiğimizde? Benim formamla sikilecek. Muhtemelen Riggs'in de. Ve evet, bunun onu sikmenin ortasında giydirip soymak anlamına geldiğini biliyorum, ama buna degecek... hepimiz için.

"Jakuzi o zaman," diye kabul ediyorum, benim fikrimmiş gibi göstermeye çalışarak. Gülümsemesi muzaffer, ama hepimiz kazanacağız. Bundan emin olacağım.

KAYLA

Annem ve babam vakıf için ne kadar bağış toplandığını açıklarken alkışlayarak galanın geri kalanını tamamlıyoruz.

Ailemle vedalaşıyoruz ve Riggs ile Maddox, Chance de dahil olmak üzere kardeşlerimin her biriyle el sıkışırken gülümsemeden edemiyorum. Hâlâ biraz mesafeliler, yaşanan dram unutulmuş ya da tamamen affedilmiş değil ama iyiye gidiyorlar. En azından Riggs bu sefer parmak eklemlerini patlatacak kadar sert ezmemiş.

Kyle ile 'özel el sıkışma' saçma olmaya başladı. El sıkışmak, elleri bükmek, parmak tokuşturmak, önce yukarı sonra aşağı yumruk tokuşturmak ve üç beşlik çakmaktan oluşan garip bir kanka kombo. Yemin ederim her birkaç haftada bir yeni bir hareket ekliyorlar. Luna ve Samantha'ya parlamaları için tekrar iltifat ediyorum, gerçi Luna kendisinininkinin daha çok kokteyl saatinde yoldan geçen bir garsondan aldıkları peynir tepsisinden kaynaklandığını söylüyor. Dani, Riley ve Grace de bizim gibi gitmeye hazır görünüyorlar, geç saatte yorgun düşmüşler ve yarın uyumaya yemin etmişler. Dani erken kalkan biri ve onun geç saat versiyonu muhtemelen sabahın altısı olacak. Öğleden sonra uyuyacağı kesin. Peki ya Riley? Muhtemelen eve döndüklerinde Cameron'la birlikte uyanık kalacak ve bütün akşam tebrikleri kabul ettikleri için yeni yeminlerini tekrar kutlayacaklar.

Ama gecenin en sevdiğim anı biz ayrılırken, Janey ve Cole'un sessiz, loş bir köşede saklandıklarını gördüğümde gerçekleşiyor. Kucağında Emmett'le usulca sallanıyordu ve ilk başta eve dönmeden önce bebeği uyutmak için dans ettiğini düşündüm ama Emmett zaten arabada hep uyuyakalırdı. İşte o zaman Cole'un, yanağını Emmett'in sırtına bastırmış olan karısıyla dans ettiğini fark ediyorum.

Kardeşlerim arasında en az hassas olanın bu şefkat anı beni şaşırtıyor ve onlardan yüzlerinde gülümsemelerle çantalarını, smokin ceketlerini ve açık artırma ödülleri toplayan ailemin geri kalanına bakarken bir huzur duygusuna kapılıyorum.

Ailemizin her zaman yansıttığı mükemmel imaja rağmen, bazı ciddi zor dönemlerimiz oldu. Ama şu anda? Hepimiz iyi bir yerdeyiz ve ben daha fazla rahatlayamazdım. Başardık. Ben de öyle.

Eve dönüş yolunda, teklif savaşlarının en çılgınlarına gülüyor ve fonların nihayetinde ne için kullanılacağını merak ediyoruz. Vakfın rutin olarak desteklediği çeşitli amaçlar var, ancak annem her yıl yeni bir şey için yumuşak bir nokta geliştirmeyi başarıyor ve yardımı ya vakıf aracılığıyla ya da onun ve babamın özel banka hesabından geliyor.

Eve girdiğimizde, Maddox bahçenin loş ışıklarını ve jakuzinin jetlerini ayarlarken ben doğrudan arka kapıya yöneliyorum. Yolda duraklarsam, yatak odasına yönlendirileceğim ve gerçekten ıslanmak istiyorum. En azından birkaç dakikalığına.

Dışarıda ayakkabılarımı çıkarmak için duraklıyorum ama Riggs hemen diz çöküp topuklu ayakkabılarımın tokalarını çıkarmama yardım ediyor ve Maddox arkamdan geliyor. "İzin ver," diyor, sesi alçak ve duygu dolu. "Bunu hak ediyorsun."

Sırtımdaki fermuarı yavaşça indiriyor, parmakları omurgam boyunca dans ederken nemli gece havası tenimi okşuyor. Önce topuklu ayakkabılarımı, sonra da elbisemi çıkarıp sadece dantelli külotumla duruyorum.

"Peki ya siz ikiniz?" Her ikisinin de papyonlarını çekerek alay ediyorum. Riggs kravatını hemen çözüyor, o şeyle işi biteli çok olmuş ama Maddox başını sallayarak hayır diyor. "Affedersiniz?"

Maddox'un dudakları eğlenerek titriyor. "Güzel, uzun bir ıslanma istediğini söylemiştin. Gir içeri. Seni bekleyeceğiz."

Bunu beklemediğim ve bir yanıt hazırlamadığım için donup kalıyorum. Ama sonunda Maddox'un oyununa uymaya karar veriyorum. Riggs hâlâ benimle birlikte binmeyi düşünüyor gibi görünüyor ama sonunda o da isteksizce de olsa Maddox'un planına uyuyor.

Şezlonglara oturmalarını bekliyorum ve sonra yavaşça... alaycı bir şekilde... alaycı bir şekilde suya giriyorum, çıplak tenimi yalayan kabarcıkların lezzetli hissiyle inliyorum. Suya daldığımda büyük bir nefes alıyorum ve meme uçlarımın baştan çıkarıcı bir an için yüzeyin üzerine çıkmasına izin veriyorum.

"Becer beni." Riggs'in hırlamasına, pantolonunun üzerinden aletini sert bir şekilde okşaması eşlik ediyor.

Sırtışıma gizleyerek dudaklarımı yalıyorum. Suyun altında külotumu çıkarıyorum ve sonra yukarı kaldırıyorum, ince kumaştan su akıyor. "Tüh, bunları çıkarmayı unuttum." Maddox'a fırlatıyorum ve ıslak bir şekilde yüzüne çarpıyor.

Yüzündeki sıcaklık öfkeden kaynaklanmıyor ve çenesindeki su damlacıklarını temizledikten sonra parmağımı ağzına götürüyor, sanki özümden alabildiği her parçayı içiyormuş gibi emiyor. Gözleri tüm bu süre boyunca bana kilitli kalıyor.

"Jakuzi nasıl, Prenses? Rahatlamana yardımcı oluyor mu?" diye alay ediyor.

Pislik herif rahatlamadığımı biliyor. Tenimdeki su, vücudumdaki gözleri, pantolonlarındaki şişkinlikler? Şu anda eve geldiğimizden daha gerginim.

"Riggs?" Zaten bana kilitlenmiş olan ilgisine ihtiyacım olduğu için değil, Maddox'u bilerek dışladığım için söylüyorum. Şimdilik.

Maddox'un kaşları kalkıyor, ne yaptığımı bildiğini söylüyor ve ben de gözlerimi ondan Riggs'e çevirerek bir gösteri yapıyorum. Beni sudan çıkarıp sikiğinin üzerine oturtmaya hazır görünüyor.

Mükemmel.

"Gömleğini kullanabilir miyim?" O da oyun oynadığımı biliyor, ama yeni oyunuma uymak için açıklamaya ihtiyacı yok, bu yüzden saniyeler içinde gömleğini uzatıyor. Yavaşça sıcak küvetten çıkıyorum ve Riggs'e doğru yürürken çıplak vücudumdan su akıyor. Tam önünde duruyorum, o kadar yakınıma ki kolonyasının kokusunu alabiliyorum, masum gözlerle ona bakıyorum.

"Ateşle oynuyorsun" diye uyarıyor. Ateş o mu? Maddox mu? Ben miyim? "O zaman ıslak olmam iyi bir şey, değil mi?" Dönüyorum, ona sırtımı veriyorum ve kollarımı gömleğinin içine sokuyorum. Tişört tenime yapışıyor, yer yer yarı saydamlaşıyor ve herhangi bir şeyi gizleme konusunda kötü bir iş çıkarıyor. "Teşekkür ederim. Üşümek istemedim," diye açıklıyorum onun boşalttığı şezlonga uzanırken. "Üşümüyorsun.

paylaşmanın sakıncası
yok, değil mi?"

"Olmadığını
biliyorsun."

Güldüm, *beni* paylaşmanı kastetmemiştim. Şezlongu kastetmiştim. Ama haklı olduğu bir nokta var.

Bacaklarımı açıyorum, ona yer açmak için sandalyenin iki yanında bir ayağımı yere koyuyorum. Ama o oturmadı. Hayır, benimle birlikte uzanıyor, yüzü amımın üzerinde, kolları kalçalarımın üzerinde ve bacakları arkasında uzanıyor. Niyeti açıktı.

Riggs önce bir iç uyuğumu, sonra da diğerini işkence edercesine yavaşça yalıyor, başparmakları vücudumla birleştikleri kırıksıklıklar boyunca alay ediyor, sonra da tam tepeme bir öpücük konduruyor. Bir sonraki hamlesinin daha aşağıya, klitorisimin etrafına olmasını bekliyorum ama onun yerine gözleri benimkilere dikiliyor. Karanlıkla doluydular

deneyimlemek için sabırsızlandığım planlar. Yanımızda oturan ve dahil edilmeye aç Maddox'a bakıyor. Riggs'in sesi çakıllı, ikimize de "Çalışırken beni izleyin" diyor.

Oh, lanet olsun. Kontrolü Maddox'tan aldığımı ve artık bu geceki oyunları yönettiğimi sanıyordum. Ama bu Riggs. İkimizi de kontrol ediyor.

Bu gece saçlarını arkaya atmış ve ensesinde toplamış, böylece beni yutarken her şeyi görebiliyorum -beni tamamen açık tutmak için iç uyluklarıma dikilmiş iri elleri, klitorisimi dövmek için dışarı fırlayan dili ve ona itaat ettiğimden emin olmak için hâlâ benim gözlerimde olan gözleri. Artık kademeli bir artış yok. Bunun için çok geç, hepimiz için.

Riggs bana işkence ediyor-emiyo, kemiriyor ve sanki şimdiye kadar tattığı en lezzetli şeymişim gibi beni yalıyor. Hiç vakit kaybetmeden orgazmın yaklaştığını hissediyorum. "Evet, evet, evet," diye bağıriyorum, umutsuzca istiyorum. Riggs duruyor, yoğunluğu aniden düşüyor ve ben hayal kırıklığı içinde haykırıyorum. "Durma."

Dudakları kalkıyor ama bu bir sırtıma değil. Ya da en azından tatlı bir sırtıtış değil. Bazen takındığı o pislik sırtıtışı. Maddox uzun zaman önce, kendine güveni sarsılmadan önce böyle ukala olduğunu söylüyor. Sanırım tekrar kendine güveniyor. "Bunun için yalvarana kadar boşalmayacaksın Kayla." Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, onu yanlış duyduğuma eminim. Maddox'un derin kıkırdaması bana Riggs'in söylediklerini tam olarak duyduğumu söylüyor.

"Ben yalvarmıyorum," diye itiraz ediyorum... ama yalvarabilirim. Prensi olarak buna karşı değilim. Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesine daha çok karşıyım. Bazen Riggs ve Maddox'un bunu yapmasına aldırmiyorum - sadece seks sırasında, ama o zaman bile her zaman iyi itaat etmiyorum. Hepimizi diken üstünde tutan şeylerden biri de bu.

Maddox mırıldanıyor, eğleniyor ve tahrik oluyor. "Yapacaksın."

Kahretsin. Şimdi yalvarmak üzereyim çünkü kenar tam orada, neredeyse dokunabileceğim kadar yakın. O kadar yakın ki Riggs'in nefesinin hafif fırçasından neredeyse üzerine düşebilirim.

"Beni boşaltman için sana ihtiyacım yok. Bunu kendim yapabilirim." Maddox atletik refleksleriyle benden önce davranıp ellerimi yakalıyor ve kollarımı başımın üzerinde tutarak beni hapsediyor. Bu savunmasız bir his, ama onlarla birlikte harika bir şekilde özgürleşiyor, normalde asla yapmayacağım birçok şekilde rahatlamama izin veriyor. Yine de kıvraniyorum, Riggs'i cesaretlendiriyorum.

"Seni dölle doldurana kadar olmaz. Maddox seni dölle doldurdu. Amin boşalmak için titriyor. Ve... *bunun için yalvarıyorsun.*"

Başımı kaldırıyorum, ateş dolu gözlerim seksi, sahiplenici Riggs'i buluyor. Boşandıktan sonra ne kadar güvensizliği varsa gitmiş. Bize... bana... kendisi olacak kadar güveniyor. Tüm o kaba, ukala ama yine de şefkatli ihtişamıyla.

Maddox o kadar nazik olmayacak. Daha şimdiden eli bileklerimi sıkıyor ve diğer eli de meme uçlarımı koparıyor, her kısırtışında daha da sertleştiriyor.

Zevk ve acının karışımıyla haykırıyorum, amım göğüslerimin taciz edilmesine karşılık veriyor. "Peki, devam et o zaman," diye nefes nefese kalıyorum.

Maddox bir kahkaha atıyor. Riggs sertçe, "Evet efendim," diye karşılık veriyor.

Ama onları teşvik etmeme ve Riggs'in bana hanımefendi demesine rağmen, kontrol bende değil. Bu onların işi, ikisinin de.

Maddox meme uçlarımı emiyor ve cımbızlıyor, Riggs parmaklarıyla beni dikkatlice geriyor ve sonra devasa yarağıyla beni sertçe sikiyor, serbest kalana ve içimi doldurana kadar adımı bir dua gibi tekrar tekrar haykırıyor.

Ben daha nefes bile alamadan Maddox beni ters çevirip şezlongda diz çöktürüyor ve daha da sert sikiyor, elleri kığımın yanaklarına defalarca yağıyor, öyle ki bana şaplak atmadığı zamanlarda bile yanaklarım ısınıyor. Çok erken boşalmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığımı hissederek daha fazla durmak zorunda kalıyor, ama bu sadece ikimizi de daha da çıldırtıyor. Kendimi tutamayacağımı anladığında ağzıma geçiyor, boğazıma tekrar tekrar girerken saçlarımı sıkıca tutuyor. Ona her şeyimi veriyorum, ağzımı doldurduğunda onu açgözlülükle yutuyorum.

"Sıra sende," diye hatırlatıyor Riggs. Sanki unutmuşum gibi. Şimdiye kadar neredeyse yarım düzine kez geldim ve sanırım bu noktada en ufak bir dokunuş beni uçuracak. "Sadece bir şey kaldı..."

Hay sikeyim. Planının yalvarma kısmını unuttuğunu ummuştum ama her kutuyu işaretleme konusunda benden ders almış gibi, tam olarak ne olacağını söylediğini hatırlıyor.

Ağzımı kapatıyorum ama kalçalarım kendi istekleriyle kalkıyor, kendileri için yalvarıyorlar. Umarım yeterli olur.

Riggs iki parmağını içime sokuyor, ön duvarıma doğru kıvrıyor ve diğer başparmağıyla klitorisimin etrafında dönüyor, beni ustalıkla çalıştırıyor ama boşalmamı sağlamıyor. Henüz.

Hareketleri olduğundan daha yavaş, daha az acil, ama kenarın daha da uzaklaşmasına izin vermek yerine, tekrar yaklaşıyor ve yaklaşıyor.

Vücudumdaki her kasın gerildiğini hissedebiliyorum.

Tenimde sıcak parıltıların oluşmaya başladığını hissedebiliyorum.

Amımın duvarlarının parmaklarını kavradığını, onu daha derine çekmek için savaşıırken etraflarında titreştiğini hissedebiliyorum.

Yine de ağzımı kapalı tutuyorum, boğazımda inliyorum ama yalvarmayı reddediyorum. Eğer onu umutsuzca istediği ödül için bekletirsem, belki daha hızlı gider... ya da daha sert... ve orgazm durdurulamaz olur, bana ihtiyacım olan serbest bırakmayı verir.

"Çok vahşi ve muhtaç," diye inliyor, "ama hala kontrol için savaşıyor. Bırak, güzel kız. Seni sevmeme izin ver. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Daha iyi bilmeliydim. Hareketlerini değiştirmiyor ve sonuçta beni yalvartan yaptığı hiçbir şey değil. Söylediği şeydi.

"Oh Tanrım! Lütfen... lütfen... Riggs... lütfen." Her bir yakarışımı gece gökyüzüne haykırıyorum ve sonra gözlerim kapanırken ve duyma yetim kaybolurken dünya yok oluyor. Bedenim milyonlarca parçaya ayrılıyor.

Bir süre sonra, benimle konuştuklarını duyuyorum. "Aferin kızıma."

Lanet Maddox bundan nefret ettiğimi biliyor... sonra. Sırasında, beklenmedik fiziksel faydaları var. Biraz ses çıkarmış olmalıyım çünkü Maddox'un eğlenen kıkırdamasını duyuyorum.

"Kayla?" Riggs bilincimi bedenime geri çekerek söylüyor. "İyi misin?"

Gözlerim hâlâ kapalı, "Duruma göre değişir. Bedenim jöle mi?"

Riggs gülüyor sonra. "Hayır. Et ve kemik, kalp ve ruh, her zamanki gibi."

Başımı sallıyorum. "O zaman harikayım."

DAHA SONRA, yatağa tırmanırken ve en sevdiğim iki kitap ayracımın arasına sokulurken, o an kafamda tekrarlanıyor.

Ben harikayım. Hayal ettiğimden daha iyiyim.

Yalnız olmamaktan da öte, gerçek beni tanımak için zaman ayıran iki adamla birlikteyim, her zaman buzdan duvarların derinliklerinde sakladığım beni. Riggs ve Maddox'un sıcak kucağında olmak, soyadımı taşıyan bir kadın için aşkın her zaman korktuğum bir tuzak değil, güvenli bir sığınak gibi hissettiriyor ve onlarla nihayet gerçekten özgürüm.

Onlarla yaşadığım bu hayat hayal ettiğim gibi değil, ama bir şekilde tam da ihtiyacım olan şey ve bizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Maceramız daha yeni başlıyor.

EPILOG

RIGGS

İki Ay Sonra

Bu gece o gece. Devils'in sezon öncesi açılış maçı.

Şimdiye kadar oynadığım her maç için heyecanlandım ama bu seferki farklı. Kayla ilk kez beni oynarken izleyecek. Elbette videoları izledi, özellikle de Maddox ve ben sezon öncesi hazırlıklarımızı hızlandırdığımız son birkaç haftada. Antrenman kampı boyunca kaya gibi oldu ama şimdi vuruyor. Kayıtlara geçmese bile ilk gerçek maçımıza çıkacağız.

Önemli değil. Bu onun ilk canlı hokey maçı olacak ve tabii ki beni de ilk kez sahada görecek.

Takım ısınıyor, buzun bizim tarafımızda kayıyor ve ben Kayla'nın oturması gereken loca koltuklarını tarıyorum. Kayla, tüm Harringtonlar, Angeline ve kocası Jerry.

Harrington'lar Maddox ve beni desteklemeye gelmek istediklerini söylediler ama sanırım daha çok Kayla'yı desteklemek istiyorlar. Benim için sorun değil. Bu tür bir sadakatten kesinlikle rahatsız olacak biri değilim. Kayla ve ailesi son birkaç ay içinde beklentiler, roller ve sorumlulukların nerede yattığı hakkında bazı zor konuşmalar yaparak çok büyüdüler. Kayla hala herkes için çok şey yapıyor ama bunu istediği için yapıyor, kimse onun yapacağını varsaydığı için değil. Ve Kayla onlara yardım ettiğinde, onlar da bunun farkına varıyor ve takdirlerini her zamankinden daha fazla ifade ediyorlar. Bu durum tüm aileyi her geçen gün biraz daha yakınlaştırdı, özellikle de hamilelikleri sorunsuz ilerleyen Luna ve Samantha'nın etrafında toplanmaları herkesi çok heyecanlandırdı.

Kalabalığın arasında hepsi aynı soluk renkte sarı saçlardan oluşan bir deniz buluyorum ve eldivenli elimi Harrington'lara doğru sallıyorum.

Maddox etrafımda gevşek bir daire çiziyor, sırtışı yüz kalkanının arkasından görünüyor. "Bunun için hazır mısın?" Heyecanlı, maçı ve sezonu başlatmaya hevesli.

"Her zaman. Sen mi?"

Alay ediyor. "Ben hazır doğmuşum."

İronik bir şekilde, Maddox henüz annesinin karnındayken babası maçları izlediği için bu muhtemelen doğru.

Gülüyorum. "Ailen sana mesaj mı gönderdi?"

"Smoky Dağları'ndan. Yapraklara bakıyorlarmış." Başını sallıyor, bu çılgınca bir şeymiş gibi gülüyor. "Ama izliyorlar."

"Benimkiler de."

Bugün annem ve babamla konuşmadım, ama son zamanlarda Eliza'yla bakkalda karşılaştıktan sonra onlarla sık sık konuşuyordum. Onlara benim hakkımda sorular sormaya çalışmış, bugünlerde neler yaptığımı ilgili korkunç şeyler duyduğunu söylemiş, Kayla ve Maddox'la olan ilişkim konusunda annemle babamın dehşete düşmesi gerektiğini ima etmiş. Annem ve babam gülümseyerek beni hiç görmedikleri kadar mutlu olduğumu söylediler ve bu da onu hemen susturdu. Ama yine de doğru şeyi yaptıklarından emin olmak istediler.

Ondan söz etmeleri, Eliza'yı uzun zamandır gerçekten düşünmediğimi fark etmemi sağladı. Sadece onun hayaletinin kafamdaki yankıları beni rahatsız etmeye devam ediyordu. Ve Kayla bu kadar güçlü ve güzel bir şekilde zihnimin önünde ve merkezindeyken, başka hiçbir şeye yer kalmadı. Kesinlikle artık umurumda olmayan uzun zaman önceki bir geçmiş değil.

"Sonunda hepsini aynı odada toplamak iyi olacak."

Programlarımızı Kayla'nın kilerle koordine etmek için serbest çalışan bir programcı tutacak kadar ileri gitmemiz gerekmedi ama yakındı. Üçümüz takvimlerimizle oturduk ve Kayla'nın izlemek için uçabileceği Seattle'daki bir deplasman maçı da dahil olmak üzere yapabileceğimiz her şeyi planladık. Ayrıca Miranda ve Charles'ı, Maddox'un ailesini ve benim ailemi de ziyarete davet ettik, böylece hepsi birbirini tanıyabilecekti. Aramızdaki bu şey yeni olabilir, ancak senkronize edilmiş takvimlerimizle, hafta boyunca Kayla'nın apartman dairesinde şehirde kalarak ve nadiren açık olan hafta sonlarında evimizde daha fazla kalarak ve çok sayıda dürüst iletişimle bunu yürütme konusunda ciddiyiz.

"Annelerimiz Kayla'yı çok sevecek,"
diyorum. "Babalarımız da. Herkes onu
seviyor."

Bir an göz göze geldik, sonra kahkahalara boğulduk. Bu uzaktan yakından doğru değil. Çoğu insan Kayla'dan korkar, özellikle de müzakere masasında onun karşısında oturuyorlarsa.

Tekrar loca koltuklarına bakıyorum. Büyük salonda oldukça uzakta ama Kayla'nın Maddox'la konuşmamızı izlediğini ve onun hakkında konuştuğumuzu bildiğini hissediyorum. Neyse ki her şey yolunda. Onunla ilgili her şey her zaman iyidir.

Koç yedek kulübesinden bize bağılıyor ve diski bırakmak için yerlerimizi almadan önce toparlanmamızı söylüyor. Duvara doğru kayıyoruz, tüm gözler onun üzerinde. "Bu gece başlıyor. Her seferinde bir periyot. Sahaya çıkın ve kışınızı yırtın."

Koç kelimeler konusunda benden bile daha az yetenekli ama etkili. Yıllarca oynadıktan sonra ne yapacağımızı ve doğru kafa yapısına nasıl gireceğimizi biliyoruz.

Maç uzun ve zorlu geçti ama sonuçta Devils, Cavaliers'ın 5-2 önünde galip geldi.

Buzdan çıktığımızda, soyunma odasına doğru giderken insanlar duvarlara dizilmişti. "Patrick! Patrick! Patrick! Kitabımı imzalar mısınız?"

Eliza'nın ihanetinden sonra Maddox'un da yardımıyla kalbimin parçalarını bir araya getirerek eskiden olduğum kişiye benzer bir hale getirmiştım ama hâlâ bir sürü çatlak ve kırılma vardı. Onun içimde kırıdığı yaraları iyileştirdikten çok sonra bile bu hasarın beni kontrol etmesine izin verdim, kırılganlığımı pislik homurtularıyla gizlerken insanları hoyratça uzaklaştırdım.

İmza vermeyi o zaman bıraktım, bu gücü (ve parayı) ondan ya da onun gibi insanlardan alabileceğimi düşündüm.

Bu noktada yıllardır imza vermiyorum ve bir süre sonra insanlar sormayı bıraktı. Her sorduklarında aklıma kötü şeyler geldiği için rahatlamıştım. Ama bu çocuk dikkatimi çekti, adım söyleyip imza istedi. On iki ya da on üç yaşlarında görünüyordu ve ondaki bir şey bana o yaşlardaki halimi hatırlatıyordu. Tatlı bir çocukla aptal bir ergenin sınırında, çok kolay değişebilen bir dengeyle.

"Tabii, adın ne?"

Çocuğun gözleri komik bir şekilde açılıyor, sanki ona cevap vermek bir yana durmamı bile beklemiyormuş gibi. "Jacob."

Jacob'ın imza defterinin bir sayfasını karalıyorum ve geri veriyorum. Şimdi daha da şaşırmış görünüyor ve dönüp babasına göstermek için sayfayı havaya kaldırıyor. "Bak, baba! Riggs Patrick!"

Babası bana o kadar büyük bir takdirle bakıyor ki, geçmişte imzaya hayır dediğim her sefer için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Tokalaşmak için yumruğumu uzatıyorum ve Jacob'ın babası da bana vuruyor. Sanki yıllarca bu gün hakkında konuşacaklarmış gibi hissediyorum ama benim için bu sadece sıradan bir oyun. Kendime acırken bunu unutmuşum.

Maddox yanıma geldi, yüzünde bir gülümseme vardı. "Tekrar hoş geldin, dostum."

"Teşekkürler." Bu küçük alışverişten çok daha fazlasını kastetmiştim. "Her zaman olduğun gibi yüzde yüz hokeye kilitlenmemen senin için sorun olmayacak mı?"

"Tabii ki," diye cevaplıyor Maddox. "Bu gece ne kadar harika oynadığımı gördün mü? İki gol ve bir asist? Ve ikinci periyottaki cezam sırasında Kayla'ya bir öpücük göndermeyi başardım. Harikayım."

Maçtan sonra duş almaya, yemek yemeye ve sonraki sekiz ila on iki iş saati boyunca uyumaya hazırım. Maddox her zaman sinir bozucu olacak kadar heyecanlıdır, ama bu sefer onun coşkısına hiç aldırmadan sırtıtıyorum.

Çünkü artık daha iyi durumdayım ve o ve ben daha iyi arkadaşız. En önemlisi de Kayla sayesinde, bir görünüp bir kaybolan, sonra tekrar ortaya çıkan, rüyalarımızda bir fantezi gibi dans eden, sonra da gerçeğimiz olan kadın sayesinde.

Hepimiz harikayız... birlikte.

Umarım Şeytanlarla Asla Dans Etme'yi sevmişsinizdir! **Daha fazlasını** istiyorsanız, genişletilmiş sonsözü [buradan](#) edinebilirsiniz!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

